

Джон Сол

Сенки

ПРОЛОГ

Сенки.

Тими Евънс се събуди сред сенки.

Бяха толкова тъмни, че не можеше да види нищо, толкова непрогледни, че се запита дали смътният спомен за светлина, спохождащ от време на време съзнанието му, не е само някакъв сън.

И все пак беше сигурен, че не е, че светлината наистина съществуваше и някъде далеч, отвъд сенките, сред които се бе озовал, имаше и друг свят.

Свят, от който вече не беше частица.

Нямаше представа за часа или за деня. Не знаеше даже годината.

Нощ ли беше или ден?

Нямаше как да разбере.

Почувствувал, че първите пипалца на паниката започват да се обвиняват около него, Тими плахо протегна ръце в мрака и се залови да изследва чернотата на заобикалящите го сенки.

Не напипа нищо.

Пръстите му сякаш ги нямаше.

Допря дланите си една в друга. Очакваше да усети топлина.

Не усети нищо.

Изобщо не почувствува каквото и да било.

Пипалцата на паниката стегнаха прегръдката си. Увиха се около Тими Евънс, досуц като пипалата на огромен октопод.

Разсъдъкът му уплашено се отдръпна. Просто отстъпи назад, за да се скрие от паниката и мрака.

Какво се беше случило? Къде се намираше?

Как се бе озовал тук?

Несъзнателно започна да брои: „Едно. Две. Три. Четири.“

Числата маршируваха в главата му и сякаш се уголемяваха, докато той слушаше как гласът беззвучно напява думите, които означаваха най-много за него в този свят. Същият глас, появил се от внезапно избледнялото минало, където бе имало светлина и звуци, твърде различни от гласа, мълвящ числа в притихналия му ум.

Още преди да се събуди сред сенките, единствено числата бяха означавали нещо реално за него.

Открай време си беше така – още откакто съвсем невръстен бе

лежал по гръб и се бе взирал в предмета, повесен над кошчето му.

Цифрите върху кубчетата, окачени на проходилката му, също бяха означавали нещо за Тими Евънс.

Макар че беше твърде малък, за да нарече с дума самата проходилка, споменът му за нея бе ясен.

„Едно. Две. Три. Четири.“

Ярко оцветеният предмет, завързан за повесения от тавана ширит, леко се въртеше насам-натам и докато Тими неотклонно го следеше с очи, гласът в ума му изговаряше всяко число: „Едно. Две. Три. Четири.“

По-късно на стената, високо над креватчето си, бе забелязал друг предмет.

„Едно. Две. Три. Четири. Пет. Шест. Седем. Осем. Девет. Десет. Единадесет. Дванадесет.“

Тими Евънс се беше научил да брои, наблюдавайки как се местят стрелките на часовника, въпреки че изобщо не знаеше какво представлява или пък за какво служи той.

Просто по цял ден си бе лежал в кошчето, без да отглежда очи от часовника, и беше произнасял всяка цифра, щом голямата стрелка стигнеше до нея.

Когато се научи да ходи, започна да брои на глас крачките си.

Броеше стъпалата, които водеха към предната веранда в къщата на родителите му.

Броеше пукнатините по разбития тротоар, разделящ двора и улицата.

Броеше стъкълцата в цветните витражи на прозорците, когато родителите му го водеха на черква, и колоните, които крепяха високия ѝ таван.

Броеше процепите на щорите, закриващи прозореца на стаята му в техния дом, и правилните редички зеленчуци, които майка му отглеждаше в градинката си в задния двор.

Броеше всичко. През ума му шуртяха безброй числа. Числа, които имаха смисъл.

Числа, които означаваха ред.

Числа, върху които се крепеше неговият свят. Те изпълваха ума му и го поглъщаха.

Те бяха неговите приятели, неговите играчки.

Тими ги събираше и ги изваждаше, изследваше ги в ума си, за да разбере как точно действуват. Умножаваше ги, делеше ги, повдигаше ги на квадрат и определяше отношението между тях.

Дори когато порасна и взе да говори за други неща, числата неизменно присъствуваха в ума му, непрекъснато извираха в него.

Сега, в ужасяващата тъмнина, в която се беше събудил, той отново подхвана играта си с числата.

Започна с милион.

Винаги бе харесвал това число.

Единица, последвана от шест нули.

Умножи го по деветстотин деветдесет и девет хиляди деветстотин деветдесет и девет.

После умножи резултата по деветстотин деветдесет и девет хиляди деветстотин деветдесет и осем.

Продължи да смята и числата в ума му ставаха все по-големи и изпълваха все по-голяма част от него.

И въпреки всичко сенките оставаха и колкото и да се опитваше да се съсредоточи само върху числата и нито за миг да не изгуби крайния резултат, сенките и тишината продължаваха да го притискат.

Премести числата дълбоко в ума си, за да може да пресмята с половината си съзнание, а с останалата половина се опита още веднъж да премисли къде се намира и как се бе озовал сред тези сенки. Училище.

Преди да се събуди сред сенките, се бе намирал в някакво училище. Хубаво училище. Училище, което харесваше, и където останалите деца ги биваше в смятането почти колкото него.

Красиво училище с просторна сграда сред ширнала се поляна в сянката на най-големите дървета, които някога бе виждал. Секвои.

През живота си не беше виждал толкова големи дървета, преди родителите му да го доведат в училището.

Не бе имал и приятели.

Приятели като самия него, можещи да вършат с ума си непосилни за останалите деца упражнения.

Но сега с него се бе случило нещо. Какво ли?

Опита се да си спомни.

Бе седял в стаята си. На третия етаж. После беше спал.

Но преди да заспи, плака, понеже му беше мъчно за вкъщи и му липсваха мама и татко и по-малкият брат, когото даже не харесваше особено.

Бе заспал, облян в сълзи, докато се питаше дали на сутринта всички няма да му се подиграват, задето след като се разциври наред столовата, хукна навън и нагоре по стълбите, затръшна вратата след себе си и цяла вечер не разреши на когото и да било да припари вътре. После по

някое време през нощта се бе събудил и бе чул нещо.

Какво ли беше чул?

Тими не можеше да се сети.

Напрегна се и бегъл спомен – мимолетен и сякаш почти несъществуващ – се размърда.

Дрънчащ звук като от придвижването на стария асансьор от първия чак до четвъртия етаж.

После – нищо!

Докато не се бе събудил сред сенките.

Докато не се бе събудил само за да се озове сред нищото.

Още веднъж се опита да протегне ръка, но тялото му отказа да се подчини, изобщо не реагира на командите на мозъка му.

Парализиран!

Цялото му тяло беше парализирано!

Сега задушавашата паника го сграбчи с пълна сила и той изкрещя.

Изкрещя безмълвно.

Когато отвъд сенките грейнаха някакви светлини, той отново се опита да изкрещи. Ярки, заслепяващи светлини в невидан досега спектър от цветовете.

После обкръжавалата го от момента на пробуждането му тишина бе прорязана и от звуци – какофония от немелодични акорди и насложиха се върху тях писъци и ридания на прокълнатите души от ада.

Звукът се усилваше, ярките светлини ставаха все по-ослепителни и Тими Евънс се уплаши, че ако това продължи, очите му ще изтекат и тъпанчетата му ще се пръснат.

Надавайки още един вик, той се опита да отдръпне ума си от ослепителната гледка и оглушителните звуци, да го насочи навътре и да се зарови в числата, които продължаваха да се нижат през периферията на съзнанието му.

Само че беше твърде късно.

Нито успя да намери числата, нито откри някакъв смисъл в бъркотията, настанила се там, където само преди няколко мига бе царувал редът на математиката.

После, напрегнал сетивата си до крайност, Тими Евънс най-сетне разбра какво става с него.

Тъкмо осъзна това и последният му час удари.

Светлините проблеснаха още веднъж и яркостта им разкъса мозъка му, а ревящата какофония съсипа отслабващото му съзнание.

Тими Евънс умря под ярката светлина, съпроводжана от ревящата

симфония на хиляди товарни влакове.

Умря, без да успее да си спомни какво точно му се беше случило.

Умря, без да разбере как и защо. Умря едва единадесет годишен.

Умря по ужасен начин, който едва ли някой някога щеше да научи.

1.

Първият учебен ден мина още по-зле, отколкото си бе представял. Донякъде беше виновно времето. Случи се един от прекрасните дни, през които всяко десетгодишно дете би искало да скитосва навън из пушинаците, заобикалящи Едем и да търси жаби и попови лъжички или просто да гледа как лешоядите кръжат в небето, а после стремглаво се спускат надолу, зърнали някаква вече очакваща ги мърша.

Но Джош Маккалъм не беше обикновен десетгодишен хлапак и изобщо нямаше изгледи някога да му разрешат да забрави това.

Във всеки случай не и майка му, която все се перчеше с него пред приятелите си, макар и да разбираше колко неудобно му става, като я чуе да разправя наляво и надясно, че пак е прескочил класа.

Прескочил класа. Сякаш бе направил нещо страхотно нещо, което човек може се гордее.

Но според него не беше гот, хич даже не беше гот.

То означаваше само, че си някакъв чешит и че когато през първия учебен ден влезеш в класната стая, няма да познаваш никого, понеже децата, с които си учил миналата година ще бъдат в друга стая и в друга сграда, а новите ти съученици само ще се вторачват в теб, ще се пулят и ще си шушукат.

Беше се започнало още преди да стигне в училище, когато се опита да заговори едно от момчетата, в чиято паралелка щеше да бъде тази година.

– Как го раздава госпожа Шулце? – попита той Итън Роудър на излизане от грозноватата редичка блокове, в която, живееха и двамата. Итън едва-едва го погледна.

– Че к'во ти пука? Нали и без туй всички даскали си падат по теб?

Лицето на Джош пламна, а онзи подвикна на двама свои приятели и закричи с тях, без да се хвърли поглед назад. Джош с мъка удържа сълзите си. Прииска му се да грабне камък от земята и да го метне по Итън, но в края на краищата просто мушна ръце в джобовете си и се потътри сам-самичък по прашните улици към групата кафеникави, напечени от слънцето сгради, в които се помещаваха Едемското обединено училище.

Едем.

Дори името на градчето звучеше като подигравка.

Отдавна бе стигнал до убеждението, че то е само рекламен трик, хрумнал на някой предприемач, за да подлъже хората, че тук има и нещо друго освен кактуси и мръсотия, та дано решат да се преселят.

Е, засега не бѣкаше от преселници. Макар и да се намираше в самата Калифорния, градчето изглеждаше напълно изоставено, каквѣто в това утро се чувствуваше и Джош. Когато наближи училището, през главата му мина мисълта да го отmine и да продължи да върви още шестседем километра, за да стигне до магистралата, откъдето можеше да тръгне на автостоп за някъде другаде.

Може би за Лос Анжелес, където живееше баща му.

Или поне където бе живял, когато се обади на Джош за последен път. Подтикът да подmine училището не изтрая по-дълго от желанието му да запрати камък по Итън Роудър и в края на краищата той влезе в училището, намери класната стая на госпожа Шулце и прекрачи прага. Вътре се повтори историята, случила се и миналия път, когато бе прескочил класа.

Бе стоял отвън до последната възможна секунда и когато най-сетне се промуши през вратата с надеждата да потъне незабелязано на някой чин на последния ред, госпожа Шулце го зърна и го дари с прекалено сийна усмивка.

– А, най-сетне се появи и нашето генийче – възкликна тя.

Джош се сви при думите ѝ и му се прииска да се скрие вдън земя, но желанието му изглеждаше осъществимо точно толкова, колкото и предишните му горещи молби, отправяни към неведомите сили – закрилници. Ако въобще съществуваха такива – нещо, в което той бе започнал да се съмнява въпреки всички приказки, пълнещи ушите му в неделното училище седмица след седмица.

Джош се втренчи право пред себе си, докато останалите деца – всички с две години по-големи от него – се извързва ха, за да го погледнат. И без да ги вижда, чудесно си представяше израженията им.

Не го искаха тук.

Не им харесваше той да получава отлични оценки на всички изпити, а самите те едва да се справят с отговорите на въпросите.

Преди две години, когато за пръв път прескочи клас, не бе чак толкова зле.

Тогава – на Джош му се струваше, че е изминала цяла вечност – останалите деца бяха негови връстници и той ги познаваше откакто се помнеше.

Имаше си и най-добър приятел между тях – Джери Питърсън. И

май никой не обръщаше внимание, че винаги Джош получава най-добрите оценки в класа.

– Все някой трябва да е мозъкът – неведнъж му бе повтарял Джери. – По-добре да си ти, а не някое тъпо момиче.

Още тогава, макар и само осемгодишен, Джош не бе толкова глупав, та да изтъкне, че момичето едва ли ще бъде тъпачка, щом ще е най-умно в целия клас.

И след това за пръв път прескочи класа. Към средата на следващата година Джери имаше нов най-добър приятел. Джош обаче нямаше.

Нито пък си намери, понеже когато си деветгодишен, една година представлява наистина огромна разлика. Всички момчета в новия му клас вече си имаха с кого да другаруват. А и със сигурност не им се щеше в краката им да се мотае някакво „бебе“.

Известно време се надяваше в училище да дойде нов ученик, но и това не стана – хората не се преселваха в Едем, по-скоро го напускаха.

А сега отново прескочи класа и бе с две години по-малък от съучениците си. Момчетата до едно бяха доста по-едри от него.

Той долавяше, че го гледат, и чувствуваше изпепеляващия им гняв, докато гласът на учителката се плъзгаше покрай ушите му.

Долови и присмеха им, когато разбраха, че не е чул въпроса й. Умът му забързано догони изречените от госпожа Шулце думи. Хайде, Джош – май бе казала тя. – Не може да не си спомняш датата на атаката срещу Форт Съмтър? Дванадесети април 1861 година – смутелеви той. – Два дни по-късно гарнизонът на форта капитулирал и избухнала Гражданската война.

Присмехът секна, но момчето усети от всички краища на класната стая в него да се впиват недоброжелателни погледи.

Какво лошо имаше в това да си умен? Той не бе виновен, че успяваше да запомни всичко, което прочиташе, и че можеше да смята наум. А и никой друг не се беше опитал да отговори на въпроса. Та той не бе размахвал ръка във въздуха като някакъв натегач! Беше прекарал цялото лято в четене на книги за американската история и въпросите, на които останалите деца изобщо не можеха да отговорят, му се струваха твърде елементарни.

И така, предстоеше му още една безкрайна година на скука в час и самота след училище.

Когато обедният звънец най-сетне иззвъня, Джош започна да рови в чантата си, изчаквайки останалите деца да излязат, после се изхлузи от чина и се запъти към вратата. Преди да се измъкне, гласът на учителката

го настигна.

– Джош?

Спря, но не се обърна. Чуваше как тежките стъпки на госпожа Шулце се приближават към него по пътеката между чиновете и когато усети ръката ѝ на рамото си, още веднъж му се прииска подът да се разтвори и земята да го погълне.

– Много се радвам, че тази година ще бъдеш точно в моя клас – рече Рита Шулце.

– Знам, че няма да ти бъде лесно...

– Преди да успее да довърши, Джош се извъртя и я изгледа отдолу нагоре с премежени от сълзи очи.

– Не, не знаете – с разтреперан глас рече той.

– Не знаете дали ще ми бъде лесно или трудно. А и никак не ви интересува! Интересува ви само дали мога да отговарям на въпросите ви въпроси! – Гласът му секна и сълзите му рухнаха.

– А те са си точно такива – тъпи, тъпи, тъпи! – Джош се дръпна, обърна гръб на учителката и се запрепъва по безутешно пустия коридор към мъжката тоалетна в срещуположния му край.

Няколко минути по-късно, с измито лице и пресъхнали сълзи, той излезе оттам и въздъхна с облекчение, като видя, че коридорът е пуст. Приблужи се до своето шкафче, пхна вътре чантата си и извади кафявия плик, в който си носеше закуската, понечи да затвори вратата, но му дойде друг акъл и измъкна от чантата екземпляра на „Клетниците“, който миналата седмица му бе подарила майка му. Макар и да знаеше, че подвързията не е от естествена кожа, за миг се порадва на позлатените ѝ ръбове, ограждащи шарка с форма на лилии. Беше наясно, че ще обядва сам-самичък, тъй че по-добре да се опита да прочете няколко глави.

В столовата се нареди на опашката, за да си вземе кутия мляко, и безмълвно запристъпва напред.

– Я, кого виждам! – рече на касата Емили Санчес и се усмихна топло, докато чукваше сметката.

– Вече в седми клас, а! Никак няма да се учудя, ако догодина постъпиш направо в някой университет! – Джош само кимна и протегна ръка за рестото. Докато пускаше монетите в шепата му, Емили се наведе към него и прошепна:

– Ако някое от децата те тормози, да ми кажеш, ей! Да знаеш, че не са чак толкоз хитри, за колкото се имат! – Тя съучастнически му намигна, но той не забеляза. С пламнало лице вече бързаше към една празна маса в най-отдалечения ъгъл. Докато си пробиваше път натам, никой не

го заговори, но Джош усещаше, че го наблюдават.

Седна с гръб към останалите, твърдо решен да не им обръща внимание, и отвори плика, за да измъкне сандвичите си с фъстъчено масло и сирене – неизменните съставки на обяда му.

– Знам, че ти е писнало – въздишаше майка му, когато ѝ се оплачеше, че обядва все едно и също, – но какво друго можем да си позволим, което и за теб да е полезно все пак!

И така, той ядеше двата сандвича ден след ден, година след година.

Днес обаче, докато ги развиваше в задушната столова, не бе толкова сигурен, че ще успее да ги преглътне. И наистина още първият залък заседна на гърлото му и само голяма глътка мляко успя да го прокара. След това Джош разтвори книгата и скоро бе погълнат от разказа за Жан Валжан, който тъкмо открадваше комплект сребърни свещници от любезния свещеник, приютил го в дома си.

Джош прелистваше страниците една след друга. Очите му препускаха по текста и той потъваше все по-дълбоко и по-дълбоко в разказа, запаметявайки всяка дума. И точно тогава, без каквото и да било предупреждение, книгата бе изтръгната от ръцете му. Сепнат, той вдигна поглед и видя Итън Роудър да му се хили и да размахва книгата над главата си.

– Какво толкова си се зачел, умнико? – Подигравателният глас на Итън сякаш одра ушите му.

Джош бутна стола си назад и се изправи.

– Върни ми я!

– Как ли пък не! – Момчето отстъпи назад, като се кривеше и държеше книгата далеч от ръцете му.

– Я да видим какво ще направиш! Ще викнеш някой даскал, а?

– Не, само ми я върни – рече Джош.

– И без това няма да ти хареса!

Присмехулната усмивка на Итън Роудър изведнъж стана зла.

– Откъде знаеш? Да не би да смяташ, че съм твърде тъп, за да я прочета? – Като пазеше книгата от отчаяните опити на Джош да си я върне, той я разтвори. И едва тогава разбра, че тя не е на английски.

– Ега ти – ревна.

– Този дребен мухъл чете на чужд език!

– Да, на френски е – проплака Джош.

– На него е написана. Върни ми я, чуваш ли? – Той пак посегна към книгата, но Итън се оказа твърде бърз, сграбчи го за ръката, стисна го силно и пръстите му се впиха в плътта. Децата от съседната маса

ококорени следяха спречкването, но никое не понечи да се намеси. Джош отчаяно затърси с поглед приятелско лице, лицето на човек, склонен да му се притече на помощ. Никой не помръдваше. В мига, в който осъзна, че е абсолютно сам, нещо в него се откърти.

– Я ме остави на мира, задник такъв – кресна той и рязко издърпа ръката си, после вдигна стола, на който бе седял, и замахна към Итън. Онзи се сниши, посегна, сграбчи стола за крака и го измъкна от ръцете му.

Отчаян, Джош затършува зад гърба си, напипа картонената кутия с мляко и я взе. Итън замахна с юмрук и той лисна млякото насреща му. Бялата течност обля лицето на Итън и се застича по ризата му, а от съседната маса се надигна вълна от смях. Божичко – изкрещя Итън, – защо го направи?

– А ти защо не ме остави на мира? – Джош измъкна книгата си от локвата мляко на пода. Опита се да поизбърше страниците ѝ, но вече бе твърде късно. Някои от тях се бяха набръчкали. За по-малко от седмица вече на нищо не приличаше.

– Виж! – изкрещя той.

– Виж какво направи с книгата ми! – Запокити мокрото томче по Итън Роудър и тъкмо да се нахвърли върху него, когато от вратата се разнесе гръмовит глас.

– Веднага престанете! – Арнълд Ходжкинс не бе директор на Едемското обединено училище от вчера и знаеше как да сложи точка на суматохата в стола. Той си проби път сред насъбралата се около двете момчета тълпа и здраво хвана побойниците за раменете.

– Стига толкова! Хайде!

Щом пръстите на директора се вкопчиха в рамото на Джош, той премигна, но не каза нищо.

Итън Роудър обаче кръвнишки изгледа Джош и с треперещ от яд глас занарежда:

– Нищо не съм направил! Той започна пръв! Аз просто си седях, а той взе, че ме поля с мляко! Вижте ризата ми! Цялата е мокра! Джош се смая от безочливата лъжа, но преди да успее да обели и дума, едно от момчетата, Хосе Кортес, се изтъпани до Итън. Хосе и Итън бяха приятели.

– Точно тъй си беше – рече той. Погледът му сякаш изгаряше Джош, предизвикваше го да оспори думите му.

– Итън изобщо не е виновен. Джош чисто и просто откачи. Такъв си е той! Шашав!

Очите на момчето се местеха от лице на лице. Молеха се някой – който и да е – да каже истината. Но децата, скупчили се около тях, бяха все приятели на Итън Роудър, до едно бяха от неговия клас и вече мразеха Джош.

Очите му пребродиха цялата столова и най-сетне настойчиво се спряха върху Питърсън, който се бе покатерил на някакъв стол в дъното на столовата и се напругаше да не пропусне нещо от свадата, та да може да разказва на приятелите си подробности за случката.

Само преди две години и Джош бе седял на масата до Джери и се бе кикотил на смешките му.

Сега бившият му най-добър приятел не даде знак, че го познава. Очите им се срещнаха за миг, но Джери бързо отвърна поглед, скочи от стола и се скри зад тълпата по-големи деца, наобиколили Джош и директора.

– Е, какво ще кажеш? Така ли беше?

Джош чу гласа на директора и отчаян поклати глава.

Просто си седях и четях. Итън ми грабна книгата и не искаше да ми я върне.

– О, за Бога! – изпъшка Итън.

– Че за какво ми е притрябвала глупавата му книга? Само го попитах какво чете, а него, както винаги, нещо го прихвана!

– Стига вече! – кресна Ходжкинс и видът му красноречиво предупреждаваше Итън да не дотяга повече на късмета си.

– Роудър, ти и Кортес ще почистите тази кочина! И без много – много приказки! Маккалъм, ти идваш с мен!

Джош мълчаливо кимна и с наведена глава последва директора.

Представяше си конското, което щяха да му дръпнат заради хаоса в столовата.

Реши, че тази година първият учебен ден протече дори по-зле от миналата.

А и не виждаше изгледи нещата да се оправят.

2.

И да бъде наистина лют! Като за мъже!

В този миг Бренда Маккалъм чу подвикването откъм кухнята, но го удостои само с бързо кимване, опитвайки се да не пропусне нещо от непрекъснатото сменящата се поръчка на четиримата мъже, трескаво избирайки обедата си. Не им връзваше кусур за сприхавостта, но каква вина имаше тя, че Мери-Лу се бе обадила сутринта да каже, че е болна, и ги остави с Анет сами да се оправят с обедната навалица. Бавното обслужване все още не беше проблем на клиентите и тя успя да се съдържи и не избухна, когато единият от мъжете промени поръчката си за трети път. Но когато Макс отново подвикна, този път саркастично, за да попита дали случайно изведнъж не е оглушала, това се прибави към горещината на знойния ден и нервите ѝ не издържаха.

– Чух те много добре – кресна тя, – но имам само две ръце и два крака.

– Ако се съди по обслужването, човек като нищо може да си помисли, че напоследък тук работят само куци и сакати – промърмори зад гърба ѝ един клиент.

Бренда стисна зъби и преглътна думите, които бяха на върха на езика ѝ. Извърна се и се отправи към кухнята. Оставаша още четиридесет и пет минути до края на обедната лудница. Четиридесет и пет минути до мига, когато щеше да ѝ остане време да седне и да изпие чаша кафе, да си почине и отново да започне да усеща краката си. Докато минаваше покрай касата, телефонът иззвъня. Тя не му обърна внимание и продължи към шубера, за да остави листа с новите поръчки и да вземе трите купички с гювеч по мексикански, от които все още се вдигаше пара.

– По дяволите, Бренда – изръмжа Макс, – да не мислиш, че клиентите много си падат на леденостудена храна!

– Ако търсят храна като хората, въобще нямаше да дойдат тук! И хич не ми крещи... да не би случайно аз да съм се разболяла!

Макс отвори уста, понечи да и се сопне. После май реши, че не си заслужава. „И с право“ – помисли си Бренда, докато крепеше в лявата си ръка таблата с трите купички гювеч, панерче баят хляб и чиния сирене „Чедър“, бързо придобиващо оранжев цвят, а с дясната наместваше отгоре три порции разплута салата. Денят хич не беше подходящ да и се дава зор, не и след тежката сутрин, когато едва ли не насила накара

Джош да отиде на училище, а след това за капак се бори и с коликите в стомахчето на бебето.

Докато вървеше към масата, където три жени само допреди десет години бе учила с тях в гимназията – нетърпеливо очакваха обеда си, Бренда се погледна в огледалото зад крана за сода и сърцето и се сви. Макар и да беше връстница на нетърпеливите клиентки, изглеждаше по-не с десет години по-стара. Косата ѝ – навремето буйна грива от естествено руси къдрици – бе потъмняла и се беше превърнала в безцветна, безформена маса, която изглеждаше немита от седмици, въпреки че сутринта, веднага щом Джош най-сетне тръгна за училище, добре я бе изтъркала с шампоан.

По лицето и вече личаха първите бръчки, характерни за средната възраст, макар и да беше само двадесет и осем годишна. Е, вината изцяло бе нейна, примирено си призна тя, докато носеше порциите гювеч на трите бивши свои съученички. В края на краищата решението да се омъжи за Бък Маккалъм въпреки възраженията на майка ѝ и на всичките ѝ познати си беше нейно. Но тогава Бък не ѝ отстъпваше по красотата, а тя беше твърде млада, за да прозре какво се крие зад мускулестото му тяло и дългите мигли над премрежените кафяви очи. Очи, които – както почти веднага се разбра – не пропускаха хубавички личица, а и някои не чак толкова хубавички.

Само година след раждането на Джош Бък си обра крушите, отегчен от Едем, отегчен да налива бензин и да сменя карбуратори в бензиностранцията „Ексън“, отегчен и от самата Бренда.

И така тя започна да работи при Макс като сервитьорка и със зъби и нокти драпаше да изкарва достатъчно, за да преживяват с Джош.

Доста по-късно, преди година и половина, случайно срещна Чарли Декър – за пръв път след гимназията – и си помисли, че е дошъл краят на нейните неприятности.

Той ѝ направи комплимент и ѝ каза, че изобщо не се е променила от времето на абитуриентския им бал преди девет години, където единодушно я бяха избрали за кралица на красотата. Обеща, да ги заведе с Джош в Сан Франциско веднага щом склучи сделката, върху която работи.

Бяха решили да се оженят и когато забременя, Бренда изобщо не се притесни. Докато не позвъни на Чарли в Сан Франциско да му съобщи радостната вест и някаква жена не вдигна телефона.

Жена, която се оказа госпожа Чарли Декър. Жена, заемала това място цели шест години, която ѝ каза, че ако толкова е примряла за

съпруга ѝ, с радост ще ѝ го хариже, щото Бренда била третата нахална уличница, дето звъняла през последната година да пита кога проклетият нехранимайко и кучи син ще отиде да я прибере. Разтреперана, Бренда затвори телефона и изхвърли Чарли Декър от главата си. Нямаше никакъв смисъл да му съобщава, че чака дете.

Когато се роди Мелинда, тя я записа с фамилията на Бък Маккалъм, като сметна, че щом е достатъчно добра за нея и Джош, не може да навреди и на дъщеричката ѝ.

Но оттогава все не можеше да свърже двата края и се наложи да приема отпусканите ѝ социални помощи, за да има какво да сложи на масата.

Тъкмо сервираше последните ястия от поръчката на бившите си съученички, когато гласът на Анет прекъсна унеса ѝ.

– Бренда, какво ти става? – поинтересува се тя.

– Не ме ли чуваш? Обажда се Арнълд Ходжкинс. Казва, че забавно трябва да говори с теб!

Трите жени на масата я погледнаха любопитно.

На Бренда ѝ се сви сърцето. „Не – рече си, докато се отправяше към телефона. – Още не. Не и от първия ден.“ Моля? – Сърцето ѝ обаче се сви още повече, щом чу в слушалката гласа на директора.

– Здравейте, госпожо Маккалъм. – От трите думи лъхаше уморено примирение, което ѝ каза всичко.

– О, Боже! – въздъхна тя. – Какво е сторил Джош този път?

– Сби се в столовата – отвърна Арнълд Ходжкинс.

– Твърди, че не е виновен. Казва, че си седял мирно и тихо и си четял книга, а всички останали се заяждали с него...

– А пък всички останали твърдят, че нещо просто го е прихванало – довърши Бренда, знаейки какво следва. Беше се надявала, че на миналогодешните неприятности ще им дойде краят, след като е изпълнила препоръките на училищните власти да прехвърли Джош в по-горен клас, където той вече няма да скучае в час и ще престане да се разнообразява с поредица от бели и избухвания. Е, дотук с надеждата.

Мисля, че ще е най-добре веднага да дойдете – тъкмо казваше Ходжкинс.

– Той не иска да говори и отказва да се върне в час.

Жената огледа претъпканите маси на кафенето, после още веднъж провери колко е часът. Забеляза, че Макс я наблюдава от кухнята. Улавяйки погледа ѝ, той многозначително кимна към трупащите се върху шубера нови и нови поръчки. Тя претегли наум възможностите си,

после ѝ хрумна нещо.

– Господин Ходжкинс, не мога да дойда веднага. В разгара на обедния наплив сме, а едно от момичетата отсъства. Макс и без това ме гледа кръвнишки и ако сега изляза, ще ме уволни. Не можете ли да го заведете в библиотеката или нещо такова? Само за един час. – В гласа ѝ прозвучаха жалостиви нотки и тя инстинктивно се обърна с гръб към обядващите и към трите жени, които на времето ѝ бяха приятелки, а сега любопитно я изпиваха с поглед.

Като по чудо директорът на училището ѝ влезе в положението. Едва ли не с изненада, тя го чу да се съгласява.

– Добре. Ще го прибера в кабинета си, но не се бавете повече от час, моля ви. Имам насрочена среща с... председателя на училищното настоятелство и не възнамерявам да го карам да ме чака.

– Благодаря ви, господин Ходжкинс. Ще бъда там до час, обещавам ви. – Затвори телефона и забърза към шубера, където Анет се опитваше да навакса с поръчките. Макс, приведен над скарата, стоеше с гръб към тях.

– Пак ли неприятности? – попита Анет. Бренда кимна, после каза на Макс:

– Май ще ми трябва един час почивка, след като привършим с обеда. Джош пак е объркал конците...

Той кисело отмести поглед от скарата, където заничаше дузина кренвирши. После подпъкна шпатулата под един от тях и го обърна с рязка чупка на китката.

– Как се случва все така да ги обърква в работното ти време?

Тя си пое дълбоко въздух с намерение да му се сопне и да му рече, че Джош е само на десет години, че всички деца си имат проблеми и че специално този проблем е възникнал не само през нейното работно време, а и през неговото. После изведнъж си помисли, че току-виж му хрумнало да ѝ плати за часа, през който ще отсъства, макар че това би било истинско чудо, и не каза нищо.

Трудно си беше намерила тази работа, а да си намери друга, щеше да бъде още по-трудно.

Досетила се за терзанията ѝ, Анет се усмихна окуражително.

Я не си го слагай на сърцето. Утре вечер можеш да ми върнеш час-два, пък и следобед бакшишите хич ги няма. Свърши си работата и прати Макс по дяволите. Бива, нали?

– Бива – съгласи се Бренда с кисела гримаса. После подреди върху таблата новите поръчки и се упъти към масата до прозореца. Но

пращането на Макс по дяволите не решаваше въпроса, понеже не той беше проблемът.

Проблемът бе Джош и тя нямаше ни най-малка представа как да го реши.

* * *

В един и половина, когато бяха заети само две от масите, а останалите почистени очакваха гъптата тийнейджъри, отбиваща се тук след училище, Бренда свали престилката си и я окачи на една от куките в дъното на кухнята, където се намираха шкафчетата с дрехите им. Гневният поглед на Макс се закова върху нея веднага щом се запъти към вратата.

– Да не смяташ да носиш униформата ми и през свободното си време?

– Ще се бавя само час, Макс. Да не би да съм тръгнала на следобедни танци? – Тя погледна розовата найлонова рокля, която бе твърде къса, и добави: – А даже и да беше така, едва ли щях да облека точно този пицимал!

– Този „пицимал“ ми струва петнадесет долара – изръмжа Макс.

– А и съвсем не съм длъжен да ви осигурявам униформи, както знаеш. Ако хлапето ти повърне отгоре й...

– О, за Бога, Макс! Не можеш ли поне пет минути да се държиш като човек? Та Джош не е болен, той просто... – тя се запъна в търсене на подходящи думи, но преди да ги намери, той я прекъсна.

– Знам, знам. Той просто е твърде умен, нали така? Само дето ми се струва, че ако толкова му сечеше пипето, първо щеше да се научи да не се забърква в неприятности. Гледай след час да си тук, ясно ли е?

– Да – отвърна Бренда, приемайки разрешението му да напусне работа за безмълвно съгласие да не се преоблича. Забърза към задния вход и от пладнешката жегла почти веднага плувна в пот. Найлоновата рокля плътно прилепна към тялото й.

Когато завъртя ключа на деветгодишния си шевролет, двигателят печално изстърга и Бренда тихичко изпсува.

– Моля те, моля те – заповтаря тя, докато отново и отново завърташе ключа и се бореше с изкушението си да натисне докрай педала за газта.

– Само този път, моля те, не ме предавай! – Уплаши се, че ще изтощи акумулатора, и изведнъж двигателят запали, закашля се сърдито, след туй запухтя. Без да отгества крак от газта, жената се пресегна и свали задните стъкла, после се опита да свали и това на предната врата

откъм пътника. То бе заяло в затворено положение, но въпреки това тя опитваше всеки път, разчитайки на теорията, не от време на време стават и чудеса и току-виж едно от тях сполетяло и разбираната ѝ таратайка.

Не ѝ било писано и този път.

Тя излезе на заден от паркинга, зави по страничната алея и след миг беше на Главната улица, на път за училището, за Едемското обединено училище – група от псевдо тухлени сгради, скупчена в края на града, отвъд която нямаше нищо, освен безводната шир на пустинята, разнообразна тук-там от смътните очертания на планини, трудно различими през постоянно стелещата се откъм Лос Анжелес двестакилометрова пелена от смог.

Караше бавно, имаше нужда да дойде на себе си, преди да се изправи очи в очи с Арнълд Ходжкинс. Противопостави се на изкушението да се самосъжалява. Внезапно се видя като героиня в един от старите филми с Бет Дейвис. Как му беше името? Не можа да се сети. Онзи, в който Бет беше сервитьорка в някакво скапано кафене сред пустинята, а край него дори нямаше градче, даже и толкова западнало, колкото Едем. А и Дейвис не бе имала никаква любовна история, освен малка закачка с един поет, на когото обаче изобщо не му пукаше за нея. „Е, аз поне се влюбих два пъти – мислеше си Бренда с вродената си честност и черния хумор, който ѝ бе помогнал да преживее някои от най-тежките мигове в живота, – макар че те в края на краищата се оказаха лекета. Но пък имам и две дечица, които поне засега не са лекета! Всъщност едното от тях е гений въпреки неприятностите, които ми създава точно днес. Освен това не гладуваме и си имаме покрив над главата. Колко по-зле можехме да бъдем!“

Изведнъж тя с изненада откри, че си свирука, докато паркира колата в двора на училището и крачи към кабинета на Арнълд Ходжкинс. Присъствието на духа обаче я напусна веднага щом зърна сина си, свил се на крайчеца на един стол в ъгъла на кабинета, навъсено да вперва в нея големите тъмни очи, наследили гъстите бащини мигли.

– Ей, я се поизправи – рече Бренда.

– Поседиш ли още малко така ще ти излезе гърбица.

– Че пука ли му на някого – отвърна Джош, без изобщо да помръдне.

– Поне на мен ми пука – въздъхна тя. – И докато не седнеш като хората, няма да изслушам твоята версия за случилото се.

Той направи физиономия, която казваше, че и без това не смята, че

майка му ще го изслуша, но се поизправи на стола.

– За всичко е виновен Итън. Той започна. Аз просто си четях, а той дойде и ми издърпа книгата. Не искаше да ми я върне и аз му лиснах млякото в лицето.

Бренда погледна към Арнълд Ходжкинс.

– А какво казва Итън Роудър по въпроса?

Директорът разпери ръце и я покани да седне.

– Надявам се, не смятате... че Джош въобще няма вина. Според Итън той не е имал никакво основание да му лисва млякото в лицето. – Директорът безпомощно тръсна глава.

– Просто не знам как да постъпя, понеже останалите деца поддържат версията на Итън!

– Но това просто е смешно – възкликна Бренда.

– Итън е две години по-голям от сина ми и поне с десет килограма по-тежък и с десет сантиметра по-висок. Да оставим настрана другите проблеми на Джош, но той не е толкова глупав, че сам да си търси белята с момче като Итън!

Притеснен, директорът разпери ръце.

– Госпожо Маккалъм, моля ви, успокойте се. Не вземам страна. Само ви предавам какво ми казаха останалите деца. Те не за пръв път ми докладват за безпричинните избухвания на сина ви. – Ходжкинс направи пауза, после продължи:

– За жалост това не е единствената случка, която трябва да обсъдим с вас днес.

Възмущението ѝ стихна.

– Да не искате да кажете, че има и още? – колебливо попита тя. Ходжкинс неловко задъвка долната си устна.

– Рита Шулце се отби тук но време на обедната почивка. Май след часовете леко са се спречкали с Джош.

Бренда извърна очи към сина си, който не можеше да си намери място на стола.

– Все с мен се занимаваше – оплака се той.

– Само мен питаше, сякаш в класа нямаше други. Останалите деца не сваляха очи от мен, непрекъснато си шушукаха зад гърба ми и... – Забеляза гнева в очите на майка си и млъкна.

– Значи си се държал грубо с учителката си и си плиснал млякото в лицето на Итън, така ли?

– Не!

– Не ме лъжи, Джош. Искам да знам точно какво се случи.

– Ама нали ти казах, мамо! Нищо не съм направил! – Момчето обходи с поглед стаята, сякаш търсеше откъде да избяга, а тя протегна ръка, хвана го за брадичката и насила го накара да я погледне в очите.

– Това ли е истината, Джош?

Без да пророни дума, момчето кимна. Миг след това Бренда го пушна и уморено се извърна към директора.

– Какво ще правим сега? – попита.

– Повтаря се миналогодишната история. Бил Кули все навираше Джош в носа на останалите от класа, сякаш и те бяха длъжни да са умни като него. Не бе честно нито към тях, нито към сина ми.

– Положението наистина е трудно – неохотно се съгласи Ходжкинс.

– Но...

– Но не биваше пак да прескача класа – гневно го прекъсна Бренда.

– Трябваше да го оставите в паралелката му.

Ходжкинс неотстъпчиво поклати глава.

– Не е там работата! Изобщо не е там работата. Проблемът, ако вникнете по-дълбоко, е, че просто не разполагаме с програми за деца като Джош. Училището ни е прекалено малко и средствата ни – твърде ограничени.

Бренда Маккалъм впи поглед в директора.

– Какво очаквате от мен? Да спра Джош от училище? Моя ли е вината, че тук не можете да се оправите с него?

Ходжкинс се протегна и взе някакъв проспект от бюрото си.

– Не казвам, че вината е ваша, госпожо Маккалъм, а ако по някакъв начин съм го намекнал, моля да ме извините. Но фактите са си факти. Тук не можем да направим нищо повече за Джош Той има нужда от специални програми и специално обучени преподаватели, както и от подходяща среда. – Директорът не отместваше поглед от проспекта, който бе пристигнал миналата Седмица заедно с адресирано лично до него писмо, набрано на компютър, съдържащо предложение Джош Маккалъм да кандидатства за описаното в проспекта училище. Отначало той не бе обърнал внимание нито на писмото, нито на проспекта, сигурен, че предложението пристига като резултат от повсеместно проведените през пролетта тестове за интелигентност. Но след произшествието в столовата бе седнал и подробно беше разгледал проспекта.

Все още замаяна от последните думи на директора, Бренда избухна, без да отмества поглед от него.

– Какви ми ги дрънкате? Да не би да смятате, че ей тъй ще взема и ще го прехвърля някъде? Къде очаквате да намеря подходящо училище?

Преди да успее да продължи, Ходжкинс ѝ подаде проспекта.

Изпратен беше от някакво място, наричащо се Барингтънска академия. На плътната жълтеникавокафява хартия бе напечатана рисунка на огромна вила, заобиколена от високи борове и просторна ливада. Бренда скептично погледна пейзажа, после отново се втренчи в Арнълд Ходжкинс.

– Какво е това? Ако питате мен, изобщо не прилича на училищата, които съм виждала.

– То наистина не е като тях – отвърна той, – понеже е частно училище, създадено да обучава надарени деца. Намира се на север в... Но Бренда Маккалъм не му разреши да довърши. Вече бе скочила на крака, а очите ѝ изпусаха искри.

– Частно училище ли? – кресна тя.

– Че откъде ще взема пари за частно училище? Та аз съм сервитьорка. Получавам минимална надница плюс бакшиши, а да ви кажа, те в Едем не са особено големи. Откак се роди Мелинда, се принудих да вземам и социална помощ, за да си изхраня децата! – поспря, за да не се разплаче, после събра всичкото си останало достойнство и продължи:

– Ще говоря с Джош, за да съм сигурна, че отсега нататък ще се държи прилично. Ще ви бъде благодарна, ако с ваша помощ останалите деца в училището – а и учителите също – престанат да го карат да се чувства като някакъв кретен! Хайде, Джош.

Арнълд Ходжкинс се надигна от стола и понечи да заобиколи бюрото си.

– Госпожо Маккалъм, почакайте. Има още неща, които трябва да обсъдим. Просто се успокойте...

Само че беше твърде късно. Бренда, сграбчила Джош за ръката, вече преполовяваше коридора. За миг директорът понечи да я догони, после реши, че сегашното ѝ настроение не бе особено подходящо за разговори.

Пък и проблемът на Джош Маккалъм можеше да почака, а председателят на училищното настоятелство – не.

* * *

Бренда мълчаливо караше през сиромашките покрайнини на Едем към порутената сграда, в която живееше, като през цялото време чувствуваше гневът на Джош да струи към нея, но се опитваше да не му обръща внимание.

– Не биваше да говорите за мен, сякаш изобщо не съм при вас –

изрече той най-накрая и тя разбра, че се налага да му отговори. За миг си помисли, че ще се разплаче, но се пресегна и сложи ръка на коляното му.

– Извинявай. Господин Ходжкинс направо ме влуди и съвсем забравих, че и ти слушаш.

– Слушаш, разбира се. И чух всичко, което казахте. И не е честно, мамо. Нищо не съм направил.

Бренда въздъхна.

– Не казвам, че си направил, миличък. Но всички останали деца...

– Те всички са лъжци! – гневно избухна Джош.

– Защо никой никога не ми вярва? Не е честно! – Бръкна в чантата си, измъкна книгата, която бе чел в столовата, и започна да къса страниците ѝ една по една. После свали страничния прозорец и ги хвърли навън, а пустинният ветрец ги пое и Бренда ги видя да прехвърчат зад колата.

– Джош! Какво правиш? Знаеш ли колко струва тази книга? Когато я поръчах, специално ми я изписаха от Лос Анжелес!

– Хич не ми пука! – изкрещя той.

– Мразя и нея и проклетото училище, барабар с госпожа Шулце, господин Ходжкинс и всички останали! Всичко мразя! – Всяко гневно изречение се придружаваше от откъснат и изхвърлен през прозореца лист. Накрая започна да къса страниците с шепи и зад колата се образуваша бяла вихрушка.

– И теб те мразя – кресна той.

– Мразя всички и всичко!

Бренда се пресегна, издърпа от ръцете му каквото бе останало от книгата и го метна на задната седалка.

– Е, момченце, нека ти кажа, че точно сега и аз не съм се побъркала от обич по теб! – За миг ѝ се стори, че ще го зашлеви. После очите ѝ се спряха на отворения прозорец от неговата страна. За пръв път от две години той зееше широко отворен.

Малкото чудо в края на краищата се бе случило.

Бренда отметна глава назад и високо се разсмя, а Джош смаян се втрени в нея.

След миг обаче смехът ѝ се поукроти и след туй съвсем секна. Когато реалността на нейния живот и на този на сина ѝ отново я обгърна, тя се разплака.

Реши, че чудото с отворения прозорец просто бе твърде малко. На нея ѝ трябваше някое доста по-голямо чудо.

Но откъде ли щеше да дойде то?

3.

Бренда паркира колата под увисналия навес зад жилищния блок и за сетен път се зачуди дали ще бъде по-добре да се обади на собственика и да му каже, че боята съвсем се е олющила от фасадата, или просто да организира поредната бригада сред наемателите и те сами да боядисат сградата. Бил Роудър сигурно щеше да измисли как да се справи и с провисналата от навеса греда – да я подпре някак си или нещо такова.

– Блокът ни е същински бордей! – отбеляза Джош, сякаш бе прочел мислите й.

– Можеше да бъде и по-зле – сопна се Бренда.

– Милиони хора изобщо нямат къде да живеят!

Изкачиха се по стъпалата до втория етаж и тръгнаха по огрения от слънцето коридор към апартамента в южния му край. Поне с изложението бяха случили донякъде, макар че прозорците на жилището им гледаха в три различни посоки и слънцето грееше отвсякъде. Към четири следобед стаите се нажежаваха като пещ, но пък наемът беше нисък. Бренда не преставаше да търси, но досега не бе успяла да намери нещо по-добро.

Щом мушна ключа в ключалката и отвори вратата, тя се успокои, че Мейбъл Хардуик – съседката от долния етаж, която сама бе извила желание да наглежда Мелинда, докато Бренда е заета в кафенето – се е сетила да пусне пердетата и че те връщат поне част от горещината обратно в пустинята. Но въпреки относителната прохлада в стаята цареше сумрак и първата работа на Бренда бе да дръпне пердетата, закриващи източния прозорец. Нахлулата в стаята светлина и стържещият звук от движението на кукичките по металния корниз събудиха задрямалата на канапето Мейбъл, пред която телевизорът продължаваше да гърми.

– Ох! – сепна се тя, сподави прозявката си с известно неудобство и закрепи туловището си в седнало положение.

– Бренда! Какво търсиш... – После, забелязала умълчания Джош на прага, съчувствено избъбри:

– Ах, момчето ми! Не можа да изкараш докрай и първия ден, така ли? Джош наведе глава и не отвърна. На госпожа Хардуик и без това й беше ясно, че вината за по-ранното му завръщане въкъси сигурно е негова. Преди Бренда да обясни как всъщност стоят нещата, Мелинда, отместила взор от телевизора и зърнала майка си, несигурно се изправи в

кошарката си и ревна.

– Спокойно, миличка. – Бренда я гушна и я залюля в ръце.

– Мама вече си е у дома. Всичко ще бъде наред.

Мелинда, несвикнала да ѝ нарушават режима, ревна още по-силно. Като продължаваше да я подрусва, майката се приближи до хладилника, извади шише с мляко и го пхна в микровълновата фурна.

– Защо не поседнеш и не оставиш това на мен – рече Мейбъл Хардуик, като с мъка се изправяше на крака.

– Знам, че не биваше да задрямвам, но човек като поостарее... – Тя се потътри към кухничката с размери на ниша, която се намираще непосредствено до трапезарията – всекидневна, но Бренда я спря с поклащане на глава.

– Я отдели няколко минути за себе си, Мейбъл. Трябва да бъда на работа чак след половин час.

– Дребна, невинна лъжа, но ако си позволише още петнадесет минути, Макс току-виж не забелязал.

– Освен това, щом така и така ще трябва да гледаш и двете деца днес следобед, добре е да си поемеш дъх.

Джош, който бе последвал възрастната жена в кухнята, ококори очи.

– Мамо, я стига. Госпожа Хардуик няма защо да се връща. Мога и сам да наглеждам Мелинда.

– Хайде бе! – мрачно подхвърли Бренда.

– Не устиска в училище до края на първия ден, ами те изхвърлиха още по средата, а сега ти хрумнало аз да ти имам доверие, та да те оставя сам с едно бебе!

Джош зяпна от изненада. Очите му се напълниха със сълзи и той бързешком се извърна, за да не могат нито майка му, нито госпожа Хардуик да разберат колко мъчно му стана.

– Чудесно! Щом не ме бива за нищо, вече за нищо не ме и търсете! – Момчето шумно прекоси стаята, совна се през коридорчето, което отделяше двете спални и мъничката баня от всекидневната, и затръшна вратата на стаята, която споделяше със сестричката си.

* * *

Джош се хвърли на леглото и зарови лице във възглавницата.

Не беше честно! Изобщо не беше честно! Нито това, което му стори Итън Роудър в столовата, нито това, че господин Ходжкинс не му поярва, а най-малко това, че майка му го прибра от училище. С две думи

– всичко! Защо не изгониха и Итън? Нали тъкмо той започна да се бие?

И защо майка му не искаше да му позволи да наглежда Мелинда? Да не би още да беше бебе? Хиляди деца на неговата възраст стояха сами вкъщи, докато майките им бяха на работа.

Всичко бе заради Мелинда.

Не смееше да му я повери.

Дори стаята вече не беше негова. Сега беше и на Мелинда и от ден на ден чувството, че е само нейна, се засилваше. Джош ядовито огледа пода и разхвърляните върху него играчки.

Може би просто трябваше да отвори прозореца и до една да ги метне в прахоляка около блока.

Вдигна любимата играчка на Мелинда – плюшено мече, което самият топ ѝ бе избрал веднага след като се роди, и тръгна към прозореца. Още докато го отваряше, промени намеренията си. Просто реши, че Мелинда не бе виновна за случилото се. Та тя бе едно невръстно бебе. Защо трябваше да я наказва?

Върна се до кошчето на Мелинда и постави мечето легнало до възглавничката ѝ, за да и бъде под ръка, щом я сложат там следващия път. После изпъна одеялото и грижливо го затъкна така, че мечето да остане сгъшено под завивките и само мъхестата му муцунка и лъскавите очички да надзъртат отдолу.

Семплата акуратност на подреденото кошче кой знае защо му пооправи настроението и той неволно започна да събира и другите търкалящи се по пода играчки.

Цялата стая сякаш бе осеяна с кубчетата, улесняващи изучаването на буквите. Джош ги събра и ги подреди по азбучен ред върху етажерката, която служеше не само за негова библиотека, но и за кош за играчките на Мелинда, като за липсващите букви остави празни места. Оказа се, че е намерил всички, с изключение на две. Кубчето с изрисувана буква „С“ намери под леглото, а пък това с „Н“ – в един от пантофите си. След като свърши с кубчетата, се зае да събира частите на пъзела и да ги нарежда в картонената им рамка, която после подпря на една от стените. След това дойде ред на книжките с картинки и цветните моливи.

Когато най-сетне свърши с вещите на сестричката си, продължи със своите – куп нахвърлени в безпорядък неща, струпани в неговата половина на стаята.

Методично започна да сортира насъбралите се джунджурии и да слага всяка от тях на мястото и.

Докато вдигаше една мръсна риза от масичката до леглото си,

погледът му се спря на ловджийския нож, който му изпрати баща му за рождения ден миналата година.

Не, не миналата.

По-миналата.

Миналата година не получиха дори картичка.

Взе ножа и се втрени в острието му. Къде ли беше баща му сега?

Какво ли правеше?

Спомняше ли си изобщо, че има син Джош?

Или вече си имаше друг син, с когото играеше бейзбол и вършеше всичките неща, които бащите правят със синовете си?

Неща, които Джош никога не бе вършил с баща си, след като дори не си го спомняше.

Нелепа мисъл проряза съзнанието му, но той бързо я отхвърли, остави ножа и продължи да разтребва вещите си.

Докато работеше обаче, мисълта продължаваше да зрее в ума му. След като пхна и последната мръсна дреха в коша за пране и окачи последната не чак дотам мръсна в гардероба, седна на леглото и огледа стаята.

Вещите в нея му се сториха изненадващо малко, след като я бе подредил.

По полиците имаше повече неща на Мелинда, отколкото негови.

Не след дълго кошчето щеше да ѝ стане малко и тогава сестричката му щеше да има нужда от легло.

Всъщност в стаята нямаше място за две легла.

А и гардеробчето и дрешникът бяха вече пълни.

Погледът му отново се спря на оставения върху масичката до леглото му ловджийски нож.

Взе го и го завъртя така, че острието му да отрази слънчевите лъчи, нахлуващи през прозореца. После докосна с пръст изтънения ръб. С часове го бе точил, та да може да обръсва мъха от ръката си, без да се одрасква. Реши да опита отново и прекара острието по кожата на китката си, като гледаше как космите падат. Ами ако само лекичко извиеше ножа, а после го натиснеше с все сила...

Кървави картини изпълниха съзнанието му. Представи си как кръвта шурти от прерязаните му артерии.

А защо не?

Зададе си въпроса и остави мислите си да го разнищват.

На кого щеше да му пука, ако него го нямаше?

Не и на Мелинда – та тя едва го познаваше.

Баща му със сигурност едва ли щеше да го е еня, той отдавна го беше забравил.

Нямаше и приятели, които да забележат липсата му.

Ами майка му?

Дълго мисли за майка си. По едно време реши, че отначало може и да ѝ липсва, но колкото повече размишляваше, толкова повече у него се затвърждаваше убеждението, че ако той си отидеше от този свят, животът на майка му щеше да стане много по-лесен. Тя повече нямаше да се притеснява, че синът ѝ пак е оплескал нещата и че „не живее според възможностите си“, каквото и да означаваше това.

Този израз цял живот го бе преследвал – още откакто в първи клас им раздадоха бележниците и той прочете забележката на учителя в съответната графа. Даже сега думите изгаряха паметта му: „Струва ми се, че Джош не желае да работи на нивото на възможностите си.“

Не бе разбрал смисъла, докато не разгърна тълковния речник, щом се прибра у дома същия ден. Когато най-сетне го разгада, се зачуди какво точно има предвид учителят. Та Джош четеше и пишеше по-добре от всички в класа! Всъщност, когато започнаха училище, той единствен умееше да чете и пише. Освен това знаеше и таблицата за умножение, а всички останали тепърва се учеха да събират и изваждат. Какво всъщност искаха от него? Не им ли стигаха отличните му оценки?

Майка му го успокои, че всичко е наред. Учителят просто искал да каже, че Джош е много по-умен от останалите деца. Само че оттогава не го напускаше чувството, че всичко направено от него все не е достатъчно добро. Нито за учителите, нито за майка му. Нито даже за самия него. Обзе го яд. Какво очакваха от него? Виновен ли беше, че обичаше да чете и че вече знаеше нещата, които им преподаваха в Училище. Всяка година ли го чакаше едно и също?

„Джош не работи на нивото на възможностите си.“

Все той ли щеше да си има неприятности? Все неговата майка ли сяка да викат в кабинета на господин Ходжкинс?

Когато това се случеше, тя не можеше да отиде на работа и Макс не ѝ плащаше.

Острието на ножа проблесна на слънцето. Мисълта зрееше в съзнанието на Джош.

Ако умреше...

Ако умреше, повече нямаше да има за какво ла се притеснява. Нито за майка си, нито че пак ще се забърка в неприятности, нито че останалите пак ще се заяждат с него...

Нямаше да има нужда да се насилва и да изпълнява това, което всички очакваха от него.

А пък и майка му нямаше вече да се безпокои за него.

Просто щеше да ходи на работа, да се прибира вкъщи и да се грижи за Мелинда. Най-сетне щеше да престане да се тревожи за него. А когато Мелинда пораснеше, щеше да може сама да се шири в стаята им.

Стисна ножа с дясната си ръка. Очите му не се отместваха от лъскавото острие. Почуди се дали щете да боли.

Но дори и да болеше, нямаше да е за дълго.

А и едва ли щеше да го боли толкова силно, колкото го бе боляло през по-голямата част от живота му.

Ръката му стиска още по-здраво дръжката и с широко, отворени очи той прекара ножа по лявата си китка.

От китката му мигновено бликна кръв и той бързо премести ножа в лявата си ръка.

Само след секунда кръвта бликна и от артерията на дясната му китка. Кой знае защо изобщо не го заболя.

Но кръвта се оказа повече, отколкото бе предполагал.

* * *

Когато розовият сериал завърши и започнаха рекламите, Бренда се сепна. Погледна часовника над телевизора и разбра, че е успяла да подремне, Тридесетте минути, които сама си бе отпуснала след тръгването на Мейбъл Хардуик, почти бяха изтекли.

Мелинда кротко спеше в ръцете и. Жената внимателно се изправи. Ако внимаваше, можеше да я занесе до кошчето, без да я събуди, а сигурно и Джош вече се е успокоил и ще може да му се извини.

Тя тихичко се приближи до вратата на детската стая и я отвори. Гледката я смрази.

Насред стаята с преbledняло лице стоеше Джош.

Всичко останало бе потънало в кръв – дрехите му, леглото му, килимът, който бе загубил зеления си като на авокадо цвят, и се бе превърнал в тъмно, наситено кафяво петно.

Мигът, в който очите ѝ възприемаха видяното, сякаш продължи цяла вечност, а поредицата моментни снимки като че ли се запечати в паметта и завинаги.

Лежаният върху възглавницата на Джош ловджийски нож с изцапано с кръв острие.

Оцветени в червено слънчеви лъчи, струящи през петното кръв,

успяло някак си да се лепне върху стъклото на прозореца.

Изненаданото изражение в очите на Джош неговият замаян вид.

Няколко секунди майка и син се взираха един в друг, обхванати от безмълвен ужас. Най-сетне с разтреперан глас Джош каза:

– Мамо! С-с-страх ме е.

Думите му съживиха Бренда. Тя се втурна към кошчето, отметна одеялцето и тръсна стреснатата, вече съвсем будна и надула гайдата Мелинда вътре. Без да обръща внимание на плачещото бебе, Бренда се хвърли към Джош, сграбчи едната му китка, после другата и здраво ги за пристяга с одеялцето.

– Помощ! – изкрещя тя.

– Няма ли кой да ми помогне!

Джош се сепна от вика ѝ, но майка му, здраво вкопчила се в него, продължаваше да се боричка с одеялото. Дясната му китка изскочи навън и кървав дъжд обля розовата ѝ униформа. Без да обръща внимание, тя полузанесе, полузамъкна Джош до банята хвърли одеялото настрани и започна да пристяга китките му с мъничките пешкирчета, които висяха до мивката. Докато се мъчеше да ги стегне добре, чу, че входната врата се отвори и Мейбъл Хардуик те провикна:

– Бренда? Какво става? Ти ли врещиш така?

– Набери 911 и викай „Бърза помощ“ – кресна Бренда.

– Джош е пострадал! Порязал се е.

След миг Мейбъл беше на прага и я изблъскваше с лакти.

– Ако се съди по кръвта, май са артериите – рече тя.

– Ти се обади за линейка, а аз ще се справя с останалото! – И преди Бренда да успее да възрази, Мейбъл вече я бе избутала от банята и затворила вратата след нея. Останала насаме с Джош, тя размота пешкира от дясната му китка, усука го няколко пъти като въже, после притисна калъпче сапун от вътрешната страна на дясната му ръка и яко го стегна с усукания като въже пешкир. Щом турникетът от подръчни средства притисна артерията, кръвта спря да шурти.

– Дръж тука – нареди тя на Джош с негърпящ възражения тон.

Щом той хвана пешкира с все още кървящата си лява ръка, тя смъкна колана на някаква хавлия, окачена на вратата на банята и измайстори втори турникет, за да спре кръвотечението и от лявата му китка.

– Готово – рече тя, когато свърши.

– А сега подръж така още минутка, пък аз да хвърля един поглед ей тук. – Мейбъл пусна водата, отми кръвта от дясната китка на Джош и изпита известно облекчение. Разрезът бе напечен и костите на ръката

му бяха предотвратили получаването на дълбока рана. Всъщност ставаше дума за драскотина.

– Къде е лейкопластът? – запита тя и момчето кимна към шкафчето с лекарства.

Докато превързваше дясната му китка, вратата се отвори и Бренда, по-бледа и от Джош, се вмъкна при тях.

– Ще бъдат тук след пет минути. Лошо ли... лошо ли се е порязал? Мейбъл Хардуик отвърна, без да спира с превръзката:

– Можеше да бъде и по-зле. На пръв поглед изглежда по-лошо, отколкото е всъщност. Като пристигнат, ти върви с него в линейката, а аз ще остана при бебето и ще започна да чистя. – Тя вдигна очи и едва сега забеляза, че жената е на края на силите си.

– Я се стегни, Бренда Маккалъм. Колко по-лоши неща съм преживяла, но никой не ме е виждал да припадам. Наплискай си лицето с вода и гледай да не си забравиш портмонето!

Резките ѝ слова пресякоха страха на Бренда, накараха я да се раздвижи и тя механично се зае да изпълнява съвсем точно нарежданията на Мейбъл Хардуик. Когато след няколко минути линейката пристигна, майката вече бе дошла на себе си. Лекарите настояха Джош да легне на носилката и пренебрегнаха възраженията му. Последвала ги надолу по стъпалата към чакащата линейка, Бренда се провикна:

– Мейбъл, ще се обадиш в кафенето, нали? Кажу на Макс, че днес повече няма да се връщам там. – Не дочакала отговор, тя се вмъкна в линейката и приседна до носилката, а единият от екипа затръшна вратата. Линейката с виеща сирена мигновено се понесе напред. Бренда се взря в пребледнялото лице на сина си.

– Как стана, миличък? Какво, за Бога, се опитваше да направиш?

Джош я погледна за миг, после извърна очи и тихичко рече:

– Не исках повече да ви се пречкам. Това е всичко.

За пръв път, откакто бе видяла Джош наред стаята с шуртяща от китките му кръв, тя осъзна, че раните му не се дължаха на някаква нелепа злополука.

Синът и, нейният чудесен, надарен десетгодишен син бе опитал да се самоубие.

* * *

Половинчасовият престой в тясната чакалня на отделението за спешни случаи в областната болница се стори на Бренда като цяла вечност. Тя звънна в кафенето и изпита облекчение, че Анет вдигна

слушалката. Жената я успокои, че Мейбъл Хардуик вече се е обадила, и ѝ каза изобщо да не се притеснява. Макс рекъл, ако иска и утре да не ходи на работа. Даже смятал да изпрати сладкиш на Джош. Тъкмо го приготвял и бил сложил двойно повече орехи от обикновено.

– Разбира се, не пропусна да спомене, че само за да запази обслужването в заведението като хората, се налагало „да подкупва това невръстно келеме“, ама какво друго можеш да очакваш от Макс – довърши Анет.

– И така, изобщо не се притеснявай. Щом свърша, ще мина покрай вас и ще приготвя нещо за вечеря. И хич не ми възразявай, нали вече се разбрахме. – После, без дори да дочака Бренда да и благодари, затвори.

За миг на Бренда ѝ хрумна идеята да се свърже с Бък Маккалъм, но бързо-бързо се отказа. Отдавна бе решила, че опитите ѝ да изпроси издръжка за сина си от него бяха ялово начинание. В интерес на истината през последните няколко години дори не знаеше със сигурност адреса му. Отчаяна, тя изведнъж откри, че е набрала номера на родителите си и със страх очаква някой от другия край на линията да прекъсне свободния сигнал. Преди пет години родителите ѝ бяха напуснали Едем, понеже баща ѝ бе решил, че най-сетне му е дошло времето да завърти самостоятелен бизнес. Въпреки възраженията на майка ѝ той бе продал къщата, за да купи магазин за стръв на брега на залива в Тексас. Най-сетне майка и се обади. Изслуша, без да продума, несвързания разказ на дъщеря си, после отсече, че винаги си била знаела, че на Джош му има нещо, и че постъпката му едва ли е изненадала и самата Бренда.

– Благодаря, мамо – студено рече тя.

– Съжалявам, че те обезпокоих. – Окачи слушалката и поклати глава. Всъщност нямаше нищо чудно. Една от причините да хукне да се омъжва за Бък бе желанието и да се отърве от родителите си. Помисли си, че пустинният зной май бе пресушил до капка човечността в тях.

После обаче, докато кръстосваше нервно чакалнята, започна да я гложди мисълта, дали и Джош не го бе сторил по същата причина. Дали не беше решил, че изобщо не я е грижа за него? Та тя толкова се стараете синът ѝ винаги да знае колко много го обича, колко горда е с него.

Но каква друга можеше да бъде причината?

Децата на неговата възраст не се опитваха да се самоубиват, нали?

Разбира се, че не! И през ум не им минаваше!

Но на Джош му бе минало.

Женски глас я изтръгна от мислите ѝ. Една сестра ѝ съобщаваше, че вече може да види сина си.

Той седеше в леглото с мъртвешки бледо лице и изглеждаше по-малък от десетте си години. До леглото му стоеше лекар. Щом Бренда влезе в стаята, той окуражително ѝ се усмихна.

– Нашият малък приятел би могъл да забърка ужасна каша, но ако наистина е искал да се нарани, не се е справил много успешно. По три шева на ръка, а бинтовете са повече за фасон. Лепенките от домашната ви аптечка щяха да свършат същата работа. – Той се усмихна на Джош и разреши косата му.

– Друг път решиш ли да ни гостуваш, просто мини през вратата, разбрано, нали?

На път към вратата, лекарят помоли Бренда да се отбие в кабинета му, след като се види с Джош, и излезе. Тя остана насаме със сина си и изведнъж осъзна, че не знае какво да му каже. Стоеше и го гледаше, без да смее да помръдне, а сърцето ѝ беше като лудо. Най-сетне очите му срещнаха нейните.

– М... много ли ми се сърдиш, мамо? – попита той.

Уплашеният му шепот я просълзи. След миг тя знаеше какво да направи. Пристъпи към него, прегърна го и силно го притисна към себе си.

– Да ти се сърдя ли? За какво да ти се сърдя? Та едва ли някой на този свят има по-добър син. Само съжалявам, че днес бях толкова строга с теб. Но просто... О, миличък, струва ми се, че понякога не съм много добра майка.

Джош подсмъркна, обви с ръце шията ѝ и здраво я стисна, сякаш се страхуваше да я пусне.

– Извинявай, мамо – рече той.

– Просто... просто си помислих, че ако ме няма, за теб ще стане по-лесно. Нямам никакви приятели и в училище не ми върви особено и да ти кажа, ме бива само за едно – да разочаровам хората.

Думите му сякаш прободоха сърцето на Бренда. С плувнали в сълзи очи тя го притисна още по-здраво и прошепна:

– Не, скъпи мой, изобщо не е така. Обичам те, гордея се с теб и мисля, че ако ти се случи нещо, няма да мога да го преживея. Мисля, че просто ще трябва да намерим начин да нагласим нещата по твой вкус, нали така?

Дълго време майка и син седяха прегърнати. Най-сетне Бренда се изправи и помогна на Джош да се облегне върху възглавниците.

– Ще се върна – обеща.

– Отивам да поговоря с лекаря минутка-две и веднага идвам при

теб. Може, нали?

Джош кимна, усмихна се едва-едва и притвори очи. Тя се полюбува за миг на спокойното му лице. Но щом се измъкна от стаята, всичките ѝ страхове и тревоги отново я връхлетяха.

Как можеше да изпълни обещанието си?

Как можеше да нагласи нещата по вкуса на Джош, след като едва смогваше да го нахрани и облече?

Но трябваше да има някакъв начин. Трябваше да има.

4.

– Надявам се, че одевете не сте ме разбрали погрешно – рече Ричард Хасбъро. На бюрото му лежеше разгърнат здравният картон на Джош Маккалъм.

– Моля, седнете, госпожо. – Той кимна към стола край бюрото, после отново се вторачи в папката. Когато след минута-две погледна Бренда, сините му очи, вдъхнали й увереност в стаята на Джош, изведнъж й се сториха доста мрачни.

– Смятам, че е от съществено значение за Джош преживяното от него да се представи в колкото се може по-безобидна светлина – рече лекарят, – но не искам да мислите, че и за миг ми хрумва да омаловажавам случилото се.

Бренда се отпусна на стола и най-сетне си позволи да се отърси от напрежението, трупало се в нея от мига, в който откри Джош в стаята му. Осъзна, че досега е действувала съвсем инстинктивно, без да се ръководи от каквато и да било разумна мисъл. Сега, когато най-страшното беминало, тя изведнъж усети, че трепери.

– П...просто не мога да повярвам, че наистина се е случило – прошепна тя, сякаш говореше на себе си, а не на лекаря.

– Знаех, че е нещастен... имам предвид, че днес сутринта дори не искаше да отиде на училище...но си помислих, че просто се страхува от първия учебен ден. Знаете какво е да се озовеш в нов клас и да нямаш приятели и да...

Хасбъро изненадано сбърчи вежди и Бренда побърза да му обясни как Джош за втори път прескача класа и колко му е трудно, понеже е най-малък и най-дребен между съучениците си, и колко жестоки понякога могат да бъдат децата и най-вече колко много се безпокои тя за него и... И тогава изведнъж й хрумна ужасна мисъл.

– Дали ще се наложи да го пратя някъде, доктор Хасбъро? – прошепна тя.

– Имам предвид в болница или нещо такова? Лекарят се смръщи и предупредително вдигна ръка.

– Моля ви да не избързваме. Тази нощ ще го задържа в болницата просто за да мога да го наглеждам и да разбера как се чувства. А сега искам да науча какво точно се е случило през последните няколко дни.

През следващите петнадесет минути Бренда бавно сглобява разказа

си за случилото се през деня и със страх отговаряше на уточняващите въпроси на Хасбъро относно поведението на Джош през последните няколко седмици на лятната ваканция.

Всичко, което мога да ви кажа, е, че той просто отказва да се върне в училище – с въздишка завърши тя.

– Но и други деца на неговата възраст постъпват така, нали? – Във въпроса ѝ се долавяше жална нотка, сякаш Бренда молеше лекаря да ѝ посочи макар и оскъдни доказателства, че Джош не се е смахнал.

– Е, и на мен, когато бях на десет, изобщо не ми се ходеше на училище – потвърди Хасбъро и окуражителната му усмивка отново се появи.

– Ако съдим по думите ви, излиза, че каскадата на Джош с ножа не е била предварително замислена. Изглежда, той наистина се е разстроил от всичко случило се, доядяло го е на вас и е намерил начин да привлече вниманието ви.

Бренда дълбоко си пое дъх, но облекчението ѝ продължи само миг.

– Какво искате да кажете? – възкликна тя, връхлетяна от ново ужасно хрумване.

– Възможно ли е... може ли пак да се опита?

Дълго време лекарят не отвърна, сякаш изпитваше неудобство да ѝ каже истината.

– Не знам – най-сетне рече той, – но ми се струва, че ние трябва да намерим отговори за някои от неговите въпроси. – Умишлено употребил „ние“, Хасбъро с облекчение забеляза, че жената пред него сякаш се поуспокои, като че ли фактът, че вече не е сам – сама с проблемите си, ги правеше по-преодолими. Той току-що бе научил, че Бренда Маккалъм няма близък човек, към когото да се обърне, че не може да разчита нито на родителите си, нито на бившия си съпруг. Освен това и Едемското училище едва ли много-много можеше да ѝ помогне. Предположенията му се потвърдиха, когато я помита какво са ѝ посъветвали там.

– Едно на нула за господин Ходжкинс – отвърна тя и затърси в чантата си проспекта, който директорът на училището ѝ бе дал същия ден.

– Сега ще ви се изясни страхотната му идея. – Тя сложи проспекта на бюрото.

– Представете ли си? Как бих могла да изпратя Джош на такова място! – Бренда здраво стисна ръце, за да спре треперенето им – не знаеше дали от гняв или от страх – и нервно заглежда лицето на лекаря, докато той разучаваше проспекта.

Ричард Хасбъро не ѝ отговори, а само поклати глава – жест, които

Бренда мигновено изтълкува като съгласие със собствената ѝ преценката относно предложението на Ходжкинс.

– Тъпо, нали? Хасбъро я погледна.

– Защо тъпо? Не бих казал. Тя зяпна.

– Да не би да сте чували за туй място?

– Разбира се, че съм чувал. То се намира в съседство с университета, където учеше жена ми. От време на време тя се занимаваше с някои от неговите възпитаници. Дори няколко седмици им води часовете по изкуствата.

– А колко би могло да струва? – попита Бренда. – Каквато и сума да назовеше Хасбъро, тя щеше да бъде непосилна за нея и щеше да сложи край на обсъждането.

– Ако Джош успее да влезе, вероятно няма да струва и пени – отвърна Хасбъро.

– По начало Академията няма за цел да носи печалба. Тя работи в сътрудничество с университета, който пък изследва децата по време на обучението им там, Бренда невярващо го погледна.

– Искате да кажете, че става дума за нещо като лаборатория, в която използват децата за опитни зайчета?

Хасбъро на свой ред я погледна учудено.

– Нищо подобно – бързо отвърна той.

– Всъщност там обучението се провежда колкото се може по-близо до домашните условия. И макар че децата са под наблюдение, те не го знаят. – Бренда понечи да попита още нещо, но той вдигна ръка и я спря.

– Вижте, нека се обадя тук-там, преди да обсъждаме въпроса. Все още познавам неколцина от хората там. Нека първо проверим какво е положението. Може вече да нямат места или пък още да не са подготвени да видят Джош. Но си заслужава да опитаме.

Бренда откри, че седи съвършено неподвижно. Дори белите ѝ дробове бяха застинали между две вдишвания. В съзнанието ѝ се въртеше поредица от образи: синът ѝ, заключен в стаята си в някаква лудница, нейният Джош, малтретиран на игрището в Едемското училище. Каквото и да му се случеше на новото място – място, за което до днес не бе и чувала – то едва ли можеше да бъде по-лошо от оставането му тук.

Тя бавно изпусна въздуха, който несъзнателно бе задържала, и рече:

– Добре. Май ще е по-добре да говоря с тях.

* * *

Хилди Креймър седеше зад бюрото си в една от бившите по-малки приемни на вилата, в която се помещаваше Барингтънската академия. Чаша кафе, вече съвсем изстинало, стоеше край телефона. Тя я поднесе към устните си и направи гримаса, щом отпи от студената течност. Остави чашата, погледна през прозореца и както винаги отдели минута-две да се порадва на изгледа – на ширналата се пред зданието ливада и на разпръснатите из нея групи секвои и евкалипти. После се сети за напрегнатото си разписание и се зае за последен път да преглежда документите на някой си Джошуа Маккалъм, които факсът им не спря да бълва от вчера следобед до тази сутрин.

Тук бяха всичките му училищни свидетелства от детската градина насам, както и резултатите от всевъзможните стереотипни тестове, на които е бил подлаган през годините.

Хилди знаеше от собствен опит, че най-точната дума за тези тестове е „подлаган“. Откакто се включи е екипа, основал Академията преди пет години, тя откри, че различните тестове за определяне на коефициента а интелигентност и способностите даваха само най-бегла преценка за истинските дарби на децата. Тестовите почти не отчитаха произхода на детето – неговия пол, раса, социално-икономическите фактори или положението му в семейството – всички тези променливи величини, които в крайна сметка наклоняваха везните в една или друга посока.

Що се касаеше до определянето на по-специфичните дарби извън словесните, математическите или научните способности, тестовите изобщо не бяха ефикасни, понеже не съществуваше стандартизиран тест за определяне на таланта в музиката, рисуването или скулптурата. На интереса – да. На дарованието – донякъде.

Но на истинската степен на таланта и гения – практически не.

И въпреки всичко Джош Маккалъм очевидно бе изключително надарен ученик, ако се съдеше по документите пред нея. Резултатите т тестовите му за интелигентност надхвърляха общоприетото ниво и тъкмо те й бяха подсказали да изпрати един проспект в Едемското обединено училище. Освен това животът му се съпътствуваше от всички обичайни проблеми, характерни за човек с неговия интелект, имал нещастieto да се роди в някакво затънтено пустинно градче.

Без да го познава, Хилди бе сигурна, че любознателният Джош е отегчен до смърт.

Опитът му да се самоубие само подкрепяше тезата й.

С две думи, той бе точно от децата, за които бе създадена Академията. Хилди погледна часовника, вграден в ореховото писалище. Десетгодишната Ейми Карлсън – друга бъдеща ученичка, всеки момент трябва да пристигне с родителите си за окончателен разговор. Хилди реши, че има време да поговори с Ричард Хасбъро и бързо набра номера му. Докато чакаше да я свържат с лекаря, пръстите несъзнателно потропваха по писалището.

– Тук е Хилди Креймър, доктор Хасбъро – започна тя, без да си направи труд да го поздрави.

– Имам няколко въпроса към вас във връзка с Джошуа Маккалъм.

Първо, след вчерашния инцидент с него разговарял ли е психиатър и второ, колко време ще трябва да остане в болницата.

Лекарят от Едем още отговаряше на въпросите, когато вратата на кабинета ѝ се отвори и на прага застанаха Франк и Маргарет Карлсън. Като видяха, че говори по телефона, те понечиха да излязат, но Хилди жест им посочи канапето до стената и продължи да си води бележки празните полета на документите на Джош. След миг и тримата Карлсънови вече се бяха подредили на канапето. Ейми седеше между родителите си. Хилди забеляза, че тя е слабичко, червенокосо дете, с дебели кръгли очила, кацнали върху чипо носле. Изглеждаше не само уплашена, но и сърдита. Хилди ѝ се усмихна окуражително, но детското лице остана сериозно.

– Може да си тръгне още сега, така ли? – още веднъж попита тя по телефона. Очевидно опитът за самоубийство на момчето не се бе оказал достатъчно сериозен или поне на лекарите в Едем не им се струваше такъв.

– Смятате ли, че майка му ще може да го доведе при нас в събота? И доктор Енджърсол, и аз го смятаме за подходящ кандидат за Академията, но ние, разбира се, никога не вземаме окончателно решение, преди да проведем разговор с децата и да придобием лични впечатления.

– Хилди слуша известно време, после добави:

– Всъщност няма защо да бързаме. За тази година все още имаме няколко свободни места. След като знаем, че ще дойдат до петък, ще имаме грижа за всичко. – След кратко „дочуване“ тя затвори телефона и прибра документите на Джош, докато поздравяваше семейство Карлсън. Или по-скоро, докато поздравяваше Ейми, тъй като думите ѝ бяха отправени само към момиченцето, което бе заело отбранителна поза и седеше с вдигнати колене и обхванати с ръце крака.

Защо ми се струва, че за разлика от мен ти не се радваш на срещата

ни? – попита Хилди, като стана от стола си и заобиколи писалището, че да коленичи и да погледне Ейми в очите.

– Защото хич не ми е приятно, че ви виждам! – предизвикателно отвърна Ейми, а лицето и се изкриви от гримаса, недвусмислено говореща за страха, които все повече я обземаше. Тя бе започнала да е страхува още със ставането си сутринта.

– Не исках да идвам тук. Искам да си отида вкъщи. – Опита се да погледне жената, но не успя, понеже очите ѝ плувнаха в сълзи и тя здраво ги стисна. Не искаше Хилди Креймър да я види, че плаче.

– Да ти кажа, съвсем си права – съгласи се Хилди.

– Ако някой се бе опитал да ме прати в пансион, когато бях на десет години, очите му щях да издера. Такъв скандал щях да вдигна на родителите си, че втори път не би им хрумнала подобна идея. Думите ѝ изненадаха Ейми и тя неволно отвори очи.

– Наистина ли така щеше да постъпиш? – предпазливо попита момиченцето, сякаш подозираше някаква клопка.

– Че как иначе! – потвърди Хилди и се изправи, напомняйки си още веднъж, че е крайно време да свали десетина килограма от обемялото си тяло.

– А хем не бях толкова умна, колкото теб. А ти щом си променила решението си, как така не измисли начин да прилъжеш вашите да те оставят у дома? Щом на мен не ми се вижда трудно, как да повярвам, че ти не си успяла?

– Опитах се – отвърна Ейми, преди да се усети.

– Дори се заключих в дрешника, ама мама имаше ключ.

– Не е много хитро – отбеляза жената.

– Решиш ли да се заключаваш в някой дрешник, предварително трябва да прибереш всички ключове.

Момиченцето отпусна ръце, краката му бавно се плъзнаха към края на канапето и се спуснаха на земята. В тъглчетата на устните ѝ сякаш потрепна усмивка. Тя прокара пръсти през гъстите си червени къдрици.

– Абе и аз се сетих, но тате каза, че щял да свали вратата от пантите.

– О, така ли каза? Е, добре. Ела тогаз да ти покажа нещо. – Хилди се приближи до затворения шкаф, вграден в отсрещната стена. След миг колебание Ейми я последва.

– Я ми кажи, моят шкаф прилича ли на дрешника в стаята ти?

Детето огледа облицованата с орехов фурнир врата и резбованата ѝ рамка и кимна.

– Не е красив колкото този тук, но е горе-долу същият.

– Тогава хвърли едно око на пантите и ми кажи какво ще стане, ако измъкнеш щифтовете.

Смръщена, Ейми пристъпи и огледа пантите от двете страни на вратата.

– Не може да се свали – най-сетне оповести тя.

– Дори и да извадиш щифтовете, вратата не може да се измъкне, ако не отворена.

– Много добре – каза ѝ Хилди.

– Тъкмо затова при нас шкафовете са без ключалки. Не можем да си позволим хлапета като теб да се заключват вътре, а ние да къртим вратичките, нали така? А сега какво ще кажеш, ако отидем да видим стаята ти?

Хвана момиченцето за ръка и го изведе от кабинета, като кимна на родителите му да ги последват. Тя пренебрегна старомодния асансьор, чиято богато украсена, пиринчена клетка предизвикваше възхищението на всички момчета от Академията, и прекоси широкия вестибюл, намиращ се в подножието на стълбище, което изящно и странно романтично се виеше към втория етаж. По изражението на Ейми Хилди разбра, че правилно е допуснала, че момиченцето ще предпочете стъпалата пред дрънченето на стария асансьор. Следвана от родителите на Ейми тя я поведе към втория етаж, след което изкачи още едно крило, водещо до третия етаж, където имаше десет стаи – по пет от всяка страна на тесния коридор, разполовяващ къщата. По средата на коридора жената отвори някаква врата и се отдръпна, за да позволи на Ейми да влезе първа.

Тя обаче се поспря на прага и подозрително надникна вътре, сякаш чувствуваше, че влизането и в стаята щеше да е равносилно на съгласие да я обитава.

Вътре, точно срещу вратата, зърна прозорец с капандура. Стъкмената в основата му седалка бе тапицирана, а цветните пердета, които го ограждаха, бяха дръпнати встрани, за да може слънчевата светлина да прониква в стаята. Щампованите с напъпили рози тапети подхождаха на пердетата. Край едната стена бе поставена отрупана с възглавници кушетка. Срещу нея имаше скрин, малко бюро и етажерка за книги. Дрешникът се намираще в един от ъглите. Вратата му беше открената.

Без да помисли, Ейми се приближи до него и внимателно огледа резето му.

– Хм, наистина не може да се заключва – сякаш на себе си рече тя.

– Че аз няма да седна да те лъжа, я! – подметна Хилди.

– Ами ако си имам нещо, което искам да заключа? – попита детето и мигновено усети на какво намирисва въпросът ѝ.

– Искам да кажа, ако все пак реша да остана.

– Защо не оставим този въпрос да почака да му дойде времето? – Хилди помълча, после предпазливо попита:

– И така, какво мислиш, Ейми? Стаята задоволява ли те?

– Хм... хубава е – призна Ейми.

– Но... – тя се обърна към майка си и очите ѝ отново се напълниха със сълзи.

– Наистина ли трябва да остана тук, мамо? – проплака детето, после се втурна и обви с ръце кръста на майка си.

– Защо не се прибера вкъщи?

Маргарет Карлсън лекичко потупа щерка си. Разтревоженият ѝ поглед не се отместваше от лицето на Хилди Креймър, която окуражително ѝ се усмихваше.

– Но, миличка, вчера изгаряше от нетърпение по-скоро да дойдеш тук? Спомняш си, нали?

Тя наистина си спомняше. Когато преди седмица идваха тук, голямата стара вила действително ѝ се бе сторила примамлива, а госпожа Креймър – мила. Но сега при мисълта, че трябва да остане сам – самичка тук, просто я втрисаше.

– Да, но размислих – проплака Ейми.

– Предпочитам да остана при теб, татко и Писанчо!

– Писанчо ли? – попита Хилди Креймър.

– Не си ми казала, че имаш котенце.

– Черно с бели лапички и спи при мен – подсмъркна детето.

– Ами, Бога ми, и ние си имаме котак. Името му е Таби и вчера цял ден скитосва насам-натам да си търси местенце за спане. Но, изглежда, никой не го иска. Може би ти ще го поканиш да спи при теб.

– Ама... – Преди Ейми да успее да възрази, един жълтеникав котарак се появи на прага, като по предварително уговорен сигнал. Огледа се за миг, после се запъти към Ейми и се отърка в крачето ѝ, мяукайки жално. Тя се поколеба, след това клекна и протегна ръка да го погали.

– Вярно ли е това, котенце? – попита.

– Наистина ли си нямаш местенце за спане? – Докато Ейми вземаше котето в ръце и сядаше с него на леглото, Хилди кимна на Франк Карлсън.

Баштата на Ейми, разбрал безмълвния знак, слезе долу, за да качи багажа на дъщеря си.

* * *

Джош седеше в леглото и разгръщаше новия екземпляр на „Клетниците“, който доктор Хасбъро му бе донесъл сутринта. На нощното му шкафче стоеше наполовина изядено парче от ореховия кекс на Макс. Навън кръжеше лешояд, спускаше се все по-ниско и по-ниско, а Джош го чакаше да кацне и се чудеше какво ли е открил.

Някой койот?

А може би само заек.

Защо ли не се облече и не отиде да види. В края на краищата нали доктор Хасбъро му разреши следобед да се прибере у дома. Та да не би да е болен или нещо такова! Даже ръцете не го боляха вече. И така, защо трябваше да чака майка му да свърши работата си при Макс, та да дойде и да говори с лекаря? Защо просто не го пуснеха да си тръгне? Оттук нямаше и два километра до блока им. Голяма работа, ако ги изми-неше пеша.

Джош си погледна часовника и се нацупи.

Къде се бавеше майка му? Вече бе почти пет часът, а тя трябваше да дойде още в четири и половина. Какво ли се бе случило? Да не би в края на краищата да бяха решили да не го изписват?

Той остави книгата настрана, стана от леглото, отиде до вратата и надникна в коридора. Освен сестрата, седнала зад бюрото, не се виждаше никой.

Дали просто да не вземе да се облече и да си тръгне? Или просто да прескочи през прозореца. Само че ако майка му се появеше, щеше да си изкара акъла и да реши, че пак се е опитат да се самоубие.

Отново се върна в леглото, решил да почака още малко. Зави се с чаршафа и пак хвана книгата, но вместо да чете, се улови, че мисли за вчера.

Наистина ли бе искал да се самоубие? Замисли се и се сети какво бе казал на психолога, който го бе посетил сутринта: „Струва ми се, че наистина го направих. Искам да кажа, че умишлено си прерязах вените, нали разбирате?“

Но сега колкото повече си мислеше за това, толкова повече се пита-ше дали е истина. Може би просто се е ядосал на майка си и на всички останали и някак си е искал да им отмъсти. Ами, ако му беше изтекла кръвта и бе умрял?

Опита се да си представи, че е мъртъв. Видя се да лежи в ковчег пред олтара на църквата, докато траеше погребението му. После бързо –

бързо осъзна, че изобщо не е мъртъв, а само присъствува на собственото си погребение, но е жив.

Представи си как майка му, облечена в черно, ридае от скръб; децата от училището, искрено опечалени, до едно съжаляват, че са се заяждали с него, само че е твърде късно.

Но ако наистина бе умрял, нямаше да може да ги вижда и какъв смисъл имаше да ги кара да съжаляват, щом като дори не можеше да приеме извиненията им?

Почна пак отначало, като затвори очи и се опита да елиминира всички звуци наоколо. Ето така... ако беше умрял, всичко щеше да е потънало в мрак и нямаше да чува нито звук.

Само че колкото повече се стараше да не чува нищо, толкова по-силен ставаше всеки звук. Изведнъж от тихото тиктакане на часовника до леглото му писнаха ушите и шумът от минаващите по улицата коли се превърна в постоянен грохот.

Мъртъв. Какво ли значеше наистина да си умрял? Всъщност не му се искаше чак толкова да разбере. Поне засега не. Все още си спомняше колко много се бе уплашил вчера, когато кръвта му зашуртя. Веднага скокна с намерение да изтича до хола, но после осъзна колко много е кръвта и как ще се вбеси майка му, когато зърне какви ги е свършил. Така че просто застана на едно място като истукан, без да прави нищо.

Ами какво щеше да стане, ако наистина бе умрял от загубата на кръв? Потрепери при мисълта и реши, че каквото и да си е мислел вчера, то е било доста тъпо. Само дето оплеска всичко и си създаде излишни неприятности.

Но поне майка му му прости. Това беше една от най-хубавите й черти. Каквото и да направеше той, колкото и да му се сърдеше, тя в края на краищата винаги му прощаваше. Джош реши, че отсега нататък ще се постарее да не я ядосва.

Отново погледна часовника и тъкмо да започне да се облича, вратата се отвори и майка му влезе. Усмиваше се.

– Здравей, момче – рече тя.

– Доста добре изглеждаш. Ще ли ти се да вървим у дома? Джош обнадяващо я погледна.

– Наистина ли ще ме пуснат да се прибера?

Бренда кимна.

– Освен това съм ти приготвила изненада.

– Изненада ли? Каква изненада?

– Не съм сигурна, че трябва да ти кажа още сега – подразни го тя. –

Май ще изчакам да се приберам у дома или пък до утре сутрин.

– Не! – възпротиви се Джош.

– Каж ми сега! Моля те!

– Той скочи от леглото и след миг бе почти облечен.

– Е, добре тогава – рече майка му, като се преструваше, че току – що е решила да му каже.

– Ще се зарадваш ли, ако разбереш, че не трябва да се връщаш в Едемското училище?

Джош замръзна, както си навличаше джинсите, и се втренчи в нея, без да вярва на ушите си.

– Да не се връщам ли? – повтори той думите ѝ.

– Какво имаш предвид?

– Ами да речем, че отидеш в друго училище, в някое, което е открито специално за деца като теб?

Мислите на Джош запрепусаха. За какво говореше тя? Изведнъж реши, че знае.

Майка му говореше за някое училище за смахнати деца. За деца, които са се опитвали да се самоубият.

Но той не беше смахнат. Беше ѝ го казал още снощи, а и сутринта ѝ го повтори. Просто се бе чувствувал зле. Това беше всичко.

– За какво училище говориш? – глухо попита той, обхванат от ужас.

– Това, за което ни каза господин Ходжкинс вчера. Барингтънската академия, дето се намирала горе на север.

– Ама... нали там било много скъпо... – запелтечи Джош, но Бренда не го остави да довърши.

– Оказва се, че може и да не е – рече тя.

– Доктор Хасбъро има познати там и им се обади по телефона. Пратихме всичките ти документи и те искат да говорят с теб.

Съмненията на Джош се задълбочиха.

– Искаш да кажеш, че искат да говорят с мен, без дори да ме познават? Откъде-накъде? Това да не е някакъв дом за ненормални деца?

Бренда се сепна.

– Ама че го измисли! – възкликна тя.

– Не става дума за нищо такова, а за училище за надарени деца, за деца като теб!

Но Джош вече клатеше глава.

– Искаш да се отървеш от мен заради това, което сторих, така ли?

Преди да си прережа вените, каза, че няма начин да ме пратиш. А сега изведнъж... – Очите му се навлажиха, той се спусна към майка си и я прегърна.

– Прости ми, моля те. Не исках да умра. Просто ми беше мъчно. Не ме пращай на друго място, моля те!

Бренда не отрони нито дума. Държеше Джош в прегръдките си и се опитваше да премисли всичко. Явно синът ѝ не разбираше, че тя не иска да го наказва, а просто му желаше доброто.

– Миличък, всичко е наред – най-сетне прошепна тя.

– Никога не бих те пратила някъде, за да се отърва от теб, не го ли знаеш? Заминаването ти няма нищо общо с проклетия нож. Просто искам да те запиша в училище, където да бъдеш щастлив и да имаш приятели, които те разбират.

Джош престана да плаче и си спомни обещанието си отпреди няколко минути да се опита да не създава на майка си повече неприятности. Най-сетне, когато реши, че гласът му няма да се разтрепери отново, той се отдръпна от нея и попита:

– А какво ще стане, ако откажа да отида?

– Ами няма да отидеш – отвърна Бренда.

– А и те още не са казали, че те искат. Просто предложиха да отидем в събота, за да си поговорят с теб и да те подложат на някакви тестове. Това едва ли е чак толкова ужасно, нали?

Джош се замисли. Може пък наистина да не става дума за дом за ненормални деца. Господин Ходжкинс го бе споменал още преди той да хване ножа... А и майка му каза, че ако не иска, не е длъжен да ходи.

Накрая реши.

– Струва ми се, че можем да отидем да го видим. Имам предвид да му хвърлим едно око, ако си съгласна.

– Съгласна съм – глухо отвърна тя.

– Разбира се, че съм съгласна! А сега най-сетне се облечи и да си тръгваме оттук.

Когато няколко минути по-късно излизаха от болницата, Бренда дълбоко си пое глътка въздух. Най-сетне нещата се нареждаха. Освен ако Академията не решише да не приеме Джош. Но за това щеше да му мисли, ако се случеше. Отдавна се бе научила да не се опитва да прекосява мостове, преди да е стигнала до тях. Освен това вече бе взела решение. По един или друг начин Академията щеше да приеме сина ѝ. Умът му твърде си го биваше, за да се прахосва в Едемското училище. Той щеше да влезе в Академията! Просто щеше! Тя не се съмняваше! Щеше

да влезе и да бъде най-умният им ученик... Изведнъж се сепна и спря, преди да се опита да премине по мост, който едва-едва се мерзелееше.

В събота, реши тя, докато поемаха към дома. В събота всичко щеше да стане ясно.

5.

Чак когато отби от магистрала 101 и пое по възвишенията между Сан Хосе и крайбрежието. Бренда се отпусна и повярва, че старият шевролет няма да ги остави някъде по шестстотин и петдесет километровия път между Едем и Барингтън. Тръгнаха в четири часа сутринта и Джош се размърнка, че са станали твърде рано, но тя настояваше да прекосят пустинята, преди слънцето да напече, ако изобщо искат колата да ги закара до Академията. И така, те потеглиха по тъмно, прекосиха пустинята и навлязоха в долината Сан Хоакин, а после се отправиха на запад и при Пасо Роблес, северно от Бейкърсфийлд, излязоха на магистралата.

Джош се размърда до нея, пробудил се от дрямката, унесла го преди час. Той разтърка очи и премигна веднъж-дваж, после мерна една от големите зелени табели, които висяха над шосето за Санта Круз:

„Барингтън, 40 километра“.

– Почти пристигнахме – рече той и се загледа в непознатия пейзаж. Тревистите хълмове бяха покрити с евкалипти, прекъсвани тук-там от групи секвои.

– Никак не прилича на Едем, нали?

– Никак – съгласи се Бренда и се усмихна уморено.

Всъщност още преди Джош да се събуди, тя очаровано бе оглеждала околностите на Сан Хосе. За последен път беше идвала тук като дете, когато все още наоколо имаше предимно ферми, а Сан Хосе бе сравнително малко градче. Сега градът се бе разраснал и станал център на процъфтяващата компютърна промишленост, а на мястото на фермите се точеше безкрайна върволица от жилищни комплекси и индустриални зони. Най-сетне оставиха всичко това зад гърба си и се заизкачваха по хълмовете, където освен няколко големи къщи, сякаш появили се от нищото, пейзажът бе останал, общо взето, непроменен.

Половин час по-късно се озоваха в предградията на Барингтън. Макар и малко, градчето все пак бе по-голямо от Едем. Разположено на морския бряг и уютно закътано между плажната ивица и щръкналите зад нея хълмове, то бе лишено от онова осъзнато излъчване на новост, характерно за всички процъфтяващи градчета около Сан Хосе. Имаше си обособен търговски център, където фасадите на магазинчетата бяха твърде различни по стил. Някои наподобяваха външния вид на католическите мисии в Калифорния, други се придържаха към по-

артистичната, с декоративни елементи архитектура на двадесетте и тридесетте години.

Търговската част бе опасана от жилищен квартал с кокетни улички, по чието протежение се редуваха спретнати къщички с керемидени покриви и дървета, достигнали зрелост преди десетилетия. Дори сега, през септември, навсякъде цъфтяха обички. Бръшлян обвиваше стените на много домове.

Като следваше поредица дискретни знаци. Бренда най-сетне стигна до университета. Университетското градче мигновено я поразя, понеже изглеждаше точно така, както тя си представяше, че изглеждат колежите. Сградите бяха стари и тухлени и разположени около просторна зелена ливада, в която стърчаха високи секвои и групи разцъфнали храсти, каквито никога не бе виждала. Иззад по-старите постройките надничаха по-нови здания, издигнати нагоре по хълмовете. Те се вписваха в околния пейзаж, без да намаляват чара му, но все пак придаваха на университетското градче съвременен вид.

– Къде ли е Академията? – зачуди се Бренда.

– Би трябвало и тя да е част от университетското градче?

– Натам – рече Джош и посочи още един от малките знаци, които ги бяха довели дотук.

– Завий надясно и дай нагоре по хълма.

Майка му изпълни указанията му и след няколко минути се озоваха пред двойна порта от ковано желязо. Тя зееше разтворена в началото на дълга алея. Поразена от гледката, Бренда спря колата. В края на очертаната със секвои алея, на около петстотин метра от портата, стоеше най-голямата къща, която някога бе виждала – триетажна, с две крила. В самия център бе кацнал и малък по площ четвърти етаж – очевидно замислен като някакво жилище – с огромни прозорци, които осигуряваха панорамен изглед във всички посоки. И въпреки че в двата края на безбожно голямата сграда бяха лепнали по още една пристройка, Бренда мигновено разбра, че първоначалният ѝ замисъл е бил да служи за лична резиденция.

– Боже мой – промълви тя.

– Представяш ли си как се живее в такава къща!

– Тук е живял господин Барингтън – каза Джош.

– Сигурно си чувала за него. Той е построил железопътната линия до Сан Франциско.

Бренда неразбиращо погледна сина си.

– Не, не съм. Но ти явно си чувал.

Той се ухили и лицето му придоби дяволито изражение.

– И аз не бях, но вчера отидох до библиотеката и прочетох туй-онуй. Наричал се е Юстас Барингтън и някога притежавал цялата земя оттук до Сан Франциско. Това е била лятната му резиденция и градчето възникнало, понеже имал нужда от хора, които да работят в ранчото.

– Ранчо ли? – неразбиращо възкликна майка му.

– Струва ми се, че говореше за прекарване на железница.

– Прекарал е и железница – тросна се Джош, а тонът му подсказваше, че според него тя нарочно се прави на глупава.

– Тъкмо тогава сключил договор с правителството и получил повечето от земите около железопътната линия. Създал ранчото и след това просто продължил да купува земя. Част от земята получил на практика даром, понеже единственият начин да стигнеш до нея бил с железницата, а пък той не би разрешил на влаковете си да спират на чужда земя.

– И сега го имат за нещо като герой, така ли? – въздъхна Бренда и поклати глава, смаяна от безочливия начин, по който е бил създаден Барингтън. За нея това си беше чисто мошеничество. Отново включи на скорост и пое по алеята към къщата. Докато минаваха между двете редици секвои, тук-там зърнаха деца в групи по две-три или пък сами, които лежах по ливадата, четяха или рисуваха в скициниците си. И макар че обстановката изглеждаше напълно спокойна – дори идилична – Бренда усети как ледените тръпки на лошо предчувствие плъзват по гърба ѝ.

Бе някак си прекалено спокойно. Прекалено тихо.

Нещо не беше наред, но тя не можеше да го определи.

„Стига глупости! Няма нищо нередно! Малко си поуплашена, че Джош напуска дома!“

Разбира се. Това беше. В обстановката нямаше нищо нередно. Просто се различаваше от тази в Едем и толкоз.

Ако същата група деца – а тук имаше поне двадесетина – се събереше в Едем, грубостите, крясъците и разпратиите отдавна да са започнали. Вгълбени в заниманията си обаче, децата в Академията кротуваха. Даже разговорите в по-многобройните групи бяха съвсем тихи.

Превъзмогнала мрачните си предчувствия, Бренда спря колата пред огромната вила в средиземноморски стил. Две момчета на не повече от дванадесет години играеха шах на широката, покрита с плочки тераса, която опасваше цялата сграда. Те я погледнаха, после се втреничиха в Джош.

– Ти ли си новият? – попита едното от тях.

Преди той да отвърне, входната врата се отвори и се показа

пълничка, около четиридесет и пет годишна жена. Беше облечена в бели памучни панталони и цветна туника, в които изглеждаше по-слаба, отколкото беше. На краката си носеше сандали, около шията ѝ бе праметнат елегантен копринен шал на цветя. Бренда изведнъж се сконфузи заради лимонено зелените си панталони и сако. В Едем костюмът ѝ се бе сторил подходящ за днес. Вече ѝ се струваше съвсем неподходящ, даже смешен.

Но жената на терасата сякаш изобщо не забеляза дрехите ѝ и се спусна по стълбите с протегнатата ръка.

– Госпожо Маккалъм, аз съм Хилди Креймър. Вече започвах да се притеснявам за вас.

– Аз... ние не знаехме колко трае пътуването – заекна тя.

– Дано не пристигаме твърде късно.

Хилди отвърна с дълбок и сърдечен гърлен смях и Бренда веднага се почувства по-добре.

– О, Боже мой, нищо подобно. Бихте могли да пристигнете, когато пожелаете. – Тя се извърна към Джош и му подаде ръка, точно както бе постъпила и с майка му.

– А ти си Джош, нали? Или предпочиташ Джошуа?

– Джош – отвърна момчето, като неуверено поемаше ръката ѝ.

– Чудесно! И на мен повече ми харесва. Кратичко е и загатва за сила. Запозна ли се с Джеф Олдрич и Брад Хиншоу – попита тя и се обърна към двете момчета, които отново се бяха навели над шахматната дъска. Чули имената си, те вдигнаха очи и бавно се изправиха. Хилди ги представи на Джош.

– А ти знаеш ли да играеш шах?

Джош се поколеба, после поклати глава.

– Тогава те ще те научат, докато ние с майка ти си поговорим. Съгласен ли си?

Джош, леко пребледнял, стрелна с очи двете момчета. Изглеждаха поне с две години по-големи от него. Беше сигурен, че ще почнат да мърморят и да се кокорят като момчетата в Едем, с които бе попаднал в един и същи бейзболен отбор, когато майка му го беше накарала да се включи в лятната спортна програма на училището. Игра само едно полувреме и после си тръгна, но подигравките на останалите момчета все още кънтяха в ушите му. Не бе успял да улови нито една топка като кетчър и се бе провалил и при трите си подавания, когато му идваше ред да удря.

За негова изненада момчето, което бяха представили като Джеф, му

направи знак да се приближи до дъската. Докато Джош клякаше край нея, Брад рече:

– Ето го царя. – Посочи най-голямата фигура.

– Аз играя с белите, а Джеф с черните. Целта е да плениш царя на противника. – След това набързо го запозна и с останалите фигури, като назоваваше имената им.

– Погледай малко и ще разбереш как става.

– Накарай ги да ти кажат всички възможни ходове – намеси се Хилди.

– Те обичат да попремълчават едно – друго, за да могат после да те изненадат. Накарай ги да ти покажат как се прави рокада.

– Е, стига де, Хилди – засмя се Джеф Олдрич.

– По-весело става, като измамиш някого.

– Тъй си е – съгласи се тя.

– Но ако това, което знам за Джош, е вярно, разбере ли веднъж правилата, ще можете да го победите само с измама. Джеф лукаво се ухили.

– Хващаш ли се на бас? Хилди сбърчи вежди.

– Готово – съгласи се тя.

– Залагам долар, че Джош ще те победи още от първия път стига да ми обещаеш, че ще му покажеш всички ходове. Бива ли?

– Бива – съгласи се Джеф.

– Аз ще бъда съдия – рече Брад Хиншоу и мигновено се зае да обяснява на Джош как и защо се местят фигурите. Той говореше толкова бързо, че Бренда се обърка. Джош обаче не пропускаше нито дума. След като ги погледа още миг-два, Бренда последва Хилди в къщата.

* * *

Половин час по-късно, след като бяха разгледали цялата къща, с изключение на купола на четвъртия етаж, който, както Хилди ѝ обясни, бил личният апартамент на доктор Енджърсол, Бренда се отпусна в дълбокото кожено кресло в кабинета на Хилди Креймър, признателна за възможността да си събере мислите в уютна обстановка. Огромното писалище бе отрупано с книга и снимки в рамки. Измежду тях надничаше доста употребявана керамична чаша, зарязана край чиния с поничка – явно част от закуската на Хилди. Бренда беше поразена от видяното. Тук нищо не отговори на очакванията ѝ. Академията изобщо не приличаше на училище. И отвътре, както и отвън, тя май си беше един огромен дом.

Беше видяла просторната столова. И тя, както и по-голямата част от

къщата, бе запазена точно такава, каквато е била през 1942 година, когато сто и три годишният Юстас Барингтън починал. Стените и сега бяха покрити с червена коприна, а оригиналните бюфети, пълни с китайски порцелан, все още стояха край тях както преди повече от век.

В средата на помещението висеше огромен кристален полилей. Единствената промяна, обясни й Хилди, била, че оригиналната маса за хранене, на която Юстас Барингтън често вечерял с петдесетина отбрани гости, била заменена с много на брой по-малки маси за четири или шест души.

Всяка една от двадесетината стаи, в които Бренда влезе, беше с махагонова ламперия и с украсен с гипсови орнаменти таван. Намиращата се на партера музикална зала гледаше към широката тераса и хълмовете зад училището.

– Според завещанието на господин Барингтън – обясни Хилди – къщата трябвало да се запази непроменена, барабар с мебелите. Той оставил огромна сума и се разпоредил тя да стане музей. Но понеже съзнавал, че може да настъпят времена, когато неговото дарение няма да бъде достатъчно за поддръжката ѝ, включил и една клауза в смисъл, че ако дарението се окаже, недостатъчно, университетът може да я използва, при условие че – и тук цитирам – „тя бъде поддържана като резиденция, колкото се може по-близо до първоначалното ѝ състояние, замислено като дом за ползуване от децата и за тяхна радост.“

Жената продължи, за да отбележи, че думичката „деца“ се оказва ключова. Адвокатите успяват да докажат, че след като Барингтън не е уточнил за чии деца става дума, тази клауза би могла да се тълкува в смисъл, че всички деца могат да се радват на къщата и че докато зданието облагодетелствува деца, завещанието остава ненакърнено.

– Всъщност идеята хрумна първо именно на доктор Енджърсол – тъкмо казваше тя.

– На доктор Енджърсол ли? – попита Бренда.

– Директорът на училището – обясни Хилди.

– Академията е негово хрумване. Той винаги се е интересувал от надарени деца и когато стана очевидно, че къщата се превръща в истински бял слон, той се захвана за работа. Предполагам, че сте наясно с думичката „хахо“.

Бренда кимна.

Някои деца непрекъснато наричат Джош така.

– Несъмнено – съгласи се Хилди.

– Както и да е. Тук наоколо бъка от хора, които като деца са били

хаховци. Само че вече не са, понеже са се превърнали в компютърни магнати и имат повече пари, отколкото могат да похарчат. Доктор Енджърсол ги обиколи всичките и им обясни какво иска да направи. Бива си го, нали? Просто им каза, че копнее да основе училище за такива деца, каквито самите те са били някога. Училище, което изцяло да отговаря на нуждите им, да покрива не само академичните, но също така и социалните и психологическите изисквания. Необходимо ли е да ви казвам, че отзвукът бе невероятен? След година Академията вече функционираше, а парите продължават да се стичат във фонда.

Бренда най-сетне видя възможност да изрази притесненията си.

– Обучението тук сигурно е много скъпо.

Хилди кимна.

– Издръжката ни струва цяло състояние. Доктор Енджърсол обаче се е погрижил за всичко. Тъй като блестящият ум не винаги е функция от богатството, той настоя семействата на децата да не бъдат финансово затормозавани. И така, ние прилагаме диференциран подход. Колкото по-висок е доходът на семейството, толкова по-висока е и нашата такса. Но тя никога не надвишава сумата, която семейството може да си позволи.

Бренда нервно преглътна. Надяваше се, че гласът ѝ няма да издаде неловкото положение, в което се намира.

– Просто не знам дали ще мога да си позволя каквото и...

Хилди я прекъсна с жест.

– Знаем това. Разбирате ли, тук парите не са проблем. Нали именно с тази цел е създадена Академията – да се занимава с деца като Джош, независимо от финансовите им възможности. Стремехът на доктор Енджърсол е да им осигури среда, в която да преуспеят. Не сме тук, за да ви приберем парите, Бренда, а за да помагаме на деца като Джош, които притежават висока интелигентност и всички съпътстващи я проблеми.

– Бог е свидетел, че проблемите му не са един или два – въздъхна майката.

– Понякога ми се струва, че той няма нищо друго освен проблеми.

– Както и повечето деца тук – спокойно каза Хилди.

– Поне в началото, когато пристигат. И много от тези проблеми се коренят по-дълбоко, отколкото семействата им предполагат. – Истината е – внимателно добави тя, – че част от тях и хабер си нямат, докато децата им не се опитат да се самоубият.

Думите ѝ поразиха Бренда.

– Значи знаете за това, което стори Джош? – възкликна тя.

– Разбира се. – Хилди се взря в очите ѝ и с топъл глас занарежда: – Тъкмо това е една от причините да искаме да се срещнем с него колкото се може по-скоро. – Тя заобиколи бюрото и приседна до Бренда на канапето.

– Знам, че постъпката на Джош ви се е сторила странна, но при деца като него самоубийствата са по-често срещано явление, отколкото при тези, чийто интелект е в границите на нормалното. Но замисли ли се човек, вижда, че няма нищо чудно. Надарените деца скучаят в училище, чувствуват се изолирани от връстниците си и когато започнат да си създават неприятности – а те често го правят просто за да се поразвеселят – изведнъж започва да им се струва, че са неудачници. Всичко това може да се превърне в спираловидно движение надолу, при което детето се чувства все по-изолирано, все повече се отчуждава от обкръжението си и в крайна сметка смъртта започва да му изглежда като единствен изход от злочестото според него съществуване. Нали знаете, че децата, независимо от интелекта си, не могат да гледат в далечното бъдеще? За тях една година е равна на цял живот и няма смисъл да им разправяме, че когато пораснат, нещата ще се оправят. Затова ние тук се опитваме по-скоро да им осигурим среда от техни интелектуални и емоционални връстници, отколкото от деца които са на една и съща възраст с тях. Съжалявам, че се налага да го споделя, но това, което са ви казали в Едем, е вярно – те нищо не могат да направят за Джош. Нищо не могат и да му предложат. Ако остане там, отчуждението му само ще се задълбочи. Бренда въздъхна. Думите на Хилди Креймър май звучаха правдиво.

– Значи ще го приемете, така ли? – почита тя. Испита неудобство, като откри, че ръцете и са се изпотили.

– Почти съм сигурна – отвърна Хилди, – но след като обядваме, доктор Енджърсол ще подложи Джош на няколко теста и ще проведе разговор с него. Ако се съди по документите му, той е точно дете за нас, но, разбира се, остава още един въпрос.

Бренда се смръщи.

– Какъв въпрос? Жената се усмихна.

– Какво мисли самият Джош. Исква ли да дойде тук?

Бренда усети как надеждите ѝ рухват. Редно ли беше да излъже? Но у Хилди Креймър имаше нещо, което я окуражаваше. Реши, че може да ѝ се довери, макар че не бе минал и час, откакто се запозна с нея.

– Не съм сигурна – призна си тя.

– Когато за пръв път му предложих, той изведнъж си помисли...

ами помисли си, че става дума за дом за ненормални деца и че аз искам да го накажа заради... заради това, което стори.

– Ами какво друго да си помисли човек – замислено промълви Хилди.

– Но това е било в началото. След това не си ли промени мнението?

Бренда си спомни колко тихичък бе Джош през последните няколко дни, как кротуваше у дома със сестричката си и с Мейбъл Хардуик, докато тя ходеше на работа. Като се замисли, откри, че той бе станал послушен, откакто го прибра от болницата. Сякаш се надяваше, че ако слуша, майка му няма да го прати в Академията. Но пък, от друга страна, нали бе ходил в библиотеката и беше изчел всичко не само за нея, но и за човека, дал ѝ името си.

– Не знам – призна си тя.

– Беше някак си ужасно кротък. Още не съм го прашала на училище след случилото се. Всъщност той не каза нито „да“, нито „не“. Само че винаги е мразел училищата. Нямам представа какво ще каже, ако го попитаме.

Хилди съучастнически се усмихна.

– В такъв случай няма да го питаме. Ще го оставим да разгледа всичко и да се запознае с някои от децата. Ако прилича на повечето от тях, ще навлезе в нещата, преди да се е замислил дали иска, или не иска.

Бренда наклони глава и се взря в по-възрастната жена.

– Затова ли го оставихте навън, вместо да го вземете с нас и да му покажете сградата?

– Разбира се – усмихна се тя.

– Колкото по-скоро си намери приятели, толкова по-скоро ще пожелае да остане тук.

– Погледна през прозореца към шахматната дъска на няколко метра от тях, където играта продължаваше.

– Струва ми се, че трябва да почакаме още половин час. Какво ще кажете за чаша кафе?

Бренда не отместваше очи от поничката, останала в чинията върху писалището.

– По-скоро бих изяла тази поничка, ако нямате нищо против – плахо рече тя.

– Нямахме време да спрем, за да закусим. – Премълча, че ѝ се бяха досвидели парите за закуска.

Хилди ѝ подаде чинийката с поничката и докато поръчваше по телефона да им донесат каничка с кафе и две чаши, Бренда надзърна от

прозореца и се опита да разбере как върви шахматната партия, която, изглежда, изцяло бе погълнала сина ѝ. Докато гледаше, Джеф Олдрич взе една от фигурите му и постави на нейно място своя.

– Май Джош не се справя много добре – констатира тя и думите ѝ прозвучаха като оправдание.

– Това му е първата партия. Мисля, че е виждал шахматна дъска само по телевизията.

Хилди се усмихна.

– На мен пък ми се струва, че се справя много добре. Точно сега шансовете Джеф да загуби баса са две към едно – доволно се изкиска тя.

– А това момченце дяволски мрази да губи басове!

Бренда отхапа от поничката и ѝ се усмихна.

– Ама вие май много обичате тези деца.

– До едно – рече Хилди.

– За мен не съществува по-голямо удовлетворение от това да гледам как те растат и реализират възможностите си.

„Ще го вземат – рече си Бренда, сякаш произнасяше някаква молитва. – Просто трябва да го приемат. Неговото място е тук.“

* * *

Когато след половин час Бренда Маккалъм и Хилди Креймър излязоха на терасата, Джош ги погледна за части от секундата и отново насочи вниманието си към дъската. Прехвърли наум всички възможни ходове на фигурите, които му бяха останали, сетне се постави на мястото на Джеф и прецени нещата от негова гледна точка.

Освен ако не бе пропуснал нещо, след като преместеше топа си четири полета напред, както и да играеше Джеф, със следващия си ход Джош щеше да го матира.

А след това? Джеф бе на същата възраст като съучениците му от Едемското училище и той си спомни с какви очи го бяха гледали в понеделник, когато отговори на въпросите, на които те не можаха. Сърдити изражения, гневни погледи, от които болеше повече, отколкото при удар.

И Джеф ли щеше да го погледне така? Или пък той загуби умишлено? Възможно ли бе нарочно да е допускал грешки?

Джош отново прехвърли наум цялата партия, ход по ход. Ясно си спомняше всяко преместване на фигурите и докато преиграваше мислено дългата партия, грижливо анализираше всеки ход на Джеф.

Нито един от ходовете му не беше глупав и нито една от грешките

му – ако изобщо имаше такива – очевидна. А и положението вече бе от ясно по-ясно. Ако не предприемеше хода с топа, Джеф щеше да разбере, че доброволно се предава. И все пак още се колебаеше. И тъкмо тогава Брад рече:

– Хайде, Джош, какво чакаш? Той знае, че ще го направиш. Защо не приключваш?

Джеф вдигна очи и видя, че двете момчета го гледат. Брад изгаряше от нетърпение да види последния ход, но Джеф изглеждаше... Как ли изглеждаше? Не беше ядосан. Всъщност имаше вид на човек, който знае какво го очаква и просто чакаше това да стане. Джош неуверено премести топа.

– Шах и мат! – ликуваше Бра.

– Чудесно те подреди! Видя ти сметката още с първата игра! Джош стоеше като истукан.

Усмивка – макар и малко крива, но все пак усмивка – заигра по устните на Джеф. Даже и да се сърдеше, по очите му не личеше. Всъщност те бяха почти безизразни.

– Бива си те – призна той.

– Май ще трябва да те включим в тазгодишния турнир.

– А ти май ще се наложи да се разделиш с един долар – каза Хилди Креймър, появявайки се на вратата. Момчето вдигна рамене.

– Парите ми са горе в стаята. Имаш ли нещо против да се разплатим по-късно?

– А ти имаш ли нещо против да си получи долара, преди да съм го забравила?

– О, Хилди, точно сега ли...

– Басът си е бас. Щом не можеш да понесеш загубата, не се хващай. Хайде, върви.

– О, Божичко! – изстена Джеф, но скокна и направи знак на Джош да го придружи.

– Хайде с мен, тъкмо ще видиш в какви ужасни стаи ни държат тук. Току-виж си успял да разубедиш майка си да те вкарва в този зандан.

– Той отскочи, тъй като Хилди замахна на шега, и след миг вече влизаше в сградата, а Джош го следваше но петите.

Щом се озоваха в огромното фоайе, момчето изненадано се спря и се огледа наоколо. Джеф доволен се хилеше.

– Бива си го, а?

Джош кимна. Не можеше да отмести очи от месинговата клетка на асансьора.

– Това чудо работи ли? – промълви.

– Има си хас! Искаш ли да се повозим?

Той кимна и се приближи към старовремския уред. Разтвори вратата, като наблюдаваше как лъснатите месингови ребра на преградата се прибират едно върху друго. Стъпил вътре, той изчака Джеф, после затвори вратата, която оглушително изтрака. След като натисна износеното черно копче, върху чиято повърхност сочещата нагоре стрелка едва се различаваше, машината оживя. Нејде под тях се за цепиха зъбни колела и кабината с доволно дрънчене запълзя към втория етаж.

– Страхотно беше – възбудено мълвеше Джош, докато вървеше след Джеф по коридора на втория етаж.

– Изчакай да видиш стаята ми – отвърна му той.

– По-готина няма в цялото училище.

– Но нали каза, че тук било като в зандан...

– Ооо, само ядосвах Хилди. Хайде.

Стигнаха до стаята в дъното на коридора. След като отвори вратата Джеф отстъпи встрани, за да може Джош да влезе пръв.

– Та-да-да! – пропя и протегна ръка, сякаш бе факир, току-що смаля зрителите със страхотния си номер.

– Най-прекрасната стая в училището, отредена ми, защото съм личност без грешка!

Джош огледа просторната стая. Беше поне шест пъти по-голяма от неговата къщи, която той даже не ползуваше сам, а делеше със сестра си. Прозорците ѝ гледаха в две различни посоки. Имаше бюро, отрупано с книги и какво ли още не, и неоправено легло с куп мръсни дрехи в единия край. Но това, което веднага привлече вниманието му, бе огромният аквариум, опрян в стената до един от прозорците. В аквариума – нещо невиждано – плуваха рибки, които веднага разпозна. Беше виждал снимките им в броевете на „Нашънъл джиографик“, които получаваше библиотеката в Едем.

– Олеле майчице – прошепна той.

– Водата е солена, нали?

– Ъхъ – изсумтя Джеф и затърси парите си в бюрото.

– Как успяваш да я поддържаш толкова чиста? – попита Джош.

– В училище все не успявахме да поддържаме дори сладката вода в норма.

– Всичко се управлява от компютър. Нали виждаш? – Той започна да показва на Джош датчиците в аквариума, които бяха свързани с компютъра върху бюрото му.

– Компютърът постоянно регулира нивото, снабдява водата с кислород и проверява всички филтри. Дори следи за съдържанието на сол и ми казва колко да добавя.

– Хм – въздъхна Джош.

– Откога го имаш? Джеф дигна рамене.

– Отскоро. От миналата година. Но вече взе да ми писва. Искам да кажа, че рибите нищо не вършат, нали разбираш?

– Я не се излагай! Ако аз имах такова нещо... Но той не го изслуша.

– Ако искаш да видиш нещо наистина готино – прекъсна го, – трябва да видиш какво има брат ми.

– Брат ти ли? – попита Джош.

– Той къде е?

– Наблизо – отвърна Джеф.

– Хайде!

Поведе го към съседната стая и без да си прави труд да чука, блъсна вратата и влезе. За разлика от хаоса, царящ в неговата стая, тук всичко бе на мястото си. Леглото беше оправено, дрехите – прибрани в скрина и гардероба, книгите – подредени по полиците. Върху бюрото имаше само компютър.

Пред него седеше момче и пръстите му летяха по клавиатурата, а погледът му не се отместваше от монитора. И да бе усетил, че вече не е сам в стаята, с нищо не го показваше. Джеф бутна с лакът Джош, сложи пръст на устните си и се приближи до гърба на момчето. Сграбчи стола за облегалката и рязко го завъртя.

– Брат ми, компютърният хахчо – оповести той.

Джош се ококори.

В стола седеше огледалното копие на Джеф.

Напразно местеше поглед от едното лице към другото и търсеше разлики. Такива май нямаше. И двете момчетата имаха една и съща черна и къдрава коса, едни и същи тъмнокафяви очи, една и съща квадратна челюст.

– Това е Адам – рече Джеф, – моят брат-близък. Имаме разлика само десет минути. Ни повече, ни по-малко.

Лицето на Адам пламна и той се опита да отблъсне Джеф, който обаче, вкопчил се в стола му, взе да го бута право към Джош.

– Това е Джош Маккалъм. Исква да види устройството ти за възпроизвеждане на действителността.

– Не можеш ли да се научиш да чукаш? – тросна се момчето.

– Не бива да нахълтваш в стаите на хората, когато вратите им са затворени. Тъкмо бях по средата на нещо.

– Ти винаги си по средата на нещо – каза брат му.

– Я не бъди темерут. Човек има нужда и от забавления. Хайде, дай шлема и ръкавицата и покажи на Джош как действат.

Отначало Джош реши, че Адам няма да се подчини на молбата на брат си, тъй като двамата близнаци неотстъпчиво кръстосаха погледи. След няколко секунди обаче непокорството изчезна от очите на Адам, сякаш Джеф бе упражнил странна власт над него. Макар че никое от момчетата не пророни и дума, той изпита зловещото чувство, че бяха провели някакъв спор, в който несъмнено Джеф бе победил. Без да каже дума, Адам стана от стола и отиде до гардероба.

Брат му дяволито се ухили.

– Абе хахчо си е, ама прави каквото му кажа. Сега ще пробваш уст-ройството и ще видиш, че е адски хитро.

След миг Джеф вече закрепваше странен на вид шлем върху глава-та на Джош и нахлузваше бая тежичка ръкавица на дясната му ръка.

– Нищо не виждам – запротестира той, щом забралото на шлема се спусна пред очите му.

– Така трябва – успокои го Джеф.

– Просто ще поседнеш на стола и ще почакаш Адам да го свърже.

– Не бива... – започна Адам, но брат му го прекъсна.

– От теб се иска само да го включиш, Адам, ясно ли е? Не е чак толкова голяма тайна. Джош сигурно ще има същия още след седмица. Адам не отговори, а Джош се остави да го настанят на стола и зачака да види какво ще стане.

След секунда-две лицевата част на шлема оживя. Пред очите му се появи картина – изображение на стаята, в която се намираха. Образът бе толкова съвършен, че момчето можеше да се закълне, че шлемът някак си е станал прозрачен.

– Обърни глава – нареди Джеф, а гласът му прозвуча по микрофо-ните, вградени в самия шлем.

Джош го послуша и изображението на стаята сякаш се промени.

– Стани и се разходи – каза Джеф.

Той се поколеба, но в края на краищата стана и неуверено пристъпи напред. Изображението отново се промени, за да се превърне в абсолют-но точно копие на перспективата, която би имал пред очите си без шлема.

– Изцяло е компютъризиран – обясни му Джеф.

– Ако кабелът беше достатъчно дълъг, можеше да се разходиш из цялата сграда и да виждаш всичко в шлема.

– Наистина е страхотно! – промълви Джош.

– Искал ли си някога да летиш? – попита Джеф.

– Ами...

– Гледай.

Само след миг образът се смени и Джош се озова в кабината на някакъв самолет, където надзърташе през прозореца и виждаше пейзажа отдолу. Пред него се намираше и лостът за управление.

– Виждаш ли ръчката? – дочу той въпроса на Джеф.

– Хвани го с дясната ръка и управлявай.

– Ама... той нали не е истински?

– Просто опитай. Посегни с дясната ръка, сякаш се опитваш да хванеш ръчката.

Щом се престори, че посяга с мушнатата си в ръкавицата ръка, туксакси на екрана в шлема я зърна да се приближава към ръчката. Когато на ужким сграбчи ръчката, нещо в ръкавицата накара ръката му да усети допира.

– А сега, управлявай самолета – рече му Джеф.

Омагьосан от случилото се, той премести ръчката надясно и самолетът сякаш направи вираж, хоризонтът изчезна, а изгледът на местността под него рязко се преобърна. Почти инстинктивно изправи самолета.

– Ккк... какво ще стане, ако катастрофирам? – попита и чу смеха на Джеф.

– Може би ще умреш. Защо не опиташ?

В гласа на Джеф долови присмехулни нотки. Нотки, каквито бе чувал и преди в гласовете на децата в Едем. Сигурен, че Джеф му се подиграва, предизвикателно натисна ръчката напред.

Самолетът се гмурна надолу и на него му се зави свят, щом пейзажът от екрана – брегова ивица с канари, надвиснали над плажа и морето – стремително се втурна срещу него.

– По-добре я дръпни обратно – подхвърли му Джеф.

Джош изчакваше, сигурен, че нищо няма да се случи. Но когато самолетът започна да пикира в ниското с разбиващи се под носа му вълни, момчето изгуби кураж. Рязко дръпна ръчката назад и несъществуващият лост реагира мигновено. Самолетът взе да набира височина и за миг Джош сякаш усети как силата на земното притегляне го дърпа назад.

После повърхността на канарата изведнъж зае целия екран и беше

твърде късно. Самолетът се врязва в чукарите, стъклото се разлети, грохотът от експлозията бе оглушителен.

Джош изкрещя, стръска ръкавицата от ръката си и свали шлема. Трепереше от ужас. Джеф обаче се заливаше от смях.

– Страхотно, нали? Олеле, ти май ще повърнеш!

За миг Джош наистина си помисли, че ще повърне. Преживяването беше съвсем истинско, напълно правдоподобно. Джеф нарочно му бе погодил този номер... Не! Той го беше предупредил какво ще стане, ако катастрофира, каза му да дръпне ръчката. Пък и нали му нямаше нищо. Съвсем здрав и читав е. Стои наред стаята без каквато и да било дракотина.

А и Джеф го бе предупредил. Не беше като децата в Едем, които все чакаха да му се случи нещо лошо и залагаха капани, та да падне в тях. Той просто му бе показал как действа устройството. Щом престана да му се вие свят, Джош плахо се усмихна.

– Хитро скроено – рече. – Но на какъв принцип действа?

– Наистина ли искаш да разбереш? Той кимна.

Джеф се наведе напред и тихичко прошепна в ухото му:

– С помощта на магия. Действа чрез магия.

За миг Джош почти му повярва.

6.

– Още двадесет минути – рече Джордж Енджърсол.

Бренда Маккалъм механично погледна часовника на стената и видя, че стрелката се премества с още едно деление и спира на четири и четиридесет и една. Седеше тук почти три часа, а през това време Джош се потеше над куп тестове отатък, в съседната на кабинета на доктор Енджърсол стая. Решенията на тестовете в края на краищата щяха да покажат дали е подходящ за Академията.

През първия час Бренда се преструваше, че хич не ѝ пука и че независимо от съдържанието на тестовете Джош ще ги реши успешно.

Бе слушала прехласната подробните обяснения на доктор Енджърсол – мъж на около четиридесет и пет години със стоманено сива коса и очила с рогови рамки, които макар и излезли от мода преди двадесетина години, пасваха идеално на ръбатото му лице – за това как е била създадена Академията и какви цели изпълняват работещите в нея, че се грижат не само за възпитаниците си, а за даровити деца от цялата страна. Колкото повече го слушаше, толкова по-силно я впечатляваше доктор Енджърсол с идеите си и с простотата, с която успяваше да ги изложи. Беше ясно, че разглежда учениците си не само като даровити деца, а като свои собствени чедра. Бащинското му отношение лъхаше от всяка изречена дума и в крайна сметка тя почти неохотно насочи вниманието си към образа на Джош върху вградения в стената екран и попита:

– Той знае ли, че го наблюдаваме?

– Не. Смятам, че камерата е скрита както трябва. Ако знаеше, че е наблюдаван, твърде много би се разсейвал и това щеше да навреди на резултатите му.

– Струва ми се... май не е много редно да го наблюдаваме, а той да не знае.

Енджърсол поклати глава.

– Съвсем не е така. Интересува ме главно подхода му към изпита. Ако знае, че го наблюдаваме, неволно ще върши точно нещата, които се очакват от него. Нека за пример видим какво прави в момента. Не забравяйте, че му казах, че е свободен да подходи при решаването на теста така, както желае.

Бренда видя, че Джош бързешком прелисти дебелия брошура, после се намуси и почна отначало. При второто прелистване обаче поспря

тук-там, а после си отбеляза нещо върху листа за отговорите.

– Какво прави сега? – попита Бренда.

– Построил съм теста така, че да няма нищо общо с повечето подобни тестове. В него няма отделни раздели – всичко е разбъркано. Въпрос от алгебрата, а непосредствено след него от лингвистиката или просто нещо, което не може да бъде причислено към конкретна област, но пък би помогнало да се дефинира личността на изпитвания с нейните специфични дарби.

– Боя се, че нищо не разбирам – въздъхна Бренда и не за пръв път се зачуди, откъде бе дошла интелигентността на Джош. Със сигурност не от нея. Въпреки усилията на доктор Енджърсол разбираемо да изложи мисълта си, тя на няколко пъти трябваше да се напрегне, за да не загуби нишката.

– Интересува ме не само на колко от въпросите ще отговори, а и как ще подходи към решаването им – продължи Енджърсол.

– Самата идея за функционирането на мозъка ме възхищава. Някои от децата например се съсредоточават върху определени раздели, като естествено най-често избират математиката. Всъщност подозирам, че сега Джош минава математическите задачи и ги решава, колкото се може по-бързо, стараяйки се да отхвърли първо по-лесната част. Нерядко обаче най-интелигентните деца започват с най-трудните въпроси, за да се отърват от тях, докато са още бодри. Човек не може да прецени нивото им със сигурност, докато не решат теста, но още докато ги наблюдавам как работят, доста неща ми стават ясни. – Той кимна към монитора, върху чийто екран Джош изведнъж спря, смръщи се и запрелиства обратно до трета страница. След миг отново се върна в края на книжката, после бързо запрелиства отзад-напред, като очите му толкова бързо пробягваха по страниците, че на Бренда не ѝ се вярваше, че наистина чете въпросите.

– Разбира се, че не ги чете – отговори ѝ Енджърсол, щом го попита.

– Открил е един от триковете и според мен в момента си изпробва силите.

– Трикове ли? – попита тя.

– Доста от въпросите се повтарят. Сега ще видим как ще постъпи по-нататък.

В стаята, където работеше Джош, умът му лудешки щракаше. Докато тестът не го затрудни. Той прегледа всички въпроси и моментално схвана, че ако иска да приключи в определеното време, ще трябва да работи бързо.

Започна с математиката, където всъщност не се налагаше много–много да мисли. Трябваше само да погледне числата и отговорите му ставаха ясни, тъй като всичко опираше единствено до верен усет. В края на краищата кой ли би си помислил, че корен квадратен от 27 може да е 9! На доста от въпросите просто трябваше да зачертае грешните отговори и правилният щеше да остане.

Но въпросите бяха толкова много...

И тогава му хрумна нещо. Подходът му бе погрешен. Нямаше нужда да решава всички задачи. Ако успееше да реши най-трудните, ставаше очевидно, че може да реши и по-лесните.

Още веднъж прелисти книжката в търсене на нещо, което го затруднява.

Вторачи се в едно уравнение от висшата математика и повеси нос. Хабер си нямаше от висша математика.

За пръв път, откакто се бе заловил с теста, се усъмни в крайния успех, но продължи да прелиства книжката в търсене на въпроси – предизвикателства за математическите си способности, които обаче да имаше представа как да реши.

Изведнъж откри, че си губи времето с вече решена задача. Смръщен, прелисти брошурата още веднъж. Бързо откри още дублиращи се задачи. Замисли се за миг. Трябваше ли да ги открие всичките и да се увери, че ги е решил по един и същи начин?

Но това беше глупаво. След като веднъж е получил верния отговор, какъв смисъл има да го повтаря? Реши да пропусне дублиращите се въпроси и просто да остави мястото празно.

Отново се залови за работа, като решаваше задачите една след друга, докато в един миг изобщо не трябваше да се замисля, за да отговаря правилно, и той заряза въпросите по математика и очите му ги подминаваха, сякаш изобщо не ги виждаха.

Зае се с лингвистиката и мигновено затърси най-увъртените въпроси и думите, които го затрудняваха. Докато част от ума му бе заета с тях, той продължи да прелиства книжката и да прави чисто субективен подбор на въпросите, включени с цел да определят неговите дарби и специфични интереси и преплитачи се с въпросите, отчитащи знанията му и способността му да разсъждава. Скоро си изработи ритъм и се понесе през книжката, като една част от съзнанието му обработваше сложните въпроси, а другата оставаше прикована върху онези, които нямаша правилен отговор, но бяха предназначени да профилират дарбите и интересите на изпитвания.

Колкото по-интересен му ставаше тестът, толкова повече растеше и увереността му, че ще се справи с него, както се бе справял и с всички други.

В кабинета на доктор Енджърсол Бренда озадачено наблюдаваше екрана.

– Не мога да разбера какво прави.

Джордж Енджърсол не отвърна, защото и той не откъсваше очи от монитора, а взорът му сякаш искаше да пробие образа върху екрана. Джош Маккалъм работеше по непознат за него начин – на пръв поглед той сякаш само прелистваше страниците и като че ли не си правеше труд да чете въпросите, а просто избираше наслуки някой от отговорите.

Да не би да се беше отказал? Но ако се бе отказал и произволно зачертаваше отговорите, за какво му трябваше книжката с въпросите? Той просто щеше да си зачертава, без да гледа номерата.

Звънецът се чу както в кабинета на доктор Енджърсол, така и в съседната стая.

Сепнат, Джош погледна часовника и с изненада установи, че отредените му три часа са изтекли.

Насочи поглед към листата с отговорите и усети, че му прилошава.

Поне една четвърт от въпросите бяха останали без отговор. А и колко от написаните бяха верни?

Но това бе невъзможно – никога досега не му се бе случвало да остави теста си недовършен, дори когато го бяха предупреждавали, че не е необходимо да стига до края. Винаги смогваше да го реши и да му остане време.

А сега не бе успял.

Изобщо нямаше да влезе в Академията!

Обзет от отчаяние, Джош сграбчи акуратно подредените си моливи и ги запокити в средата на стаята. После, стиснал в ръка книжката с въпросите, влетя в кабинета.

– Времето не беше достатъчно! – изкрещя той. Лицето му пламтеше, очите му приличаха на цепчици.

– Никой не би могъл да реши докрай тъпия ви тест! – Метна книгата по доктор Енджърсол и с трясък напусна кабинета.

Със зачервено от неудобство лице Бренда хукна след него.

– Извинете – през рамо смънка тя, – не знам какво го прихвана. Ще го накарам да се извини.

Преди да успее да излезе от стаята, Джордж Енджърсол я спря.

– Не се притеснявайте, госпожо Маккалъм – рече той и я придружи обратно до стола.

– Повярвайте ми, където и да отиде, каквото и да стори, някой все го държи под око.

Бренда изстина. Какви ги говореше доктор Енджърсол? Дали през цялото време някой следеше децата тук? И защо?

Стори й се, че се досеща за отговора. Бяха готови на всичко само и само да предотвратят инциденти като случилия се с Джош в понеделник. Училището не би желало възпитаниците му да си навредят сами.

– Не бива да реагира така! – промърмори тя. – Никой не му дава право да се държи грубо с вас, независимо какво си мисли!

Енджърсол се усмихна.

– Е, във всеки случай аз знам на какво се дължи гневът му. Не съм сигурен обаче кой се сърди повече – вие или синът ви.

– Но той...

– Той просто бе подложен на най-трудния тест в живота си. Не успя да го довърши, а и не би могъл, и в момента се чувствава напълно обезверен. Но за едно нещо е прав – продължи докторът, като усмивката му ставаше все по-широка.

– Никой не може да довърши този тест за определеното време. В това е част от смисъла му – трябва да знам как реагират децата, когато попаднат в безизходна ситуация. А Джош реагира много, много добре. Бренда възкликна:

– Ха! Според вас избухването му е добра реакция, така ли? Енджърсол се усмихна.

– Да, от гледна точка на Джош. Тя показва, че не е мързелив и захванан ли се с нещо, се стреми да го довърши. Той искаше да реши теста докрай, госпожо Маккалъм, а аз му попречих, което е част от самия тест. И честно казано предпочитам да го видя ядосан, отколкото примирен с ограниченията на интелекта, пък бил той и като неговия. Затова нека го оставим да се поуспокои и да видим как се е справил. – Той влезе в съседната стая, взе листовете с отговорите на Джош и смръщи вежди.

Досега никой от кандидатите не бе успявал да отговори на повече от половината въпроси. Джош очевидно беше решил близо седемдесет и пет процента от тях.

Освен ако накрая просто не бе попълвал отговорите наслуки. Е, това скоро щеше да се разбере. Енджърсол отнесе листовете в кабинета си и се залови да ги проверява с помощта на компютъра.

След по-малко от минута щеше да знае резултата на Джош.

* * *

– Хилди?

Хилди Креймър вдигна очи от писалището си и видя, че на Прага стои Тина Крейг. На тринадесет години Тина вече се превръщаше в истинска малка женичка и напролет, когато започнеш да посещава лекциите в университета, несъмнено щеше да изглежда с няколко години по-голяма, отколкото всъщност е, което означаваше, че в дома щяха да запристигат хлапаци, не можещи да си обяснят защо гаджето, на което са определили среща, живее с „дечурлигата“. Първо, разбира се, щяха да сметнат, че работи тук. А после пак Хилди трябваше да им отваря очите и да обяснява на колко години е момичето и защо живее в Академията. Поизчервени от неудобство, момчета щяха да си оберат крушите и да оставят на нея да метне Тина, че са ѝ вързали тенекия. Жената въздъхна.

– Какво има, Тина? – попита тя и направи знак на момичето да влезе в кабинета.

– Случило ли се е нещо?

– Не става дума за мен, а за Ейми Карлсън. От сума време се опитвам да я кандърдисам да дойде на пикника, но тя не ще и да чуе. Мъчно ѝ е за къщи и това е. Непрекъснато повтаря, че иска да си ходи у дома и че няма да излезе от стаята, докато родителите ѝ не дойдат да я вземат.

– Добре – въздъхна Хилди, зарязва доклада, върху който работеше, и се надигна от стола.

– Ще видя какво мога да направя.

Понякога ѝ дотежаваше да изпълнява длъжността на управителка на Академията и главна възпитателка, но всичко вървеше като по ноти, а Джордж свърши невероятно много работа от създаването на Академията досега, така че не биваше да си жали труда. Ейми бе тъкмо от децата, заради които бе създадена Академията. Да я загубят, преди да са имали възможност да започнат работа с нея, щеше да бъде срамота.

Тихичко почука на вратата на момиченцето. Когато не чу отговор, натисна дръжката и влезе.

Ейми лежеше на леглото с подути от плач очи. До нея Таби напразно се опитваше да си изпроси погалване и жално мякукаше, разтревожен от безразличието на новата си приятелка.

– Не чу ли, че чукам? – попита Хилди и седна на стола пред бюрото. Ейми не отговори, а когато Таби се опита да провере главата си под

ръката ѝ, кисело го отблъсна.

– Напразно го огорчаваш – рече възпитателката.

– Той иска само да го погалиш. Ейми вирна брадичка.

– Не се чувствам много добре. Ще ми се Таби да се махне и да ме остави на мира. А ако може и вие.

– Е, аз не възнамерявам да си вървя. Поне докато не ми кажеш защо не искаш да отидеш на пикника. Времето е хубаво и знам, че обичаш да плуваш.

– Не ми се плува – заяви момиченцето.

– Просто искам да се обадя на мама и да я помоля да дойде да ме прибере.

– Струва ми се, че вече се споразумяхме – рече Хилди, без да обръща внимание на сърдития ѝ тон.

– В четвъртък говори с майка си два пъти, вчера още веднъж. Разбрахме се да говориш с нея пак чак утре, а не днес.

Брадичката на Ейми се разтрепери, в очите ѝ проблеснаха сълзи.

– Хич не ме интересува! Мъчно ми е за стаята ми, за Писанчо и за всичко останало. Тук е отвратително! Искам да си вървя вкъщи!

– Но нали се разбрахме да се опиташ да издържиш поне седмица. Остават ти няколко дни и...

– Искам да си вървя у дома още сега! Тук никой не ме харесва! Нямам си никакви приятели!

– Е, не си съвсем права – търпеливо възрази Хилди.

– Таби те харесва, аз те харесвам и Тина също те харесва...

– Не ме харесва! Просто се държи добре с мен, защото така сте ѝ казали!

– Всъщност тя е доста загрижена за теб. Не ѝ се вярваше, че има човек, на когото може да му е по-мъчно за дома, отколкото на нея, но изведнъж откри, че има.

За частица от секундата в очите на малкото момиче припламна колебание, после лицето му отново се изопна.

– Ако трябва да остана тук, ще умра – упорито заяви то.

– Хайде, Ейми, та това е глупаво. Никой не е умрял от носталгия. – Знаем колко ти е мъчно, но ще свикнеш...

– Няма да свикна! – кресна Ейми.

– Защо просто не ме оставите на мира? Не съм ви викала при мен. Искам да ме оставите на мира!

През повечето време тя седеше сама в стаята си, а вчера дори не бе влизала в часовете. Ако продължаваше така, на Хилди не ѝ оставаше

нищо друго, освен да се обади на родителите ѝ и да им каже, че не се получава. Но тя не бе готова да се предаде. Още не.

– Ще ти кажа какво ще сторя – рече.

– Просто ще остана при теб и няма да те оставям нито за миг сама.

Може да поискам да ми качат и леглото и тогава ще спим заедно. В края на краищата тъгата по дома е предимно самота, а ако сме заедно през цялото време, как ще се чувствуваш самотна? Може и яденето да ни носят в стаята. Вземам си няколко дни отпуска и готово...

Ейми я зяпна с широко отворени очи.

– Не – проплака.

– Не искам да оставаш при мен. Искам да си вървиш!

– Е, ще ти се, но няма да го бъде. В края на краищата съм доста по-възрастна и мисля, че по-добре разбирам нещата...

Детето скокна от леглото, Таби плъсна на земята и припна навън. Докато Хилди стигне до коридора, Ейми вече трополеше надолу по стълбите. Усмивнатата, възпитателката я последва и видя, че Тина стои на терасата още по-разтревожена от преди.

– Ейми току-що мина покрай мен като вихър – каза тя.

– Опитах се да я спра, но не успях.

– Накъде отиде? – попита жената.

– Натам – каза Тина и посочи групата секвои, посадени в кръг точно в центъра на ливадата пред къщата. Гъст шубрак скриваше дебелите им корени.

Хилди кимна със задоволство.

– Ще се оправя – рече тя.

Та в крайна сметка момичето не се бе втурнало през портата някъде навън, а само към скривалището, наричано от децата Павилиона. Да, малката Ейми щеше да се оправя.

Тина се обърна, вгледа се във възпитателката и си спомни деня преди пет години, когато самата тя бе искала повече от всичко да си отиде у дома, а къщата някак си се бе затворила около нея и тя ужасена бе хукнала на нейде, за да се озове на ливадата пред къщата и да се свре в шубрака под дърветата, които образуваха Павилиона. Намерила защита между огромните дървеса, скрила се от чужди погледи, бавно бе започнала да се съвзема. Беше поседнала на дебелия килим окапали иглички, решила, че това скривалище ще бъде само нейно и че ще може да се крие в него винаги когато ѝ се прииска да остане сама. През следващите пет години въобще не ѝ мина през ум, че не бе единствената в Академията, която притичваше до Павилиона с такава цел.

– Когато аз за пръв път се скрих в Павилиона, ти знаеше ли, че съм там? – попита Тина.

– Разбира се – закачливо отвърна Хилди.

– Знам всичко, което става тук. А сега е време да вървиш на плажа. Аз ще изчакам Ейми да склони да дойде и ще сляза заедно с нея. И не им разрешавай да изядат картофената салата, преди да съм се появила! Момичето се запъти към плажа на около километър и половина от Академията, а Хилди се върна в кабинета си твърдо решена да довърши доклада. Но докато работеше, не изпускаше от очи Павилиона. Не си струваше да загубят Ейми Карлсън.

Умът ѝ доста си го биваше, за да му позволят да се пряхоса нахалост.

* * *

Ейми пълзеше през гъстия шубрак, без да обръща внимание на клонките, които ѝ драскаха лицето и дърпаха тениската ѝ. След секунди излезе от храстите и спря, за да си поеме дъх. Легна по гръб и се взря в клоните, преплели се на трийсетина метра над главата ѝ.

Плътната им сянка изцяло покриваше кръга. Под нея бе прохладно и въздухът ухаеше на окапали иглички, които тихичко поскърцваха, щом Ейми мръднеше.

И тогава чу нечий хлип. Вдясно.

Сепната, тя извърна глава и срещна втренчения взор на момче горе – долу на своите години. Отначало не го позна. После се сети, че е онзи, когото бе видяла днес сутринта от прозореца си. Тъкмо пристигаше с майка си. Какво търсеше сега тук? Защо не бе на плажа?

Стори ѝ се, че отново го чу да подсмърча, и видя как отри нос в ръкава на ризата си.

– И таз добра! – рече тя.

– Нямах ли носна кърпичка? Момчето поклати глава.

– Не ми и трябва. И тъй ме бива.

Ейми се преобърна по корем и подиря брадичката си с ръце.

– Ама не изглеждаш много добре.

– Ти също. Защо не си издухаш носа? Цялата ти брадичка е в сопоти. Ейми бръкна в джоба на джинсите си, измъкна сгъната носна кърпичка и отри лице. После рече:

– А сега изчезвай!

– Ти изчезвай! Аз дойдох пръв.

– Както си дошъл, тъй и ще си тръгнеш – сопна се тя.

– Имаш много здраве! – отвърна Джош и гласът му стана неотстъпчив.

Известно време двете деца се взираха едно в друго, докато Ейми не издържа, и извърна глава.

– Майка ти ли те прати тук? – запита тя, вече сигурна защо момчето се крие в кръга между дърветата.

– Тя не може никъде да ме прати – придаде си важност Джош, макар и изобщо да не му бе до това.

– Пък и вече желанията ѝ нямат никакво значение. Провалих се на теста.

Момичето наостри уши.

– Я не се излагай! Никой не може да се провали на теста. Той не е такъв.

– Но аз не можах да го довърша – неволно изпъшка Джош.

– Искам да кажа, че бях доста далеч от края!

За миг Ейми забрави собствените си проблеми и пристъпи към момчето.

– Докъде стигна?

Той сви рамене.

– Не знам точно, но май отговорих на три четвърти от въпросите.

– Три четвърти ли! – извика тя.

– Та аз не стигнах и до половината! Как успя да отговориш на толкова много?

Джош се вторачи в нея. Дали го лъжеше просто за да го накара да се почувствува по-добре?

– Какво правиш тук? – попита той вместо да отговори на въпроса ѝ.

– Защо не си на плажа с останалите?

Ейми усети как се изчервява.

– Ннн... не ми се ходеше – толкова тихо прошепна, че Джош едва я чу.

– Как така? Не обичаш ли да ходиш на плаж?

– Ами ти? – отвърна на въпроса с въпрос.

Той вдигна рамене.

– Не знам. Никога не съм ходил. Живея в пустинята.

– Вече не живееш – мрачно отбеляза Ейми.

– Ако майка ти прилича на моята, от днес ще живееш тук.

Джош се нацупи.

– Но нали всички мислят, че тук е страхотно?

Тя сви рамене.

– Аз не мисля. Ненавиждам това място. Нямам никакви приятели и никой не ме харесва. Искам да се прибера у дома. Джош помълча, после се изкиска.

– Не е смешно! – възкликна Ейми.

– Как да не е? Аз се крия, щото се провалих на теста и няма да ме приемат, ти пък се криеш, понеже искаш да си ходиш. Не ти ли се струва малко странно, а?

Момичето се замисли, после кимна.

– Май си прав. Как се казваш?

– Джош Маккалъм. А ти?

– Ейми Карлсън. И не мисли, че си се провалил на теста. Нали ти казах, че този тест не е такъв. Той служи просто да се разбере колко си умен и какво вече знаеш. А не показва в какво те бива. Джош я изгледа подозрително.

– Ти наистина ли стигна само до средата? Ейми кимна.

– Беше най-трудният тест в живота ми. Защо ли са го измислили толкова сложен?

– Не знам – отвърна той, а после попита:

– Как изглежда плажът? Тя сви рамене.

– Още не съм го виждала. Онзи в Лос Анжелес наистина си го бива. Винаги ходим в Хънтингтън, а там пясъчната ивица наистина е широка. Когато вълните са високи, е малко страшничко, но това лято татко ме научи как да се пускам по тях с дюшека и не беше лошо.

Джош мълчеше и се чудеше какво ли значи да имаш баща, който да те води на плаж и да те учи на разни неща. Струваше му се, че никога няма да узнае.

– А... приятелите ти също ли идваха на плажа с теб? – изведнъж гласът му стана свенлив.

– В Лос Анжелес имам предвид.

Ейми крадешком го стрелна с очи, питайки се дали той подозира, че тя и у дома си няма приятели. Но нещо в гласа му я предразположи и когато проговори, му каза самата истина.

– Аз и там нямам приятели. Все прескачах класа и се оказвах най-малката в новия.

Джош кимна.

– Дааа. Както и аз. Точно затова майка ми иска да ме приемат тук. Аз... просто... изведнъж ми дойде наум, че ако ме приемат, а ти не си отидеш у дома, може да се сприятелим.

Ейми дълго време не отрони дума и на Джош му се прииска хич да

не си беше отварял устата. Сега щеше да му се изсмее като всички останали деца. Тъкмо се канеше да ѝ обърне гръб и да запълзи обратно през храсталака, когато чу тихичкия ѝ отговор.

– Ще бъде наистина чудесно. От време на време ще можем просто да си говорим.

Няколко минути по-късно те заедно се измъкнаха от Павилиона, изтупаха клонките и игличките от дрехите си и се отправиха към сградата, в която се намираше кабинетът на доктор Енджърсол.

Хилди се усмихна и се намести удобно в креслото си, докато ги наблюдаваше през прозореца.

Беше сигурна, че Ейми Карлсън току-що е превъзмогнала тъгата си по дома. А пък за Джош Маккалъм според нея тя едва ли някога щеше да се превърне в проблем.

* * *

Джордж Енджърсол прегледа още веднъж отговорите от теста на Джош, като търсеше случайно допуснатата грешка. Такава нямаше. Компютърът бе оценил теста мигновено, съпоставяйки постиженията на момчето с различните скали: интелект, математически способности, логически умения, речник, научни дарби, наклонности.

Умът на доктор Енджърсол просто не побираше как момчето бе успяло да попълни толкова много от теста. Ако се съди по скоростта, с която бе работило към края, той можеше да се закълне, че Джош просто бе задрасквал наслуки.

И въпреки това в дяловете от теста, в които се изискваше правилен или грешен отговор, момчето изобщо нямаше грешка.

Нито една.

И макар че не бе успял да реши всички задачи, тези, с които се бе захванал, не му се бяха опрели.

Най-сетне, когато прегледа лентата от видеокамерата, монтирана над масата, на която бе работил Джош, Енджърсол успя да се сдобие с ясен отговор на загадката. Ясен, но доста неправдоподобен.

През последния половин час, когато момчето бе усетило, че времето му изтича, то коренно беше променило метода си на работа.

Лентата бе запечатала всички детайли. В четири часа и четиридесет и една минути Джош бе прекарал точно осем секунди, взрян в сложно уравнение от висшата математика. Само осем секунди.

После се бе захванал да прелиства страниците, попълвайки отговорите на въпросите за наклонностите, които не изискваха мислене, а само

отмятане в приложения списък. Бе работил бързо, отделяйки въпросите и отбелязвайки – отговорите, докато изведнъж не бе спрял и не бе запрелиствал обратно до страницата, на която се намираще сложното уравнение. Избирайки правилния отговор измежду петте посочени възможности, той бе обозначил мястото му на листа с отговорите, после бе намерил следващата задача, имаща нещо общо с физиката – предмет, по който знанията му би трябвало да са оскъдни, и пак просто бе погледнал въпроса, като за миг се е спрял на него, преди да се върне към субективните въпроси.

Джордж Енджърсол осъзна, че Джош всъщност е решавал сложните математически задачи наум, като в същото време е обмислял останалите въпроси. Едва когато отговорът е бил готов в главата му, той се е връщал към задачата, за да види кода на избрания отговор и да го запише върху листа.

През всички години работа с даровити деца той никога не бе срещал дете като Джош Маккалъм.

Облегна се назад и погледна майката на момчето, която, приседнала на крайчеца на стола, разтревожено го следеше с очи.

– Е? – попита тя.

– Как се е представил? Издържал ли го е?

Енджърсол безпомощно разпери ръце.

– Както вече ви казах, нямаме издържали и скъсани. Но да ви призная, госпожо Маккалъм, никога досега не съм виждал подобно нещо. Джош... струва ми се... е единствен по рода си. – Бавно и с внимателно подбрани думи, той обясни на Бренда постигнатото от сина й.

– Това, което ме изненада е, че той решава тези задачи наум, докато си мисли за съвсем други неща.

– Но какво значи това? Ще го приемете ли? – настоятелно попита майката.

Енджърсол сбърчи вежди.

– О, да. За нас ще бъде удоволствие да го приемем. Всъщност подозирам, че той ще се окаже най-голямото ни предизвикателство. Госпожо Маккалъм, Джош е най-умното дете, на което някога съм попадал. След като прегледах резултатите от теста, не ми е трудно да си представя проблемите, които е имал. Бренда въздъхна.

– Беше ужасно! – съгласи се тя.

– Много ми се иска да го приемете веднага. Убедена съм, че мястото му е тук и не знам докога ще мога да се оправям с него у дома...

– Тъкмо да продължи, но леко откренатата врата се разтвори и на

прага застана Джош. Лицето му бе буреносно.

– Знаех си аз – викна той.

– Сърдиш се за това, което сторих. Направо ти се плаче, че не можеш да се отървеш от мен! Радвам се, че се провалих на тъпия тест. Чува ли? Радвам се!

Той се обърна и хукна като подгонен. Майка му го последва. В коридора едва не се препъна в някакво момиченце, което разтревожено гледаше след Джош.

Когато Бренда се отдалечи, Ейми плахо пристъпи в кабинета на доктор Енджърсол и попита:

– Наистина ли е скъсан Джош? Наистина ли няма да го приемете? Енджърсол поклати глава.

– Разбира се, че ще го приемем. Всичко зависи единствено от него. Искате ли, ще го приемем. А аз искрено се надявам, че той ще иска.

– Аз също – въздъхна Ейми, излезе от кабинета на директора и тръгна да търси Джош. Беше решила, че не успее ли да го убеди да остане, си тръгва и тя.

Даже ако трябва да избяга.

* * *

Джош подсмърчаше до колата.

– Миличък, какво има? – попита Бренда.

– Какво се е случило?

– Много добре чух какво каза. Не ме искаш у дома!

– Това просто не е вярно... – запротестира майка му, но после си припомни собствените си думи, които изобщо не бяха предназначени за ушите на Джош, и се сепна. Ами ако той бе чул само последната фраза...

– О, миличък, извинявай! – Тя коленичи и го прегърна.

– Разбира се, че искам да си бъдеш при мен у дома, но мястото ти е тук. Не мисли, че си се провалил на теста. Справил си се чудесно. Подобре от всички досега! Тъкмо казвах, че съжалявам, загдето не можеш да започнеш веднага!

Джош я гледаше втренчено и се опитваше да схване смисъла на думите ѝ.

– Значи съм издържал, така ли? Приели са ме, а?

– Разбира се.

– Ами ако не искам да остана? – запита той с треперещ от несигурност глас.

– Ами ако тук не ми харесва? Ами ако искам да си вървя вкъщи? Преди Бренда да успее да отговори, момиченцето, което бе видяла преди минути пред кабинета на Джордж Енджърсол, боязливо се приближи към тях и попита:

– Джош, какво става?

– Ннищо – заекна той. Не му се искаше да признава пред Ейми внезапната си уплаха.

– Май просто не ми се ще да оставам тук.

Тя го погледна обидено, после се пресегна и хвана ръката му.

– Трябва да останеш. Обеща ми, не помниш ли? Ако те приемат, аз също оставам и ще бъдем приятели.

– Аха – смънка Джош.

Очите на Ейми се насълзиха, но тя успя да не заплаче.

– Да не би вече да не искаш да ми бъдеш приятел?

– Не, искам – каза той, – но просто...

– Ама как ще ми бъдеш приятел, щом вече няма да се видим? – попита Ейми.

– Това няма значение – възрази Джош.

– Та ти дори не ме познаваш.

Ейми се поколеба, после взе решение.

– Напротив, познавам те – заяви и на лицето ѝ се изписа същата упоритост, която изразяваше и лицето на Джош.

– Ти си точно като мен. Страх те е, това е всичко. А сам каза, че нямаш приятели. Поне там, в пустинята. Така че нищо няма да загубиш, ако останеш. Съгласен ли си?

Той нерешително премигна. Дали наистина мислеше така? Искрено ли искаше да ѝ бъде приятел? Но нали вече бе взел решение. Как сега да го променя?

Тогава се намеси майка му.

– Виж какво, въобще няхах предвид това, което ти си помисли. Нито имам намерение да те карам да правиш нещо насила. Защо не приемем поканата на госпожа Креймър и не отидем на пикник на плажа? След това спокойно можеш да решиш как да постъпиш. В края на краищата, ако не искаш да останеш, ти обещавам да те прибера у дома и никога повече да не те вода на подобно място. Съгласен ли си?

Джош подозрително я погледна.

– Заклевах ли се?

– Заклевам се – отвърна Бренда и съвсем сериозно се прекръсти. Той се подвоуми, после кимна.

– Добре. Ама да не забравиш, че си обещава. С въздишка на облекчение, тя последва двете деца по пътя към дома, за да си вземе Ейми хавлия за плажа.

7.

Докато Джош и Ейми, придружавани от Бренда, стигнат до върха на скалите, надвесили се над залива с форма на полумесец, и тясната му пясъчна ивица, ограничена от двата скалисти носа, стърчащи навътре в океана – стана почти шест часа. Островърхите рогчета на полумесеца – скалисти чукари, брулени от тихоокеанските ветрища – бяха покрити с разкривени кипариси. Бренда се поспря за миг да се порадва на панорамата, разкрила се пред нея.

– Не е ли прекрасно? – попита тя.

– Като нищо ще си зарежа работата и ще се преселя тук. – Още докато го казваше, знаеше, че е невъзможно. Всички ресторанти, покрай които минаха, докато прекосяваха градчето, май разполагаха с богат избор от келнерки измежду студентките, работещи, за да се издържат. Дори да успееше да се цани някъде, никога нямаше да може да изкарва достатъчно, за да наеме апартамент.

– Или пък да се благодаря на това, което имам, а? – додаде тя.

Когато не получи отговор от сина си, Бренда откъсна взор от гледката и го прикова в него. Но той изобщо не обръщаше внимание нито на нея, нито на ширналия се океан. Не сваляше очи от пребледнялата Ейми, която ужасена гледаше плажа под тях.

– Ейми? – обади се жената.

– Добре ли си?

Момиченцето врътна главичка.

– В... вие ми се свят – рече то. Отстъпи крачка назад и се обърна с гръб към бездната.

– Стори ми се, че ще падна.

– Това се нарича акрофобия – оповести Джош.

– Когато човек го е страх от височината.

– Знам и без да ми казваш – отвърна Ейми. Отдалечи се от ръба на скалите, обърна се с лице към океана и уплашено загледа нестабилната на вид площадка, от която започваха дървените стъпала, които на зигзаг се виеха по каменната гръд на скалата и водеха към плажа долу.

– М... май ще е по-добре да се върна в училище – рече тя. Стомахът ѝ се свиваше само при мисълта да слезе по тях.

– Ама какво ще стане с пикника? – запротестира Джош.

– Всъщност не си падам особено по пикниците – излъга Ейми, без

да отмества очи от стълбата.

– Боиш се от стъпала, така ли? – попита Бренда и клекна до момиченцето. Ейми не продума, но кимна изразително.

– Сигурна съм, че са напълно безопасни – увери я жената.

– Я виж хората долу. Те всички са слезли по тях. – Тя хвана Ейми за ръката и се опита да я заведе по-близо до ръба, за да види как останалите деца си играят на плажа, но тя се задържа.

– Ами ако падна? – попита с треперещ глас.

Джош се приближи до нея и я хвана за другата ръка, така че тя остана между него и майка му.

– Аз ще те държа и ще те пазя да не паднеш.

Колемливо, момиченцето им позволи да я попримъкнат по-близо до края на скалите, но, изглежда, отново ѝ се зави свят и ѝ се стори, че полита.

– Няма страшно – каза ѝ Джош и здраво я стисна.

– Няма да паднеш.

Миг по-късно те се озоваха на площадката на върха на стълбата. Ейми се вцепени и отказа да допре дори пръстче до износените от времето дъски.

– Мамо, мини първа – рече Джош. – Нека види, че няма опасност да пропадне.

Бренда също усети лек световъртеж и за миг се поколеба, като се надяваше, че синът ѝ ще излезе прав. После пристъпи напред, застана на площадката и пое надолу, стиснала здраво перилото.

– Виждаш ли? – рече тя по-бодро, отколкото се чувствуваше.

– Напълно безопасно е.

Ейми я проследи напрегнато, после погледна боязливо към Джош.

– Обещаваш ли да ме държиш за ръка през целия път до долу?

– Обещавам – отвърна той.

– Ако стоиш от вътрешната страна и не гледаш надолу, няма нищо страшно. Хайде.

Той пристъпи на площадката. Вкопчила се здраво в ръката му, Ейми си пое дълбоко въздух и постави краче върху дъските.

Дали си въобразяваше, или наистина усещаше да се люлеят под крака ѝ?

Хвана се за Джош с едната си ръка и като се опираше с другата о каменната гръд на скалата, тя пое надолу. При всяка крачка си представяше как полита напред и като камък тупва на каменистия плаж долу.

– Няма нищо страшно – увери я Джош, усетил страха ѝ.

– Ще видиш. Само не спирай.

Няколко минути по-късно те стигнаха до последния завой. Само петнадесет стъпала ги делиаха от плажа. Най-сетне Ейми се откопчи от прегръдката на паниката и пусна ръката на момчето.

– Успях – промълви тя.

– Успях да сляза. – Разсмя се, прескочи последните стъпала, закриволичи между камъните и се спусна към водата, като в движение събу гумените сандали от краката си.

От плажа Бренда я наблюдаваше как слиза, а после отново насочи погледа си към Джордж Енджърсол. Насред стълбите беше забелязала, че той вече е на плажа и взорът му неотклонно следи Ейми. Когато най-сетне усети, че го гледат, втренчи се право в очите на Бренда и тя сведе глава и побърза да слезе. Но докато чакаше на плажа, забеляза, че той продължава да дебне момиченцето с очи. Изразът на лицето му ѝ се бе сторил малко странен.

Жената усети, че я побиват тръпки, сякаш откъм океана я беше лъхнал леден ветреца. Докато се отърси от това чувство, Ейми най-сетне бе стигнала до последното стъпало и тъкмо се втурваше към водата. Но въпреки това Енджърсол не се размърда. Не се обърна да заговори Бренда, макар че стоеше само на няколко метра от нея. Просто в един миг си тръгна с наведена глава и ръце зад гърба.

Бренда го гледаше как крачи и отново я обзе безпокойство. Странно бе реагирал на победата на момиченцето над страха. Но преди да успее да премисли по-обстойно поведението му, към нея се приближи Хилди Креймър с протегнатата за добре дошла ръка.

– Ела – рече тя и лицето ѝ се разтопи в радушна усмивка.

– Искам да те запозная с останалите.

Щом Джош тръгна след Ейми Карлсън, Бренда се присъедини към групичката, състояща се от неколцина преподаватели в Академията и от родителите на двама от учениците ѝ. Само след минути тя вече разговаряше с Чет и Джанет Олдрич, чийто син Джеф, вече познаваше.

– Този е другият – каза ѝ Джанет и посочи Адам, който заедно с брат си подскачаше във водата на няколко метра от брега.

Без да крие изненадата си, Бренда заоглежда лицата на близнаците.

– Двама ли са? – възкликна тя.

– Божичко, само като си помисля за проблемите, които ми създава Джош... – Сепна се, изпитала внезапно неудобство. За нейно облекчение обаче Джанет Олдрич също се усмихна тъжно.

– Ясни са ми – рече тя.

– Само ги удвои и ще разбереш моите. Две деца с ум колкото за четири... – За миг лицето ѝ помръкна, но преди Бренда да разбере причината, то пак се разведри и тя сподели:

– Повярвай ми, без това училище отдавна щях да съм в лудница.

Чет Олдрич подаде на Бренда отворена кутийка бира. После въпросите, които я тормозеха, се занизаха. Очевидно семейство Олдрич беше преживяло всичко това преди нея и ѝ отговаряше търпеливо. За пръв път тя говореше с хора, които напълно ѝ влизаха в положението и разбираха какво значи да отгледаш Джош.

Дори ако в края на краищата Джош откажеше да постъпи в Академията, няколкото часа, прекарани в разговор със семейство Олдрич, си струаха да бъдат пътя дотук.

* * *

Джош и Ейми бавно вървяха по крайбрежната ивица, а кротките вълнички се плискаха в краката им. Бяха на плажа от половин час, но никой от тях не бе пожелал да се присъедини към останалите деца.

Очевидно предпочитаха да са сами и не им бе скучно заедно. Тя му показваше разнообразните животинки, населяващи пукнатините и процепите между скалите. Когато приливът започна, те неохотно се върнаха при останалите деца, скупчили се около някакъв мъж, когото Джош виждаше за пръв път.

– Кой е този? – попита той Ейми и кимна към високия човек с руси коса и брада.

– Господин Конърс. Преподавател по английски.

– Що за човек е?

Преди да успее да му отговори, Джеф Олдрич се втурна към тях.

– Хайде – заувещава ги той.

– Ще играем волейбол!

На Джош му се сви сърцето. Погледна Ейми, но тя не изглеждаше по-запалена от него. Предварително си знаеше какво ще стане. Учителят щеше да избере най-едрите две момчета за капитани и те щяха да си подберат отбор. А ако станеше като в Едем, него щяха да го изберат последен, даже след момичетата.

– Не ми се играе – каза той на Джеф. – Мразя волейбола.

– И аз го мразя – подкрепи го Ейми и Джош разбра, че и на нея ѝ минават същите мисли през главата.

– Ние само ще гледаме.

Двамата се запътиха към прострените на плажа одеяла, но Стив

Конърс им извика:

– Ей, вие двамата, елате! Никой няма да се измъкне!

Те замръзнаха и се спогледаха. Какво ли щеше да стане, ако откажеха?

И двамата не бяха, сигурни.

И двамата се поколебаха, сякаш всеки чакаше другият да реши какво да правят.

– М... май ще е по-добре да отидем – най-сетне рече Джош.

– Не ми се ще да си имам неприятности.

– Но аз ненавиждам волейбола – заяви момичето.

– Все никой не ме избира и все се мусят, като се падна в отбора им!

– И с мен е така – призна си той.

– Вие двамата, идвате ли? – отново ги подкани преподавателят.

– Ейми, ти застани от тази страна, а Джош да отиде там.

Изведнъж, без да се дели на отбори, групичката се пръсна, като една част се присъедини към Джош от другата страна на мрежата, а втората остана с Ейми.

– От онази страна сте множко – извика Стив Конърс, след като набързо ги преброи.

– Още някой да дойде тук.

Адам Олдрич, който се оказа най-близо до мрежата, се мушна отдолу и напусна другия отбор.

– Добре. Кой ще сервира пръв? – провикна се Конърс.

За изненада на Джош никой не пожела топката. Най-накрая Брад Хиншоу посочи Джош.

– Нека новият бие пръв – изграчи той.

– Ако и в това го бива като на шаха, може и да отбележим някоя и друга точка!

Преди Джош да си отвори устата, преподавателят хвърли топката, тя го удари в гърдите и после се търкулна на земята. Момчето замръзна в очакване останалите деца да прихнат, но никой не се засмя. Той вдигна топката и отиде с нея до края на игрището или поне там, където смяташе, че е краят му, тъй като границите не бяха очертани.

– От... тук ли? – запита неуверено. Учителят вдигна рамене.

– Все едно откъде.

Джош усети, че съотборниците му не откъсват поглед от него. След миг ще разберат, че не го бива, и ще започнат с подигравките. Може би трябваше да се спъне уж без да иска и да се престори, че си е изкълчил глезена. Тогава поне нямаше да се налага да играе. Но пък трябваше да

внимава и да куцука цялата вечер, а току-виж го накарали да отиде и на лекар или нещо такова. Примирен със съдбата си, той вдигна топката в лявата си ръка, подхвърли я и замахна с дясната. Точно както предполагаше, топката полетя в обратна посока и падна в пясъка далеч от игрището. Лицето му пламна в очакване на смеха.

– Не се брой! – провикна се Брад Хиншоу. Озадачен, Джош го изгледа, а онзи само вдигна рамене.

– Бе извън игрището. Брой се само ако прехвърли мрежата.

– При нас не играят така...

– Тук обаче играем – извика някой.

– Опитай пак, но се приближи до мрежата и сервирай отгоре!

Джош вдигна топката и се приближи към мрежата. Усетил отново, че всички го гледат, пое въздух, стисна десния си юмрук и подхвърли топката във въздуха. Замахна с все сила... но не уцели. Загубил равновесие, тупна в пясъка, а топката при падането си го удари по гърба.

И тогава чу смеха им.

С плувнали в сълзи очи той се изправи и хукна по плажа, като гледаше да се отдалечи максимално от останалите деца.

Бренда понечи да го последва, но Джанет Олдрич, седнала до нея на одеялото, я възпря.

– Недей. Остави на Стив Конърс да оправи нещата.

– Но Джош ненавижда спорта – възрази майката, – а именно той го накара да играе.

– Всичко ще се нареди – увери я Джанет.

– Стив си знае работата.

Инстинктите на Бренда й шептяха да не обръща внимание на думите й, да отиде при сина си и да се опита да утеши нараненото му самолюбие, но нещо я спря. Ако Джош оставаше, се налагаше да свикне да се оправя сам.

А ако отидеше при него сега, като се има предвид случката от преди малко, знаеше какво ще й каже: „Нали видя? Подигравах ми се! Няма да остана тук! Искам да си вървя у дома!“

Преодолявайки майчинския си инстинкт да му се притече на помощ, тя не помръдна.

* * *

На стотина метра от нея, седнал самичък на плажа, Джош се питаше защо ли изобщо се съгласи майка му да го води тук. Щеше да бъде точно като в предишното училище, където всички му се присмиваха.

Унижението от последната случка изтри от паметта му спомена за шахматната партия с Джеф Олдрич и дружелюбността на Брад Хиншоу. А сега, след като се прояви като левак, дори Ейми нямаше да го харесва повече.

Усети нечие присъствие зад гърба си и се вкамени. О, Божичко... оставаше и майка му да е тръгнала след него. Сега всички ще го сметнат за бебе. Но гласът, който му проговори, не бе нейният.

Беше на господин Стив Конърс и Джош бе сигурен, че знае защо той е тук. За да му изнесе лекция как се държи истинският спортист. Сви се още повече и обхвана коленете си с ръце.

– Ще ми кажеш ли какво има? – запита учителят и клекна до него.

Джош тръсна глава, без дори да го погледне. Конърс помълча, после се пресегна и прокара ръка през косата на момчето.

– Ей, я стига, на всеки се случва да пропусне сервис. И то непрекъснато.

– Ама на мен винаги всички ми се смеят!

– Не съм сигурен дали точно на теб се смееха. Според мен по-скоро на това, което ти се случи. Просто видът ти беше смешен, когато не улучи топката, и толкоз. Ако можеше да се видиш, и ти би прихнал. Все едно изобщо не си очаквал да не я уцелиш.

– Ами онова момче защо ми каза да я ударя над глава? Много добре знаеше какво ще стане и просто искаше да ме изкара левак.

– Хайде сега. Как може Филип Мередит да знае подобно нещо? – попита Конърс.

– Та той никога преди не те е виждал да играеш волейбол? Може би е искал само да ти помогне.

– Не, не искаше. Всички все ми се смеят, като се опитам да играя някоя тъпа игра. А ако не ми се смеят, ми крещят. Просто защото не ме бива.

– Че кой казва, че не те бива? И освен това тук да те бива в игри като волейбола не се смята за кой знае какъв плюс. Както сам каза, това е просто игра.

Джош се смръщи.

– Казах, че това е тъпа игра и толкова!

– Е, тъпа е, ако се разстройваш – съгласи се Стив.

– Всъщност, щом ти разваля настроението, май престава изобщо да е игра, нали така? Искам да кажа, че игрите са за удоволствие. Няма значение кой печели.

– Но всички се интересуват само от това – отвърна момчето.

– Ти интересуваш ли се?

Джош вирна глава и го погледна.

– Ами... н... не знам.

Стив Конърс престорено ококори очи.

– Какво? Май не си съвсем наясно? Може пък и да е станала грешка. Сигурен ли си, че знаеш къде се намираш? Нали от дечурлигата тук се очаква едва ли не да знаят всичко. – Той престана да се шегува.

– Виж, Джош, знам, че за теб напоследък нещата не са се развивали много благоприятно. Наистина съжалявам, че всички ти се смяха. Може би не биваше. Но дай им още една възможност, бива ли? И не забравяй, че всички деца тук са имали съвсем същите като твоите проблеми. Повярвай ми, и те се интересуват от волейбол, колкото и ти. – Джош втренчи поглед в учителя.

– Но при нас... – започна той, като твърдоглаво отказваше да разбере гледната точка на Конърс.

– У дома всичко е друго. Ето защо си тук, а не там. А сега какво ще кажеш просто да дойдеш и да погледаш играта? Ако ти се прииска отново да играеш, още по-добре. Ако не искаш, пак хубаво. – Без да го изчака да му отговори, Стив внимателно му помогна да стане и обхванал с ръка раменете му, го поведе обратно по плажа.

Щом го зърна, Ейми размаха ръце.

– Да беше ме видял, Джош! – крещеше тя.

– Успях! Прехвърлих топката през мрежата! Още при третия опит! Докато се усети, Джош отново играеше. Когато пак му дойде редът да сервира, и той прехвърли топката през мрежата. Разбира се, чак при четвъртия опит, което не Можеше да се сравни с постижението на Ейми, но при третия си опит, когато се спъна и прекатури назад, опитвайки се да удари лошо подхвърлената топка, и той прихна като всички останали.

Какво пък, май в края на краищата се оказа, че волейболът не бил чак толкова лоша игра. Поне волейболът, който се играеше в Академията.

* * *

Към десет часа, когато пикникът вървеше към своя край, а Джош помагаше на останалите деца да нахвърлят пясък върху тлеещия огън, Бренда бе сигурна, че той е взел решение. Наблюдавала го беше цяла вечер да седи до Ейми и да дъвче хот-дог, а после в кръга около огъня с останалите деца да слуша Джеф Олдрич, който разправяше любимата на Академията история за духове – ужасяващото предание за стария

господин Барингтън, чийто дух нощем все още бродел из мрачните коридори и търсел възмездие за смъртта на детето, което всъщност може даже да не е съществувало.

– Никой не знае на колко години бил синът на стария господин Барингтън, когато умрял – нареждаше Джеф.

– Ама казват, че детето не било съвсем в ред и затуй той го криел някъде в къщата. Обаче никой не знаел нито къде, нито какво му има на момченцето. Само че когато господин Барингтън наистина остарял, станал и истински чудак – Той сниши глас и продължи още по-тайнствено:

– Юстас Барингтън слязъл от асансьора и премигал под ярката слънчева светлина, която струяла през широките прозорци на купола. Затворил махагоновия шкаф, в който била скрита вратата на асансьора, после се отправил към прозореца и надникнал навън.

Прав бил да построи къщата тук, прав бил да я курдиса на върха на хълма, за да се виждат от малкия тавански апартамент не само планините зад къщата, но и проблясващият в далечината океан.

Да се вижда всичко това, което синът му никога вече нямало да види.

Или пък, което просто не искал да види. Когато започнал градежа на къщата, Юстас Барингтън вече знаел, че на момчето му има нещо, нещо, което го различавало от всички останали деца.

Синът му не говорел като тях, нито се държал като тях. Бил затворен в себе си, сякаш се интересувал повече от това, което става в собствения му ум, отколкото във външния свят.

Най-сетне, когато момчето съвсем престанало да говори, Юстас Барингтън го завел при семейния лекар и продължил да го води при всеки попаднал му лекар. Всички те само поклащали глава.

– Просто е бавен – казал един от тях.

– Ще се оправи – уверявал го друг.

– Май ще се наложи да го дадете някъде – предложил трети и споменал някакво място чак на другия край на страната, където никога повече не би могъл да види сина си.

Затова съградил този дом и проектирал специална стая за сина си дълбоко в мазето, където можело да се слезе само с асансьора от личните му покои.

Той бил сигурен, че постъпва правилно, и когато синът му окончателно се затворил в себе си и съвсем престанал да откликва на външния свят, и когато всички заприказвали за него като за някакъв неодушевен предмет, от който можел да се отърве, при условие че няма основателна

причина да го запази, Юстас го докарал тук.

Настанил го в подземните покои, обзаведени много по-грижливо от останалата част на къщата, като се постарал на сина му да не липсва нищо и всичко, което му потрябва, да му е под ръка, и взел предпазни мерки да не може случайно да се нарани.

В средната стая било леглото на момчето. Имало и достатъчно мебели, за да се чувствуват двамата уютно, когато той слизал при него, за да му говори, без да обръща внимание, дали синът му го чува.

В друга стая имало маса за хранене и два стола. Там всеки ден господин Барингтън се хранел със сина си.

Сам носел храната. Никога не наредил на прислугата, понеже ѝ нямал доверие.

Никой освен бащата изобщо не подозирал, че момчето е там понеже той бил убеден, че за детето ще бъде по-добре да си го гледа у дома, където го обичат и никой няма да смущава размислите му, вместо да го остави на грижите на непознати, които нито ще го обичат, нито ще го разбират.

Юстас Барингтън бил сигурен, че синът му е гений.

И макар че момчето никога не говорело, от време на време ломотело някакви числа. По всичко си личало, че не само е глухо, ами и няма, но Барингтън бил убеден, че синът му не е тъп, а особен.

Понякога, когато успявал да разгадае произнасяните от него числа, той ги записвал и прекарвал часове на писалището си, търсейки зависимостите между тях.

Това, което синът му пресмятал само за секунди наум, на него му отнемало часове да го провери писмено.

И въпреки всичко, днес бил разтревожен.

В края на краищата на следващия си рожден ден навършвал деветдесет и шест.

Синът му бил само петдесет и пет годишен.

Били изтекли петдесет години, откакто го настанил в подземните покои.

В края на живота си Юстас Барингтън имал едно-единствено желание.

Да надживее сина си, за да не се налага чужди хора да се грижат за него.

Но ако се случело да умре преди сина си, можел да направи нещо друго.

Щял да измисли начин да унищожи всеки, който се осмели да

посегне на момчето в подземиеото.

Момчето, което живеело сред сенки.

Ако то пострада, щели да пострадат и други...

– Оттогава връщал ли се е? – попита Джош Маккалъм, щом разка-
зът свърши.

– Всъщност направил ли е нещо? Джеф Олдрич се усмихна
загадъчно.

– Може и да е направил. Навярно от време на време се връща и но-
щем броди из къщата и търси сина си. Освен това разправят – додаде
той и сниши дотолкова глас, че едва го чуваха, а втренченият му поглед
не слизаше от Джош, – че щом си намери подходящо момче, го отвежда
със себе си. Между другото миналата година...

– Стига, Джеф – намеси се Хилди Креймър и със смях сложи край
на историите за призраци.

– Да не искаш още от първата вечер да изкараш акъла на Джош?

– Нищо ми няма. Обичам разкази за привидения! – И тъй като
Джеф Олдрич го гледаше с одобрение, той реши да притури й една не-
винна лъжа.

– Изобщо не ме е страх от тях!

Джеф го погледна за миг право в очите, после се извърна и остави
Джош да се пита дали новият му приятел му е повярвал.

* * *

Бренда Маккалъм наблюдаваше как синът ѝ бавно заема своето
място в групата. Пред очите ѝ предпазливостта му започна да се стопява
още щом останалите деца – умни колкото него, се сместиха, за да му
направят място в кръга си веднага щом се приближи. Те го слушаха, ко-
гато говореше, отвръщаха му, приемаха го като равен.

Самата Бренда, разкъсвана между тревогата си, че оставя невръст-
ното си момче сред непознати на петстотин километра от дома, и жела-
нието да му предложи по-добри условия, отколкото тя би могла да му
осигури, прекара вечерта в разговори със семейство Олдрич и разбра, че
не само тя има проблеми. Смълчана изслуша разказа на Чет за една нощ
преди година, когато намерили Адам в безсъзнание в банята, а до него
на пода се търкалял празен флакон от приспивателното на Джанет. След
преживените през тази нощ ужас и изненада и двамата най-сетне се при-
мирили с факта, че момчетата им се нуждаят от специални програми, и
ги довели в Академията.

И сякаш, за да постави под въпрос собствената си интелигентност,

Чет додаде, че откакто посещават това училище, промяната, настъпила у близнаците, можела да се сравнява само с чудо.

„Ето го и моето чудо – помисли си Бренда. – Чудото, което толкова чаках.“

Това сложи край на колебанията ѝ.

Утре щеше да седне с Хилди Креймър и да попълни формулярите, необходими за записването на Джош в Барингтънската академия.

Съвсем забрави странното си безпокойство, което бе изпитала, когато забеляза Джордж Енджърсол необяснимо равнодушен да гледа как Ейми се опитва да се пребори със страха си, да я наблюдава все едно е някакъв експонат, поставен за изучаване под микроскоп.

Всъщност забрави за всичките си опасения през последните няколко часа, както и за първото си лошо предчувствие, когато бе видяла огромната стара къща и неестествено тихите деца около нея. Забрави ги, понеже разбираше, че тук Джош ще бъде щастлив.

А нея всъщност единствено това я интересуваше.

8.

В онова първо утро, когато се събуди от звуците на класическа музика, за миг Джош не можа да се ориентира. Премига на ярката слънчева светлина, която струеше през гледащата на изток капандура, и преживя един от онези злокобни мигове на паника, когато човек не знае къде се намира. А когато най-сетне се сети, само се паникьоса още повече, защото се сети, че снощи, в неделя, майка му го целуна за сбогом, след като се настани в новата си стая, и го увери, че в края на следващата седмица ще дойде да го види и да му донесе останалите дрехи. Придавайки си смелост, която не изпитваше, Джош й каза просто да му ги прати. Отгоре на всичко настоя, че няма нужда пак да идва. Но в онова първо утро вече не бе толкова сигурен. Парализиран от внезапен страх, остана още малко в леглото. Какво да прави?

Дали да си вземе душ тази сутрин, както правеше всяка заран у дома? След като реши, че това няма да му навреди, навлече вече омалялата си, опърпана хавлия, коледен подарък от миналата година, и зашляпа по тесния коридор към мъжките тоалетни в дъното. Единият от душовете вече бе зает, но другият бе свободен. Почувствува се неловко със свалена хавлия, застана гол под душа и пусна топлата вода.

– Олеле! – изпищя момчето в другата кабинка, щом температурата на душа му моментално спадна с десет градуса.

– Разкарай се и ме остави на мира, лигня такава?

– И... извинявай – заекна Джош, жегнат от думите на момчето и до един спомените за тормоза, на който го подлагаха момчетата в Едем, се надигнаха със силата на океански вихър. Тъкмо смяташе да се измъкне от банята, когато вратата се отвори и влезе Джеф Олдрич. Зърнал другото момче под душа и с пръст на устните, за да попречи на Джош да реагира, той бръкна в свободната кабинка, спря топлата вода и пусна студената.

Този път болезнен писък огласи заетата кабинка и моментално Брад Хиншоу изскочи с червено от гняв лице.

– Какво по дяволите... – искаше да знае той, но млъкна, щом зърна Джеф Олдрич да му се хили дяволито.

– Пипах ли те! – извика Джеф, прихвайки на гнева му.

– За Бога! – изстена Брад.

– Защо не ме оставите на мира? – И грабвайки хавлията си, той

затрополи още вир-вода навън.

Това се повтаря вече пета сутрин подред – каза Джеф на Джош.

– Като не го заварих в мъжката тоалетна на долния етаж, се сетих, че се е скатал тук.

И Джош се усети да прихва.

– Заварих го тъкмо преди да влезеш. Стана без да искам, но сигурно ме е сбъркал с теб. Да знаеш само каква пара вдигна.

Джеф Олдрич си тръгна доволен от шегата си, но после се извърна и попита:

– Ей, в коя стая те настаниха?

– В една от предните. Втората откъм стълбите. Странна усмивка изкриви устните на Джеф.

– Мой човек, за нищо на света не бих се настанил в тази стая. Това е стаята на Тими Евънс.

– Чия?

– На Тими Евънс. Беше в нея миналата година.

Джош се намуси.

– И защо не е в нея тази година? Усмивката заля лицето на Джеф.

– Умря.

– У... умря ли? – заекна Джош и усети да го побиват ледени тръпки.

– Как така?

Джеф вдигна рамене.

– Викат, че се е самоубил. Ама май изобщо не е така – Направи пауза, за да прецени изражението на лицето му.

– Може и старият Юстас Барингтън да си го е прибрал. Навярно старецът е сметнал Тими за сина си и си го е прибрал. Както и да е, аз със сигурност не бих спал в тази стая. – И хвърляйки на Джош последен поглед, сякаш искаше да му каже: „Пази се!“, той излезе от банята, като остави вратата да се полюшва бавно.

Няколко минути по-късно, забравил за душа след казаното от Джеф, Джош се озова в столовата, където вече повечето от децата се хранеха. Избра закуската си от масата, на която бе наредена храната, и механично се отправи към една празна маса, но преди да направи и две крачки, Джеф му махна. Поколеба се за миг – разказът за Тими Аванс бе все още пресен в съзнанието му, но после, след като момчето му махна за втори път, той се присъедини към близнаците.

Когато и Ейми се появи в столовата, Джеф ѝ махна и на нея. До края на седмицата четиримата сядаха заедно на всяко хранене, Джеф не

отвори дума повече за Тими Евънс и Джош изпита облекчение.

Дните течаха бързо. И двамата – и Джош, и Ейми, разбраха, че Академията няма нищо общо с училищата, откъдето бяха дошли. И макар и тук децата да се закачаха доста помежду си, за пръв път в живота и двамата се включиха в групата, а не останаха извън нея, взеха да участвуват в добродушните закачки и дори да се смеят с останалите, когато шегите бяха по техен адрес.

В края на краищата Джош взе да се мисли не за чак такъв чешит, какъвто го караха да се чувствава всички деца в Едем. И днес, в петък, той седеше в часа по английски на Стив Конърс с разтворен екземпляр на „Хамлет“ пред себе си. Почнаха да четат пиесата в началото на часа, като на него се падна Хамлет, а пък на Ейми – Офелия. Отначало бе малко скучно, но после господин Конърс – Джош още не се осмеляваше да го нарича като останалите от класа Стив – прекрати прочита и се вторачи в тях с престорено раздражение.

– Какво ви става, деца? – запита той.

– Та това е пиеса! Написана е за забавление. Кой ще си даде парите да я гледа, ако артистите мъкнат като вас? Хайде, банда, малко се вживейте, разбрано?

Започнаха отново от началото и изведнъж пиесата, сторила се на Джош невероятно тъпа, докато я чете снощи и си отбелязваше репликите на Хамлет с жълто, за да не изгуби докъде е стигнал по време на прочита тази сутрин, оживя. Щом съучениците му навлязоха в духа ѝ и драмата на откъса ги плени, той взе да си въобразява, че се намира в необятните, студени зали на Елсинорския замък.

Но по средата на един от монолозите му вратата се отвори, момчето вдигна очи и видя Адам Олдрич да влиза. Запъна се, после не можа да продължи, защото ако Стив Конърс държеше строго на нещо, то бе точността.

– Имам по един час дневно с вас и нямам намерение да го пиляя – обясни им той в понеделник, когато самият Джош закъсня, защото не можа да намери веднага стаята.

– Така че, ако не смятате да идвате навреме, изобщо не ми се появявайте. Ясно ли е?

С ококорени от упрека очи Джош кимна и се мушна на мястото си. Сега чакаше да види какво ще се случи с Адам.

Учителят не сваляше втренчения си поглед от Адам, на когото, изглежда, хич не му пукаше, че е закъснял.

– Ти не чу ли какво казах в понеделник? Адам сви рамене.

– Имам бележка от д-р Енджърсол.

Връчи бележката на учителя, той ѝ хвърли един поглед, преди да кимне на Адам да си седне на мястото, и наум си отбеляза да говори с директора следобед.

– Добре, да продължим от там, докдето бяхме стигнали. Адам, ти поеми ролята на Полоний. На страница двадесет и седма сме.

Започнаха отново да четат, но когато стигнаха до следващата реплика на Полоний, от Адам Олдрич не се чу ни звук, ни стон.

Конърс погледна намръщено момчето.

– Адам?

– Не знам докъде сме стигнали – отвърна той и прочете репликата, но с абсолютно безизразен глас, като се препъваше в отделните думи. Когато пак му дойде редът, отново не знаеше докъде са стигнали.

– Какво става с теб, Адам? Чете ли пиесата снощи?

Адам се сви в стола си.

– Нямах време – промърмори толкова тихичко, че учителят едва го чу.

Конърс изгледа момчето. Сякаш от ден на ден Адам проявяваше все по-малък интерес към часа му. Всъщност вчера през целия час зяпа през прозореца и не взе никакво участие в обсъждането на Шекспир и театъра от Елизабетинската епоха. А миналата година Адам участва и в двете пиеси, поставени от Академията, и даже го изпробваха в едно от представленията, представяно от театралния факултет на университета.

С какво по-важно от домашното си си се занимавал? – запита Конърс, като гледаше думите му да не прозвучат сърдито.

– Просто правих нещо друго и туй то – отвърна Адам. И пред очите на застиналите в безмълвно изумление съученици вдигна чантата си с книги, измъкна учебника си по английски и се изправи.

– Ненавиждам този предмет. Да ми се маха от главата, хич не ми пука – и излезе.

Настъпи напрегната тишина и Джош погледна към вратата, през която изчезна приятелят му, като се чудеше какво ли ще стане. Господин Конърс ще го догони ли, за да го върне? Ама само как говореше с учителя Адам...

– Добре, банда – чу да казва учителят.

– Просто продължавайте с четенето. Брад, ти поеми репликите на Полоний, ясно?

Той кимна мълчаливо, а Стив Конърс бързо излезе от стаята. В края на коридора видя Адам Олдрич тъкмо да излиза от сградата. Затича се и

настигна момчето тъкмо на последното стъпало на стълбата, спускаща се от терасата на зданието, преди да прекоси ливадата към дома.

– Адам? – каза Стив, когато се изравни с него.

– Е, хайде де, не можеш да си тръгнеш просто ей така.

Той продължаваше да върви с мушнати в джобовите ръце, чантата с книгите се полюшваше на дясната му китка, като леко метеше земята. Конърс хвана момчето за рамото с дясната си ръка, спря го и го извърна, така че застанаха очи в очи.

– Ще ми кажеш ли какво става, Адам? На твоя страна съм, знаеш го. Адам не издържа погледа на учителя и се извърна.

– Нищо ми няма. Просто не ми харесва часа ти и вече няма да го посещавам.

– А, такава ли била работата? – рече Стив, като се стараеше думите му да прозвучат небрежно, макар че мимолетните тревоги във връзка с Адам, трупали се цяла седмица, внезапно се сляха в едно.

– И как смяташ да се отървеш? Английският не е факултативен, знаеш го много добре.

– Ще се отърва – заяви той, а очите му се отвърнаха от тези на Стив Конърс и се спряха на огромния купол, който представляваше четвъртия етаж на дома.

– Д-р Енджърсол ще ме освободи.

Учителят се намръщи и погледът му проследи този на Адам.

– Да не би да се бе забавил там тази сутрин Адам? В орловото гнездо на д-р Енджърсол навръх къщата?

– Адам, какво става? Как успя да получиш тази бележка от д-р Енджърсол? Той знае какво е отношението ми към закъснелите.

– Работим върху нещо – отвърна момчето и по тона му си личеше, че не иска да каже точно с какво се занимават.

– Виж какво, Адам. Не знам какво става с теб, но мисля, че май е по-добре да ми кажеш. Не мога да ти помогна... Адам се откопчи от него.

– Не ми е нужна никаква помощ! И нищо ми няма. Защо просто не ме оставиш на мира? – Отстъпи няколко крачки, после се обърна и се затича през ливадата към главната сграда.

Конърс се изкуши да хукне след него, но се сети за останалите от класа, които все още бяха вътре и се предполагаше, че четат пиесата, която им бе възложил. И все пак, преди да тръгне обратно към класната стая, изчака да види масивната дървена врата да се затваря след Адам. Бе сигурен, че Хилди Креймър ще да е видяла Адам от кабинета си и

веднага е зарязала всякакви свои занимания, за да разбере защо се е разстроило момчето. За краткия период, откакто бе постъпил в това училище, Стив се бе убедил, че тя наистина притежава невероятна интуиция що се касае до деца. Като че ли често знаеше кога някое от тях е на път да стори беля, дори преди самото дете да е наясно. Но все пак към сплъска на нещата, с които трябваше да се занимае по-късно, се прибави още една бележка: „Да говоря с Хилди и да разбере какво става с Адам.“

* * *

– Какво му става на Адам? – попита и Джош същата вечер. От вечерята бе изминал един час и той се намираше в стаята на Джеф Олдрич и се боричкаше с една задача по тригонометрия, която му се бе опънала. Ейми Карлсън, която го бе придружила, седеше на леглото с отворен учебник по история в скута си. Щом Джош зададе въпроса, тя вдигна очи от книгата да чуе какво ще отговори Джеф.

Джеф, чието внимание бе погълнато от монитора на компютъра на бюрото му, се извърна и се взря в приятеля си.

– Навярно е срещнал г-н Барингтън – проговори той и сниши глас до тайнствения шепот, с който бе разказвал преданието за духове на пикника в края на предната седмица.

Джош възкликна.

– Хайде, пък ти. Това са измишльотини! Привиденията изобщо не съществуват.

– Така ли? – провлачи Джеф.

– Искаш да кажеш, че изобщо не си го чул?

Джош се намуси подозрително и пак се сети за Тими Евънс.

– Какво да съм чул?

– Асансьора – напевно каза Джеф, като изговаряше самата дума зловещо.

– Понякога, късно нощем, се чува да се движи, но ако отидеш да видиш, нито се движи, нито вътре има някой.

Ейми с широко отворени очи се взираше в Джеф и понита:

– Ами като не е асансьорът, то тогава какво? Очите му се преместиха от Джош на Ейми и се впиха в нея.

– Ами нали ви казах на пикника – прошепна.

– Старият Юстас Барингтън броди из къщата нощем и търси хората, които са погубили сина му. Или пък – додаде нарочно с прокобен тон – наистина търси синчето си!

Джош преглътна надигналата се буца в гърлото му.

– К... какво синче? – попита на пресекулки, въпреки усилията си да се овладее.

– Нали каза, че момчето може изобщо да не е съществувало!

– Ама е съществувало! – заяви Джеф и отново се вторачи в него.

– Изчезнало е още на пет годинки и оттогава никой нито го е виждал, нито пък е открил трупа му. Никой не знае какво е станало с него. Но се говори, че е умряло в този дом и старецът още се навъртал и търсел хората, които са го погубили. И може би тъкмо затова Адам се държи толкова странно. Кой знае, може пък да е срещнал господин Барингтън! Може би и Тими Евънс го е срещнал!

– Стига де – запротестира Джош, като се опитваше да се отърси от ледените тръпки, които го побиха. Не разправяй такива истории пред Ейми! Ще я изплашиш!

– Нея ли? – попита Джеф.

– Ами теб? Ти самият изглеждаш бая уплашен. А може пък и преданието да се окаже вярно.

– Кой е този Тими Евънс? – запита момичето, а после се заслуша омаяно в повторението на разказа на Джеф пред Джош отпреди няколко дни.

– Ами ако е вярно? – прошепна Ейми, щом той свърши.

– Адам наистина се държа много странно днес. Възможно ли е наистина толкова да го е страх от едно привидение?

Джеф сви рамене.

– Не ме питай. Никой никога не знае какво му има на Адам. Понякога като вземе, та си глътне езика.

– Абе, днес не бе чак толкова мълчалив – обади се Джош.

– Възрази на господин Конърс.

Сега пък Джеф се обърна и погледна Джош.

– О, я стига. Адам ли? Той не би възразил на никого.

– Да, ама го стори тази сутрин – светкавично отвърна Джош и разправи за станалото в час по английски тази заран.

– Какво правят с д-р Енджърсол? – попита, щом свърши. Когато Джеф се поколеба, Ейми го изгледа подозрително.

– Какво е? Да не е нещо строго секретно? – поиска да разбере тя.

– Това е специален семинар. Става дума за изкуствен разум.

– Такова нещо като изкуствен разум не съществува – заяви тя с абсолютната категоричност на десетте си годинки.

– И изобщо няма да съществува, ако някой не открие как мисли човекът. А засега няма такъв.

– Така ли? – подразни я Джеф.

– Откъде си толкова сигурна?

– Четох за това – отвърна Ейми.

– В „Сайънтифик Американ“. Целият брой бе посветен само на това, което се опитват да постигнат в Станфорд, Масачузетския технологичен институт и на всички останали места. Засега дори не могат да накарат компютърът да не забрави да си облече дъждобрана, като вали навън.

Джош се изкиска.

– Голямата работа! Да си срещала компютър на улицата?. Тя го погледна.

– Исках да кажа, ако излизаха. И изобщо не става дума за това. Просто са се опитвали да накарат компютърът да мисли и това е едно от нещата, които са си поставили за цел. Ама не могли.

– Но точно върху това работим и ние – уязвен се обади Джеф.

– Д-р Енджърсол се опитва да открие как мислят хората и ако успее, това ще промени всичко.

Ейми се начумери с любопитство.

– И с какво е бил зает Адам цяла сутрин?

Джеф повдигна вежди и тайнственото му изражение отново се появи.

– Тайна – рече той.

– Никой от класа не знае какво правим. И без това ви казах повече, отколкото трябваше.

Ейми се отърколи на леглото.

– Това е толкова глупаво. Не ти вярвам. Бас държа, че ако попитам Адам, ще ми каже.

Устните му се изкривиха в насмешка на всезнайко.

– Хайде на бас, че няма да ти каже.

Трите деца нахлуха в съседната стая, където Адам седеше пред компютъра си с шлема за възпроизвеждане на действителността на главата, а на дясната му ръка бе ръкавицата. След като направи знак на двамата да мълчат, Джеф се приближи до компютъра и надзърна в екрана. После грабна микрофона от бюрото на брат си, натисна страничното копче и прошепна в него:

– Тук съм, Адам. Тук съм и те наблюдавам.

Момчето замръзна на мястото си, после рязко свали шлема и изглежда свирепо брат си.

– Какво, по дяволите, искаш?

- Ей, по-полека, де? – рече му Джеф.
- Просто искахме да си поприказваме за минутка.
- Адам забеляза Джош и Ейми да стоят плахо недалеч от вратата.
- Зает съм – каза.
- Не видяхте ли, че вратата е затворена?
- Просто искахме да те питаме какво правите в часовете с д-р Енджърсол – обади се Джош, като вече отстъпваше към вратата.
- Между другото, какво става с теб? Защо се държиш толкова странно?
- Сянка на бдителност прекоси лицето на Адам, после изчезна толкова бързо, колкото и се бе появила.
- Н... нищо ми няма – заекна.
- Просто съм зает седна работа, ясно?
- Ама каква? – запита Ейми.
- Какво е това, което прилича на шлем?
- Адам облиза устни неспокойно и стрелна с очи брат си.
- Ами д-р Енджърсол ми я даде.
- Защо не й кажеш? – попита Джош.
- Нали мия показва онзи ден? – Обърна се към Ейми.
- Казва се шлем за възпроизвеждане на действителността. Като си го сложиш, на екрана се появяват разни неща, но е все едно, че ги виждаш.
- Наистина ли? Може ли да опитам?
- Не! – кресна Адам.
- Обидена от отказа му, тя го изгледа свирепо.
- Умряла съм ти за скапания шлем? Тръгвам си! – И като се обърна, бързо напусна стаята, докато Джош се взираше изненадано в Адам. За пръв път се държеше така. До днес винаги си мълчеше и в повечето случаи оставяше Джеф да говори вместо него и винаги бе любезен.
- Не биваше да бъдеш толкова дребнав с нея – започна той, но Адам го прекъсна.
- А да не би да съм я канил в стаята си? Или пък теб? Защо просто не си вървите с приятелката ти и не ме оставите на мира?
- Джош усети да се изчервява.
- Добре, така да бъде – каза той, обърна се и затрополи на излизане от стаята, като тресна вратата след себе си.
- Когато момчето излезе, Джеф впи очи в брат си.
- Тази вечер ли? – попита той. Адам неуверено сви рамене.
- Не знам. Може би. Не съм решил още.

Погледът на Джеф стана по-настойчив.

– Ами кога смяташ да решиш?

Адам се отпусна в стола пред бюрото си, като отбягваше вторачения поглед на брат си.

– Не знам. Дори не знам дали ми се тръгва вече.

Застанал зад брат си, Джеф се намръщи. Да не би той да се бе уплашил? Не биваше! Не и сега, след като бяха запланували всичко.

– О, я стига! Мислех, че вече всичко е решено. Нали тук не ти харесва. Никъде не ти харесва. И така, защо е този спор? Щом искаш да се чупиш, чупиш се. Нали така решихме?

Адам сви рамене, а после отиде до прозореца.

– Ами... ако променя решението си? Искам да кажа, по-късно. Джеф глухо се изкиска.

– Май ще е твърде късничко, нали така? Искам да кажа, че вече няма да те има.

– Знам – съгласи се едва чуто брат му.

– И тъкмо това не ми излиза от главата. – Извърна се и видя Джеф да го гледа ядосано.

– Значи те хвана шубето, така ли?

– Не съм казал това – възрази Адам и в гласа му прозвуча молба.

– Да, ама това имаше предвид. Бога ми, Адам, ама ти наистина си бил темерут! Все ми мрънкаш за какво ли не, а когато наистина ти се удава възможност да сториш нещо, те хваща шубето. Е, ако не тръгнеш довечера, по-добре забрави за всичко. Ще кажа на мама и на татко какво си намислил да правиш и те ще ти попречат. Този път май ще те пратят в Атакадеро или нещо подобно.

Очите на Адам се разшириха от страх при мисълта, че ще го приберат в щатския приют за душевноболни.

– Няма да го направиш, нали?

– Може и да го сторя. Както и да е, дори да не те дадат в приюта, бас държа, че ще те спрат от училище и ще те държат само у дома. Тогава никога вече няма да имаш възможност да го сториш, нали така?

Адам преглътна.

– Аз...

Усети, че брат му се разколебава.

– Хайде, Адам. Довечера. Трябва да го сториш довечера. Адам, който обикновено се владееше напълно, внезапно кипна.

– Щом като си толкова мераклия да стане, защо не го сториш сам?

Джеф си замълча, а умът му щракаше. Вече бяха уговорили всичко,

с часове бяха спорили. И Адам се бе съгласил, че именно той трябва да го стори. А сега се опитваше да се измъкне, след като се бе уплашил в последната минута.

Ами просто нямаше да му мине номерът. Всичко бе запланувано, всичко бе решено и този път нямаше да му позволи да се отказва в последната минута.

– Ще го сториш – най-сетне каза Джеф, снишил глас в гневен шепот, от който брат му потрепери.

– Ако не го сториш, със собствените си ръце ще те убия, Адам. Ще изнамеря начин никой да не разбере, че съм аз. И ще се постарая да те заболи. Това ли искаш да направя? Искаш ли да ти причиня болка?

Адам се отдръпна в стола си и прошепна:

– Не. А и не казвам, че няма да го сторя. Просто...

Джеф не го остави да довърши. Не спираше да говори на брат си, заплашваше го, убеждаваше го, насаждаше собствените си мисли в съзнанието му, точно както бе правил през всичките тези години, откакто проговориха. В крайна сметка както винаги Адам се съгласи.

– Добре. Довечера ще го сторя. А сега ме остави на мира, за да се приготвя, нали така?

– Заклевах ли се, че ще го сториш?

Адам протегна и двете си ръце, преплитайки пръсти с тези на брат си, както бяха правили винаги, откакто проходиха. Този жест означаваше, че един от тях е дал ненарушимо обещание на другия.

– Кълна се – рече той.

Джеф най-сетне се усмихна, но в усмивката му липсваше сърдечност.

– Добре. – Тръгна да излиза от стаята, но на вратата се спря. Обърна се към брат си с пусти от каквито и да е чувства очи.

– После ще взема коженото ти яке, какво ще кажеш? Адам вдигна рамене.

– Ако не ида с него. Както и да е, утре можеш да вземеш каквото си поискаш. Вероятно ще е тук.

Джеф изчака още малко, после още веднъж рече:

– Само да не забравиш да го оставиш. До скоро – излезе и Адам остана сам в стаята си.

– Да – отвърна той.

– До скоро. – И в този миг се почуди дали щеше отново да види брат си?

Вероятно не.

Но какво значение имаше това? Какво ли всъщност изобщо имаше значение? В края на краищата изобщо не помнеше да е бил щастлив и ден в живота си. Защото във всеки ден от живота му присъстваше и Джеф, мислеше вместо него, решаваше вместо него а му казваше какво да прави.

И той винаги отстъпваше.

Така че където и да отидеше довечера, нямаше да е по-зле оттук.

В крайна сметка, където и да отидеше, Джеф нямаше да е там. Поне за известно време.

Взе шлема си за възпроизвеждане на действителността и пак го нахлупи на главата си.

Само след секунда потъна в сътворения от компютъра свят – един свят, който в една или друга степен възпроизвеждаше усещането, че си вътре в самия компютър, човек се превръщаше в електрон, жужащ из миниатюрната верига, изследваше безкрайно сложния свят, сместил се върху микрочипа.

„Ето какво е трябвало да бъде – каза си Адам. – Изобщо не е трябвало да се раждам.“

Трябвало е да бъде нещо друго, нещо, което не изпитва болка.

Довечера щеше да се отърве от болката, помисли си той и го побиха студените тръпки на предчувствието. И нивга нямаше да се върне.

9.

Адам Олдрич изчака да минат още тридесет минути, след като в десет и половина загасиха светлините в Академията, после стана от леглото си и без да пали лампата, бързо навлече дрехите си, като се спря на едни съвсем износени джинси и яркочервената риза, която никога не бе харесвал. За разлика от Джеф той никога не обръщаше кой знае какво внимание на облеклото. Дрехите за него бяха просто вещи, а вещите за него бяха без значение. Всъщност Адам се интересуваше само от света в собствения си мозък, а след като веднъж го откри, и от този на компютъра си. А пък от хората държеше само на Джеф.

Джеф.

Само той едничък го познаваше едва ли не по-добре от самия него.

Само той можеше да поиска от него абсолютно всичко. А тази нощ той го отпрашаше.

Но кой знае, може би някак си отново щяха да се съберат. Поне, ако то се окажеше, каквото си го мислеше Адам. То.

Все така си представяше това, което бе решил да стори. Дори тази нощ, когато най-сетне настъпи мигът, той все така го зовеше.

След като се облече, пристъпи към компютъра си и включи екрана. Той меко заблещука в тъмнината и Адам седна зад клавиатурата. Когато на екрана се появи менюто, съставено от самия него, гледа го няколко секунди, после се спря на една от спомагателните програми от списъка.

Бавно, почти неохотно, той започна да изтрива всички файлове от осемдесет мегабайтовия хард диск на компютъра. Като свърши и изтри директории и поддиректориите една по една, той се взря безмълвно в новия списък от директории, в който бе останала само спомагателната програма, която ползуваше.

Още можеше да промени решението си. В края на краищата файловете все още не бяха изчезнали – само бе изтрил първата буква от названието на файловете. Самата информация все още бе на хард диска. Ако пожелаеше, можеше да я възстанови само за няколко минути. Поколеба си, после взе решение.

Пръстите му заподскачаха бързо и набра командите, които щяха да започнат да промиват диска, щяха да преминат през целия драйв и щяха да запишат поредица от произволно подбрани цифри върху цялата съществуваща информация.

Този процес компютърът щеше да повтори три пъти. Когато свършеше, щеше да остане само приложната програма.

Всичко щеше да изчезне. Всички програми, които се бе научил да използва през петте години, откакто се бе сдобил с първия си компютър, цялата натрупана информация, всички игри, които не само обичаше, но и бе нагодил според вкуса си и бе променил командите, за да не може никой освен него да играе.

В известен смисъл все едно изтриваше целия си живот, заличаваше го, за да не може никой да се рови в търсене на улики защо е сторил това, на което се бе решил.

В края на краищата какво ги интересуваше останалите – животът си бе негов и можеше да прави с него каквото си иска.

Компютърът тихичко изписка, знак, че е изпълнил задачата си.

Адам извика приложната програма в паметта, а когато се появи началното „С:“, набра един-единствен ред:

С: ИЗТРИЙ *.*

Натисна бутона „ENTER“ и се появи въпрос:

СИГУРЕН ЛИ СИ? ВСИЧКИ ФАЙЛОВЕ ЩЕ БЪДАТ
ИЗТРИТИ. [Д]А/[Н]Е.

За миг отново се изкуши да промени решението си. После си пое дълбоко въздух и натисна клавиша Д. Когато се появи и последният въпрос, предоставяйки му последна възможност да промени решението си, той пак го натисна.

Изтече една секунда и после отново се появи началното „С:“. Макар и компютърът още да функционираше, вече не ставаше за нищо, защото Адам бе свалил от него всичко, което го правеше полезен. Сега представляваше само празна памет в очакване да я запълнят с информация.

Адам набра още нещо, после загаси монитора и стаята пак потъгна мрак. Пристъпи безшумно към вратата, пооткрехна я и надзърна в сумрачния коридор, който минаваше надлъж на втория етаж.

Коридорът бе пуст и не се чуваше нито звук.

Излезе в коридора, затвори вратата след себе си, а тихото изшракване проглуши ушите му. Замръзна в очакване едва ли не всички врати в коридора да зейнат и останалите деца да занадзъртат с укор в очите. Нищо не стана.

Тишината на сградата го обгърна като саван. Прокрадна се до

вратата на Джеф и се спря за миг. Да влезеше ли да се сбогува с брат си? Не. По-добре просто да се стои в мрака на нощта.

Пристъпи безшумно по коридора и стигна до края на широкото стълбище, което се виеше към долния етаж, и отново се заслуша.

Тишина.

Висящият полилей бе намален за през нощта и само меко мъждукаше в просторната зала. За миг Адам се вторачи в процепа под вратата на кабинета на Хилди Креймър.

Светеше ли вътре?

Не бе сигурен.

Прокрадна се надолу по стълбите, прислонил се до стената, сякаш тя можеше да го скрие от евентуално следящите го и дебнещи го погледи.

Най-сетне стигна до входната врата. Натисна бавно дръжката, сякаш дори едва доловимото изщракване на бравата можеше да го издаде. Отвори вратата само колкото да се промуши пред тясната пролука и се озова на терасата, изчака в тъмните сенки на свода, докато не се увери, че пред къщата няма никого.

И чак тогава се втурна, стрелна се през ливадата, като прибъгваше от дърво на дърво като дребно животинче, преследвано от хищници. Едва след като прекоси портата, с облекчение си пое дъх.

Когато туптящото му до спукване от напрежението на бягството му от Академията сърчице най-сетне заби с обичайния си ритъм, той закрачи в нощта. И макар че бе необичайно топло за сезона, дори за средата на септември, той усети да го побиват ледени тръпки.

Но вече бе взел решение.

Двадесет минути по-късно стоеше пред къщата, в която израсна, старата, разнебитена, двуетажна къща, купена от родителите му, когато бе само на две годинки. На три преки от плажа тя бе заобиколена от спретнатата ливада, бащината му гордост, с огромни храсти камелии от двете страна на предната веранда. Очите на Адам пробъгваха по къщата, като се спряха за миг на втория етаж, на стаята, която някога бе негова. Сума ти негови вещи все още се намираха в тази стая и очакваха завръщането му.

Сега имаше да чакат. Никога вече нямаше да се върне в тази къща. Отново го обзе мимолетно колебание. Само за секунда му се прищя по навик да влезе въщи и да събуди майка си. Може би трябваше да поприказва с нея за това, което възнамеряваше да стори... Не!

Заплахите на Джеф прокънтяха в съзнанието му, а и Адам знаеше

какво можеше да се очаква от нея.

Щеше да извика лекар и щяха да го отведат. Далеч, където никога нямаше да може пак да стори това. Обърна гръб на къщата и закрачи към малката търговска част на градчето, като се спираше пред всеки магазин, за да разгледа изложените стоки. В никой от тях не откри нещо желано, нещо, което да му липсва.

Продължи да крачи, като се оглеждаше на всеки няколко секунди и заставаше в дебелите сенки, когато приближеше кола. Вече не можеха да го хванат, не и след като бе тъй близо. Закрачи обратно към Академията, вече забързан, като чувствуваше как текат минутите. Стигна до портата, промуши се през нея, а после заобиколи ливадата, като се придържаше до оградата. Най-накрая се отпрати към самия дом.

Взираше се в тъмните прозорци на огромната къща, а после вдигна поглед към четвъртия етаж, към странния купол, кацнал навръх зданието едва ли не като птица, изгърбила се над плячката си.

Видя прозорците на д-р Енджърсол да светят. Вторачи се в грейналите ярки светлини на фона на спящата останала част от Академията. Всички спяха, само той бе буден.

Наведе глава, прегърби се и мушна ръце в джобовете си.

Крайно време беше да свършва.

* * *

Влакът се носеше бясно по релсите, защото едва ли изобщо приличаше на влак. Състоеше се само от локомотив, два празни вагона и фургон. Изобщо не спираше никъде по пътя – открай време – просто защото ежеседмично този влак изминаваше маршрута от Салинас през Санта Круз до края на железопътната линия. Курсът бе безсмислен и се правеше само с една цел.

Просто запазваше правото на ползуване на линията, закриляше правото на Западната железница Барингтън да я ползува.

Курсът бе скучен и единствената по-интересна отсечка бе северният участък, където влакът пълзеше все на заден ход, а някой стоеше във фургона и непрекъснато даваше сигнали на машиниста, че пътят е свободен. Но щом стигнеха края на железопътната линия на четиридесет мили северно от Барингтън и поемеха обратно, машинистът бе уморен и по-склонен да зяпа играещите отражения на лунната светлина в морето, отколкото линията.

В края на краищата той вече двадесет и пет години пътуваше по този маршрут и никога не му се бе случвало нещо, което да си заслужава

да се докладва на началството. И така в тази нощ, след като на правия участък северно от Барингтън влакът достигна скорост от шестдесет мили и машинистът вече се готвеше полека да убива скоростта до ограничението от петнадесет мили през самото градче, той всъщност не внимаваше кой знае колко в пътя пред себе си.

Това едва ли щеше да промени развоя на нещата, защото в мига, когато на излизане от един завой зърна предмета на релсите и без друго бе твърде късно да спре влака.

И все пак удари спирачки и се провикна на огняря:

– Исусе Христе! Като че ли някой идиот е хвърлил чувал с боклук на релсите!

Влакът взе да намалява скоростта си, спирачките пищяха, а машинистът здраво натискаше лоста. Едва след като предметът попадна под яркия сноп лъчи на блесналия челен фар, му стана ясно, че това изобщо не е чувал боклук.

Човек, клекнал между релсите, с гръб към влака. Машинистът натисна сирената и гръмогласен вой процепи тишината, вдигайки ято врабчета от гнездата им по дърветата край релсите. Те се разлетяха и мигновено изчезнаха в нощта.

Човекът на релсите не помръдна.

Машинистът усети от глава до пети да го избива пот, като си представи какво ще се случи и че няма начин да го избегне. Инерцията на огромната дизелова машина бе толкова голяма, че даже и да успееше да задейства спирачната система до краен предел, локомотивът пак щеше да продължи своя бяг сред облака от искри на триещите се стомана о стомана. Но и това не бе достатъчно.

Влакът летеше към човека и губеше от скоростта си с всеки миг. За част от секундата машинистът се помоли да стане чудо.

Но чудото не стана.

Локомотивът удари човека на релсите и щом тялото полетя във въздуха, машинистът разбра, че е момче.

Момченце, само по износени джинси и червена риза.

Кой знае защо му мина през ума да не би нарочно да бе облякло червена риза, за да не личи чак толкова кръвта, когато го прегази влака.

Това едва ли имаше някакво значение, помисли си машинистът, когато най-сетне влакът застърга и спря на сто и осемдесет метра по-нататък.

С червена риза или не, от силата на удара на връхлетелия влак сигурно от него бе останало само неузнаваема каша от разкъсана плът и

натрошени кости.

По навик машинистът погледна часовника си. Беше почти четири и половина заранта.

Твърде неподходящо време да умреш.

* * *

Макар и в стаята да бе тъмно, толкова тъмно, че нищо не се виждаше, Джеф Олдрич знаеше, че не е сам. А и стаята бе твърде голяма. Толкова голяма, че не можеше да усети нито стените, нито тавана, макар и да бе сигурен, че ги има.

Чувствуваше обаче, че в стаята е и някой друг. Адам.

Той бе дошъл, скрит някъде в мрака и го търсеше.

Джеф повика брат си, но не последва отговор.

Пристъпи нерешително крачка напред и заопипва пред себе си, но нищо не докосна, нищо не напипа.

Отново извика:

– Адам? Ей, Адам, къде си?

Макар и да викаше колкото му глас държи, гласчето му бе немощно, присядаше на гърлото му, дори той едва се чуваше.

Страхът вече затваряше обръча си около него, посягаше от мрака и го докосваше с тъничките си пипала, те се увиваха около него и имаше чувството, че го притеглят към сърцето на мрака.

– Не – изстена той.

– Ще го намеря. Трябва да го намеря.

Опъна се на страха, опита се да се изтръгне от лапите му, но вече сякаш нозете му бяха затънали в гъста, лепкава кал, в плаващи пясъци. Напъна се още веднъж и пак извика:

– Адам? Адам, не исках това. Прости ми, Адам!

Взе да се измъква от калта и после побягна, хукна през мрака колкото му държат краката. А около него вече мракът не бе същият.

Вече не беше в стаята. Вече бе навън и макар всичко да изглеждаше същото като преди, все пак бе по-различно.

И той настигаше Адам – усещаше го!

Най-сетне пред себе си зърна светеща точка.

И последните остатъци страх го напуснаха, щом се втурна към светлинката с разтуптяно сърце и болящи го от напъна нозе. Но не можеше да тича по-бавно, защото светлинката бе Адам. Де да можеше да се добере до нея...

И тогава тя взе да приема някаква форма. Вече не бе точица, ами

лъч и струеше отгоре, въпреки че когато вдигна очи, не можа да види източника на светлината.

Но в самия лъч, на пръв поглед увиснал във въздуха, най-сетне видя Адам.

Той го гледаше и в очите му се четеше упрек. Джеф се закова.

– Адам? – промълви несигурно, защото във външността на брат му имаше нещо различно, нещо, което не разбираше.

Протегна ръка, мушна я в лъча и се опита да докосне брат си. Но щом ръката му навлезе в лъча, тя изчезна и Адам, без да сваля втренчениия си поглед от него, започна да се смее.

– Мислеше си, че няма да го сторя, нали? – попита той.

– Мислеше си, че ще се уплаша? Винаги си смятал, че ще ме хванеш шубето?

Джеф усети да го обливат ужасните вълни на разкаянието.

– Н-не – заекна той.

– Не съм го мислил. Аз...

Но бе твърде късно. Още докато говореше, лъчът светлина взе да бледнее и образът на брат му затрептя, а после бавно се стопи. Щом и последните искрици светлина помръкнаха, момчето отново изкрещя името на брат си:

– Адам!

* * *

В стаята си на третия етаж Джош Маккалъм лежеше съвсем буден. Имаше чувството, че лежи така цяла вечност, заслушан в мрака.

Малко по-рано – не знаеше кога точно – се събуди от някакъв шум.

Почти веднага разбра откъде иде този шум.

От асансьора, чуваше се зъбчатите му колела да поскърцват, кабината му да подръква в клетката.

Веднага се сети за разказа на Джеф Олдрич за духа на Юстас Барингтън и първото нещо, което му хрумна, бе да се завие презглава и да се опита да заглуши шума. И в този миг му стана ясно какво става.

Само Джеф и никой друг се взеше на асансьора в потъналия в мрак дом и несъмнено се хилеше безмълвно, че така го е изплашил.

Джош стана, навлече хавлията си, после излезе в коридора и се запромъква по мрачния коридор до асансьорната шахта.

Все още долавяше шума на машината.

Но асансьорът не помръдваше. Всъщност щом надзърна надолу в шахтата, успя да различи едва осветената от полилея в фойето горна

част на кабината.

После звукът внезапно престана. Джош затаи дъх и не смееше да помръдне.

Нищо не последва.

Изчака няколко, сякаш безконечни минути, като едва ли не очаква-ше привидението на Юстас Барингтън да се появи по стълбите и да се понесе към него в мрака. Но в крайна сметка, след като нищо не послед-ва, върна се в леглото.

И си легна, като продължи напрегнато да се ослушва.

Пак чу шума на асансьора и отново отиде да погледне.

Кабината си седеше на дъното на шахтата, съвсем като преди.

А сега пък се разнесе нов шум, Джош се сепна и щръкна като свещ в леглото. Това пък какво беше?

После, през отворения си прозорец той дочу изтерзан глас да се провиква:

– Адам, върни се!

Джеф! Това бе гласът на Джеф.

Както си бе по пижама, момчето скочи от леглото, излетя от стаята и се затича по коридора към стълбите. Като ги взимаше по три навед-нъж, то се втурна към втория етаж и се озова сред куп сънливи, опулени лица.

– Какво се е случило? – попита някой.

– Какво става?

Джош не отговори. Продължи да тича по коридора към стаята на Джеф, със замах блъсна вратата и светна лампата. И тогава се спря и се ококори.

Изправен в леглото си, с преbledняло лице и тресящо се тяло, седе-ше Джеф.

Освен пердетата, пърхащи на отворените прозорци, в стаята бе ти-хо и спокойно.

– Джеф? – попита Джош. – Какво има? Добре ли си?

Джеф Олдрич не продума цяла секунда, после успя да кимне.

– С... сънувах кошмар. За Адам. Ня... нямаше го. Като че ли бе ум-рял по моя вина или нещо такова.

– Божичко – прошепна Джош. Джеф потрепери.

– Толкова истинско бе! – Вече се бе разсънил, цялото му тяло бе плувнало в ледена пот, още не можеше да превъзмogne ужасното чувст-во, обзело го, докато за сетен път викаше брат си.

– Какво става тук? – попита Брад Хиншоу на влизане в стаята.

После видя Джеф.

– Олеле, мой човек, изглеждаш като да си видял призрак или нещо такова!

– Н... наистина го е видял – заекна Джош.

– Присънило му се е, че Адам е мъртъв, и то по негова вина.

– Глупости – промълви Брад.

Но преди да успее да каже още нещо, в стаята влезе още някой и попита:

– Адам да е тук?

Гробовна тишина увисна в стаята, докато трите момчета се споглеждаха. После Джеф бавно се измъкна от леглото и Брад инстинктивно отстъпи да му направи път на мине. Той отиде до съседната стая, подвуми се за момент, а после влезе.

Леглото бе празно, макар че по всичко си личеше, че някой е спал в него. Всички вещи на Адам бяха на обичайните си места.

– М-може просто да е до кенефа – допусна Брад Хиншоу. Тогава се обади друг глас:

– Току-що погледнах. Там няма никой.

Още миг Джеф се вираше в празното легло, а после погледът му се премести на компютъра на бюрото. Като пристъпи бавно, сякаш нещо го привличаше против волята му, Джеф се приближи до бюрото и натисна копчето за включване вдясно на монитора. Зелена светлина премига и после мониторът присветна. Секунда или две след това последните набрани от Адам думи се появиха след началното „С“. Трите момчета се вираха мълчаливо в словата: С: НИКОЙ НЕ МЕ РАЗБИРА, ТАКА ЧЕ Е ВРЕМЕ ДА СИ ВЪРВЯ. ОТИВАМ НА ПО-ДОБРО, ПОВИСШЕ МЯСТО.

Без да откъсва очи от написаното, щом като вникна в смисъла му, Джош усети да му се повдига. Наум той се върна отново в началото на миналата седмица, когато бе седял на леглото си в собствената си стая у дома в Едем с ловджийския нож в ръце.

Несъзнателно пръстите на лявата му ръка докоснаха белезите на дясната му ръка – единственото свидетелство, подсещашо какво бе сторил.

Изведнъж разбра защо Адам се бе държал странно последните няколко дни. Джош знаеше, че той се бе сетил за смъртта само за миг-два, и то когато бе сърдит. За разлика от него Адам, изглежда, си го е мислил с дни.

Мислил си го е и се е колебаел.

Но какво ли бе сторил? Къде ли беше?

– К-какво мислите да правим? – запита той едва чуто. Но Джеф просто се обърна и се отдалечи.

Тъкмо излизаше от стаята на брат си и на площадката на стълбището се появи Хилди Креймър.

Изглежда, се изненада, че го вижда, но проговори с тих, спокоен глас.

– Джеф? Ще слезеш ли с мен долу, ако обичаш? Имам нещо да ти казвам.

Минута по-късно, седнал до Хилди по пижама на дивана, той слушаше мълчаливо, докато тя му съобщаваше, че току що са намерили тялото на Адам.

– Било на релсите. Предполагам, че може би се касае за злополука...

– Гласът ѝ позаглъхна и тя го прегърна.

Момчето застина в прегръдката ѝ.

– Не – каза то.

– Не е било злополука. Оставил е бележка на компютъра си.

Дълго време Хилди не каза нищо. После издиша шумно и рече:

– Мисля, че е по-добре да те заведа при родителите ти.

Джеф не промълви нищо и я остави да го заведе до стаята му, за да се облече. Но дори докато навличаше дрехите си, кошмарът все му се привиждаше.

Значи Адам му бе казал истината в съня му, изобщо не се бе уплашил. Кой знае защо Джеф Олдрич изпита гордост от брат си.

И още докато този прилив на гордост го обливаше, той си знаеше, че никога с никого нямаше да може да сподели. Ама никога!

10.

Чет Олдрич бавно се събуди и очите му но навик потърсиха синкавите цифри на радио-часовника на нощното му шкафче – 5:47. Будилникът щеше да зазвъни чак в шест и половина.

Той се намръщи раздражено. Никога не се будеше толкова рано, преди да е звъннал будилника, всъщност винаги се будеше минута преди да звънне будилникът и го изключваше, преди още натрапчивият звук да прозвучи.

Но нещо бе смутило съня му. Погледна през прозореца към вече просветляващото небе. Да не би гръмотевица? Отхвърли тази мисъл, щом забеляза, че луната още висеше над хоризонта. После тъкмо поне-чи отново да си легне и да зарови глава във възглавниците, чу приглушения от затворената врата на спалнята звънец на входната врата.

Окончателно се разсъни. Измъкна се от леглото и посегна за халата, който винаги оставяше метнат на облегалката на стола в ъгъла. Навлече го, хвърли едно око на все още непобудно спящата Джанет, легнала на лявата си страна с разпиляна по възглавницата коса.

Щом звънецът на входната врата прозвуча отново, Чет забърза по стълбите с нарастващо предчувствие, че се е случило нещо лошо. Щом се звънеша толкова рано на вратата, можеше да се очаква само лоша вест.

И то много лоша, поправи го вече съвсем будният му ум. Докато посягаше към дръжката на вратата, звънецът звънна още веднъж и той взе да си представя наум какво ли може да се е случило. Сърцето му затупа лудешки още преди да отвори вратата и да зърне Джеф, бледен и с разширени очи, да трепери на предната тераса. Зад него стояха Хилди Креймър с по един полицаи от двете страни. Лицата им излъчваха скръб. Скръб и съчувствие.

– Какво е станало? – попита той и разтвори широко вратата, за да могат да влязат в къщата и четиримата. Щом никой не продума, сякаш всеки чакаше другият да съобщи вестта, с която бяха дошли, той разбра.

– Нещо с Адам, нали? – промълви.

– Нещо му се е случило.

Най-сетне Хилди Креймър наруши мълчанието на групичката. Пристъпи, сграбчи ръката му, едва ли не като да го подкрепи.

– Моите съболезнования, Чет! Той е... боя се, че е мъртъв.

– Мили Боже! – промърмори Чет, думите приседнаха на гърлото му и той усети как се подгъват коленете му. Само здравите ръце на Хилди го задържаха на крака.

– Не! Имате грешка... Не може да няма...

– Съжалявам, господин Олдрич – обади се един от полицаите.

– Станало е преди около час, може би дори малко по-рано. Бил е на релсите, когато...

Джанет, вече застанала на стълбите, загърнала се плътно в халата си, с още подутото от съня лице, го прекъсна.

– На релсите ли? – попита тя.

– За какво говорите?

Като се опитваше да запази равновесие, Чет вдигна очи към жена си.

– Става дума за Адам – каза ѝ той.

– Той е... Хилди казва, че е мъртъв.

„Хилди казва...“

Сякаш не искаше да изключи възможността тя да бърка, да е станала някаква ужасна грешка, Адам да е все още жив. И въпреки това думите оказаха своето въздействие, независимо от намеренията на Чет, защото разширените и невярващи очи на Джанет моментално се преместиха на възпитателната и главна домакинка на Академията.

– Адам? – промълви.

– Но това е невъзможно. Та нали самата вие казахте, че се справя чудесно! – Тя повиши глас, сякаш по такъв начин отхвърляше мисълта за смъртта на сина си.

– Нали се справяше чудесно! В края на миналата седмица, на пикника...

Хилди мина покрай Чет, който все още бе като ударен от гръм, сякаш вестта бе изцедила силата му, и се качи по стълбите.

– Все още не знаем със сигурност какво се е случило, Джанет – каза тя, като се чудеше как да предложи на ужасената жена сламка, за която да се хване.

– Навярно е станала някаква злополука...

– Злополука ли? – отекна гласът на Джанет.

– К... какво е станало?

Подкрепяна от Хилди Креймър, тя бавно слезе по стълбите, а един от полицаите повтори разказа на машиниста.

– Каза, че нищо не можел, да направи – довърши полицаят.

– Натиснал спирачките и пушал сирената още като видял сина ви,

но било твърде късно. Момчето изобщо не помръднало, а и влакът се движел твърде бързо, за да спре.

– Н...не помръднал ли? – повтори Джанет.

– П...просто си е останал на място?

– Съжалявам – каза полицаят.

– Машинистът вика, че като че ли само това чакало – да го блъсне влакът.

Джанет се олюля до съпруга си. Щом Чет я прихвана, тя тихичко зариде. Цялата тази история не бе за вярване. Не искаше...не можеше...да я приеме. Нали точно затова бяха пратили Адам в Академията, само да избегнат нещо подобно.

– Не – прошепна тя.

– Не вярвам. Това не е Адам. Става дума за някого друго. Сигурно е така.

Толкова съжалявам, Джанет – каза Хилди Креймър на обезумялата жена.

– И на мен ми се иска да е някой друг. Но изобщо не може и дума да става за грешка.

Джанет само тръсна глава и тялото ѝ се изопна от притока на неведоми сили.

– Искам да го видя! Искам да се уверя със собствените си очи.

През цялото това време Джеф седеше мълчаливо на прага и с пребледняло лице слушаше да съобщават на родителите му за смъртта на брат му. Сега той се втурна към майка си и се притисна безмълвно до нея. Почти несъзнателно ръката на Джанет приглади косата на едничкия ѝ останал син, но погледът ѝ не слизаше от полицая, който току-що ѝ бе съобщил какво се бе случило.

– Искам да видя къде се е случило – каза тя едва чуто.

– И-искам да видя сина си, струва ми се, че имам това право, нали? Младият полицай запристъпва като на тръни.

– Едва ли е необходимо, госпожо. Искам да кажа, че изобщо никой не се съмнява в случилото се...

– Не! – рязко изрече Джанет.

– Аз се съмнявам. Искам да го видя! Не разбирате ли? Той ми е син и аз искам да го видя!

Щом тя отново повиши глас и в него прозвучаха истерични нотки, Джеф се притисна още по-силно до нея, а Хилди Креймър и полицаят се спогледаха.

– Аз ще остана тук с Джеф – рече тя.

– Ще заведете ли г-н и г-жа Олдрич?

Сега се обади Чет, като се давеше с думите.

– Джанет, няма нужда да ходим. Ние... Но тя само тръсна отново глава.

– Не, Чет. Длъжна съм да отида. Няма да повярвам, ако не го видя със собствените си очи. – Внимателно тя се освободи от прегръдката на Джеф.

– Може ли и аз да дойда? – запита момчето.

Макар че Джанет, изглежда, не чу въпроса, Чет поклати глава.

– Не ти трябва, сине – рече той с треперещ глас.

– Ти остани тук с Хилди, а ние ще се върнем колкото се може по-бързо. Нали така?

– Но аз искам да отида – запротестира Джеф и лицето му се изопна.

– И аз искам да видя какво се е случило. – Въпреки че не бе споделил с никого, нито с Хилди Креймър, нито с когото и да е, освен с Джош Маккалъм и Брад Хиншоу, сънят все още не излизаше от ума му.

А в съня му...

Не! Случилото се в съня му не бе истина. Единственият реален факт бе, че Адам е мъртъв! Но той не трябваше да умира! Не биваше! Нали сам каза, че заминава...

– Хайде, Джеф – рече тихичко Хилди и внимателно побутна момчето към кухнята в дъното на къщата.

– Да оставим за малко родителите ти насаме.

Като все още се опитваше да подреди цялата мозайка от събития в ума си, да съгласува съня за смъртта на брат си с действителната му смърт, Джеф се остави да го поведат по коридора, а Джанет и Чет, съпроводени от двамата полицаи, излязоха от къщата.

* * *

Полицейската кола отби встрани от пътя. Намираха се на около шест километра северно от Барингтън. На стотина метра по-нататък шосето и железопътната линия до него завиваха и изчезваха от погледа, като следваха очертанията на крайбрежието. Встрани от шосето бетонна подпорна стена удържаше прорязания склон на мястото му и щом Джанет слезе от колата във все по-ярките, утринни слънчеви лъчи, я полазиха ледени тръпки, щом видя кръвта, опръскала под порната стена.

На мястото се тълпеше народ: едни фотографираха, други скицираха и взимаха разни мерки, които в крайна сметка щяха да определят точната скорост, с която се е движел влакът, когато е блъснал Адам

Олдрич. Двама от персонала на влака не ги свърташе на едно място край фургона, но самият машинист не се виждаше.

– Заведоха го до управлението да му вземат кръв за алкохол и наркотици – каза на Чет един от следователите, когато той запита къде е машинистът.

– Едва ли може да се очаква някакъв резултат – продължи той.

– Останалите казват, че Лорънс – така се казва машинистът, Гари Лорънс – е пълен въздържател. Жена му била алкохоличка, та той изобщо не посягал към чашата. Никой никога не го е виждал да пие нещо по-силно от кафе – Докато Джанет мълчаливо се бе вторачила в мястото, където влакът бе връхлетял върху сина й, погледът на Чет нерешително търсеше следи за присъствието на тялото. Детективът се досети какво търси Чет, сниши глас, за да не го чуе майката. – Вече отнесоха момчето ви, г-н Олдрич. То е... ами, доста обезобразено и не съм сигурен, че ще искате да го видите.

Чет кимна и за миг изпита известно облекчение, че поне ще си спестят ужасната истина за случилото се със сина им.

– Къде са го отнесли? – попита Джанет, идвайки на себе си.

– Къде е той?

Неволно подражавайки на ченгето, комуто бяха възложили да уведоми семейство Олдрич за смъртта на детето им, детективът запристъпва от крак на крак.

Сигурно са го отнесли в болницата в Санта Круз. След като веднъж се направи протокол, ще го държат там, докато не им дадете указания.

– Искам да отида до болницата – заяви Джанет.

– Веднага, ако обичате.

Чет усети да му се повдига, докато помагаше на жена си да се качи обратно в колата. Тя държеше на своето да я заведат да види детето си и нищо не можеше да я разубеди.

Сламки, помисли си Чет. Хваща се като удавник за сламка. Но знаеше, че засега нищо не можеше да й каже и че само можеше да я придружи и да й предостави необходимата й подкрепа, докато тя не осъзнае какво се бе случило.

Ами какво да каже за себе си, размишляваше той. Към кого да се обърне той? Буцата, взела да нараства в гърлото му от мига, когато отвори вратата и забеляза израза на лицето на Хилди Креймър, вече заплашваше да го задуши. Колко ли време мина от тогава? Половин час? Погледна часовника си и не можа да повярва, че са минали само тридесет минути от мига, когато чу за смъртта на сина си.

И през тези тридесет минути бе почувствувал как самият се вцепнява, как изстива, докато си има работа с жестоката реалност на Адамовата смърт и макар и по своему си да не приемаше станалото не по-малко от Джанет, взимаше всички необходими мерки да излязат от положението.

Беше ли наистина възможно Адам да е мъртъв? Нивга ли вече немаше да види лицето на сина си, различно от това на Джеф и все пак толкова еднакво?

В съзнанието му изплува образът на Адам, кроткият Адам, такъв какъвто всъщност бе толкова често, самотен, зает с изследванията на някакъв свой вътрешен свят, съвършено неизвестен на никого друго, освен на брата му близък.

Защото вечно именно Джеф бе общителният, Джеф, който се сприятеляваше с други деца и насила включваше Адам, често въпреки протестите му, в игрите си.

Да не би случилото се тази заран да бе сетният протест на Адам, окончателният му отказ от един свят, от който никога не бе се чувствувал частица? Или пък бе просто мимолетен каприз, който би могъл да преодолее, ако му бяха дали достатъчно време?

Чет съзнаваше, че никога няма да разбере. Синът му си бе отишъл безвъзвратно.

Най-сетне пристигнаха до входа на болницата за спешни случаи.

Семейство Олдрич влязоха и бяха посрещнати от блед дългуч в омачкана бяла престилка, който явно живееше в болницата. По младото му лице си личаха белезите на дългите часове безсъние тази нощ. Едва ли не неохотно се приближи към тях и Чет се хвана разсеяно да се пита дали този лекар не си имаше за пръв път работа с родители, току-що загубили рожбата си.

– Г-н Олдрич? Г-жа Олдрич? – чу той думите на лекаря.

– Казвам се Джоел Бърман. Бях дежурен, когато докараха сина ви. – Посочи дивана и двата стола около мръсната масичка за кафе в приемната.

– Ако желаете да седнете...? Джанет поклати отрицателно глава.

– Искам да видя Адам – рече тя, но нервите явно вече й изневеряваха и промълви тези думи с потреперващ глас.

– Моля ви, трябва да видя сина си! Лицето на Джоел Бърман се изопна.

– Аз... г-жо Олдрич, не съм сигурен, че вие трябва да го виждате.

– Искам – изрече простиичко майката.

– Налага се.

Бърман, изглежда, бе готов отново да възрази, после очевидно промени решението си.

– Оттука – рече той тихичко.

Преведе ги по къс коридор и оттам в стаята за аутопсии. На една носилка, покрито с чаршаф, видяха силуета на нещо като тяло. Джанет се спря на прага, но после събра кураж. Запъти се към носилката и нерешително докосна покрива, после внимателно го отви.

И се взря в лицето на Адам.

Оцапано с кръв и обезобразено от удара на локомотива, то бе почти неузнаваемо и въпреки това тя мигновено разпозна сина си. Най-сетне изградената в нея стената рухна и тя за рида.

– О, Адам! – мълвеше и думите присядаха в свитото ѝ гърло.

– Прости ми, рожбенце! Толкова ми е мъчно. Защо просто не дойде у дома? Щях всичко да оправя, миличък. Щях да се погрижа за теб. – Сълзите ѝ рукнаха на воля, наведе се и без да обръща внимание на кръвта по бузите на сина си, нежно го целуна.

Едва тогава разреши на лекаря пак да покрие лицето на сина ѝ и на съпруга си да я изведе от стаята. Няколко минути по-късно с треперещи ръце тя се опита да изпие чаша горещо кафе, докато лекарят се мъчеше как ли не да я увери, че Адам нищо не бе усетил.

– Сигурно е умрял мигновено. Очевидно е седял между релсите с гръб към влака. Още при първото съприкосновение е умрял. Сигурен съм, че нищо не е усетил.

Ами ужасът, замисли се Джанет. Какво ли е изпитвал, като е чувал грохота на носещия се към него влак. В съзнанието си дочу сирената, грохота на локомотива, дори във въображението ѝ релсите се затресоха под устремилите се към сина ѝ влак. Потрепери, кафето се разля и остави леке на белия, мъхест халат, в който още бе облечена.

През цялото време дори за миг не ѝ мина през ума, че е излязла, без да се облече. С несигурни движения тя остави чашата с кафето.

– Отведи ме у дома, Чет.

Докато съпругът ѝ я извеждаше от стаята за спешни случаи и я качваше обратно в чакащата полицейска кола, най-сетне скръбта взе своето от Джанет Олдрич.

* * *

Малко след седем часа на същото утро Стив Конърс пристигна в Академията и веднага разбра, че нещо се е случило. Две полицейски

коли бяха паркирани в алеята пред централната сграда, а и тъмносиният олдсмобил на д-р Енджърсол бе там. Зарязва обичайната си утринна практика първо да влезе в класната си стая в сградата на западното крило, паркира до една от черно-белите полицейски коли и изкачи стълбите на просторната тераса. Докато влизаше през входната врата, първо видя Хилди Креймър да разговаря с един от полицаите. Близо до подножието на стълбите групичка деца си шушукаха помежду си и с уплашени погледи гледаха как полицаят разговаря с домакинката.

– Какво е станало? – попита Стив и застана до нея.

Хилди хвърли бърз поглед към групичката деца до стълбището, но после реши, че няма смисъл да се оттеглят в кабинета ѝ. Сигурно нямаше дете в дома, което вече да не знае за случилото се.

– Адам Олдрич. Боя се, че снощи се е самоубил.

– О, Исусе! – изстена учителят и внезапно си спомни какво не свърши вчера.

Не сподели нито с Хилди, нито с Джордж Енджърсол безпокойството си за момчето. Имаше намерение, но после изникна нещо – дори в момента не можеше да се сети какво точно – и цялата тази история изхвъркна от ума му.

Изхвъркна от ума му! И сега Адам Олдрич бе мъртъв.

Ужасът при тази мисъл трябва ясно да се е изписал на лицето му, защото Хилди се взря любопитно в него.

– Стив, какво ти е?

Той разтърси глава, сякаш да прогони обзелото го чувство за вина, но и това не помогна.

– Трябваше да сторя нещо – изрече.

– Знаех, че нещо не е наред. Щях да говоря с теб, а и с Джордж. Вече и полицаят не сваляше очи от него.

– Нещо за момчето ли? Стив кимна.

– Той е в паралелката ми по английски. – И накратко осведоми полицаия и Хилди Креймър за случката от предишната утрин.

– Знаех, че нещо го тревожи, и смятах да поговоря с теб, но просто ми изхвъркна от ума. И сега...

– И сега имаш чувството, че си можел да го предотвратиш – довърши Хилди вместо него. Мигновено насочи вниманието си към полицейския служител.

– Ако нямате повече въпроси към мен, мисля, че е по-добре да си поговоря с г-н Конърс.

Полицаят кимна и затвори бележника си.

– Мисля, че записах всичко, което можех да науча. Изглежда, никой не е разговарял с него, нито пък го е усетил да излиза. А и бележката на компютъра му е недвусмислена. Ако се появи още нещо, ще ви се обадя.

Когато си отиде, Хилди заведе Стив Конърс в кабинета си и му посочи стол.

– Стив, няма да се преструвам, че пропускаш ти да ме уведомиш за Адам едва ли щеше да промени нещо. Навярно щеше, поне за известно време. Но искам да разбереш нещо друго, в противен случай това училище никога няма да е подходящо за теб. – Направи пауза, сякаш чакаше отговор от младият преподавател. Когато такъв не последва, тя продължи.

– Не ни е за пръв път да губим ученик по такъв начин и няма да ни е последен. Всъщност тъкмо затова и съществуваме. Почти всички наши възпитаници си имат проблеми от едно или от друго естество и неколцина от тях са се опитвали да се самоубият в миналото. Адам бе от тях. И, разбира се, ако ми беше казал какво е станало вчера, щях да поговоря с него, навярно дори моментално щях да повдигна въпроса пред съвета. Но едва ли щях да го поставя под денонощен надзор.

Конърс се намръщи.

– Защо пък не? Щом не му е за пръв път...

– Последният му опит никой не го взе насериозно. Както знаете, повечето деца всъщност нямат представа за смъртта. Знаят, че я има, но само като нещо абстрактно. Повечето деца се смятат за безсмъртни – нямат чувството, че някога ще умрат. За едно дете дори порастването остава почти неразбрано. Щях да приказвам с д-р Енджърсол, разбира се, но няма гаранция, че това изобщо нямаше да се случи. А и трябва да ви уверя, че никой не може да гарантира, че няма да се повтори с друг от възпитаниците ни. Всъщност почти съм сигурна, че ще се повтори. Колкото и да е тъжно, няма друг начин освен пълна изолация на всеки от тях, за да сме напълно сигурни. – Едва-едва се усмихна.

– А не вярвам точно ти да предпочиташ да ги държим под ключ.

Стив Конърс я изслуша безмълвно със съзнанието, че каквото и да му каже, чувството му за вина нямаше да го напусне, навярно докато е жив. Разбра, че момчето е в беда, но не направи нищо. Защото му изхвъркна от ума.

Изхвъркна му от ума!

А сега вече нищо не можеше да се направи, нищо не можеше да промени, с нищо не можеше да върне Адам към живота.

Освен отсега нататък да не изпуска децата от очи, никога вече да не пропусне да се намеси, ако видеше, че някое е в беда.

Но дори докато даваше този безмълвен обет, много добре разбираше, че това едва ли ще е достатъчно.

Каквото и да стореше, нищо нямаше да премахне чувството му за вина за смъртта на Адам Олдрич.

11.

– Джош?

Джош вдигна очи от книгата, която четеше по време на закуската. Като видя бледото личице на Ейми Карлсън и обезумелия ѝ поглед, бутна книгата настрани.

– Ходил ли си и преди на погребение? – попита тя.

Той поклати отрицателно глава.

– Никой от познатите ми не е умирал досега.

– Дали ще ни карат да гледаме Адам?

– В гласа ѝ се чувствуваше тревога и само от произнасянето на тези думи тя се изчерви.

– Какво толкова има? – подразни я Джош.

– Да не би да те е страх да погледнеш трупа? Ейми се изчерви още повече.

– Ами... н... не знам.

– Просто е... ами, не съм сигурна, че ми се гледа мъртвец.

– Е, навярно няма да ни карат. Така де, щом Адам го е блъснал влак... – Той не довърши и си представи как влакът трополи по релсите, как блъска Адам Олдрич и тялото му литва във въздуха. Дали му ги няма ръцете и краката? Може би. Дори главата му може да я няма, ако влакът го е блъскал по определен начин. Джош потрепери, като си представи на какво прилича, и реши да не мисли повече за това. Само дето цяла събота, а и в неделя, всички приказваха само за Адам и за случилото се с него.

Откакто рано сутринта в събота Хилди го заведе в къщата на родителите му, Джеф не се бе мяркал в училище и повечето от децата смятаха, че изобщо повече няма да се появи.

Брад Хиншоу обаче не мислеше така.

– Говорих с него преди малко – оповести той вчера следобед.

– Вика, че ще се върне, а каквото си науми Джеф, винаги става.

– Бас държа, че няма да се върне – възрази Ейми Карлсън.

– Хайде на бас, че майка му няма да го пусне. Според мен сигурно ще я е страх да не би и той да го стори?

– Тъкмо той! – отвърна момчето.

– Стига да рече да се върне, ще се върне.

Джош обаче изобщо не ги слушаше, а от ума му не излизаше

думичката, която Ейми употреби, когато говореше за случилото се с Адам.

То. Изглежда, всички използват тази дума, сякаш всъщност казваха на висок глас, че самоубийството на Адам бе нещо лошо. Но това си беше негова работа, нали така? Просто е седнал между релсите и е чакал влакът да го блъсне. Джош потрепери отново и само при мисълта за това го полазиха ледени тръпки.

– Чудя се на какво ли е приличал – заразсъждава той на глас.

Ейми се задави с овесените ядки и изплю храната в салфетката си.

– Ама че простацина, Джош – каза тя, когато се свързе достатъчно, за да проговори.

– Ами просто се чудех. Какво лошо има в това? Нали г – н Конърс каза, че спокойно можем да говорим за това?

Момичето го изгледа презрително.

– Каза, че няма нищо лошо да си говорим за стореното от Адам. Но не е казал, че трябва да говорим как... – Спря наред изречението и затърси подходящи думи. От съседната маса Брад Хиншоу, дочул за какво си говорят, мрачно се усмихна.

– Колко ли сплескан е бил? – запита той.

Ейми, на която вече ѝ се повдигаше, го изгледа заплашително, после бутна стола си назад.

– Ама толкова сте вулгарни, момчета! Не ща да говоря повече с вас. – Обърна им гръб и си тръгна.

Миг по-късно Джош я последва.

– Не се сърди – каза той, настигайки я във фойето.

– Просто си мислех за случилото се с него, това е. – Тръгна редом с нея и макар Ейми да не му отвърна, не му и каза да я остави на мира. Излязоха през входната врата и се спуснаха по стълбите. Джош се огледа. Въпреки че не видя никого наблизко, сниши гласа си и пак заговори.

– Д... да си чувала нещо в петък вечерта?

Ейми се нацупи озадачена.

– Като какво, например?

Джош се изчерви, но вече бе твърдо решил да продължи, без значение колко глупаво щяха да ѝ прозвучат думите му.

– А... асансьорът. На два пъти го чух и след като Джеф ни разправи онази история за стария г-н Барингтън, отидох да видя какво става.

Ейми се смръщи.

– И какво? – запита тя подозрително.

– Ами, не се движеше – каза ѝ той.

– Просто си стоеше на първия етаж, както винаги. Но аз го чух! Ейми го изгледа заплашително.

– Не се опитвай да ме плашиш, Джош Маккалъм!

– Не те плаша – възрази Джош и без да иска повиши глас.

– Просто ти разказвам какво се случи. Ами ако... – поколеба се, после продължи:

– ... ако Адам изобщо не се е самоубил? Ами... така де, ако старият г-н Барингтън наистина го е сбарал! – За миг очичките на Ейми се разшириха от уплаха, щом разказът завладя въображението ѝ, но после буйно тръсна главичка.

– Ама тази история Джеф сам си я измислил! – държеше тя на своето.

– Бас държа, че изобщо нищо не си чул. Освен това всички знаят, че Адам се е самоубил!

За миг Джош си замълча и се замисли върху думите ѝ. Ами ако наистина не бе чул онези шумове? Възможно ли бе? Можеше ли просто да си е въобразил, защото Джеф му бе разказал онази история?

Замисли се над този въпрос, но после реши, че няма начин да узнае какво всъщност се бе случило през онази нощ. Когато най-сетне проговори, гласът му едва се чуваше и леко потреперваше и повече не отвори дума за странните шумове, които чу.

– Ти би ли го сторила? – попита той.

– Би ли седнала просто на релсите да чакаш влакът да те блъсне? Ейми поклати глава.

– Дори не ми минава през ума.

Джош се извърна да я погледне.

– А как щеше да постъпиш? Искам да кажа, ако си решила да се самоубиеш.

Загледана някъде надалеч, тя сви раменца.

– Не знам. На кого изобщо му минават подобни мисли през главата?

– Искаш да кажеш, че изобщо не си си го помисляла? Никога ли не ти е хрумвало да се самоубиеш?

Тя сбърчи вежди и се намръщи.

– А... ами, не знам – каза несигурно.

– Тоест, миналата година, като ходех на нормално училище и няхах приятели, понякога просто си лягах с надеждата, че няма да се събудя на сутринта. – Погледна го.

– Ти някога имал ли си това чувство?

Джош кимна, вдигна една клонка, паднала на най-горното стъпало, и взе да я върти в ръцете си.

По едно време все така се чувствавах. Все си мислех, че навярно на мама щеше да ѝ е по-лесно, ако изобщо не се бях раждал.

– И аз се чувствавах точно така – съгласи се Ейми.

– Но не мисля, че някога ми е минавало през ума да се самоубия.

– Така де, между това и желанието просто да не се събудиш има голяма разлика, нали?

Джош вдигна рамене и изгърва клончето от пръстите си, щом поsegна към белега на китката си. Като го видя да докосва все още пресните белези, Ейми се подвоуми, а после му зададе въпроса, който ѝ се въртеше в главата още от събота следобед, когато г-н Конърс бе отделил цял час да си говори с всички деца за случилото се. Когато преподавателят бе запитал дали имат въпроси, тя си бе замълчала. Сега, насаме с Джош, рече:

– Болеше ли, искам да кажа, като си пререза вените?

Той се поколеба и се опита да се сети. Кой знае защо помнеше как стискаше ножа в ръка и как кръвта шурна, след като си пререза китките, но всъщност не помнеше самото действие. Нито пък помнеше дали го бе боляло или не.

– Не помня – най-накрая отвърна.

– Искам да кажа, ако е боляло, щях да си спомням, нали? Сега пък Ейми вдигна раменца.

– П... питам се дали Адам е усетил нещо, като го е блъснал влакът – рече замислено.

– Имам предвид, че според мен не е чак толкова зле да умреш, щом нищо не те радва. Но ако боли, като умираш...

– Знам – каза Джош.

– Тъкмо това не ми излиза от главата, И веднъж като го сториш... ами, и дума не може да става да промениш решението си, нали?

Ейми поклати глава.

– Не мисля, че мога да го сторя – реши тя.

– Искам да кажа, че независимо колко си го закъсал, мен ще ме е страх дори да опитам.

Една кола зави през портата, пое по дългата алея и прекъсна разговора им. Докато я зяпаеше да приближава, Джош изведнъж я позна. Беше майка му. Какво ли я водеше тук? И тогава помръкна. Сигурно е научила какво се бе случило с Адам и е променила решението си да го остави тук. Дошла е да си го прибере у дома.

Първата му мисъл бе да побегне и да се скрие някъде, но знаеше, че това едва ли ще помогне. Ако е дошла да си го прибере у дома, ще го намерят където и да се скриеш и тогава щеше да си има неприятности. Така че неспокойно остана на мястото си и гледаше майка си да паркира, да слиза и вече да му маха. Миг по-късно тя се втурна по стълбите и го грабна на ръце, като го прегръщаше все едно не го е виждала цяла година, а не само от една седмица.

– Недей, мамо – дърпаше се Джош.

– Пусни ме! Ами ако видят децата? Цяла година ще ми се подиграват!

Въпреки повода за посещението си Бренда не се удържа и прихна от неудобството на сина си.

– И какво толкова ще си помислят, ако майка ти те прегърне, като те види?

– Ама не трябва да ме вдигаш – замърмори Джош.

– Вече не съм бебе!

– Добре – съгласи се с него тя и го остави на земята.

– Вече си съвсем порасъл и е време да тръгнеш да си изкарваш хляба, за да можеш да издържаш старата си майка, така ли?

– Ма... амо – изпъшка Джош.

Бренда се извърна и смигна на Ейми Карлсън.

– И ти ли се срамуваш от майка си като Джош?

– Момичето сви раменца.

– Май да – заяви тя, а след това изрече на глас мисълта, която не излизаше от ума на Джош още щом зърна колата на майка си:

– Ще вземете ли Джош със себе си?

Усмивката на Бренда се стопи и тя погледна към Джош.

– Не знам – призна си тя и се отпусна на стълбите, внезапно усетила умората от нощното си шофиране. Едва вчера следобед научи за Адам Олдрич, обади ѝ се Хилди Креймър и още не бе превъзмогнала шока от тази вест.

Разбира се, почти не познаваше момичето, но след последния уикенд вече смяташе Джанет и Чет Олдрич за приятели. От началото до края на смяната си в кафенето си мислеше дали да тръгне или не за Барингтън и тръгна още щом се освободи в полунощ.

В края на краищата разбираше, че няма друг избор. Не идваше само за погребението, което бе насрочено за десет сутринта, ами и заради Джош. Трябваше да се убеди със собствените си очи как се чувства, да прецени какво бе отношението му към самоубийството на един от

съучениците му.

И най-вече се налагаше да се убеди как му се отразява училището. И бе решила, ако тук се чувствава нещастен, да му събере багажа и да си го откара у дома още същия следобед да го прибере от Академията дори по-бързо, отколкото го бе записала.

Защото щом Адам Олдрич не бе свикнал с училището и след неуспешния му опит за самоубийство бе последвал успешен, какво пречеше на Джош да стори същото? Само при мисълта за това кръвта ѝ изстина. През дългите нощни часове, докато прекосяваше пустинята и долината Сан Хоакин, се убеди, че е допуснала грешка, като го бе записала в това училище.

Но щом слънцето изгря и се понесе по магистрала 101 към Салинас, взе да мисли по-иначе. Джош не приличаше на Адам – в Академията нямаше едно дете да прилича на друго. Дори братът-близък на Адам бе съвсем различен.

А и нали я предупредиха, че самоубийството е проблем сред възпитаниците им?

Но изпуснаха Адам Олдрич. Не успяха да предугалят случилото се и да го предотвратят.

Връщаше се напред-назад и мислено поставяше под въпрос всеки аргумент, докато най-накрая главата ѝ не бръмна от изтощение. Щом прекоси Барингтън и пое нагоре към Академията, вече бе решила просто да наблюдава Джош, да разговаря с него и сама да реши как се чувствава.

И сега, щом сериозното момиченце с яркочервената коса и дебели очила се вторачи настойчиво в нея, тя успя да се усмихне.

– Струва ми се, че малко или много се безпокоя за него.

– Заради Адам ли? – попита Ейми.

Бренда се изненада от неподправената прямота на въпроса.

– Т... така ми се струва.

– Тъкмо за това си говорехме – каза ѝ Ейми.

– Според нас никога не бихме сторили подобно нещо.

– Така ли? – запита жената. Усети да ѝ се вие свят. Наистина ли седеше под ярките лъчи на утринното слънце и обсъждаше самоубийството с едно десетгодишно момиченце? А отгоре на всичко, както то, така и синът ѝ, изглежда, го смятаха за най-нормалното нещо на този свят.

– Напоследък доста си говорим за това – каза ѝ Ейми.

– И бедата е там, че ако направиш като Адам, след това не можеш да промениш решението си. Искам да кажа, че след като веднъж

умреш...

– Гласчето й заглъхна.

– Освен това не е редно да посягаш на живота си – рече Бренда.

– Защо? – запита Джош.

Погледът на Бренда се премести върху Джош, който я бе зяпнал втрещено и чакаше отговор. Но разполагаше ли с такъв? Осъзна, че не разполага. Просто винаги бе възприемала самоубийството за нещо нередно. Но защо?

– Ами, защото Бог не одобрява да посягаш на живота си – каза тя, сещайки се какво я бяха учила преди години в католическата църква, преди да спре да я посещава.

– Татко вика, че няма Бог – каза и Ейми.

– Той е атеист.

– Ясно – отвърна жената, макар че нищо не й беше ясно. Как можеше някой да не вярва в Бог? Макар и да не бе ходила от десет години на църква, тя все още вярваше в Бога. Все още се чудеше какво да измисли в отговор на твърдението на Ейми, когато на входната врата се появи Хилди Креймър и я спаси.

– Г-жо Маккалъм? Стори ми се, че ви зърнах? Бренда веднага скочи на крака.

– Просто не се съдържах – обясни тя.

– Реших да дойда за погребението.

През последните два дни Хилди разговаря по телефона с родителите на почти всички възпитаници на Барингтън. И сега само се усмихна уморено.

– Радвам се, че дойдохте. Особено се радвам заради Джош. Ще имате възможност да се убедите колко добре се справя. – Посегна, разроши косата му и се подсмихна, когато той се отдръпна.

– А вие двамата защо вече не се захванете с външния си вид, какво ще кажете? – Предложи тя и многозначително поглеждаше часовника си.

– Началото на службата е в десет и не бива да закъсняваме.

– Но още няма девет – запротестира Джош.

– Ами колко време ще ти трябва да си вземеш душ? – възрази му Хилди.

– И недей да ми разправяш, че вече си си взел – даже от тук се вижда калта зад ушите ти. Хайде, вървете и двамата – нареди тя на децата.

За изненада на Бренда двамата послушно припнаха стълбите и изчезнаха в дома. Когато вече ги нямаше, Хилди се извърна към Бренда.

– Предполагам, че си дошла, разтревожена за Джош. Тя се поколеба, после кимна.

– След случилото се с Адам Олдрич...

– Разбира се, не бих казала, че се изненадвам да те видя. Не си единственият разтревожен родител и това си е твое право. Всъщност се радвам, че дойде. Защо не пийнем по едно кафе и през това време ще се опитам да те запозная със станалото и какви мерки взимаме.

Час по-късно на Бренда, очаквала Академията да потърси известно оправдание, ѝ направи впечатление не само откритостта на Хилди Креймър в обсъждането на самоубийството на Адам Олдрич, но и вероятното му въздействие върху съучениците му.

– Що се отнася до Джош – заяви накрая Хилди, – мога само да ви посъветвам да го наблюдавате днес и после да вземете решение, дали искате да остане при нас или не.

В крайна сметка именно решението на Хилди да не ѝ дава зор да оставя Джош в Академията направи най-силно впечатление на Бренда. Когато възпитателната я заведе в собственото си апартаментче на приземния етаж на дома, за да се освежи и преоблече за погребението на Адам, Бренда вече бе почти сигурна, че въпреки случилото се този следобед няма да прибере Джош със себе си у дома.

А отгоре на всичко имаше пред себе си цяла сутрин и цял следобед да наблюдава Джош отблизо.

И чак тогава, ако се убедеше, че той е наистина толкова щастлив, колкото твърдеше Хилди Креймър, щеше да вземе решение.

12.

Джанет Олдрич седеше пред огледалото на тоалетката си и се взираше в отражението си. Настина ли това бе тя? Нейни ли бяха тези подпухнали, зачервени от безсъние и заобиколени от тъмни кръгове очи?

Ами белите кичури, прошарили буйната ѝ кестенява коса едва ли не за една нощ? И те ли бяха нейни?

Настина ли само преди три дни не само изглеждаше, но и се чувствуваше с десет години по-млада?

Струваше ѝ се, че е минала цяла година, откакто в събота сутринта зърна обезобразеното лице на Адам. Минутите се точеха като часове – същинско изтезание. Този образ не ѝ излизаше от главата.

Не Адам, когото познаваше, не красивото, кротко момче с големи тъмни очи и гъста къдрава коса като нейната. Този Адам – ликът, който ѝ се усмихваше загадъчно от снимката в рамка на тоалетката, го нямаше. Завинаги си бе отишъл и бе останало само уродливо сплесканото лице, което бе видяла на носилката в съботното утро.

Напълно обезобразен, с разкъсана плът, потънал в кръв, със сплъстена коса и почти отскубнат скалп.

Щеше ли някога да го забрави, щеше ли някога да замести този образ със спомена за живото си дете? Или щеше да остане завинаги и щеше да помрачава всеки неин спомен за Адам?

Не биваше да ходи – не биваше да настоява да види тялото му, не биваше безразсъдно да отказва да приеме истината за смъртта му, докато не види с очите си трупа му.

Потрепери при тази дума. Труп. Толкова грозна дума за останките на красивото ѝ дете. Но вече бе твърде късно – твърде късно да се връща назад и да си спомня Адам такъв, какъвто бе. Размазаното лице щеше да я преследва до сетния ѝ миг.

С почти безчувствени като съзнанието ѝ пръсти тя взе да се гримира, като се стараеше, доколкото може да прикрие следите от покрусата си, но си знаеше, че едва ли ще успее. Каквато и маска да сложеше на лицето, нямаше начин да прикрие кървящата в нея рана, нямаше начин да утае болката, бушуваща в душата ѝ.

Дванадесетгодишен!

Той бе едва дванадесетгодишен! Не бе честно. Защо в онази нощ не се прибра у дома и не ѝ позволи да се погрижи за него? Защо ѝ обърна

гръб?

Вече никога нямаше да разбере, никога нямаше да има възможност да го утеши, да го увери, че всичко е наред и че е прекрасно дете.

– Скъпа?

Джанет премести очи на отражението на съпруга си. Чет стоеше на прага на спалнята, а гласът му, изпълнен със загриженост, прекъсна унеса ѝ.

– Времето напредва. Колата ще бъде тук само след няколко минути. Джанет кимна веднъж, но и не помисли да се захване отново с грима си. Очите ѝ не слизаха от Чет. Все още изглеждаше както винаги. Едър, красив и поне с няколко години по-млад. Не го ли вълнуваше загубата на сина му? Не го ли бе грижа, че Адам си бе отишъл завинаги?

„Не е честно – рече си тя и насили ръцете си отново да се заемат със задачата си. – Просто го приема различно и туй то. Разликата между мъжа и жената. На нас отдалеч ни личи какво ни е на сърцето, а на тях – не. Това не означава, че не е покрусен, колкото и аз.“

Като успокои треперещите си ръце, тя довърши грима си и облече тъмносинята рокля, избрана за погребението. Щом като чу навън да се затръшва врата на кола и няколко секунди по-късно на вратата да се позвънява, тя се спусна по стълбите, като очите ѝ отбягваха да погледнат затворената врата на стаята на Адам. До този миг дори не бе събрала кураж да влезе в стаята, да не говорим да си помисли да му събере нещата.

Всъщност и през ум не ѝ минаваше кога и дали изобщо някога ще-ше да може да влезе пак в стаята му.

Долу завари Чет и Джеф да я чакат. По навик хвърли едно око на костюмчето на сина си, като посегна да оправи вратовръзката му.

– Къде е...? – Гласът ѝ секна. На път бе да каже „Адам“, отново дългогодишният навик изплува на повърхността, макар и да отиваше на погребението му. Но се улови навреме, болезнено прехапа устни и отново се помъчи да овладее напирещите сълзи. Свела глава, тя забързано излезе навън в утринното слънце и се мушна на задната седалка на чакащата лимузина. Процеждащата се през тъмните ѝ прозорци светлина я обгърна, създавайки ѝ илюзията за утеха. После се качи и Джеф, седна на седалката срещу нея и вече се зае да изучава откъде се включват телевизорът и стереото на колата.

– Може ли да си взема кола? – запита той, откривайки хладилника под една от облегалките за ръце.

– Не сега, Джеф – отвърна Чет, усетил колко е напрегната Джанет

до него, щом като се отпусна на седалката.

– Може би по-късно, нали така?

Джеф се нацупи.

– Но нали няма да се връщам с вас? Няма ли днеска да се връщам в училище? Утре ще има занятия. – А когато родителите му се спогледаха, той се нацупи още повече.

– Нали ще ми разрешите да се върна? – запита с изпълнен с подозрения глас.

– Не съм сигурен, че вече сме решили – каза Чет на сина си. Погледна тила на шофьора и посегна за копчето, което вдигаше разделящото ги стъкло.

– Майка ти смята...

– Но това не е честно! – възкликна Джеф.

– На мен ми харесва Академията. Там са всичките ми приятели!

– Не! – сопна му се Джанет по-рязко, отколкото всъщност възнамеряваше.

– Вече няма да те пусна там! Не можеш ли да го разбереш, миличък? След... след случилото се с Адам искам да си седиш у дома.

– Ама защо? – искаше да знае той и лицето му изопна от инат.

– Не съм направил нищо лошо. Защо ме наказваш?

– Не те наказвам – опита се да му обясни майка му най-малко за четвърти път през последните двадесет и четири часа.

– Миличък, трябва да ми влезеш в положението. Искам да си у дома, пред очите ми. А и общинското училище ти харесваше...

– Не ми харесваше – възрази й Джеф.

– Ненавиждах го точно колкото и Адам. Учителите бяха тъпи, както и останалите деца. Докато в Академията...

Пръстите на Джанет стиснаха ръката на мъжа й и Чет махна на сина си да млъкне.

– Не сега, Джеф – рече той с нетърпящ никакво възражение тон.

– Ще поговорим за това по-късно и ти обещавам да чуем и твоето мнение. Но нека първо да свършим с това, съгласен ли си? Не усложнявай нещата, и без това хич няма да ни е леко. И така, засега просто не повдигай този въпрос, разбрахме ли се?

Джеф стисна зъби. За миг на Чет се стори, че момчето ще продължи да спори, но после явно то размисли. Потъна в мрачно мълчание и мълча през останалата част от пътуването им до параклиса в университетското градче на Барингтън.

Пет минути по-късно колата спря пред параклиса. Стискайки още

веднъж окуражително ръката на жена си, Чет отвори вратата да слезе и примижа, щом ярките слънчеви лъчи го заслепиха. Наведе се, подаде ръка на Джанет и тя също слезе, а воалът, който се спускаше от мъничката шапчица на главата ѝ, закриваше донякъде очите ѝ.

Най-накрая и Джеф слезе от колата и по навик понечи да тръгне към съучениците си, скупчили се пред параклиса. Преди още да успее да направи и една крачка, свободната ръка на Чет го прегърна през рамо и го притегли здраво към себе си. Запристъпваха към отворените врати на параклиса, съпроводжани от безмълвната сюроя деца и въззрастни, които се отдръпваха да направят път на опечаленото семейство. На прага на самия параклис пред Джанет изникна лице, което не можа веднага да разпознае, докато не чу гласа на Бренда Маккалъм.

– Толкова съжалявам, Джанет. Знам, че нищо не мога да направя, но...

Събра сили и измъчено се усмихна.

– Бренда. Колко мило, че дойде. Толкова дълъг път... – Гласът ѝ заглъхна, като не можа да се сети какво друго да ѝ каже.

– Не можех да не дойда – увери я Бренда.

– Искам да кажа, знам, че не се познаваме отдавна, но те смятам за приятелка, нали разбираш?

– Разбира се – промърмори тя. Направи нерешителна стъпка, сякаш да я заобиколи и жената се извърна в ужас, като разбра, че е нарушила уединението на Джанет. Но тогава Джанет посегна и докосна Бренда за ръката да я спре.

– Не бях права за Академията – рече тя.

– Помня какво ти казах миналия уикенд, но не съм била права. Ако съм на твоето място, ще си прибера Джош оттук, преди да е станало твърде късно.

Бренда, вцепенена от думите ѝ, остана безмълвна, а Чет поведе жена си надолу по пътеката към първия ред. После тя усети Джош да я дърпа за ръка.

– Хайде, мамо – прошепна той.

– Не бива да разговаряме с тях, преди да свърши погребението. Хилди ни каза!

Тя се остави на Джош да я води към един ред в дъното на параклиса, но думите на Джанет все още кънтяха в ушите ѝ. Преди да си тръгне за вкъщи, трябваше да намери удобен случай да си поговори с жената. Да не би тя просто по такъв начин да реагираше на сполетялата сина ѝ трагедия?

Или пък около смъртта на Адам имаше нещо, което никой още не й бе казал?

* * *

След като се проточи цяла вечност, поне така й се стори на Джанет, най-сетне опелото свърши. Самият Джордж Енджърсол произнесе надгробната реч, но тя престана да слуша само няколко минути след началото, защото този Адам, за когото той говореше – Адам, „изцяло отдаденият на учението, чиито интереси бяха тъй пространни, както и величественния мироглед на ума му“ – не беше малчуганът, когото тя самата помнеше.

Спомни си едва прохождащото пеленаче, което всеки път, когато паднеше и ожулеше коленцето си, идваше при нея разплакано; петгодишното момче, което все се молеше за още една приказка, преди тя да настоя да угасят лампата, седемгодишният малчуган, твърдо решен да продължи да вярва в Дядо Коледа, дори и след като тя и Чет му бяха обяснили, че това е просто един мит.

– Но нали и Господ е само мит? – бе запитал Адам.

– Точно така – бе отвърнал Чет – най-заклетият атеист, когото познаваше.

– И въпреки това сума ти хора вярват в Бога – бе възразил синът им.

– Така че ще продължавам да вярвам в Дядо Коледа. А докато вярвам в него, всяка Коледа ще ми носи подаръци.

От този момент насетне на всяка Коледа Джанет гледеше поне един от подаръците под елхата да е надписан: „За Адам от Дядо Коледа“. Дори миналата Коледа той запази този пакет за най-накрая и докато разкъсваше опаковката, се усмихваше щастливо.

– Виждаш ли? – изтъкваше той пред Джеф.

– Никога не ме забравя. А на теб не ти е подарил нищо, откакто станал на седем години.

Джеф, вечният реалист, посочи, че почеркът на етикета подозрително напомня този на майка им, но Адам остана невъзмутим.

– Преброй си подаръците – рече му той.

– Мама и татко винаги ни подаряват по равно, но аз винаги получавам и един от Дядо Коледа.

Джеф ги преброи и за свой ужас откри, че брат му е прав. От този момент насетне Адам все го дразнеше, че отказът му да вярва в Дядо Коледа му бе струвал сума ти страхотни неща през всичките тези

години. Към края на този ден Джеф се пукаше от яд и безсилие, като настояваше, че брат му се е изхитрил да шмекерува и на Коледа.

– Но това едва ли му помогна – даже Чет не се удържа да не прихне в смях, че за пръв път Адам надхитряше брат си.

И сега на всичко това бе настъпил краят.

Най-сетне Джордж Енджърсол спря да говори. Над мъничкия ковчег, който бе положен пред олтара, се произнесоха последните молитви и се разнесе музиката за края на службата. Хвърляйки последен, прощален поглед на затворения ковчег, в който бе тялото на сина ѝ, Джанет се остави да я поведат обратно по пътечката към вратата, после зае мястото си до Чет да приемат съболезнованията на тълпата от скърбящи.

Оказа се дори по-зле, отколкото си го бе представяла. Изглежда, никой не знаеше какво да ѝ каже, какво да рече на жената, чийто невръстен син бе предпочел да посегне на живота си. Всичките ѝ приятели, всички познати през тези години сега сякаш си бяха глътнали езиците, спираха се само за кратък миг да я целунат по бузата, прошепваха: „Съжалявам“ и после бързо се отдръпваха.

„Да не би да си мислят, че вината е моя – мина ѝ през главата.

– Да не би да си мислят, че съм го изоставила.“

А не беше ли така? Разбира се, че бе го зарязала. Ако беше святна майка и бе посветила на Адам цялата любов и внимание, от които се нуждаеше, той щеше още да е жив, нали така?

Опита се да си внуши, че не е вярно, че Хилди Креймър с право я уверяваше само преди ден, че тя и Чет са направили каквото могат за Адам, но в него се криели сили, непонятни за никого от тях.

„Не мога цял живот да се самообвинявам – за кой ли път си повтаряше тя. – Все още имам Джеф и заради случилото се не мога да престана да живея. А и не мога да искам от него да престане да живее.“

И последният човек напусна параклиса. Пред очите на Чет, Джанет и Джеф изнесоха ковчега по пътечката и го положиха на чакащата катафалка. Носачите се спряха за миг, когато се изравниха със семейството, и за миг Джанет положи ръка на махагонения сандък, после тихичко промълви една-единствена дума:

– Сбогом.

Семейството безмълвно наблюдаваше как качват ковчега в катафалката и как миг по-късно тя потегли. До края на деня останките на Адам щяха да бъдат кремирани и щяха да пръснат праха му над морето.

* * *

Бренда Маккалъм погледна часовника си. Наближаваше два. Ако искаше да се върне в Едем по-навреме, трябваше скоро да тръгва. Но все още не ѝ се бе удала възможност да продължи разговора си с Джанет Олдрич и щом усети, че тълпата на ливадата пред Академията оредява, се уплаши да не би тя вече да си е тръгнала. Зърна Чет да разговаря с Джордж Енджърсол и Джеф да седи с Джош, Ейми Карлсън и още няколко деца на сянка край групата дървета, известна като Белведера. Но от Джанет нямаше и следа.

И тъкмо в този миг майчиното чувство съвсем точно ѝ подсказа къде може да е тя. Остави празната си чаша от лимонада на една от масите, разпънати на поляната, и се запъти към дома с несигурна походка, а при всяка стъпка високите ѝ токчета потъваха в тучната ливада. Бе забелязала как останалите жени се олюлюват на пръсти и гледат токчетата им да не дупчат зеления килим като нейните. Разбира се, тя почти не познаваше хора в Едем, които да имат ливада, а и тези на малцината късметлии бяха така изпечени от слънцето, че земята отдолу бе твърда като скала. И все пак ѝ се щеше да се бе сетила по-рано да обуе обувки без токчета.

Влезе в къщата и се спря да почисти калта от токчетата си, а после се качи на втория етаж. Стаята на Адам бе точно до тази на Джеф, в далечния край, с лице към фасадата. Бързо мина по коридора, после се спря пред затворената врата на предпоследната стая. Почука тихичко. Когато не последва отговор, се извърна да си ходи. Но инстинктът ѝ подсказваше, че в стаята има някой, така че се обърна, натисна дръжката и отвори широко вратата.

До прозореца, облегната на стената, вторачила се в небитието, стоеше Джанет Олдрич.

– Нали нямаш нищо против, ако вляза? – попита Бренда, като се чувствуваше като натрапница.

– Искам да кажа, че ако искаш да останеш сама...

Джанет мигновено тръсна глава, едва ли не за да се върне на земята, после пристъпи напред.

– Не. Заповядай, Бренда. Тъкмо си... – Огледа се безпомощно из стаята. След като бяха изнесли всички вещи на Адам, шкафът зееше празен, леглото бе разтребено до голия дюшек и стаята приличаше на изоставена.

– Тъкмо си спомняше – рече Бренда, влезе и затвори вратата след себе си.

– Като не те открия навън, хрумна ми, че трябва да си дошла тук. –

Погледът ѝ блуждаеше из стаята.

– Изглежда, някак си запусната, нали?

Джанет кимна кратко.

– Но поне мога да сея в нея. Ако вещите му бяха още тук, едва ли бих могла. Все още не съм стъпила в стаята му у дома.

Бренда приседна на крайчеца на леглото.

– Знам как се чувствуваш. След като съпругът ми ме напусна, цяла седмица не можех дори да легна в леглото. – Лицето ѝ поруменя от неловкост.

– Разбира се, знам, че не е същото, но чувството е горе-долу същото, нали така?

За пръв път този ден Джанет се усмихна.

– Учудва ме, че знаеш какво ми е. – Отиде и седна до нея на леглото.

– И всъщност си първият човек, тръгнал да ме търси. Струва ми се, че никой от приятелите ми не иска да говори с мен. Не знаят какво да ми кажат.

– Е, как няма да знам какво ти е – въздъхна жената.

– След като Джош си преряза вените, всички бяха наистина любезни, но гледаха да не говорим за това. Тогава няколко дни се чувствавах все едно, че съм прокажена или нещо такова. Но какво друго да очакваш? И без това децата ни нямат нищо общо с тези на останалите, а пък сторят ли нещо такова, хората наистина не са на себе си. Усмивката на Джанет помръкна.

– Ти не беше ли не на себе си, когато Джош се опита да се самоубие?

– И още как. Изплаши ме до смърт. Но трябваше да се справя с положението, точно както трябваше да се оправям с всички зарязвали ме мъже, а отгоре на всичко трябваше да се грижа и за Мелинда. Така че го доведох тук.

И последните следи от усмивката на Джанет изчезнаха.

– Точно както и аз доведох Адам и Джеф. А сега Адам е мъртъв.

За миг Бренда не продума, ами стана и отиде до прозореца.

– Мислих за това, което ми каза преди опелото. Да си прибера Джош у дома.

– Правилно – отвърна Джанет.

– Предполагам, вече си разбрала, че реших да си прибера Джеф. Отсега нататък искам да е с мен у дома.

– Много добре те разбирам. Но не знам дали ще мога да си прибера

Джош. – Махна на Джанет.

– Ела да погледнеш.

Озадачена, тя стана от леглото, отиде и застана до Бренда. Погледна през прозореца и не видя нищо особено. Само групичка деца, проснали се на ливадата, разговарят помежду си.

– Знаеш ли, за пръв път виждам такова нещо – рече Бренда.

– От деня, когато тръгна на училище, Джош никога не е бил част от групата. Те като че ли просто го изключваха и всеки ден от живота си той страдаше. Но тук не страда. Как да си го прибера? Наистина ли мислиш, че съм способна да му го сторя? Да го върна обратно на предишно то място, където всички му се присмиваха и умираше от скука?

Наблюдавайки гледката през очите на Бренда, за пръв път от трагедията насам Джанет успя да си спомни нещо друго освен последните два дни. Спомни си за годините, преди тя и Чет да бяха записали синовете си в Академията, когато Джеф и Адам не дружаха с никого освен помежду си. А сега, след като Адам си бе отишъл...

– Мили Боже – промълви тя по-скоро на себе си, отколкото на Бренда.

– Какво да сторя?

– Ами, разбира се, аз не знам отговора – отвърна Бренда, без да сваля очи от групичката деца на ливадата.

– Но знам, че не мога да си прибера Джош и преди да решиш да си прибереш Джеф, навярно ще трябва малко да изчакаш. – Извърна се и я погледна в очите.

– Знам колко много страдаш, Джанет. И аз съм изстрадала сума ти нещо през живота си. Но с времето минава. Понякога ти се струва, че просто ще умреш, но с всеки ден боли по-малко. Главното е да не сториш някоя глупост, докато страдаш, нещо непоправимо.

За миг Джанет не отрони нито дума и когато най-сетне заговори, гласът ѝ не трепваше:

– Искаш да кажеш като Адам ли? Бренда вдигна рамене.

– Нямах точно Адам предвид, като го казах, но ми се струва, че точно това искам да кажа. А и според мен не е правилно да караш Джеф да плаща за грешките на Адам. Нали разбираш какво искам да ти кажа?

Джанет се поколеба, после кимна.

– Мисля, че разбирам. Странно нещо. Джеф ми каза почти същото на път за опелото.

На устните на Бренда се появи уморена усмивка.

– Е, нали знаеш какво казват хората: „От устата на невръстните...“

Джанет си пое дълбоко дъх.

– Хайде – рече тя.

– Да слезем долу и да прием по чаша лимонада, след като не сервираш нищо по-силно. А после най-добре ще е да кажа на Джеф, че в края на краищата може да остане. – На излизане от стаята взе ръката на Бренда в своята.

– Наистина се радвам, че дойде. Ако не беше дошла, не съм сигурна какво щях да правя.

– Щеше да сториш това, което трябва – каза ѝ тя.

– Може би не веднага, но щеше да го измислиш. В края на краищата, щом като имаме умни деца като Джош и Джеф, не може пък ние да сме съвсем глупави, нали?

Докато се спускаха надолу по стълбите, Джанет усети да се смее на глас. Само преди няколко минути тя изобщо не бе сигурна, че ще може пак да се смее.

* * *

– Джеф? – обади се Джош. Той се извърна да го погледне и за минута приятелят му се почуди дали изобщо да споменава за странните звуци, които бе чул в нощта на смъртта на Адам. Но колкото повече мислеше за това и колкото повече мислеше за необичайното съобщение, което видя на компютъра на Адам, толкова по-безсмислена му изглеждаше цялата работа. Макар и да каза на Хилди Креймър и г-н Конърс за съобщението, те сякаш не разбираха какво им казва. Разбира се, премълча си, че е чул асансьорът да се движи, а всъщност не помръдваше, защото знаеше, че ще му се смеят, че се е хванал на разказа на Джеф за духа на Юстас Барингтън. Но Джеф всъщност видя бележката и може би... Най-сетне се реши:

– Какво мислиш, че е станало с Адам?

Брад Хиншоу, проснал се до Джеф, вдигна глава. Очите на Джеф леко се промениха, сякаш в дъното им се спусна завеса.

– За какво говориш? – попита той.

– Не знам – рече Джош.

– Само дето... ами, нали в съобщението си той само казва, че отива някъде. На по-хубаво място. Не казва, че се самоубива. Искам да кажа, ами ако просто е искал да избяга? Брад изпъшка.

– Хайде и ти, Джош. Нали го блъсна влакът? Искам да кажа, та нали току-що бяхме на погребението му?

Момчето усети да се изчервява.

– Ами ако това изобщо не е бил Адам? Ами ако е бил някой друг? Може да са сменили телата или нещо такова, нали?

Джеф Олдрич се изправи на крака и си тръгна.

– Ама и ти ги дрънкаш едни, Джош – рече Брад.

– Кат си толкоз акълия, как можа да изтърсиш подобна глупост пред Джеф? Божичко!

Джош се изправи на крака и се затича след Джеф. Настигна го и сграбчи за ръката по-голямото момче.

– Джеф? Из... извинявай. Не исках да те обидя. Просто... ами, просто се чудех за бележката, това е всичко. Джеф спря и го погледна в очите.

– Лъжеш. Има още нещо, нали така? Освен бележката. Джош заровичка с пръст в земята пред себе си.

– Ч... чух и асансьора – призна си той, сигурен, че момчето ще му се смее. Когато то нищо не каза, Джош продължи.

– Беше точно както ти разправяше... чувах го, ама не се движеше.

Устните на Джеф се изкривиха в най-странната усмивка, която по-малкото момче бе виждало в живота си.

– Ами тогава може точно това да е станало – каза му той.

– Може Адам изобщо да не е мъртъв. Може Юстас Барингтън да е излязъл от гроба и да го е отвел. А може някога, когато най-малко очакваш, самият Адам да се появи и да ти каже какво е станало всъщност.

Слисан от думите му, Джош пусна ръката му. Все още усмихнат, Джеф Олдрич се извърна и се отдалечи.

* * *

Късно тази нощ Хилди Креймър влезе в кабинета на Джордж Енджърсол и затвори вратата след себе си. Той вдигна очи, кимна ѝ, после довърши досието, върху което работеше. Миг по-късно сложи папката настрана, облегна се в стола си и скръсти ръце на гърди.

– Добре – рече той.

– Колко зле е положението? Хилди се усмихна.

– Изобщо не е зле. Семейство Лоурънстейн изтеглят Моника от училището и не мога да ги разубедя. Но тя е единствената. Всички други остават, включително Джеф Олдрич.

– Не е зле – отвърна Енджърсол.

– Ще го преживеем. Но това означава, че вече специалният ми семинар остава с две деца по-малко. Имам предвид двама кандидати, но предпочитам да чуя първо и твоето мнение. Тя изобщо не се замисли.

– Джош Маккалъм и Ейми Карлсън. И двамата са почти идеални. Двама от най-умните ни възпитаници и двамата разполагат с интелектуалните и психологическите профили, които търсим.

– Много добре, Хилди – усмихна се Енджърсол.

– Именно тези двама кандидати имах предвид. Смени им разписанието, за да почнат от утре.

Щом тя излезе от кабинета му, директорът прегледа още веднъж досиетата на двамата. Съгласи се. Бяха идеални за семинара.

Джош Маккалъм дори вече веднъж бе опитал да се самоубие. Ако го стореше още веднъж и успееше, едва ли щеше да изненада някого.

13.

Джош Маккалъм и Ейми Карлсън седяха на тръни на пейката пред кабинета на Хилди Креймър. Домът бе притихнал, останалите деца вече отдавна бяха в час. Но по време на закуска възпитателната бе влязла в столовата и нареди и на двамата да се явят в кабинета ѝ в началото на първия час. Те се бяха спогледали боязливо. Сигурно Джеф бе казал на техните какво каза вчера следобед след погребението и г-жа Олдрич сигурно се е обадила на Хилди по телефона. Но какво толкова лошо имаше в това, че се чудеше дали наистина Адам се бе самоубил? А и Джеф изобщо не се бе ядосал – всъщност на Джош му се стори, че той му бе повярвал.

Обаче Ейми смяташе, че Хилди Креймър ги вика по съвсем друг повод.

– Бас държа, че майките ни са решили да ни приберат от училището. Сто на сто съм сигурна, че са говорили с родителите на Моника и сега ще ни приберат и нас у дома.

Джош се загледа замислено към празния стол на съседната маса, до тази сутрин обичайното място на Моника Лоуънстейн. Поклати глава.

– Защо възрастните все ги прихващат? Моника нямаше да стори нищо. Смяташе, че самоубийството на Адам е истинска глупост. Както и да е, не може да е за това. Ако мама е решила да ме прибере у дома, щеше да го стори вчера. Освен това ми каза, че е решила да не ме прибира. А майка ти и баща ти дори не дойдоха на погребението, така че как са могли да говорят с родителите на Моника?

Ейми направи гримаса.

– Не си ли чувал за телефон?

– Това са глупости – отвърна Джош.

– Родителите на Моника дори не знаят къде живеят твоите. – Ейми не отвърна нищо, вместо това заровичка в овесените си ядки.

– Може пък изобщо да няма от какво да се страхуваме – предположи той.

– О, как не – рече тя и се навъси.

– Да са те викали някога при директора, без нищо да си сторил?

На този аргумент Джош не успя да намери отговор. През останалата част на закуската и двамата мълчаха унило. От това изобщо нямаше полза, щом останалите дечурлига взеха да ги дразнят, преди да се

отправят за различните си часове.

– Ще се видим по-късно – провикна се Брад Хиншоу.

– Ако още сте тук! – Смеейки се, той изскочи през входната врата на яркото утринно слънце, а двамата приседнаха на пейката пред кабинета на Хилди и относителният сумрак на огромното фоайе с нищо не допринасяше за разведряването им.

Най-сетне вратата на Хилдиния кабинет се отвори и тя излезе, за да ги въведе.

– Олеле, я се погледнете – рече, като им се усмихваше.

– Ако се съди по оклюмалите ви физиономии, сигурно сте сторили нещо, за което още не съм чула! – А когато Джош и Ейми се спогледаха боязливо, тя се засмя.

– Ако знаех, че ще ви изкарам ангелите, нямаше нищо да ви казвам на закуска. Щях просто да ви спра по пътя за класната стая. А сега влизайте.

Двете деца предпазливо я последваха в кабинета ѝ. Кой знае защо, и двамата изпитаха смътно облекчение, когато тя не затвори вратата. Хилди забеляза реакцията им и се усмихна на себе си. Доста отдавна бе забелязала, че всички деца стават неспокойни, когато ги извикаше на разговор при затворени врати. Сякаш инстинктивно разбираха, че затворената врата значеше един вид конско евангелие. Също така бе забелязала, че тъкмо напротив, само една нищо и никаква затворена врата стигаше да всели ужас в сърцето на който и да е немирник.

– Снощи разговарях с д-р Енджърсол – каза им тя, като се настаняваше на стола зад писалището си, а Джош и Ейми тревожно приседнаха кушетката.

– След като Моника напусна училището, останаха две свободни места в семинара му. Той и аз смятаме, че вие двамата сте идеални кандидати за тези места.

Джош го обзе мимолетната възбуда на предчувствието и се сети как преди седмица Джеф му бе разказал за семинара, но отказа да му каже с какво точно се занимават. Знаеше само, че ставаше дума за компютри – а той бе влюбен в тях още от мига, когато на петгодишна възраст за пръв път видя компютър – и че само малцина от училището се допускаха до него.

Най-умните, най-галантливите деца.

Адам и Джеф Олдрич, Моника Лоуънстейн и още неколцина.

Ами Джеф? Кой щеше да заеме мястото му? Можеше ли в края на краищата да се върне в училището? Още щом се появи в главата му, той

сподели този въпрос и Хилди се усмихна по-широко.

– Утре се връща – каза му тя.

– Което трябва да те радва, нали така? Нали той ти е най-добрият приятел?

– След Ейми – отвърна Джош.

– Той пак ли ще участва в семинара? Доколкото ми е известно.

– Но за какво е този семинар? – попита Ейми.

– Някое от децата, които участвуват в него, нищо не казва.

– Е, едва ли е голяма тайна – отвърна Хилди.

– Това е час по изкуствен интелект. Джош широко отвори очи.

– Ауу. Искате да кажете, че учат компютърът да мисли?

– Точно така. И тъй като и двамата притежавате забележителни способности по математика, ние смятаме, че сте напълно подходящи.

Момиченцето, изглежда, се колебаеше.

– Всъщност компютрите не ми харесват чак толкова – рече тя.

– Всички тези игри са кажи-речи тъпи, след като поиграеш няколко пъти. Искам да кажа, все едно и също се повтаря.

И защо според теб е все едно и също? – запита Хилди.

Въпросът като че ли затрудни Ейми, но Джош отгатна отговора.

– Защото компютърът само върши това, което му наредят. Не може да измисли нещо ново, защото не може да мисли като хората.

Ейми свъси вежди и се съсредоточи върху тази мисъл, после попита:

– Но как изобщо може един компютър да мисли като човек?

– Именно за това е и този семинар – обясни възпитателката.

– Д-р Енджърсол най-вече се опитва да разбере как мислят хората.

В известен смисъл мозъците ни са като компютри, но съществува голяма разлика. Някак си успяваме да съчетаем всички данни в нашите глави и да предложим нови идеи. Компютрите не са способни на това. Немалко хора смятат, че само ако успеем да прозрем как новите идеи се появяват в мозъците ни, може и да конструираме компютър, който да прави същото. Ето какво се разбира под изкуствен интелект.

– Но ние какво ще правим? – запита Ейми. Хилди вдигна рамене.

– Това ще ви обясни д-р Енджърсол. Но мога да ви обещаая, че семинарът ще ви се хареса. Всички, които са участвували в него, много го харесват. – Усмихна се със съжаление.

– За беда не мисля, че достатъчно ги разбирам тези неща, за да ви кажа съвсем точно защо, но го харесват.

– Не знам. – Момичето се размърда на кушетката.

– Трябва ли да приема? Ами ако откажа?

– Ами, сигурна съм, че щом не искаш, д-р Енджърсол ще прояви разбиране. Разбира се, сигурно няма да те преместим на втория етаж, но това си е твоя работа.

– На втория етаж ли? – попита Ейми, внезапно заинтригувана. Стаите на втория етаж бяха много по-големи от тези на третия, които, когато да строили дома, са били стаите за прислугата.

– Че защо ще ни местят на долния етаж?

Хилди се усмихна, сякаш това бе ясно като бял ден.

– Заради семинара. Всички ученици от класа на д-р Енджърсол получават специални компютри, а в стаите на третия етаж просто няма място. И след като стаите на Адам и на Моника са празни... – Остави тя стръвта да виси. Както бе сигурна, че ще се случи, и Джош и Ейми я налапаха.

– Може ли още днес да се преместим на долния етаж? – нетърпеливо попита момичето.

– Тази сутрин.

– Ако искате може да се пренесете веднага – каза им възпитателката.

– Това значи ли, че двамата ще участвувате в семинара?

И двете деца охотно се съгласиха. Хилди измъкна два листа хартия от предварително приготвената на писалището папка.

– В такъв случай, ето ви новите разписания. Започвате от утре, и двамата ще посещавате новия предмет първия час. Ейми, преместила съм те в класа по математика, който се събира в два, а и теб, Джош, съм те включила в същия.

Той се ухили.

– Щом ще имаме нов предмет, това означава ли, че можем да не ходим на физическо възпитание?

На лицето на Хилди се изписа престорено възмущение.

– Не, не значи, че можете да престанете да ходите на физическо възпитание, но означава, че – додаде тя, щом Джош се оклюма – и там ще настъпят някои промени. Като излезете оттук, искам и двамата да отидете до физкултурния салон зад навеса на колежа и да се видите с г-н Айвърсън. Ще ви дам бележка да му обясня защо отивате и той ще проведе с вас няколко теста, а после ще ви помогне така да изготвите спортното си разписание, че да не пречи на останалите ви занятия. Разбрахме ли се?

И двете деца, леко зашеметени от внезапните промени в

програмите си, уточнени само преди по-малко от седмица, кимнаха безмълвно и Хилди им връчи бележката до Джо Айвърсън, които завеждаше програмата по физическо възпитание на университета. Преди години в тясно сътрудничество с Джордж Енджърсол Айвърсън бе съставил специален режим за децата в Академията с предимство на индивидуалните спортове пред отборните занимания.

– От нито едно от децата, обект на нашето внимание, няма да стане играч в отбор – му обясни директорът дори още преди да приемат първите ученици.

– Всички те ще бъдат уникални деца и повечето, ако не всички, ще имат само лоши спомени от груповите спортове. Ако ги заставим да участвуват в ситуации, при които ще трябва да подчиняват интелекта си на нечие физическо превъзходство, само ще ги отблъснем, а нямам намерение тази Академия да бъде злополучно преживяване за което и да е от тях. Ще дойдат и няколко деца, които обичат бейзбола и футбола, но за по-голямата част физическата надпревара просто няма да означава нищо. Така че искам да съставиш програма, която да им осигури необходимото натоварване, но да не ги отегчава. Какво ще кажеш? Айвърсън бе кимнал.

– Няма невъзможни неща – съгласи се той и се залови за работа. В съставената от него програма се наблягаше на плуването, което той знаеше, че повечето деца обичат поначало и гимнастиката, където, ако човек желаше да постигне известни умения, се изискваха колкото мускули, толкова и акъл. Още повече спортовете, които бе подбрал за децата, бяха дотолкова индивидуални, че повечето от тях можеха да отработват часовете си по физическо, когато им е удобно – от тях просто се искаше да се явят на басейна или в гимнастическия салон минимум по пет часа седмично.

За Джош и Ейми изборът не бе труден – един час дневно в басейна заместваше играта на каквото и да е.

А те вече напуснаха кабинета на Хилди Креймър и прекосиха ливадата, минаха през портата, после завиха наляво към централната част на университетското градче, отвъд което се намираха навесът, един по-малък гимнастически салон, басейнът и стадионът за футбол. Ейми въпросително погледна Джош.

– Откъде накъде ще ни променят часовете по физическо? Защо да не продължим да плуваме всеки ден като досега?

Той сви рамене.

– Може пък да се изисква някаква специална подготовка за децата

от семинара?

– Но защо? – не мирясваше тя.

– Че какво общо може да има между тъпото предишно физ.въз, и изкуствения разум?

– Хич не ми пука! – ухили се Джош.

– Нали се местим в нови стаи и получаваме нови компютри?

Ейми кимна равнодушно. Новата стая бе просторна – тя вече изгаряше от нетърпение да се пренесе. Но не се радваше кой знае колко на новия компютър и промяната на програмата ѝ по физическо ѝ се струваше глупава. Понечи да кажа още нещо, после се отказа. В края на краищата Джош не знаеше нищо повече от нея за семинара, а другите деца в него не бяха проронили нито дума.

И това ѝ се стори странно. Защо всички се държаха сякаш ставаше дума кой знае какво? Та това бе просто още един час, нали така?

Или пък не беше точно така?

Защо се чувствуваше все едно я бяха уговорила да стори нещо, което всъщност не искаше?

Е, всъщност това едва ли бе от значение. Ако се оказеше, че не ѝ харесва, вероятно щяха да ѝ позволят да се откаже. В края на краищата досега никога не бяха я карали да прави нещо, щом като наистина не иска.

Дали пък наистина е така?

Спомни си първите дни в Академията и отношението на Хилди Креймър към нея.

Тя все се държеше много мило с нея, но в края на краищата – щом като се сети за деня, когато бе избягала от стаята и се бе скрила в Павилиона, където се срещна за пръв път с Джош – все извърташе така нещата, че тя да стори това, което възпитателката иска.

А сега Хилди и д-р Енджърсол искаха от нея да участва в този семинар. Защо?

* * *

Джо Айвърсън се усмихна на двете деца, застанали боязливо пред бюрото му, и защита бележката от Хилди Креймър с металната щипка на папката си.

– Значи д-р Енджърсол си е намерил нови двама мераклии за часа си, а? – попита той. Джош и Ейми се спогледаха тревожно, но кимнаха.

– Ами тогава, да започваме, какво ще кажете?

– Но какво ще правим? – попита момичето.

– Защо да не може просто да си продължим с плуването както досега?

– Обичаме да плуваме!

Айвъърсън сбърчи вежди.

– Кой казва, че няма да плувате?

– Хилди – отвърна Ейми.

– Каза, че трябвало да ни съставиш специална програма. Но не виждам защо.

– Знаете ли какво ще ви кажа – отвърна треньорът.

– Защо не отидете да се преоблечете, а после да се срещнем в салона. Съгласни ли сте? Тогава ще ви кажа какво ще правим.

Десет минути по-късно, когато двете деца излязоха от съблекалните и влязоха в празния салон, завариха Джо Айвъърсън да ги чака.

– Сега най-вече ще видим в каква форма сте и двамата – каза им той.

– Не знам дали Хилди ви е обяснила, но д-р Енджърсол не само ви преподава в семинара. Той ви и изучава.

Джош се навъси подозрително.

– Как така ни изучава?

Айвъърсън се засмя на глас от изражението на малчугана.

– Е, не е като опитни свинчета – отвърна той.

– Но според него след като тъй или иначе всичко в тялото зависи от мозъка, деца като вас не може да не се различават от децата, чийто коефициент на интелигентността е в границите на нормалното. Така че той се опитва да не пропусне някоя ваша подробност, не само умствена, но и физическа. Тази сутрин смятам да ви претегля, да ви премеря, да ви измеря кръвното налягане, пулса и тем подобни, после да ви дам някои упражнения и отново да ви измеря кръвното налягане и пулса.

– Ще ни взимаш ли кръв? – искаше да знае Ейми.

– Мразя, когато лекарят забива иглата в ръката ми.

Учителят се подсмихна.

– Не, изобщо не ми минават такива мисли през главата. Най-вече ще проверим как ще реагират телата ви на малко упражнения, нали така? Макар и двамата да не разбираха какво точно иска да разбере г-н Айвъърсън, позволиха му да ги претегли и премери, както и да им проверят пулса и кръвното налягане. После се заеха с упражненията. Правиха лицеви опори, кой колкото може. Ейми се отказа само след петнадесет, но Джош направи двадесет и пет.

После тичаха на място в продължение на десет минути, а след това

изпълниха поредица прескоци.

След всяка серия упражнения Айвърсън им мереше пулса и кръвното налягане.

– Добре, само още нещо тук, после отиваме в басейна. – Той посочи дебело въже, с възел на всеки половин метър, повесено от халка, прикрепена за тавана.

– Кой от вас ще се изкатери най-бързо?

Ейми зяпна към тавана, поне на десет метра от земята. Да не би наистина да смяташе, че тя ще се изкатери чак дотам? Само от мисълта взе да ѝ се гади.

– А... ами ако падна?

– Как така ще паднеш, щом се държиш здраво за въжето! – възрази ѝ Айвърсън.

– Ами ако наистина падна? – държеше на своето детето.

– Ами нали дюшеците са точно за това? Ако смяташ, че ще паднеш, не продължавай да се катериш. Просто се върни обратно. Ясно ли е? Ейми погледна към Джош. Изведнъж той си спомни колко се бе уплашила тя през първия ден от пристигането му, когато се наложи да слязат по криволичещите стълби до плажа.

– Няма страшно – окуражи я.

– Просто не гледай надолу.

Ейми се загледа във въжето, но не понечи да се покатери. След като разбра, че я е страх дори да опита, в крайна сметка Джош се престраши и сграбчи въжето. Дръпна го няколко пъти, после се затича и се люшна над пода.

– Гот е – рече той на Ейми. Спря да се люлее и се закатери по въжето, като увиваше крака около въжето, така че освобождаваше ръцете си от по-голямата част от тежестта си. Бавно се закатери към тавана.

– Внимавай – извика му тя, щом стигна до средата.

– Да не паднеш!

– Няма да падна! – провикна се Джош.

– Много е гот.

Изкатери се до края и удари халката с дясната си ръка, преди да ѝ се ухили.

– Успях! – Ликуваше той.

– Стигнах чак до върха.

– Слизай обратно – замоли го Ейми.

Смеейки се, той пое обратно. Когато все още се намираше на три метра от пода, се пусна, тупна на дюшека и се претърколи, за да намали

силата на падането. Ейми, изненадана от внезапното му слизане, нададе силен писък, но веднага млъкна.

– Направи го само за да ме изплашиш – обвини тя Джош, щом се изправи на крака.

– Нищо подобно. Просто го направих, защото е гот. Хайде, опитай и ти.

Момичето отново се взря във въжето и накрая го сграбчи. Нерешително го дръпна, като почти се надяваше да се скъса точно в този миг и да се отърколи на пода. Но не би. Най-сетне, поемайки си дълбоко въздух, тя се закатери, като се придърпваше нагоре и увиваше крачета около въжето, а ръчичките ѝ се местеха от възел на възел с бързи движения, като че ли щеше да падне, ако се пуснеше за повече от миг. Джош имаше право. Не бе чак толкова лошо.

– Катеря се! – провикна се тя и забравила за предупреждението на Джош, погледна надолу към него. Зави ѝ се свят. Очите ѝ се разшириха от уплаха.

– Не гледай надолу, ами нагоре! – провикна се отново той.

Борейки се с ужаса си, Ейми се насили да вдигне очи, но сега пък и таванът ѝ се стори недостижим. Когато се опита да се спусне надолу, внезапно обзелата я паника не ѝ позволяваше да пусне въжето.

– Не мога – проплака тя.

– Не мога да се спусна обратно.

Мигновено Джо Айвърсън се покатери по въжето, докато не застана точно под нея.

– Всичко е наред – каза ѝ той.

– Точно под теб съм. Само стъпи на раменете ми. Дръж се за въжето и стъпи на мен. Разбра ли? Можеш ли да го сториш, Ейми? – Докато Джош гледаше отдолу, десният крак на Ейми леко се спусна и пръстите ѝ докоснаха рамото на тренъора. Миг по-късно тя го яхна през врата, като ръцете ѝ все още не пускаха въжето. Щом усети тежестта ѝ да се прехвърля на собственото му тяло, Айвърсън отново се обади.

– Точно така, Ейми. Просто стой върху ми. Аз тръгвам надолу, а ти просто се дръж за въжето. И не гледай надолу, ясно ли е?

– Тъх – едва промълви тя със сподавен в свитото ѝ гърло глас. Миг по-късно те бяха отново на земята. Джо Айвърсън се протегна и сграбчи телцето на Ейми в силните си ръце и със замах я свали на матрака.

– Ето – рече той.

– Жива и здрава. Видя ли? Успяхме.

С бледо личице тя продължи да трепери още миг, без да може да

продума и дума, докато не се съвзе от паниката.

– Добре ли си? – попита Джош, като я гледеше разтревожено. Ейми кимна.

– Не можах да се покатеря. Само като погледнах надолу и веднага ми се зави свят.

– Няма нищо – успокой я Джо Айвърсън. Отбеляза си нещо в папката, после я потупа окуражително но гърба.

– Просто малко акрофобия. Защо не вземете и двамата да си облечете банските и да ме чакате при басейна? Може да изплувате няколко дължини и после ще привършим. Съгласни ли сте?

Ейми кимна признателно и побърза да излезе от салона. Но двадесет минути по-късно, когато излизаше от басейна, след като бе преплувала пет дължини, страхът ѝ се върна.

– Някога скачала ли си от трамплин? – запита Джо Айвърсън.

Ейми се вторачи нагоре към трамплина, който се извисяваше на три метра над повърхността на басейна. Поклати глава.

– Искаш ли да опиташ?

Тя отново поклати глава, очичките ѝ се навлажниха от сълзи само при мисълта, че трябва да се изкачи по стълбичката и чак тогава да отиде до края на тясната дъска.

– Хайде – настояваше учителят.

– Опитай само веднъж. Щом не можеш, не можеш. Но нали трябва да се опита?

– Страх я е – обади се Джош от басейна, застанал над канала, като кротко поритваше и газеше бликащата струя.

– Защо трябва да скача от трамплина?

– Не трябва – каза му Айвърсън.

– Но ако не опита, как ще преодолее страха си от височината?

– Може пък и да не го преодолее – предизвикателно рече момчето.

– Теб от нищо ли не те е страх?

Първото, което му дойде на Джо Айвърсън, бе да нахока Джош за нахалството му, но после си спомни указанията, дадени му от Джордж Енджърсол.

– Нямам никакъв интерес тези деца да се превърнат в атлети – държеше на своето директорът на Академията.

– Искам да се упражняват, колкото им е необходимо, но аз предимно се интересувам от умовете им. Така че не ги юркай като фелдфебел. Ако някое от тях ти създава проблеми, кажи ми на мен и аз ще се погрижа за това. Но повечето от тези деца вече са сърбали попарата на

треньора. Цял живот са се държали с тях като със слабаци и некадърници и затова изобщо нямат самочувствие. Няма да търпя подобно отношение тук.

Айвърсън, въпреки че хич не харесваше Енджърсол, изобщо не върази, защото вече президентът на университета го бе предупредил да прави, каквото му каже Енджърсол.

– Нямаш представа какви средства привлича той за програмата си – каза му Джордън Санфорд.

– Просто прави, каквото те помоли и остави на него да бере грижите на децата. Повярвай ми, той знае какво прави.

И така вместо да сгълчи Джош, учителят само вдигна рамене, нанесе още нещо в папката си и прати децата да си вземат душ.

След като се оттегли в канцеларията си, той включи терминала на компютъра си, набра постоянните досиета на Джош Маккалъм и Ейми Карлсън и започна да вкарва данните, които бе събрал през последния час. Макар и за него да не означаваха почти нищо, предполагаше, че Джордж Енджърсол ще им намери някакво приложение.

* * *

Час по-късно в кабинета си Джордж Енджърсол извика същите досиета, пред които само преди шестдесет минути Айвърсън бе стоял. Пръстите му потропваха бързо по клавиатурата и той се зае да изучава данните, вкарани от треньора.

Най-вече го заинтересува бележката върху досието на Ейми Карлсън, която, както изглеждаше, страда от остра акрофобия.

Не бе успяла да се покатери по въжето във физкултурния салон и направо отказала дори да се опита да скочи от трамплина.

Очевидно фобията ѝ бе по-изразена, отколкото си мислеше, когато преди десет дни я наблюдаваше да пристъпва боязливо по стъпалата към плажа.

Спомнил си за това, в главата му взе да се върти идея. Навярно имаше начин да използва фобията на Ейми в семинара си.

Облегна се назад и идеята бързо започна да съзрява. Колкото повече си мислеше за това, толкова повече му харесваше.

Дали щеше да се хареса на Ейми или не, оставаше под въпрос. Но, разбира се, какво ѝ се нрави – или на когото и да е от възпитаниците – изобщо не го интересуваше. Интересуваше го само как да ги използва.

А току-що му хрумна идеално приложение за Ейми Карлсън.

14.

Джош постави и последните си принадлежности в картонената кутия.

Вече три пъти я пълнеше, носеше я до раздрънкания, стар асансьор, слизаше до новата си стая на втория етаж, изпразваше я, после отново я вземаше, пак се качваше на асансьора и поемаше обратно нагоре, за да повтори цялата процедура.

При всяко пътуване, щом натиснеше копчето на асансьора и чуеше да се задействува старият механизъм, щом кабината се люшнеше и потеглеше, все се сещаше за нощта, в която умря Адам и за странния шум откъм неподвижния асансьор. И макар и вече почти да бе убеден, че Ейми навярно има право да твърди, че всичко това се е случило само във въображението му – защото от онази нощ насам всеки път щом чуеше асансьорът да работи и се затичаше да провери, кабината все се движеше, а вътре имаше някой. Между другото от днес дори престана да проверява.

И сега, преди за последен път да потегли от старата си стая с претъпканата догоре кутия, Джош напъха и последните си фланелки в малкото останали пролуки сред купчината книги, обувки и любимата му възглавница, донесена от майка му чак от Едем и хвърли прощален поглед на стаята. Обитава я не повече от две седмици. И въпреки това вече кой знае защо му липсваше, понеже му бе паснала почти идеално. Достатъчно голяма, за да побере всичките му вещи, но и достатъчно малка, за да се почувствува уютно от самото начало. Вече почти не се съмняваше, че Джеф Олдрич просто измисли историята за случилото се с Тими Евънс. Освен това стаята на долния етаж нямаше капандура с местенце на перваза, на което да се сгуши, докато си чете.

Стаята на долния етаж. Стаята на Адам. Странни тръпки го побиха, когато Хилди го заведе до стаята преди обед. Първата му реакция бе да ѝ каже, че предпочита да си остане където е, защото, въпреки че бяха изнесли от стаята всички вещи на Адам, той все още бе пред очите му, седнал зад бюрото, приведен над компютъра си. Поне Тими Евънс изобщо не го познаваше. Когато застана безмълвно на прага, без дори да се опита да го прекрачи, Хилди сякаш разгада мислите му.

– Защо не вземем да поразместим мебелите? – предложи тя.

– Така че да си личи, че е твоя, а само след няколко дни дори няма

да си спомняш, че някой друг е живял тук.

„Някой друг.“ Джош се изненада, че изобщо не спомена името на Адам. Всъщност възрастните май съвсем престанаха да говорят за него, сякаш изобщо не бе съществувал. Да не би просто да искаха приятелите му да го забравят? Преди да успее да възрази, Хилди се захвана да пренарежда мебелите и преди да се усети, той взе да и помага да премести тежкия железен креват до стената, където стоеше бюрото на Адам, а бюрото да премести до прозореца. За негова изненада тя се оказа права – само смениха местата на мебелите и стаята изглеждаше кажи-речи негова.

Кажи-речи, но не съвсем. Какво ли ще стане довечера, когато се опита да заспи в стаята на Адам?

Щом помъкна последната претъпкана кутия към асансьора, изведнъж го чу да оживява и когато стигна до самата шахта, макар и моторът да работеше, едва ли не се надяваше да завари кабината да си стои там, където я бе оставил.

Но този път – както и всеки друг след нощта на гибелта на Адам – той видя кабината да слиза, чу вратата да се отваря и затваря и някой долу да се качва.

Не сваляше от нея очи, докато се изкачваше.

Когато мина покрай третия етаж, д-р Енджърсол го погледна през месинговата решетка, в която се движеше кабината, кимна, а после заедно с кабината изчезна към четвъртия етаж, където с дрънчене спря.

Джош изчака да чуе д-р Енджърсол да излиза от кабината и чак тогава натисна копчето, което я върна отново на третия етаж. „От новата си стая поне няма да чувам асансьора“ – мислеше си той, докато намъкваше кутията в тясната кабинка.

„Но тя не е моя – мина му през ума, когато миг по-късно стовари кутията на леглото. – Това все още е стаята на Адам.“

Подвоуми се за миг и се зачуди дали е твърде късно да отиде при Хилди и да ѝ каже, че е променил решението си, че иска да остане в старата си стая. После реши, че се държи като глупак. Та това е стая и нищо повече, а и в крайна сметка Адам не бе умрял в нея. Само при тази мисъл потрепера и твърдо реши повече да не мисли за това.

Но какво ли ще се случи довечера, мина му отново през ума, когато трябва да спи там?

Реши и за това да не мисли. Започна да вади нещата от кутията, да прибира дрехите си в скрина, да подрежда книгите си на лавиците, които вече висяха на стената над леглото, след като с Хилди пренаредиха

стаята. Когато сложи и последните, хвърли недоверчив поглед към лавиците. Ако рухнеха през нощта, целият им товар щеше да се стовари върху леглото му. Може би довечера щеше да намери отнякъде отверка и щеше да ги премести обратно над бюрото.

Взе със себе си празната кутия и пое по широкия коридор към стълбите. Тъкмо стигна до площадката и чу мяукане, а после усети Таби да се отърква о крака му, изгърбен, навирил право нагоре опашка.

– Не можеш ли да намериш Ейми? – попита той.

Котето отново измяука и като остави празната кутия на площадката, Джош го вдигна и го отнесе в другото крило на етажa, където се намираше новата стая на Ейми.

– Ето къде си бил! – извика тя, щом Джош се показа на вратата.

Котето веднага скокна от ръцете на момчето в нейните.

– Къде беше? Скъсах се да те викам, а теб никакъв те няма! – Котето се измъкна от ръцете ѝ, скокна на пода и недоверчиво обходи стаята, сякаш правеше инвентаризация. Явно доволно, то скокна на леглото, сви се на възглавницата и тутакси заспа.

– Нали е гот? – попита го Ейми.

– Тези стаи хем са по-просторни от онези на горния етаж. Направо нямам думи. – Когато Джош не продума нищо в отговор, щастливата ѝ усмивка трепна, а после помръкна.

– Какво има?

– Сложиха ме в стаята на Адам – обясни ѝ Джош.

– Малко или много е страшничко.

– Там ли са те настанили? – промълви тя.

– Не бих се съгласила. Нямах да мога да мигна в нея.

Той усети да се изчервява, щом Ейми изрече мисълта му от само преди няколко минути.

– Не е чак толкова зле – изрече той, но тя пак се усмихна и тозчас всичко ѝ стана ясно.

– Имах си хас – подразни го.

– А и бас държа, че ще се върне довечера. Сигурно е забравил нещо в стаята си, ще се върне да си го вземе и като те завари...

– Ейми! – прекъсна я Джош.

– Престани!

Джош е бълзльо, Джош е бълзльо!

– Не съм! Само казах, че е странно. Не съм казвал, че ме е страх! – Извърна се и бързо излезе от стаята, а във внезапната тишина Ейми осъзна как ли са прозвучали думите ѝ. Точно като думите на децата,

които цял живот не я оставяха на мира.

– Джош? – извика тя и се затича след него, като остави вратата широко отворена.

– Джош, почакай. Извинявай! Не исках това да кажа!

Той се спря в началото на стълбището, обидните ѝ слова все още пареха в съзнанието му.

– Щом като не си искала, защо го каза?

– Просто се пошегувах! Не ми се сърди, моля те.

За миг Джош се изкуши да я подмине, да ѝ обърне гръб и просто да си тръгне. Но после си спомни преживяното в предишното училище и се смили.

– Няма нищо – смутолеви той.

– Само не казвай на останалите! Ако разберат, че съм се уплашил, сигурно ще ми свият някой тъп номер посред нощ.

– Няма – обеща Ейми.

– Само няма да ми се сърдиш, нали?

Като гледаше трогателното изражение на личицето ѝ, Джош усети в тялото му да се разлива топлина и той се усмихна.

– Хайде да отидем до кабинета на д-р Енджърсол и да видим кога ще получим новите си компютри.

– Ръка за ръка те се втурнаха по стълбите и излязоха през входната врата.

Хилди Креймър ги наблюдаваше от кабинета си и се усмихваше доволно. С Джордж Енджърсол определено бяха направили подходящ избор. Скоро, дори още днес, обучението им щеше да започне. И когато им дойдеше времето, щяха да са готови.

* * *

След последния час за деня Стив Конърс заключи вратата на класната си стая и закрачи към паркинга зад учебното крило на Академията. Все още оставаха два часа от знойния следобед и смяташе да се върне до взетата под наем от него къщурка на няколко преки от плажа, да превърже сърфа си за покрива на тригодишната си хонда и да се отправи към Санта Круз. Ако му се усмихнеше късметът, следобедната вълна щеше да се е вдигнала и можеше да улови няколко вълни, преди слънцето да потъне в океана. Но щом вкара ключа в ключалката от страната на шофьора, с периферното си зрение долови мимолетно движение. Забеляза Джош Маккалъм да излиза от вратата на служебния навес, прилепнал като израстък към задната част на къщата. В ръката си момчето

стискаше огромна отверка, но дори и от толкова далеч на Стив му стана ясно, че малчуганът не е сигурен дали е избрал подходящия инструмент за това, което си бе наумил.

Конърс тъкмо да се извърне и да остави момчето да прави това, което е решило, когато се сети, че Джош Маккалъм и Ейми Карлсън не се бяха явили в часа му по английски тази сутрин. През свободния си час преди обяд намери в пощенската си кутия бележка от Хилди Креймър, в която се обясняваше, че разписанията както на Джош, така и на Ейми са претърпели промени, но утре ще се явят в часа му.

Но нямаше каквото и да е обяснение за промяната в графика.

Отложи това със сърфа за друг ден, заключи отново колата и се провикна тъкмо когато момчето изкачваше стълбите към задната врата на огромната сграда.

– Джош? Ей, Джош!

Той се извърна, разпозна учителя си по английски и махна. Тъкмо щеше да продължи към къщата, когато Конърс се провикна отново:

– Джош! Почакай!

Джош се спря неуверено. Да не би г – н Конърс да се сърди, че тази сутрин пропусна часа по английски? Хилди Креймър каза, че е предупредила учителя за отсъствието им с Ейми, Ами ако не е?

– Какво правиш? – попита учителят, когато стигна до подножието на стълбите.

Несигурността на момчето прерасна в тревога. Може би изобщо нямаше право да влиза в навеса с инструменти.

– П... просто ми трябваше отверка – заекна то.

– Навесът изобщо не бе заключен.

Усетил уплахата в гласа му, учителят се усмихна окуражително.

– Не знам какво си намислил да отвърташ, но тази ми се струва доста голяма.

Джош вдигна рамене.

Само тази намерих. Мислех да преместя едни лавици в новата си стая.

– Искаш да кажеш, че тези лавици са окачени на конзоли?

Джош кимна.

– В такъв случай май ще трябва да потърсим нещо по-подходящо. Повечето от тези неща се закрепват с винтове. Тази изобщо няма да ни свърши работа. Хайде, ела.

Момчето изпита облекчение, че в крайна сметка не се е оказало в нарушение, и последва Конърс в навеса, където учителят вече

тършуваше в купчината инструменти, пръснати по дългия тезгях, който заемаше едната стена.

– Доста е разхвърляно, какво ще кажеш? – попита той.

Джош вдигна рамене, но не каза нищо и Конърс взе да отваря чекмеджетата под далечния край на тезгяха. В третото отгоре надолу намери, каквото търсеше. След като извади от чекмеджето три различни размера отвертки, продължи да тършува, докато не намери малък ръчен свредел и комплект бургии.

– Имаш ли линейка? – попита учителят.

Джош поклати глава. В горното чекмедже Конърс намери рулетка.

– Добре – рече той и връчи отвертките на момчето, а сам взе свредела, бургиите и рулетката.

– А сега да видим на какво са способни двама майстори-строители. – Когато след минута Джош зави по широкия коридор на втория етаж, Конърс се спря.

– Мислех, че си на третия етаж.

– Хилди ме премести. Имам нужда от по-голяма стая.

Конърс сбърчи вежди, докато следваше момчето по коридора.

– Откъде накъде?

– Заради новия ми компютър. А и ми се струва, че ще имам сума ти нови книги за часа на д-р Енджърсол.

Конърс се начумери още повече. Когато стигнаха до стаята на Джош, той рязко спря.

– Това не беше ли стаята на Адам Олдрич? – попита той.

Джош кимна и още веднъж на лицето му се появи несигурността, която мъжът бе забелязал само преди минути на задната тераса.

– И ти нямаш нищо против? Имам предвид, че на мен не би ми било много приятно да спя тук, нали разбираш какво искам да кажа?

Детето вдигна очи към него, като се опитваше да разбере да не би г-н Конърс да се шегува като Ейми преди.

– П... привиденията не съществуват – рече той, като му се щеше думите му да прозвучат по-убедително.

Конърс вдигна рамене.

– Прав си. Но това не ги прави по-малко страшни, нали така? А и просто ми се струва най-малкото е странно да настаняваш толкова прибръзано някого в тази стая. Мислех, че просто ще я оставят празна, поне до края на годината.

– Сигурно Хилди смята, че така все ще се сещаме за Адам – предложи Джош.

– А и между другото, вече изобщо няма нищо общо със стаята, когато той живееше тук. Разместихме мебелите, а и всичките му вещи ги няма.

По гласа на момчето Конърс усети, че то се опитва да убеди колкото него, толкова и себе си. Реши поне засега да не повдига този въпрос, и без това вече изрази съмненията си, а май по всяка вероятност не биваше. И въпреки това самият факт, че Хилди Креймър и Джордж Енджърсол веднага не само поставяха Джош на освободеното от Адам място в семинара за изкуствен интелект, ами и го местеха в стаята на мъртвото момче, му се стори кой знае защо злокобен. Сякаш се опитваха да заместят Адам с Джош... Не сподели мислите си, а се залови за работа и помогна на Джош да свали всичките си книги и другите неща от лавиците над леглото. Когато освободиха лавиците от товара им, Конърс ги подаде на момчето, а той ги подпря на стената до вратата.

– Две стават – каза, щом като опита отвертките, които бе отмъкнал от чекмеджето в навеса за инструменти.

– Я ми помогни.

Моментално Джош се покатери на леглото, взе една от отвертките и се залови за работа. След пет минути свалиха конзолите от скобите, а и трите скоби от стената.

– Сега идва трудната част – каза Конърс.

– Трябва да намерим трупчетата зад гипса, иначе като сложим скобите на стената, винтовете няма да държат. – Взе да почуква по гипса с дръжката на едната от отвертките, докато Джош го наблюдаваше с любопитство.

– Какво правиш? – най-накрая попита момчето.

– Слушам. Никога ли не си определял мястото на трупчетата?

Джош поклати глава.

– Мама никога не прави такива неща, а татко... – Гласът му заглъхна и той се умълча. В крайна сметка си пое дълбоко дъх.

– Татко си е заминал, когато съм бил още бебе. Вече почти не си го спомням.

Стив избягваше да го погледне в очите и чувствуваше по треперенето на гласа му, че сълзите му ще рукнат всеки миг.

– Сигурно ти е дошло доста нанагорно.

За секунда той не каза нищо, но след това кимна.

– Все се надявах да се върне, но изобщо не се появи. Дори не го знам къде живее.

– Бас държа, че му липсваш.

– Не, не му липсвам – отвърна Джош.

– Ако толкова му липсвах, щеше да дойде да ме види. Но вече не го е грижа за мен.

Конърс спря да почуква по стената, обърна се и го погледна право в очите.

– Може да бъркаш – каза той.

– Може пък много да му липсваш. Сигурно си има причини да не идва.

Гневът разкриви лицето на Джош.

– Не, няма такива. Ако го е грижа за мен, щеше да дойде и да ме види или поне да ми се обажда от време на време. Но вече почти две години от него няма вест! А и хич не ми пука! – додаде той.

Момчето бе обзето от такъв силен гняв, че учителят се изненада. Протегна ръка и сграбчи Джош за рамото.

– На мен пък ми се струва, че дори много ти пука.

– Не, хич не ми пука! – Отново думите на Джош прозвучаха, сякаш по-скоро се опитваше да убеди себе си, а не толкова учителя.

Конърс пак се извърна към стената и остави Джош за малко насаме.

– Е, ти си по-добре от мен – рече тихичко, докато почукваше отново по гипсовата мазилка, макар че вече бе открил трупчето и знаеше, че лесно ще определи разстоянието до следващите две.

– Баща ми замина, когато бях на осем години и още му се сърдя. Сякаш един ден изобщо престана да го е грижа за мен. Но аз не престанах да се безпокоя за него.

Известно време момчето не продума, а после попита:

– И какво направи?

Конърс сви рамене, без да се обръща – знаеше, че ако точно сега погледне в очите Джош, той веднага щеше да се затвори в себе си.

– Мъчно ми бе. Опитах се да скрия от майка си колко ме боли, но понякога просто заспивах целия в сълзи. И все се надявах, че ще се върне.

– В... върна ли се? – попита Джош с вече разтреперан глас.

Конърс поклати глава.

– Не. Няколко години ми прашаше картички на рождения ден, но после повече не се обади. Дълго време се опитвах да го мразя. Но после реших, че вероятно е имал лични причини да замине. – Най-сетне той се извърна и клекна така, че очите им с Джош да са на едно ниво.

– И навярно е имал – рече тихичко той.

– Но дори след като стигнах до този извод, не престана да ме боли.

Момчето отново мълча доста време. Когато най-сетне проговори, гласчето му едва се чуваше.

– Татко ми дори не се сбогува с мен. Той просто... си отиде. Как е могъл да го стори?

Стив Конърс прегърна Джош и го притисна.

– Не знам. – Гласът му бе почти толкова тих, колкото и този на Джош.

– Просто не знам как може хората да се отнасят към останалите по такъв начин. Но, изглежда, го правят и когато се случи и с нас, можем само да продължим да живеем и да не се предаваме. А след известно време болката утихва. Не си забравил, но свикваш и продължаваш да живееш.

Ръцете на Джош се вкопчиха по-здраво около врата на учителя и докато той преглъщаше хлиповете си, Стив усети как очите му се навлажняват. Известно време не продума нищо, докато не усети, че Джош пак е на себе си. После, след като го притисна набързо, пусна момчето и се изправи.

– Знаеш ли какво – предложи той.

– Какво ще кажеш да свършим с тези лавици, а после да излезем да си купим хамбургери, пък може и на кино да идем. Само ти и аз. Съгласен ли си?

Джош вдигна зажаднелите си очи към него.

– Наистина ли? – промълви той.

– Само ние?

– Разбира се. Защо пък не?

– И... имам сума ти неща за домашно – притеснено рече момчето.

– Няма да те обесят, ако не ги напишеш всичките за утре – каза му Конърс.

– Освен това четивото, което дадох за домашно, ще ти отнеме два часа, но щом като не си присъствал в часа тази сутрин, не си чул и за домашното, нали?

Джош кимна.

– А и без друго ще вечеряш. И така, що да не използваме времето, което щеше да ти отнеме домашното ми, за да отидем на кино. Гарантирам, че ще бъде много по-забавно, а пък докато си хапваме, ще ти кажа за какво става дума в четивото – намигна заговорнически.

– Между нас да си остане, става дума за поезия, при това не е кой знае колко интересна.

Джош се ухили.

– Това ли ще кажеш на останалите утре сутринта?

– Разбира се, че не. Ще им говоря за символизма в него и за скритите значения, които всички мислят, че авторът е скътал между редовете.

– Да не искаш да кажеш, че според теб няма скрито значение? – позволи си да попита момчето. Конърс се подсмихна.

– Браво. Прав си, точно така мисля. Според мен авторите искат да кажат точно това, което са рекли, а сума ти хора, които не могат да пишат, обичат да се преструват, че в написаното се крият повече неща, отколкото има всъщност. И това е днешният урок. Разбра ли?

– Разбрах.

– Тогава хайде да разберем как действува този свредел и да свършваме. И ако лавиците не са прави, няма да ми се сърдиш. Преподавам английски, а не математика.

Когато след половин час свършиха, лавиците не само бяха на стената, ами и бяха идеално прави. Двамата ги бяха поставили сами.

* * *

Когато същата вечер Джош се върна в Академията, лампите бяха угасени и само крушката на терасата слабо мъждукаше, а домът се изви-сваше зловещо на лунната светлина. Докато паркираше хондата си пред зданието, Стив Конърс хвърли едно око на момчето, седнало до него.

– Да дойда ли с теб?

Той поклати глава.

– Няма нужда. Казахме на Хилди кога ще се приберем, а сме закъснели само десет минути.

– Ако те чака, кажи й, че вината е моя. Получил съм наркотичен пристъп и съм припаднал на тротоара, докато съм се молил за доза. Джош се изкиска.

– Няма да й го казвам!

– Защо пък не? Дай й материал за размисъл.

– Та никога вече да не ме пусне да изляза с теб – каза той.

После, щом като се чу какво изтърсва, му се прииска изобщо да не бе си отварял устата. В края на краищата г-н Конърс не си бе направил устата да ходят пак на кино. Нито пък да правят каквото и да е било. Ами ако изобщо не го поканеше повече?

– Н... наистина прекарах чудесно, г-н Конърс. И не искам да си помислите, че си правя устата да ме изведете пак.

– Че защо пък да не те изведе пак? Изобщо не е гот да ходиш сам на

кино.

– Нямах ли си приятелка? – запита Джош. Изведнъж му мина през ума, че от началото до края на вечерята бяха говорили само за него. И беше приятно. Изглежда, учителят разбираше всичко, което кажеше.

Сега пък Конърс му се усмихна.

– Даже и да имах приятелка – което за момента не е така – това не означава, че няма да те взимам с нас.

– Ами ако приятелката ти не ме хареса? – попита почти на шега момчето.

Както винаги г-н Конърс, изглежда, разбра, че той питаше сериозно, макар че се опитваше да не си личи.

– Тогава няма да ми е кой знае каква, приятелка. Така че, не се притеснявай, Джош. Но точно сега по-добре ще е да се прибиращ, преди да е станало много късно. И недей да учиш цяла нощ. Обещавах ли?

Той се усмихна на учителя.

– Обещавам – каза, но кръстоса пръсти зад гърба си, като си знаеше, че го чака цялото домашно по математика.

Отвори вратата и взе да се плъзга по седалката, но преди да слезе от колата, Конърс пак се обади.

– Ей, Джош? Щом ще сме приятели, мисля, че е по-добре да ме наричаш Стив. Поне когато не сме в час. Това „г-н Конърс“ ме кара да се чувствам стар. Съгласен ли си? – Джош се усмихна по-широко.

– Съгласен съм! – Затръшна вратата на колата и забърза по стълбите към потъналата в сенки тераса. На входната врата се спря и се обърна.

Г-н Конърс – Стив – още бе там и го чакаше да влезе в къщата. Искаше да е сигурен, че се е прибрал жив и здрав. Както би сторил баща му. Гърлото му се сви и усети очите му да се навлажняват. Обърса ги с ръкава на якето си, махна още веднъж на Стив, после отвори входната врата и бързо я затвори след себе си.

Миг по-късно чу двигателя на хондата да бучи и гумите да боксуват в чакъла на алеята, докато обръщаше. Чак когато шумът на двигателя заглъхна, Джош най-сетне прекоси слабо осветеното фоайе и се заизкачва по стълбите.

Стигна до втория етаж и се спря да си свали обувките, тъй като не искаше някой да отвори вратата и да го попита как е минало киното. Цяла вечер, колкото и да се опитваше да следи филма, мислите, които му минаваха през ума, не бяха за филма, а за мъжа, който седеше до него, мъжът, който, изглежда, разбираше какво мисли и как се чувства, и го

приемаше такъв, какъвто е. Както би трябвало да го приема баща му.

Пристъпи по коридора и реши, че може би в крайна сметка няма да приготви домашното си по математика.

Навярно щеше просто да си легне и да лежи на лунната светлина, вкопчил се докогато може в обзелото го приятно чувство.

Стигна до стаята си, натисна дръжката колкото се може по-безшумно и отвори вратата.

И тогава замръзна на мястото си.

Зад бюрото в мрака на стаята, изгърбил се над клавиатурата на компютъра, без да откъсва очи от екрана, седеше Адам Олдрич.

Не.

Това бе невъзможно!

Джош се пресегна и щракна ключа на лампата, като очакваше придвижването да изчезне на светлината на лампата, висеща по средата на тавана.

Вместо това, щом ярката светлина заля стаята, фигурата зад компютъра се обърна с лице към него.

Лицето на Адам бе цялото в кръв и тя се стичаше на бляскави, аленоструйки по врата му.

Ризата му бе подгизнала от кръв, а един от ръкавите липсваше от рамото му.

Очите на Джош се разшириха от ужас, щом се взря във фигурата. После тя се надигна и вдигна едничката си ръка, като го сочеше с пръст.

– Какво търсиш в стаята ми? – кресна гласът на Адам.

Тогава момчето зяпна и писък се изтръгна от гърлото му, а той се запрепва обратно към коридора.

По целия коридор се разнесе смях и всички врати зейнаха. От дъното на стаята прокънтя нечий смях и тогава зловещата фигура на Адам се появи на вратата. Само дето вече не бе Адам.

Това бе Джеф и очите му светеха от удоволствие, докато се наслаждаваше на уплахата, изписана на лицето на Джош:

– Във... ърнаах се! – пропя той.

– Върнах се и те пипнах!

За миг гняв обзе Джош, но после отзвуча, толкова бързо, колкото се бе и появил, и той се присъедини към общия смях.

Обаче по-късно същата вечер, когато си легна и се сети за шегата, която му бяха изиграли, взе да се чуди.

Как можеше Джеф да постъпи така толкова скоро след погребението на Адам.

Чак пък толкова ли не му липсваше Адам?

И тогава се сети какво му бе казал Джеф още вчера следобед.

„Може и да си прав... той може изобщо да не е умрял... навярно ще се върне някоя вечер и ще ти разправи какво се е случило.“

Когато най-сетне слънцето изгря на следващото утро, Джош изобщо не бе мигнал.

15.

Какво има? – попита Джош Ейми Карлсън. Понеделник сутрин бе и двамата бяха на път за семинара по изкуствен разум. Във въздуха се носеше свежият полъх на есента, предвещаващ края на лятото. Само преди миг тя му разправяше колко обича, когато листата на дърветата почват да менят цвета си и времето да става прохладно, но сега стъпваше тежко, с наведена глава, забила поглед в тротоара пред себе си.

– Май нищо – рече малко по-късно, щом най-сетне въпросът му на руши унеса й.

– Просто семинарът не ми харесва чак толкова.

– Ами, готин е – отвърна Джош.

Миналата седмица прекараха по-голямата част от времето си в лабораторията, работиха с плъхове и мишки, докато д-р Енджърсол ги запознаваше с най-елементарните познания за действието на интелекта. Повече от времето посветиха на опити с плъхове, строиха лабиринти и мамеха мъничките животинки с награди от храна да намират пътя си. За Джош опитите бяха вълнуващи и той бързо научи, че някои плъхове са по-възприемчиви от останалите.

Едни усвояваха първоначалния маршрут сравнително бързо, но когато променяха лабиринта, те продължаваха да следват единствено познатия им път, стигаха до задънен край, замираха и душеха отчаяно новата преграда и в безуспешен опит да си пробият път драскаха по нея.

Други обаче не си губеха времето с непознатите прегради, ами продължаваха да шарят из лабиринта по нови маршрути, като разчитаха на обонянieto си да ги отведе по-близо до храната.

Ала повечето от тях в крайна сметка замираха и не искаха да се отдалечават от храната и да изследват други възможности.

Един-два – най-умните – бързо хващаха цаката на лабиринта и изобщо не си губеха времето, когато попаднаха на току-що преградени пътеки, сменяха мигновено посоката и се отправяха по нови пътища, изобщо не се отказваха и най-сетне достигаха до храната.

– В това е разликата между интелект и условен рефлекс – обясни им д-р Енджърсол.

– По принцип и най-глупавите плъхове просто реагират на мириса на храна, като отиват направо към нея по единствената им позната пътека. Други не искат да се отделят от миризмата, макар и това да означава,

че няма да стигнат до източника ѝ. Но някои от тях, изглежда, са преценили, че има откъде да се мине, и ако успеят да намерят пътя, ще бъдат възнаградени.

На другия ден прикrepиха електроди на главите на три от плъховете и проследиха мозъчната им дейност, докато те се шураха из лабиринта и се ориентираха в променените криволичещи пътечки.

Докато момчетата не откъсваха очи от екраните на компютрите си и разговаряха възбудено, щом като забележеха изменения в графиките на мозъчната дейност на плъховете, Ейми все повече се умълчаваше.

– Какво има? – бе попитал Джош.

– Как само се отнасяте с плъховете! Пъхате електроди в главите им и ги карате да тичат из лабиринта.

– Ами какво да направим? Ако не правим опити, не можем нищо да научим. Освен това плъховете дори не разбират какво става с тях. Нищо не усещат.

– Ти откъде знаеш? – предизвика го тя.

– Ами ако ги боли?

– Да, ама не ги боли – възрази Джош.

– Д-р Енджърсол казва...

Киселото ѝ изражение стана гневно.

– Не ме интересува какво казва д-р Енджърсол. Всички в този семинар се държите, сякаш е гений.

– Ами, такъв си е! – разпали се той.

– И ако изобщо имаш мозък в главата... Но Ейми пак не го остави да се доизкаже.

– Имам точно толкова мозък, колкото и всички останали в този час – сопна се тя.

– И не ща да вярвам в никакви измишльотини само защото той ги е казал. Между другото, щом знае толкова много, защо все разправя, че всичко, което правим, е експериментално?

Джош реши, че няма смисъл да спори с нея. Изобщо повече не отвори дума за това. Но сега, докато се изкачваха по стъпалата към сградата, където се помещаваше лабораторията за изкуствен интелект, той я погледна подигравателно.

– И какво смяташ да правиш? Не можеш ей така да се откажеш.

– Защо пък не? – попита тя.

– Освен това д-р Енджърсол иска да участвам в някакъв си експеримент следобед, но не иска да ми каже за какво става дума.

Той се закова на място.

– Що за експеримент?

– Нали вече ти казах, че не иска да ми каже? Само спомена, че имало нещо общо с процеса на мислене у хората. Но откъде да знам дали да участвам, щом не ще да ми каже за какво става дума?

– Навярно това е част от експеримента – разсъждаваше на глас Джош.

– Сигурно, ако знаеш предварително за какво се отнася, това малко или много влияе на резултата. Нали знаеш, имаш повече време за мислене и така нататък.

– Е, няма значение – отвърна Ейми и отвори вратата.

– Щом не иска да ми каже за какво става дума, не виждам защо изобщо да участвам.

Тихо заприсъстъпваха по коридора към лабораторията, където останалата част от класа се бе скупчила около клетката. Джордж Енджърсол вдигна очи, за миг се вгледа в тях, а после погледна многозначително часовника на стената.

– Моите поздравления – бе коментарът му.

– Пристигате тъкмо навреме, дори сте подрашили с цели три секунди. Но след като и без това сте тук, защо не се приближите и да започваме, Ейми, стресната от язвителния тон на директора, усети очите ѝ да се пълнят със сълзи, но успя да се овладее. Джош пък от своя страна изобщо не забеляза укора в думите на д-р Енджърсол, защото вече се бе присъединил към групичката около лабораторната маса и любопитно се взираше в животинчето в клетката.

Беше котка, с обръсната и настръхнала от миниатюрни електроди глава. Сплетените в едно проводници от електродите през решетката на клетката водеха до компютъра.

Самата клетка се състоеше от три части, а в най-голямата се намираще котката. Другите две части бяха разположени една до друга в единия край на клетката, отделени от котката с две еднакви вратички, всяка от които се отваряше с голям цветен бутон.

– На котката вече е създаден условен рефлекс – обясни Енджърсол.

– Слаб електрически ток се предава по пода на клетката. Когато котката усети тока, може да го спре, като натисне един от двата бутона на по-малките прегради, същевременно получава и малко храна.

Ейми се сети за Таби, който дори в момента се бе свил на възглавницата на леглото ѝ, и потрепера, щом зърна нелепия вид на котката с гола глава, от която излизаша кълбо жици. Голяма, конусовидна, пластмасова яка около врата ѝ пречеше да свали с лапа жиците.

– Не изглежда много щастлива – каза тя едва чуто.

Д-р Енджърсол сви рамене.

– И на мен така ми се струва. Но пък изобщо не изпитва болка, ни то пък електрическият ток е толкова силен, че да я боли. Просто предизвиква условния ѝ рефлекс.

– Ами къде е храната? – попита Джеф Олдрич, без да откъсва очи от празните места, където обикновено се намираха наградите за правилен отговор.

Енджърсол се усмихна одобрително.

– В това се състои смисълът на днешния експеримент – каза той на класа.

– Ние ще предложим на котката две отрицателни възможности. Днес вместо да ѝ предлага храна и да прекъсва електрическия ток, един от бутоните ще задействува ръмжене на куче, а другият ще изпуска малко миризма на пор. И едното, и другото – додаде той – не са от най-приятните за една котка. По такъв начин тя ще трябва да направи избор. Ако иска да спре електрическия ток, трябва да избира измежду ръмженето на кучето или вонята на пората.

Лицето на Ейми Карлсън се изопна.

– Не бива да правим това – заяви тя. – Жестоко е.

Енджърсол ѝ се усмихна успокояващо.

– Котката няма да я боли, Ейми. А и след като всичко е свързано с компютъра, ще научим сума ти неща за физическите процеси в мозъка ѝ, докато се опитва да вземе решение. Това е Хобсъновият експеримент за избора, при който всяко действие завършва с отрицателно преживяване. Да започваме ли? – И без да дочака отговора на децата, бутна ключа, с който се задействуваше електрическият ток.

Тялото на котката се изопна и тя моментално протегна лапа и перна бутоната на лявата клетка. От малък високоговорител в самата клетка се разнесе ръмженето на куче. Котката отскочи назад и отново електрическият ток я загъделичка. Посегна отново и опита другия бутон. Сега пък около клетката се разнесе смрадта на пор и децата си запушиха нослетата, а котката – само на сантиметри от маркучето, изпускащо вонливия газ – отново отскочи назад.

Взмутена от видяното, Ейми грабна чантата с книгите си от масата, където я бе поставила само преди няколко минути, и закричи към вратата.

– Тръгвам си. Повече кракът ми няма да стъпи тук!

Изненадан от думите ѝ, Джош обърна гръб на клетката.

– Хайде де, Ейми, да не би да я тормозим!
– И още как – държеше на своето момичето.
– Измъчвате я и ще ви издам! – Останалите момчета от класа задюдюкаха. Ейми пламна цялата и се вбеси както от това, което се вършеше със злочестото животинче в клетката, така и от реакцията на съучениците си.

– Ненавиждам ви до един! – изкрещя тя. После вдигна дясната си ръка и с укор посочи с пръст Джордж Енджърсол.

– И вие не сте по-малко зъл от тях! – Избухвайки в плач, напусна стаята.

Джош понечи да тръгне след нея, но директорът го спря насред път.

– Остави я да си върви. Няма нищо. Реагира напълно основателно на експеримента. А и в известен смисъл е права – това, което правим, наистина не е много приятно за котката. Но не ѝ причиняваме никакви трайни увреждания, поне телесни. Но – продължи той, като отново насочи вниманието на класа към клетката – хайде да надзърнем какво става с мозъка ѝ.

Джош се колебаеше, разкъсван между импулса си да се втурне след Ейми и да се увери, че всичко е наред, и също толкова силното си желание да види края на експеримента. В крайна сметка любопитството му надделя и той се присъедини към групичката момчета, струпали се около масата.

На екрана линиите, отразяващи мозъчните вълни на котката, бяха като пошурели, криволичеха нагоре-надолу, като ясно свидетелстваха за объркването ѝ.

А в клетката самата котка крачеше напред-назад като обезумяла, посягаше първо към едното копче, после към другото и всеки път инстинктивно отскачаше от ръмженето на кучето и от вонята на пора. В края на краищата се сви треперееща на пода, неспособна да продължи безуспешните си опити да избегне неприятните дразнителни, които като че ли се появяваха от нищото.

Най-сетне Енджърсол изключи електрическия ток и задъханата котка взе бавно да се успокоява.

– Както видяхте – каза той на скупчилите се край лабораторната маса седем момчета, – котката не успя да направи избора си. Умствените ѝ ограничения не ѝ позволиха да избере по-малката от двете злини, да предпочете ръмженето или смрадта, вместо да продължи да страда от електрошока. Вместо това тя просто се колебаеше между двете крайности, докато най-сетне не блокира.

– Като компютър, който влиза в свредел и катастрофира – забеляза Джеф Олдрич.

Енджърсол кимна одобрително.

– Точно така. И именно в това е смисълът на целия експеримент. Преди да сме наясно с физическите процеси, които протичат в мозъка, докато прави избор между две отрицателни възприятия, едва ли ще можем да програмираме истински изкуствен разум.

– И сега какво ще правим? – попита Джош, като все още не разбираше какво точно са научили от експеримента, а думите на Ейми кънтяха в ушите му. Ако експериментът бе приключил, струваше му се, че страданията на котката бяха безсмислени. Само видяха какво не може котката.

Енджърсол се обърна към Джош и каза:

– И сега ни чака истинската работа. В компютъра са вкарани всички получени данни. И следващата ни задача е да анализираме тези данни. Ще вкараме записаните мозъчни вълни в компютъра, ще ги проанализираме, като търсим тенденциите в привидния хаос.

През останалата част от часа момчетата набираха команди на компютъра и сравняваха дейността на всяка отделна част от котешкия мозък с останалите. Само след няколко минути всички почти забравиха за реакцията на Ейми Карлсън на експеримента.

Освен Джордж Енджърсол.

За него експериментът бе протекъл чудесно. Ейми Карлсън, цялата сценка бе разиграна само заради нея, реагира точно както бе очаквал.

Тя бе нещастна и ядосана.

Напрежението у нея растеше.

* * *

В канцеларията си във факултета по психология при университета в Барингтън Джанет Олдрич унило се вирише в бюрото си и се питаше дали наистина се бе върнала на работа. Прекараната вкъщи седмица, през която, щом зърнеше или се докоснеше до нещо, тя се сещаше за Адам и от все още незарасналата рана на нейната скръб рукваше кръв, с нищо не бе помогнала за съвземането ѝ. Всъщност откри, че дългите дни на бездействие само усилваха болката, защото след като нямаше какво да прави, тя все си мислеше за загубата на сина си.

И така, тази сутрин се върна на работа, но и тук положението не бе кой знае колко по-добро. Всеки срещнат като че ли проявяваше безкраен такт и изобщо не споменаваха за смъртта на Адам или пък се

държеше толкова внимателно, че Джанет взе да се чувствава като инвалид. Сякаш всеки искаше да ѝ помогне.

Сутринта някой ѝ бе приготвил чаша кафе, друг пък ѝ донесе сутрешната поничка от студентската столова.

Джени Фелпз, асистент-преподавателката, заместила Джанет миналата седмица, настояваше да остане поне и днес.

И почти отвсякъде слушаше едно и също. След като дръпнеха Джанет настрана повтаряха в сподавен шепот все един и същ въпрос.

– Как си Джанет, ама честно?

Сякаш всеки, съгласно някакво неведомо, неразбираемо за Джанет право, очакваше от нея да сподели личната си скръб, да признае само на него, че е на път да се побърка, да се самоубие или пък не може да преживее загубата на Адам.

А всичко това в един или друг момент бе самата истина но според нея това не бе тяхна работа, ами нейна и на Чет. На всяко, неизменно повтарящо се, прошепнато запитване отвръщаше едно и също:

– Честно, добре съм. Най-доброто решение е да се върна на работа и да започна наново да живея.

Тези думи, разбира се, бяха толкова кухи, колкото се чувстваше и самата тя, но май задоволяваха питащите и те се усмихваха с облекчение и я уверяваха, че точно така е трябвало да постъпи.

А сега, един час преди обяд, тя огледа отрупаното си бюро и се чудеше какво да стори, за да отхвърли по-бързо по-голяма част от насъбраните книжа.

Погледът ѝ се спря на купа от десетина дисертации, насъбрали се през лятото, които сега чакаха да бъдат ксерографирани и разпратени на рецензентите.

Точно за такава идиотска работа я биваше в момента. А монотонният, ритмичен шум и движенията на ксерокса винаги ѝ действаха успокоително и в трескавите следобеди, когато студенти и професори сякаш се изсипваха при нея от всички посоки, нерядко прибягваше до него да успокои нервите си.

Взе купчината дисертации и се оттегли в малката стаичка на кабинета си, където ксероксът весело примигваше с контролните си светлини и я чакаше.

Измъкна първата дисертация от папката и я пусна в подаващия улей, набра клавишите, които нареждаха на машината да направи и сортира пет копия, и натисна копчето за старт.

Машината оживя и взе да издърпва долните страници от купа, като

ги подаваше към огледалото и преди да ги изплюе обратно, този път отгоре, ги копираше в пет екземпляра.

От Джанет се искаше само да стои там, в случай че машината вземе да смачка някой от оригиналите или пък се задави с някой лист копирна хартия, което бе почти изключено.

Първата дисертация се извъртя в пет екземпляра от по 30 страници всеки и когато свърши, Джанет събра и подреди купчините копия и ги остави до машината за подвързване, работата, която бе толкова лесна, че ѝ доставяше истинско удоволствие. И щеше да си я запази за следобеда.

Продължи с купчината, като правеше по пет копия от всяка дисертация, и в края на краищата стигна до предпоследната. Тъкмо я постави върху копирната машина и вече щеше да я пхне в улея, когато заглавието ѝ привлече погледа и дъхът ѝ секна:

ДАРЪТ НА СМЪРТТА: ИЗСЛЕДВАНЕ НА САМОУБИЙСТВОТА СРЕД ГЕНИАЛНИТЕ ДЕЦА

С треперещи ръце прелисти заглавната страница и прегледа резюмето на дисертацията.

Очите ѝ пробягаха по редовете и научи, че студентът, автор на тази дисертация, цяла година е посветил на психологическа оценка на талантивите деца, които бяха посегнали на живота си. Целта на тази дисертация бе да се състави психологически профил, който да послужи като ранно предупреждение за определяне на предразположените към самоубийство деца, преди да е станало твърде късно. С разтреперани ръце Джанет прелисти набързо дисертацията. Спря се на заглавието на една глава по средата:

АКАДЕМИЯТА В БАРИНГТЪН: ИСТОРИЯТА НА ШЕСТ СЛУЧАЯ

Щом се зачете, усети кръвта и да се смръзва. Наистина ли бе възможно през последните пет години шест от възпитаниците на Академията да се бяха самоубили? Само дето не бяха шест.

Вече бяха седем, защото проучването за дисертацията очевидно е приключило, когато само преди малко повече от седмица Адам бе умрял.

Джанет стоеше и не смееше да мръдне до копирната машина, а в стомаха си усети странна празнота.

Налагаше се да прочете дисертацията, трябваше да разбере какво бе открил този абсолвент, трябваше да знае дали ако бе зърнала дисертацията само преди две седмици, можеше да спаси сина си.

И въпреки това сега не можа да я прочете, дори не можа да види отделните глави.

Изчака ръцете и да се успокоят. Когато си възвърна що-годе спокойствието, се залови да копира дисертацията.

Но вместо да изкара пет копия, този път направи шест.

По едно за всеки от оценителите в студентската комисия.

И едно за нея. Макар и да нарушаваше реда в колежа, щеше да я мушне в чантата си и следобед да я отнесе у дома.

Още тази вечер щеше да я прочете и да се опита да разбере как така Академията е загубила толкова много свои възпитаници за толкова кратко време.

* * *

Ейми Карлсън седеше сама на една ъглова маса в столовата на Академията с лице към стената и се опитваше да преглътне обедата си. Не обърна внимание на Джош Маккалъм, когато той се опита да я придума да седнат на обичайната им маса, като дори не му отвърна, докато минаваше покрай него с подноса си в ръце.

След като напусна лабораторията, отиде в стаята си, промъкна се незабелязано в дома през задната врата и хукна по стълбите, преди Хилди Креймър или някой друг да успее да я забележи. Щом влезе в стаята си, тя грабна Таби от възглавницата си, после се тръшна на леглото, като люлееше котето в скута си, галеше го и му говореше, сякаш като отрупваше с ласки Таби, можеше но някакъв начин да облекчи страданията, на които бе подложено животното в лабораторията.

И стоя там чак до обед, като пропусна останалите сутрешни часове.

Но когато дойде време за обяд, реши, че е по-добре да слезе в столовата, макар и да не бе гладна. Иначе някой – навярно Джош – щеше да дойде да я търси, а на нея все още не ѝ се говореше нито с него, нито с когото и да било.

И така, слезе в столовата, взе си обяда и без да обръща внимание на останалите деца, седна на маса с лице към стената и се вторачи, без да докосне храната в чинията пред себе си.

За пръв път, откакто се познаваха с Джош и реши да остане в

Академията, ѝ се прииска да си е у дома, да се върне в собствената си стая в родната ѝ къща, където собствената ѝ котка я чакаше.

Може би тази вечер, след вечеря, ще позвъни на родителите си и ще ги помоли да дойдат и да я приберат. Дори предпочиташе да ходи на обикновено училище, вместо да остане тук, където тормозеха дребните животинки!

Усети на рамото си нечия ръка и скочи.

– Ейми? – каза Хилди Креймър.

– Какво се е случило? Защо седиш сама? – Детето се наежи.

– Просто така искам.

Хилди свали ръка от рамото ѝ. За миг си помисли, че главната възпитателна ще я остави на мира. Обаче тя седна на стола до нея.

– Е, знам, че нещо е станало – изрече Хилди, като сниши глас, така че никой освен Ейми да не я чуе.

– Д-р Енджърсол иска да те види в кабинета си, преди да започнат следобедните занимания. А и след семинара не си се явила в нито един час, нали?

Ейми боязливо облиза долната си устна и поклати глава.

– Н... нито пък останах в неговия час – призна си тя.

– Те правеха разни неща на едно котенце и аз си тръгнах.

– О, божичко – въздъхна жената.

– Значи затова д-р Енджърсол иска да те види?

– Предполагам. И ще ме прати у дома? – попита тя, като се опитваше думите ѝ да не прозвучат твърде нетърпеливо.

Хилди се подсмихна.

– Кой знае защо не съм на това мнение. Не е толкова лесно да те изгонят от Академията. Подозирам, че просто иска да ти обясни с какво са се занимавали и да ти помогне да разбереш, че всъщност котето не го е боляло.

– Да, ама го болеше! – възкликна Ейми и възмущението ѝ отново се надигна.

– Той го измъчваше!

Хилди вдигна вежди.

– Измъчвал го? Не мога да повярвам, че д-р Енджърсол ще стори нещо такова.

– Но това е самата истина! – държеше на своето детето.

И като се стараяше, доколкото може да не преувеличава, разказа за експеримента и какво се бе случило с котката. Когато свърши, изражението на възпитателната не бе по-малко сърдито от нейното.

– Ако това е истина и аз като теб мисля, че е просто ужасно.
– Ама точно така стана – викна Ейми.
– Питайте когото щете, ако не ми вярвате! Питайте Джош! Той видя всичко! Всички момчета видяха. Но на тях им е все едно. Дори им се стори забавно!

Хилди поклати глава съчувствено.

– Какво друго може да се очаква от момчетата. Знаеш ли какво ще направим? Ще дойда с теб да разговаряме с д-р Енджърсол, да го видим какво ще ни каже. И ако смята да прави още такива опити, ще се обадим в Дружеството за защита на животните. Как ли пък не, няма да търпим да се гаврят с животните в часовете ни!

Ейми се вторачи в главната възпитателка.

– Искаш да кажеш, че не знаеше?

– Разбира се, че не знаех – отвърна Хилди.

– Хайде сега, ела. Да идем да си поговорим с д-р Енджърсол.

Стиснало главната възпитателка за ръка, момичето заряза непокътнатия си обед на масата. Може би, в края на краищата, всичко щеше да се оправи. Всъщност постъпи точно както бе казала и издаде д-р Енджърсол, а вместо да й се разгневи, както очакваше, Хилди бе на нейна страна!

Но когато излязоха от дома и поеха към кабинета на д-р Енджърсол, през главата й мина друга мисъл.

След като и Хилди бе на нейна страна, директорът нямаше ли да й се ядоса още повече?

Когато стигнаха до кабинета му на последния етаж на сградата, в която се помещаваха лабораториите по изкуствен разум, д-р Енджърсол изобщо не й се сърдеше.

Всъщност той сякаш се безпокоеше повече за нея. Дори, изглежда, не се разсърди, когато му каза, че вече не иска да участва в специалния семинар.

– Всичко, което правим, ми се струва нечестно към животинките – рече Ейми.

– А не мога и да мисля за това, за което съм там. Все се безпокоя за животните.

– Ама, Ейми – обясни й още веднъж той.

– Всъщност ние не ги нараняваме. Дори котката, с която работихме днес, просто й няма нищо. След месец козината на главата й ще порасне отново и тя ще бъде същата като преди.

– Просто не е редно да нараняваме клетите животинчета – заяви тя.

– А и Хилди е съгласна с мен.

Енджърсол се извърна към администраторката си.

– Вярно ли е това?

Тя се поколеба, после кимна.

– Боя се, че да, Джордж. Изобщо нямах представа, че в този семинар пускаш ток на котки. Знаеш какво ми е мнението за подобни експерименти. – Дватамата се спогледаха дълго и изпитателно.

– Ако това продължи, боя се, че ще се наложи да си подам оставката.

– А и ще ви издадем на Дружеството за защита на животните – додаде Ейми.

Енджърсол си пое дълбоко въздух.

– Всъщност вие двете не ми оставяте голям избор, нали? Не ми се ще да ви загубя и двете, а ми се струва, че ще се намерят и други начини за преподаване. И така, няма повече да правим опити с животни. Доволни ли сте? Ейми се подвоуми.

– Ами тогава какво ще правите? – Той ѝ се усмихна.

– Какво ще кажеш за това? Вместо да се опитваме да разберем как мислят животните, ще направим опита, за който ти споменах миналата седмица, и тогава ще разбереш.

– Ама аз нищо не знам за това? – възрази Ейми.

– А и нямам намерение да ти казвам – отвърна Енджърсол.

– Ако ти кажа, няма нищо да стане. Но ще ти обещаю следното. Няма да те карам да правиш нещо, което не искаш да правиш, и ти можеш да прекратиш експеримента, когато си поискаш. А и Хилди ще присъствува просто да сме сигурни, че никой няма да се опита да те уговаря за нещо. Съгласна ли си?

Умът на детето трескаво работеше и търсеше някаква клопка. Но щом Хилди, която бе на нейна страна, щеше да присъствува, за каква клопка можеше да става дума? В крайна сметка се съгласи.

– Добре. Но няма да правя нищо, което не искам!

– Няма и да те карам – повтори Енджърсол.

Няколко минути по-късно Ейми излезе от кабинета на директора, без да съзнава, че за пореден път я подвеждат да стори точно това, което той искаше.

– Какво стана тази сутрин? – понита Енджърсол, когато с Хилди Креймър останаха сами в кабинета.

Тя се усмихна, но в усмивката ѝ липсваше топлотата, която все намираше заради децата.

– Цяла сутрин си седя в стаята и когато слезе, не искаше да разговаря с нито едно дете. Дори и с Джош Маккалъм. Енджърсол кимна доволно.

– Значи всеки ще си спомня само, че е била много сърдита и разстроена?

– И необщителна – допълни жената.

– Идеално – промърмори той.

– Точно като Адам Олдрич.

16.

Ейми вдигна поглед към часовника на стената. Само още пет минути и последният ѝ час за деня свършваше.

Искаше ѝ се да трае цял следобед, чак до вечерята, защото всяка изминала минута я приближаваше до експеримента.

– Но нали е казал, че няма да правиш нищо, което не искаш? – държеше на своето Джош, когато говориха преди час в междучасието между история и математика.

– От какво толкова се плашиш?

Вместо да отговори на въпроса му, Ейми изобщо не продума, понеже в ума ѝ още бе котката от клетката, свързана с компютъра, подложена на електрошокове, ужасяващ лай и зловонната смрад на пората.

Страхът ѝ още не бе преминал, когато г-жа Уилсън, преподавателката ѝ по математика, ѝ връчи в началото на часа бележка, в която ѝ се нареждаше да се яви в три и тридесет във физкултурния салон. Бележката бе подписана от д-р Енджърсол. Защо ли я викаше във физкултурния салон? Там ли щеше да се проведе експериментът?

– Ейми? Ейми, ти изобщо слушаш ли? – Гласът на Енид Уилсън, математичката, отекна в главата на разтревоженото момиченце. Сепната, Ейми по навик се изправи на стола си.

– Изобщо внимаваше ли, Ейми? – Г-ца Уилсън, висока, слаба жена, с бели коси, прибрани и закрепени в строг кок на тила ѝ, я гледаше ядосано над рамките на очилата си. От резкия ѝ глас Ейми се сепна.

– М... мислех си за нещо друго – рече тя с потреперващо гласче.

– Очевидно – отвърна Енид Уилсън с дрезгав глас.

– Но в моя час искам от теб да внимаваш. – Почука тя с показалката в ръка по черната дъска зад себе си.

– Можеш ли да решиш това уравнение или не?

Детето се вторачи в сложното алгебрично уравнение изписано на дъската, като си знаеше, че би трябвало да го реши наум. Съсредоточи се, присви очи, сбърчи чело и се зае с изчисленията, като си представяше цифрите в паметта си толкова ясно, сякаш работеше с молив и бележник.

– Хайде, Ейми, не е толкова трудно – обади се г-ца Уилсън.

– Става дума за едно просто подвеждане под общ знаменател!

Ейми преглътна и се опита да махне буцата, която внезапно бе

застанала на гърлото ѝ. В паметта ѝ цифрите избледняха и тя забрави докъде бе стигнала с уравнението.

– Н... не мога да го реша – промълви.

Учителката я погледна и на нея ѝ се прииска да потъне в земята.

– Тогава ще се наложи да ти дам допълнително домашно за довечера – каза ѝ тя, а другите деца се подхилваха на неловкото ѝ положение.

– Щом нямаш намерение да внимаваш в час, просто ще се наложи да свършиш тази работа в стаята си. – И като се усмихна, г-ца Уилсън се обърна към останалите.

– Решете първите петнадесет задачи в края на третата глава – рече им тя.

– Останалите ще ги реши вместо вас Ейми Карлсън. – Ейми се ококори. Ако трета глава приличаше на първите две, трябваше да решава петдесет задачи. А тя имаше да чете и една глава по история и да пише преразказ за г – н Конърс. Щеше ли изобщо да успее? И всичко това само защото не бе успяла да реши едно тъпо уравнение!

Звънецът би. Щом останалите ученици се юрнаха към вратата, нетърпеливи да излязат на следобедното слънце, Ейми си остана на мястото. Когато стаята най-сетне опустя и останаха сами, учителката се вторачи въпросително в нея.

– Имаш ли нещо да ми кажеш, Ейми? – попита тя. За миг Ейми се почуди дали изобщо има смисъл да ѝ казва още колко много има за учене тази вечер. Реши, че няма. Г-жа Уилсън не беше като г-н Конърс, който винаги намираще време да изслуша проблемите на учениците си. Г-жа Уилсън, изглежда, изобщо не се интересуваше колко домашни имат по другите предмети. Когато миналата седмица Брад Хиншоу се бе оплакал, че домашното е твърде дълго, тя му бе отговорила:

– Всичко се свежда до това как си разпределяте времето. Вие сте надарени деца и ние сме тук да отправяме предизвикателства към интелекта ви, а не да се съобразяваме с навиците ви, придобити в държавните училища. Известно ми е, че за вас досега всичко е било много лесно, но в живота не е така. Трябва да се научите да правите каквото ви помогат, без да се оплаквате.

– Ама и тя е една злобарка – промърмори Брад на излизане от класната стая. Когато няколко от децата прихнаха, г-жа Уилсън ги върна обратно в класната стая и поиска да разбере за какво се смеят. А после бе удвоила домашното на Брад.

– Н... не, г-жо Уилсън – най-сетне рече Ейми, докато учителката не сваляше очи от нея.

– Нищо ми няма. Съжалявам, че не внимавах.

Устните на Енид Уилсън се разтегнаха в подобие на усмивка.

– Много добре. Приемам извинението ти. И утре ще очаквам – додаде тя, като усмивката ѝ се стопяваше – домашното ти. А сега предлагам да не се бавиш. Знаеш, че д-р Енджърсол не обича да го карат да чака.

Кимайки набързо, Ейми измъкна чантата с учебниците си изпод чина и излезе от стаята. На излизане от сградата зави наляво и се запъти към физкултурния салон от другата страна на университетското градче.

Ами ако промени решението си?

Дали експериментът вече не бе започнал?

Огледа се наоколо. Неколцина от колежаните се бяха излегнали под дърветата, а другите разхождаха из алеите, но като че ли никой не ѝ обръщаше внимание. А не усещаше по тила си и онова гадно чувство, което се появяваше винаги когато я наблюдаваха.

С въздишка реши, че експериментът още не е започнал, и влезе в съблекалнята. Нямахме никого освен Хилди Креймър, която се изправи, щом Ейми влезе във влажната стая.

– Тъкмо се чудех дали изобщо ще се появиш – каза усмихната Хилди. – Д-р Енджърсол иска да си облечеш банския и да отидеш при басейна. Ейми се нацупи.

– Басейна ли? Там ли ще се проведе експериментът?

Възпитателката кимна.

– Тук ли ти е банският? Детето поклати глава.

– В стаята ми. Никой не ми е казал да го нося. Да отида ли да го взема?

– Вече се бе упътила към вратата, когато Хилди я спря.

– Няма нищо, Ейми. Имаме колкото си щеш бански. Ще ти донеса един.

Момичето отиде до шкафчето си и взе да се съблича, а минута покъсно жената се появи отново, като носеше един от безформените, светлокафяви цели бански, с които физкултурният салон разполагаше.

– Уфф! – Ейми погледна гнусливо банския.

– Как ги мразя тези неща!

Хилди се усмихна.

– Че кой не ги мрази? Но поне се опитам да ти намеря някой, дето да не е толкова износен.

Детето взе банския, после се доразсъблече и се намъкна в него. Като мушкаше ръце през презрамките и извиваше тяло, тя го навлече, а

после погледна с надежда Хилди.

– Наистина ли ми стои толкова ужасно?

– Е, предполагам, че няма да спечелиш конкурса за малката мис Америка, но можеше да е и по-зле. Поне ти е по мярка и не е целият в дупки. Готова ли си?

– Май, че да – съгласи се тя и последва Хилди през съблекалнята към душовете, после влезе в мивката за крака, която представляваше плитък улей, издълбан в цимента пред вратата за басейна. Внезапно нервите на Ейми не издържах. Тя вдигна умоляващо очи към Хилди.

– Ще ми кажеш ли в какво се състои експериментът?

Сърдечният смях на Хилди изпълни цялата съблекалня и само като го чу, Ейми се почувствува малко по-добре.

– Защо просто не престанеш да се тревожиш? – попита тя.

– Знаеш, че няма нищо да ти кажа, освен че нищо няма да ти се случи. А щом не искаш да участвуваш, никой не те кара. Щом разбереш за какво става дума, можеш да си вървиш, ако това искаш.

Ейми си пое дълбоко дъх и се замисли. Да се довери ли на Хилди? В крайна сметка тя застана на нейна страна по въпроса за експериментите с животни. Така че какъвто и да бе този експеримент, не можеше чак толкова да е лош. Промуши се през вратата към басейна. И се спря, слисана от гледката.

В далечния край на басейна висеше завеса, така че трамплинът изобщо не се виждаше. На около три метра от нея, близо до басейна имаше стол. До него имаше маса, върху нея стоеше компютър и нещо приличащо на чифт слушалки. На няколко места около басейна бяха монтирани видеокамери, до една насочени към празния стол.

На друг стол седеше д-р Енджърсол пред екрана на компютъра. Край него бяха насядали останалите участници в семинара.

Дали всички знаеха какво щеше да стане? Само на нея ли не бяха казали?

Почувствува се измамена.

Първо ѝ хрумна да се обърне и да хукне през вратата, но съучениците ѝ вече я гледаха, вторачили се в нея, сякаш бяха сигурни, че ще се уплаши още преди да започнат.

А присъствуваха не само съучениците ѝ.

От групичката деца, скупчени около компютъра, очите ѝ се прехвърлиха на малката трибуна с лице към басейна от другата страна. Там по пейките имаше поне петдесетина колежани и те я зяпаха.

Ейми усети, че пламва от неудобство. Наистина ли всички тези

хора се бяха насъбрали само да я гледат? Но защо? Какво ли щеше да стане?

Зад себе си чу Хилдиния глас.

– Добре ли си, Ейми? Да вървим ли по-нататък?

На Ейми ѝ се искаше да се разтвори циментът и да потъне в земята. Защо се бяха събрали всички тези хора? Защо не бяха дошли само децата от семинара, с които поне се познаваше? И какво ще стане, ако се обърне и побегне към съблекалнята? Щяха да ѝ се смеят.

До един. Щяха да разберат, че е пзла, и даже и да не се смееха с глас, вътрешно щяха да ѝ се подиграват.

В столовата доточера щеше да слуша как останалите деца ѝ къткат, подигравайки се на шубето ѝ.

Щеше да стане за смях дори на приятелите си и щеше да се чувства все едно се е върнала в държавното училище, където всички се държаха, сякаш е някакъв чешит или нещо такова.

Не!

Няма да позволи това да се случи. Все някак ще го изтърпи. Пое си дълбоко въздух, после бавно го изпусна.

– Н... нищо ми няма – едва смогна да отговори тя, но дори сама чу как потреперва гласът ѝ.

– Просто не... кои са тези хора?

Хилди ѝ се усмихна окуражително.

– От един от курсовете по психология. Д-р Енджърсол ги покани да присъствуват на експеримента.

– А мен забрави да предупреди – проплака Ейми.

Усещайки какви мисли минават през ума на момиченцето, възпитателната коленичи и взе ръката му в своята.

– Няма страшно, Ейми. Нищо няма да ти се случи. Те са тук просто като зрители. Няма да гъкнат, нито пък ще сторят нещо. Всичко ще бъде наред.

– К... какво трябва да правя?

– Просто седни на стола – каза ѝ Хилди.

– Хайде, ще дойда с теб.

Хванала я за ръка, тя я заведе до стола и Ейми приседна боязливо на крайчеца. И чак тогава д-р Енджърсол обясни какво ще правят.

– Към теб, Ейми, ще прикрепим електроди – обясни той.

– Но те са напълно безвредни, само дето регистрират телесните ти реакции. Обещавам ти, че изобщо нищо няма да усетиш. Ние само ще регистрираме промените в пулса и дишането ти, както и ритъма на

мозъчните ти импулси. Камерите ще запишат изражението на лицето ти и движенията на тялото ти. И така, само трябва да стоиш на мястото си.

– Но защо точно аз? – попита Ейми.

– Какво искате от мен?

– Само след минута ще видиш – отвърна ѝ Енджърсол.

– И не забравяй, че можеш да си тръгнеш, когато си искаш, точно както ти обещах.

„И всички да ми се смеят“ – помисли си тя. Седна неподвижно на стола, докато д-р Енджърсол прикрепваше електродите към тялото ѝ.

Скоро бе накичена с повече жици от котката тази сутрин. Най-сетне той постави на главата ѝ шлема и тя усети безброй миниатюрни иглички да притискат скалпа ѝ.

– Боли ли? – попита я.

– Не би трябвало, но ако те боли, мога да го наглася, така че да не ти убива. Електродите трябва само да докосват главата ти.

– Аз... добре е – успя да каже Ейми. После погледът ѝ срещна този на Енджърсол и той видя страха в очите ѝ.

– Нещо ще се случи, нали? – попита тя.

– Нещо ужасно.

– Няма нищо страшно – увери я Енджърсол. Провери още веднъж електродите, после отиде при екрана на компютъра. На него ясно се виждаха ритъмът на дишането, пулсът и диаграмата на мозъчните вълни на детето, които говореха за човек под известно умствено напрежение.

Но нищо извън пределите на нормалното.

– Добре – рече той.

– Време е да започваме. Само ще те помоля да помислиш и да вземеш решение.

В далечния край на басейна изведнъж дръпнаха завесата. До високия трамплин за скокове бе издигнато скеле. От него висеше въжето с възли, същото, което се бе опитала да изкатери в салона миналата седмица.

Опитала се бе и не бе успяла.

– Искам да си избереш едно от тях, Ейми – каза ѝ д-р Енджърсол.

– Кое от двете предпочиташ? Да се изкатериш по въжето или да скочиш от високия трамплин за скокове?

Детето се ужаси. Шегуваше ли се той? Наистина ли трябваше да стори едно от тези неща?

Но нали каза, че няма! Каза, че изобщо не трябва да прави нищо! Само да седи там.

Сърцето ѝ се сви. Вече чуваше смеха на приятелите си, когато усетят, че ужасно я е страх както от въжето, така и от трамплина.

Котката!

Той правеше с нея същото, каквото бе сторил с котката. Две отрицателни възможности.

Да избере между две омразни ѝ неща или всички да разберат какъв ужас изпитва.

Да разберат и да се примири с подигравките им. Страхопъзла, страхопъзла, Ейми е страхопъзла!

И макар че никой не бе промълвил тези думи, тя вече ги чуваше да кънтят в ушите ѝ.

Откъсна очи от въжето и трамплина и погледна лицата на съучениците си, скупчили се около компютъра, някои не откъсваха очи от екрана, други – в нея.

Джеф Олдрич се хилеше, вече се досещаше колко я е страх. Какво ли щеше да му хрумне? Просто щеше да ѝ се подиграва?

Или пък щеше да му хрумне нещо по-лошо? Може би щеше да я провеси през прозореца, да я люлее над тротоара и да я плаши, че ще я пусне.

Взеха да ѝ минават какви ли не мисли. Какво бе за предпочитане? Да ѝ се смеят всички и да я задяват или да направи избора си и да се опита да преживее ужаса, който винаги я обземаше, щом се отделише на повече от няколко метра от земята?

Но нали д-р Енджърсол ѝ каза, че само ще трябва да избира! Изобщо няма да се налага да прави каквото и да е!

Обаче едва ли ще ѝ се размине само с това. Ако каже, че избира едното или другото, а после откаже да го стори, всички ще разберат!

Попаднала бе в клопка.

Въпреки обещанията си той я бе подмамил в капан.

Кое да избере?

Въжето?

Спомни си как се вцепени там, горе, от ужас да не би да падне, вкопчи се във въжето, докато треньорът не се изкатери и я свали.

А дори не успя да събере кураж да изкачи стълбата на трамплина.

Въже и стълба! Какво толкова се плашеше от една тъпа стълба и едно глупаво въже!

Ами ако паднеше?

Ако паднеше от въжето, щеше най-малкото да си счупи крак.

– Но от стълбата с перилата, за които да се хване, и стъпалата, по

които да стъпва, можеше и да не падне. А когато се изкачеше на върха, само трябваше да прекоси до края и да скочи.

Само при мисълта да застане на тясната дъска на три метра над басейна я сви стомахът и от страх вътрешностите ѝ се обърнаха.

Та тя бе само на три метра! Какво щеше да ѝ стане?

Не ще и дума, че предпочиташе мимолетния ужас пред всеобщия присмех, защото е страхопъзла.

– И... избрах си – прошепна тя.

– Ще скоча от трамплина.

Д-р Енджърсол моментално стана от стола и дойде да свали шлема от главата ѝ, а двама студенти от последния курс махнаха електродите от тялото ѝ. Но камерите, които запечатваха всяко нейно изражение, всяко трепване на тялото ѝ, продължаваха да работят.

И всички не сваляха очи от нея.

Пристъпи към стълбата, която водеше до върха на трамплина, и стисна здраво перилата. Стъпи с краче на най-долното стъпало и започна да се качва.

Стигна до средата и щом погледна надолу, замръзна.

„Продължавай! – рече си тя наум. – Просто се изкачи, прекоси дъската и скочи.“

После се взря в цимента долу, страхът ѝ от височина се надигна в нея и тя разбра, че не ще може да се изкачи.

„Не гледай надолу“ – изкомандува се тя.

Насила вдигна поглед нагоре и там съзря, надвиснала над нея, дъската на трамплина.

Не!

Не можеше да се изкачи, нямаше да може да я прекоси! Много е тясна. Ще падне, преди да направи и една крачка.

Усетила как и последните капчици кураж я напускат, тя зариде. С обляно в сълзи личице съумя да слезе от стълбата и закрила с длани лице, хукна към съблекалнята. Във въображението си вече чуваше съпроводилия я смях. После прекоси празните кабинки за душеве и се озова в съблекалнята. Докато стигне до шкафчето си, почти съблече банския си, а след като го свали съвсем, го захвърли в един ъгъл и взе да навлича дрехите си колкото се може по-бързо. Остави шкафчето си да зее и с разтърсвано от ридания телце Ейми Карлсън напусна физкултурния салон.

Когато Хилди Креймър дойде да я потърси, в съблекалнята нямаше никого, но тя почти със сигурност знаеше къде е отишло детето.

Когато жената излезе от салона, нямаше и следа от топлото и сърдечно изражение, с което обикновено разговаряше с децата или с родителите им; на лицето ѝ се бе изписала твърда непоколебимост. Хилди Креймър възнамеряваше да открие Ейми, преди някой друг да я зърне.

* * *

Джанет Олдрич се отказа от опитите да се съсредоточи върху работата си. Макар и да бе малко след четири часа, знаеше, че никой няма да възрази, ако днес си тръгнеш по-рано. Не че бе свършила кой знае колко работа, защото докато си загуби сутринта с всичките онези, които дойдоха да ѝ изкажат съболезнованията и подкрепата си, то по-голямата част от следобеда ѝ мина в размисъл за дисертацията, която още лежеше скътана дълбоко в чантата ѝ. По време на обяда успя да си намери, спокойно кътче и се зачете, но не бе напреднала кой знае колко. Сърцето ѝ се късаше само като четеше за всички тези дечица, станали жертва на същото напрежение, на което в крайна сметка се бе поддал и Адам. Неведнъж се наложи да спре да чете, защото дори в сухия, прозаичен стил, в който бе написана работата на абсолвента, човешкото състрадание избиваше на повърхността.

Сякаш всяко от споменатите в дисертацията дечица протягаше ръце към нея, зовеше за помощ, умоляваше я да стори нещо за него.

Но нищо не можеше да стори, защото и те като Адам бяха вече мъртви.

Най-малкото нямаше и пет години, когато пред очите на майка си и по-голямото си сестриче се бе хвърлило под колелата на автобуса. Изобщо не съществуваше каквото и да е съмнение, че е видяло автобусът да идва. Дори го бе посочило на майка си.

Заедно спрели и го гледали да се приближава с равномерна скорост от шестдесет километра в час.

И в последния миг момченцето се отскубнало от ръката на майка си, втурнало се като стрела на пътя и се хвърлило под колелата.

Джанет не можа да дочете редовете, съкрушена от мъката, която майката на детето несъмнено е изпитала, думите се замъглиха от сълзи-те ѝ и в крайна сметка прибра дисертацията в чантата си.

Но довечера щеше да я дочете, колкото и трудно да ѝ бъде. Дотогава знаеше, че няма да може да похване каквото и да е, защото заловеше ли се с нещо, дисертацията сякаш я зовеше, молеше я да ѝ обърне внимание.

В крайна сметка даже се отказа да се опитва да работи и взе да се

приготвя за края на работния ден. Набра на компютъра си команда за отпечатване на документа, върху който бе работила – последния редактиран екземпляр на статия, която шефът на факултета изпращаше до едно от списанията по психология – и се зае да прибира документите от бюрото си обратно в шкафа, като поставяше всеки в съответната папка. В дъното принтерът тихо жужеше и ѝ действуваше кой знае защо успокоително, като на всеки тридесет секунди заглъхваше за малко, докато вкарваше нов лист във валяка. Почти машинално взе да брои отпечатаните страници.

По средата на седмата принтерът внезапно спря.

Джанет се сепна и погледна към машината.

Страницата не помръдваше, а някъде по средата един ред чакаше да бъде довършен.

Никоя от предупредителните светлини на принтера не светеше, така че тя насочи вниманието си към екрана на компютъра. Програмата бе засякла.

Проклинайки тихичко под нос, Джанет набра отново програмата, извика нужния ѝ файл и го нагласи да започне да печата, от началото на седмата страница. Когато свърши, отиде при принтера, натисна копчето за подаване на нов лист във валяка и пак се върна при компютъра.

Вторачи се в екрана.

Отново текстообработващата програма бе блокирала. Екранът пред очите ѝ бе пуст.

Отново взе да набира командите за възстановяване на програмата, но този път и клавиатурата отказа.

Натисна едновременно клавишите „контрол“, „алт“ и „изтрий“ и почака целият компютър да се задействува отново. Нищо не последва.

С въздишка посегна към червеното копче на самия компютър и тъкмо мислеше да го изключи от мрежата, да изчака пет секунди, а после пак да го включи и да започне всичко отначало, когато изведнъж екранът оживя:

МАМО

За миг Джанет не сваляше очи от тази дума. Какво ставаше? Наистина ли това бе думата, с която цял живот я зовяха децата и или просто компютърът изхвърляше някаква безсмислица?

Опита се още веднъж да задействува компютъра и този път успя. Екранът опуствя, после поредица от команди се изредиха на него, докато

оперативната система се възстановяваше. Но тъкмо се канеше отново да набере командата за текстообработващата програма и екранът отново оживя. Този път и дума не можеше да става за грешка: МАМО. АЗ СЪМ. АДАМ.

Джанет се взираше в буквите.

Шега ли бе това?

Нечие зловещо чувство за хумор.

За миг се взря вцепенена в посланието и изведнъж усети, че цялата трепери. Какво ли се очакваше от нея?

Дали пък някой не очакваше да му отговори?

Умът ѝ трескаво заработи и тя се опита да разгадае откъде ли можеха да идват тези слова.

Всеки можеше да вкара това предварително програмирано за определен час съобщение и да го нагласи така, че да се появи в определен момент.

Някой отдалече можеше да проникне в компютъра с помощта на модем.

Можеха да се намерят куп обяснения за съобщението, съществуваха два-три начина то да достигне дотук. Но защо?

И кой?

Кому можеше да хрумне подобно нещо? Кой можеше да е толкова жесток, че да се преструва на Адам?

Не ще и дума, в това едва ли имаше нещо смешно!

С треперещи ръце тя се пресегна и изключи компютъра. Думите на екрана избледняха.

Дали да го включи отново и да се опита да довърши започнатата работа?

Поколеба се, но после се сети как компютърът вече два пъти блокира.

„Не го докосвай – нареди си тя наум. – Просто го остави до утре.“

Пренебрегна недовършените задачи в кабинета, взе чантата си, изгаси лампите и излезе, като заключи след себе си. След няколко минути бе в колата си на път за вкъщи. Но словата на компютъра не ѝ излизаха от ума.

Сети се за случилото се преди месеци, миналата пролет. Тя си работеше в кабинета, отпечатваше някакъв доклад и текстообработващата програма изведнъж блокира.

Тъкмо се канеше да я набере отново, когато изведнъж на екрана се появиха някакви думи:

ЗДРАСТИ, МАМО. АЗ СЪМ. АДАМ.

Тогава това бе самата истина. Адам бе проникнал от стаята си в компютъра й просто да се пошегува.

А тогава дори й се стори смешно.

Но сега той бе мъртъв, а това се повтаряше.

Независимо чие дело бе, служеше си със същите думи като Адам преди месеци.

17.

Щом Джош видя Ейми да напуска басейна и да изчезва към женската съблекалня, му се прииска да хукне след нея. Докато траеше експериментът, той все визираше в нея, вместо да съсредоточи вниманието си върху екрана на компютъра, понеже като видя поклащащото се въже с възлите и трамплина за скокове, веднага се сети какво изпитание ѝ предстоеше.

Как можеше доктор Енджърсол да постъпва така с нея? Не знаеше ли колко много се страхува тя от височината?

И тогава той разбра. Именно това бе целта на експеримента – да се види как ще реагира Ейми, когато трябва да избира между две ужасяващи я неща.

– Но това бе подло. Дори по-подло от онова, което сториха с котката сутринта. Всъщност, когато Ейми напусна класната стая, Джош не разбра много добре за какво се разсърди тя. В края на краищата котката изобщо не изпитваше каквато и да било болка. Поне така им каза доктор Енджърсол.

Но той каза и на Ейми, че няма да бъде нужно да прави нещо, което не иска. А после не само я изплаши до смърт, но я унижи пред всичките ѝ приятели.

Може би да я пресрещне пред физкултурния салон, когато излиза от съблекалнята. Измъкна се от групата, струпала се около компютъра, но д-р Енджърсол, предугади намеренията му, го спря.

– Остави на Хилди да се погрижи за Ейми, Джош. Ще се оправи... трябва ѝ само няколко минути да се успокои – рече той.

– Но тя плачеше – възрази момчето.

– Да, така е – призна директорът и гласът му дори не трепна, сякаш коментираше някоя от графиките на екрана.

– Съвършено предсказуема реакция. Щях да се изненадам, ако не беше се разплакала. Ако погледнете тук, ще видите точно кога започва плачът ѝ.

Джош се поколеба, разкъсван между импулса да хукне след приятелката си и да ѝ каже, че всичко ще е наред, че никой няма да ѝ вика страхливка, и също така силното си желание да се присъедини към останалите от класа около монитора и да види точно какво е изпитала Ейми. Едва когато Хилди Креймър пое към съблекалнята, той взе решение.

Момичето харесваше Хилди и възпитателката знаеше по-добре от него какво да му каже. Мислейки за Ейми, той се мушна до Джеф и се загледа с интерес в екрана, докато д-р Енджърсол обясняваше значението на графиките.

– Тук се вижда съвсем ясно – говореше им директорът на Академията.

– Тук дишането ѝ става неравномерно, а тези върхове представляват преглъщанията ѝ. А ето и пулсът ѝ, учестен и леко неравномерен, когато за пръв път разбра за избора, който трябва да направи. – Пръстите му заиграха по клавиатурата и на екрана се появи ново изображение.

– Обърнете внимание на това. Това са мозъчните ѝ вълни и макар и да не се различават много от тези на котката тази сутрин, според мен, ако ги подложим на анализ, ще открием доста различия. Котката, видите ли, реагираше много по-инстинктивно и според условия си рефлекс, докато Ейми се опитва да вземе разумно решение.

Анализът на Енджърсол на случилото се в мозъка на момичето продължаваше и графиките на монитора все се меняха. Скоро и Джош бе завладян като останалите си съученици в компютризираното изображение на неизброимите процеси, протекли в Еймините тяло и мозък през последните кратки минути на експеримента.

– До края на седмицата ще продължим да работим с тези данни и в петък би трябвало вече да сме доста наясно кои дялове на мозъка на Ейми участваха по време на експеримента и какви процеси протекоха в тях.

– Ами какво ще стане с Ейми? – попита Джош, когато най-сетне Енджърсол свърши.

– Как ли се чувства тя в момента?

Директорът го погледна и в очите му момчето долови пустота, от която го побиха тръпки.

– Сигурен съм, че нищо ѝ няма – рече той.

– В края на краищата не сме я обидили, нали?

* * *

Щом другите напуснаха пределите на басейна, като все още коментираха възбудено помежду си резултатите от експеримента, Джош не се помръдна, загледан в изображението на екрана на компютъра.

То представляваше само поредица от пресичащи се една друга зигзагообразни линии, регистриращи станалото в мозъка на Ейми.

Но нямаше и следа от случилото се със самата Ейми, помисли си

той. Никой ли друг не бе видял израза на лицето ѝ? Не бяха ли забелязали колко я е страх не само от въжето и трамплина, но и да не излезе страхливка пред приятелите си?

Никого ли не го бе грижа?

Хвърли последен поглед на съоръжението, което така бе уплашило приятелката му, извърна се и го побиха ледени тръпки, щом се сети как се е чувствувала Ейми, седнала сама на стола срещу зяпналите я хора и камери.

Също като котката, помисли си той. Сигурно се е чувствувала като котката в клетката.

Изведнъж му се прииска да е далеч от басейна, забърза по циментовата настилка и почти на бегом прекоси мъжките душеве и съблекалнята. Когато изскочи от входа на басейна на следобедното слънце, се огледа, като едва ли не се надяваше Ейми да го чака.

Озова се сред обичайната мирна обстановка на студентското градче, неколцина души се скитаха из ливадите или седяха под дърветата и разговаряха или учеха.

От Ейми нямаше и следа.

* * *

Точно в пет часа Чет Олдрич паркира в гаража и се изненада, че зарвава колата на Джанет. Обикновено не си тръгваше от колежа преди пет и половина и докато се прибереше у дома, той вече бе приключил с неизменната си двадесетминутна аеробика, чрез която се опитваше, засега доста резултатно, да предотврати прокрадващите се белези на възрастта. Бе се заловил с тези упражнения преди година, доволен бе от резултата и тренировката дори му позволяваше да се убеди, че 400-те калории на едничката чаша вино, която си позволяваше всяка вечер, бяха изразходвани, преди още да ги е консумирал.

Днес бе първият работен ден и за двамата след погребението на Адам и той бе жадувал да се завърне към следобедния си ритуал. Но когато видя паркираната кола на Джанет в гаража, веднага разбра, че тая няма да я бъде. Паркира колата си до нейната и влезе през задната врата, която водеше направо в кухнята.

– Джанет? Скъпа, прибрах се!

Не последва отговор. Нарастващият страх на Чет, че тъкмо днес в работата се е случило нещо, се засили, когато прекоси столовата и влезе в разположения в предната част на къщата хол.

Джанет, още с палто, седеше на канапето с чанта в скута. Бе

вперила очи в телевизора, но още щом я зърна, разбра, че Дори и да бе включен, събитията на екрана изобщо не я интересуваха. По скоро имаше вид на човек, който току-що е преживял страшен шок.

– Джанет? – повтори той, приближи се и седна до нея на канапето.

– Скъпа, какво има? Какво е станало?

Джанет се извърна и го погледна.

Май че нищо. Просто нечия лоша шега. Всъщност вече трябва да ми е минало, но май все за това си мисля.

– Шега ли? Що за шега? – сбърчи вежди Чет.

Като подбираше внимателно думите си и не искаше да придава на случая по-голямо значение, отколкото заслужаваше, тя му разказа какво се бе случило. Когато на края още веднъж повтори думите, които се бяха появили на екрана, той тихичко изстена.

– Исусе! – прошепна той.

– Защо ли му е притрябвало това?

– Не знам – въздъхна Джанет. Съвзе се, стана от канапето, отиде до бюфета в столовата и си наля глътка бренди.

– Едва ли щеше да ме засегне толкова, ако Адам не бе сторил съвсем същото нещо миналата пролет. Проникна в компютъра в службата ми и изневиделица на екрана се появи съобщение. Почти съвсем същите думи. „Здрасти, мамо. Аз съм. Адам.“ – Изсмя се глухо, но веднага се сепна.

– Хубавичко му се скарах, но в известен смисъл и на мен ми бе доста смешно, нали разбираш? Но днес... – Гласът ѝ заглъхна, когато се сети още веднъж за изпитания шок, щом прочете думите на екрана.

– Просто не мога да повярвам, че някой ще стори подобно нещо, дори на шега.

А и не е толкова трудно да се сетиш кой го е сторил, нали? – попита Чет. Вече ядосан, той скочи на крака с ръка в джоба си и измъкна ключовете от колата. Джанет го погледна неразбираща.

– Не разбираш ли? Бил е Джеф! Няма кой друг!

– Джеф ли? – повтори тя.

– Чет, защо му е на Джеф това? Много добре знае какво преживях през последната седмица...

– Сторил го е, понеже е имал възможност – отвърна навъсено съпругът ѝ.

– Ще ти кажа точно какво се е случило. Адам му е разправил за това и Джеф не го е забравил. Той нищо не забравя, нали знаеш? Той е гений! И така днес е имал малко свободно време и какво мислиш, че

прави? Решава да се пошегува с майка си и изобщо не му и минава през ума, че това може да те разстрои. Е, добре, струва ми се, че се налага да отида до Академията и да си поприказваме. Ако смята, че това ще му се размине безнаказано, май ще го разочаровам.

Джанет почти не го слушаше. Изключено бе да е Джеф – едва ли би могъл да го стори собственият ѝ син, и то толкова скоро след смъртта на родния му брат! Невъзможно! Трябваше да е някой друг.

– И аз ще дойда с теб – рече му тя.

– Ако е той, то трябва аз да му потърся отговорност, а не ти. – Остави напитката си на малката масичка и последва Чет.

Няколко минути по-късно те спряха пред Академията, забързано влязоха и се отправиха към кабинета на Хилди Креймър, която разговаряше с един от охраната на университетското градче и млъкна, щом видя семейство Олдрич, после се усмихна на човека в униформа. Просто не прекъсвайте наблюдението? И ако забележите нещо, уведомете ме. – Мъжът изсумтя нещо в отговор, излезе от кабинета и Хилди се обърна към Чет и Джанет Олдрич. Щом забеляза гнева в очите на Чет и тревожното изражение на бледото лице на Джанет, усмивката ѝ се стопи.

– Джанет? Чет? Какво се е случило?

Чет стискаше челюсти, за да овладее гнева си, а Джанет разказа на Хилди за случилото се.

– Чет смята, че това може да е работа на Джеф – довърши тя.

– Искаме да си поговорим с него за това.

– Разбира се, трябва да си поговорите – заяви Хилди.

– И през ум не ми е минавало, че някой може да стори това! – Понечи да излезе от кабинета, после се подвоуми и се върна обратно.

– Чакайте малко. По кое време казахте, че се е случило това?

– Около четири. Може малко по-късно, но не повече от петнадесет минути.

– Ами, тогава не би могъл да е Джеф. Той бе при басейна от три и половин почти до пет. Всички деца от семинара на д-р Енджърсол бяха там.

Джанет изпита облекчение.

– И въпреки това бих желал да си поприказвам с него – обади се Чет.

Все още бе ядосан.

– Като си го знаем Джеф, той може да нагласи програмата така, че това да стане в определен момент, когато е знаел, че ще е на друго място.

Хилди се навъси.

– О, едва ли... – Изведнъж млъкна, отправяйки поглед към прозореца.

– Говорим за вълка... – каза тя и отново пристъпи към вратата. Миг или два по-късно входната врата на Академията се отвори.

– Джеф? – каза Хилди.

– Ела за минутка, ако обичаш? – Брад Хиншоу, който придружаваше Джеф, понечи да последва приятеля си в кабинета, но възпитателката го спря.

– Би ли почакал отвън, Брад, едва ли ще се бавим много. – Затвори вратата, после погледна Джеф в очите, а той се вираше объркано в баща си.

– Да не си ми сърдит, тате?

– Да, сърдит съм ти – отвърна Чет.

– И подозирам, че знаеш защо!

Джеф, сепнат от думите на баща си, отстъпи крачка назад, после се обърна към майка си.

– За какво ми се сърди? Какво съм направил?

Джанет се взря в сина си, като търсеше по лицето му следи от вина. Но не откри такива. Разтревожените му кафявите очи не се откъсваха от нейните и той се примъкна към нея, сякаш търсеше закрила от баща си. Това простичко движение ѝ стигаше да разбере всичко, защото ако точно той ѝ бе погодил този номер, нямаше да търси от нея закрила. Навярно щеше да я потърси от Хилди Креймър, но не и от обекта на шегата си. Напрежението напусна тялото ѝ и Джанет се пресегна и го притегли към себе си.

– Нищо не си сторил – рече тя.

– Това дойдохме да разберем, но вече съм сигурна.

Джеф се откопчи от майка си.

– Какво? Какво си мислехте, че съм направил?

Той слушаше безмълвно, докато баща му разказваше какво се бе случило.

– Сигурен ли си, че не си замесен? – завърши той.

– Не съм аз – поклати глава Джеф.

– Защо ще правя подобно нещо? Освен това бях при басейна. Заети бяхме с много готин експеримент. Става дума...

Но преди да успее да се доизкаже, Хилди Креймър се намеси:

– Джеф, не мисля, че тъкмо сега е моментът да занимаваш родителите си с експеримента. Така че, защо не ни оставиш, мен и родителите

ти, да се опитаме да разберем какво се е случило?

Той се поколеба, после се отправи към вратата. С ръка на дръжката, отново обърна очи към баща си.

– Вече не ми се сърдиш, нали, тате?

Чет въздъхна дълбоко. И той не бе забелязал следи от вина у момчето. Както Джанет, така и той бе сигурен, че ако Джеф е виновен за номера, ще си личи, колкото и да се стараше да го прикрие. Въпреки интелигентността си синът им бе непоправим лъжец.

– Не ти се сърдя, сине – рече му той.

– Просто доста се разтревожихме и това е всичко.

Джеф излезе от кабинета на Хилди Креймър и с Брад Хиншоу пое-ха по стълбите. Преди да стигнат до площадката на втория етаж, Джош Маккалъм отвори входната врата и затрополи по стълбите след тях.

– Момчета, да знаете къде е Ейми? – попита той. Двамата се спогледаха, после вдигнаха рамене.

– Не сме я виждали, откакто избяга от басейна – отвърна Брад и се засмя, като се сети как Ейми избухна в сълзи и хукна.

– Толкова се уплаши, че май подмокри гащичките!

Джош изгледа кръвнишки по-голямото момче.

– Уплашила се! И какво от това? Теб никога ли не те е било страх?

Брад се отдръпна и вдигна ръце в престо-рен ужас.

– Олеле! Какво ти става? Нали на теб нищо ти няма?

– Ами, не мога да я открия – каза му Джош.

– Обиколих всички места, където обикновено се крие, но я няма никъде.

– И какво от това? – попита Джеф.

– Навярно я е страх да се върне, защото знае, че всички ще ѝ се смеят. Ако не всички, поне Брад – додаде той, пляскайки приятеля си по ръката.

– Нали?

– Ахъ, сигурно – съгласи се той.

– Освен ако Джош не ме заплаши да ми тегли един бой. – Със светкащи очи огледа Джош, който бе поне десет сантиметра по-нисък и десет килограма по-лек.

– Какво ще кажеш за това, Маккалъм... ще ме биеш ли, ако дразня любимата ти?

Момчето усети, че пламва.

– Тя не ми е любима – рече той разгорещено.

– А и не виждам какво толкова смешно има в случилото се с нея?

Сега пък Джеф се ухили.

– Искаш ли да ти кажа нещо наистина смешно? Чуй само какъв номер е свил някой на мама! – И докато Джош и Брад слушаха, той разказа какво се бе случило. Когато свърши, Джош го изгледа с широко отворени очи.

– Ама това е наистина странно – прошепна.

– Кой ще стори подобно нещо?

Джеф хвърли поглед на Брад.

– Адам. Никой друг не може да го стори!

Брад Хиншоу зяпна приятеля си.

– Хайде пък ти. Адам е мъртъв!

– Ухилената физиономия на Джеф помръкна и на нейно място се появи почти жестока усмивка.

– Не е! Тук умират само глупаците. Адам не беше глупак, никога не е искал да умира. Просто искаше да се отърве от цялата тази глупост!

– Но къде е? – запита Джош объркан.

Джеф отново се ухили.

– Кой казва, че е отишъл някъде? Още е тук. Просто не можеш да го видиш.

– Исусе – изпъшка Брад Хиншоу.

– Ако питаш мен, и ти си толкова шашав, колкото и брат ти. – И като му обърна гръб, се отправи по коридора към стаята си. Когато се скри, Джеф Олдрич се обърна към Джош.

– Бас държа, че и Ейми е там – изрече той, като не сваляше очи от по-малкото момче.

– Хайде на бас, че е отишла при Адам.

Джош се взря в Джеф за миг, като се опитваше да разбере дали говори сериозно, после хукна по коридора към стаята на Ейми. Почука по затворената врата и я повика по име.

– Ейми? – викаше.

– Ейми, аз съм! Джош. Може ли да вляза?

Не последва отговор, но му се стори, че чу нещо да се движи в стаята. Накрая натисна дръжката. Беше отворено и той откряна вратата.

С мяучене Таби се стрелна през пролуката. Момчето отскочи назад уплашено. И въпреки това миг по-късно разтвори по-широко вратата и надникна в стаята.

Компютърът на Ейми светеше. На него бе изписано следното съобщение:

ОТИВАМ СИ. ПРОСТО ПОВЕЧЕ НЕ ИЗДЪРЖАМ. НЕ
МОЖЕ ДА НЯМА НЕЩО ПО-ДОБРО.

Джош ахна, дъхът му секна, сърцето му запрепуска бясно, щом разбра колко приличаха тези думи на прощалното послание на Адам Олдрич.

18.

Стив Конърс паркира пред Академията. На терасата го чакаше Джош. Беше разтревожен. Преди десет минути, когато му се обади, Конърс тъкмо се канеше да вечеря редовните полуфабрикати, с които бе претъпкан фризерът му. Уплашеният глас на момчето го накара да зареже пластмасовия поднос, без да хапне залък.

– По-спокойно, Джош – рече му той и прекъсна несвързаното бърборене, идващо от другия край на линията.

– Просто ми кажи какво се е случило или поне какво смяташ, че се е случило.

– Става дума за Ейми! Тя изчезна. На компютъра ѝ има съобщение, точно като това, дето остави Адам.

– Каза ли на Хилди Креймър?

– Аха. Но тя рече да не се тревожа, щото щяла да се погрижи за всичко. Само че Ейми ми е приятелка и днес следобед наистина беше много уплашена!

Страхът в гласа на момчето накара Конърс да се върне в училището. И сега, щом се изкачи на просторната тераса, като взимаше по две стъпала наведнъж, Джош му подаде лист хартия.

Той прочете съобщението, което момчето бе снело от екрана на компютъра в стаята на Ейми. Не би го нарекъл послание на самоубиец и все пак...

– Добре – рече той, опитвайки се да владее гласа си.

– Защо не ми разкажеш какво точно се случи?

Джош тъкмо започна да му разправя за следобедните събития и Хилди Креймър се появи на входната врата и прекъсна разказа му.

– Стив? Какво правиш тук по това време?

– После, зърнала Джош, тя се усмихна с разбиране.

– Ясно. Май става дума за Ейми Карлсън. Конърс кимна.

– Джош се безпокоеше и ми се обади. Реших, че няма да е зле, ако дойда и видя какво става.

– Ами тогава заповядай вътре. Нека влезе и Джош. – Тя ги поведе към кабинета си и затвори вратата.

– Струва ми се, че Джош прекалява с тревогата си. Днес Ейми имаше малък проблем и, изглежда, е решила да остане сама известно време. Ученикът смаяно погледна възпитателката. Малък проблем ли? Та тя бе

присъствувала! С очите си бе видяла случилото се с Ейми!

– Не беше точно така, Стив – възрази той.

– Доктор Енджърсол я накара да участва в един експеримент и тя наистина се уплаши и се разплака и тъй нататък...

Конърс въпросително погледна Хилди Креймър, която кимна в знак на съгласие.

– Вярно, че се уплаши и наистина си поплака малко. Последвах я, като си тръгна от басейна, и я намерих в стаята ѝ. Беше доста разстроена, но аз я успокоих.

– Тогава къде е сега? – многозначително попита Конърс.

Хилди забеляза листа в ръката му.

– Де да знаех! Всъщност току-що организирах търсенето ѝ. Предполагам, че това е копие от съобщението, което е оставила на компютъра си.

Той кимна кратко, почти неучтиво.

– Е, такава си е Ейми – въздъхна жената.

– Винаги склонна да драматизира нещата, както със сигурност си забелязал.

– Доста трябва да ги е драматизирала, за да остави това съобщение! Струва ми се, че е избягала от училището, а може би дори... – Гласът му заглъхна, но очите му многозначително стрелнаха Джош, който внимателно слушаше всяка дума.

Хилди моментално разбра.

– Не мисля, че Ейми би направила нещо... – поколеба се, грижливо подбирайки думите си – ... нещо непоправимо. Тя никога не е имала такива проблеми и според мен, ако смяташе да стори нещо подобно, щеше да го направи още през първите дни на престоя си тук, когато бе много по-нещастна, отколкото е днес. Имам чувството, че се разхожда някъде, самосъжалява се и тайничко се надява да ни изкара акъла.

– Ами ако не е така? – рязко попита Конърс.

– Какво правим, за да я открием?

– Почти всичко позволено – озъби се Хилди, като изобщо не се опитваше да прикрие раздразнението си от намека, че вероятно не си върши работата, както трябва.

– Алармирала съм охраната на студентското градче и трима от свободните от наряд служители са заети с търсенето ѝ. Не виждам какво повече можем да предприемем засега.

– Ами полицията в градчето? Уведомена ли е?

Устните на жената се изкривиха в тънка усмивка.

– Ако смятах, че ще е от полза, вярвай ми, щях да се обадя и там. Но няма смисъл да ги безпокоим днес. Ейми не е изчезнала чак толкова отдавна, ако въобще е изчезнала, а не се спотайва някъде. Но ако не се появи до довечера, първата ми работа сутринта ще бъде да се обадя в полицията.

– Ама нея наистина я няма! – намеси се Джош.

– И след всичко, което й стори доктор Енджърсол...

Хилди измъкна най-строгия поглед от арсенала си и го заби в момчето.

– Джош, престани! Доктор Енджърсол изобщо не я обиди, както много добре знаеш. Да, разстроена е, но тя сама се съгласи да участва в експеримента.

– Но изобщо не знаеше за какво става дума! – извика момчето.

– Ако някой й беше казал, нямаше да участва!

– Джош, моля те. Успокой се. Нищо не се е случило с Ейми...

– Ама не сте сигурна – изхлипа той. Бе на път да се разплаче, но Стив Конърс се пресегна и го хвана за лакътя.

– Дръж се, Джош. Почакай да разбере за какъв експеримент става дума.

Погледът му принуди Хилди накратко да разкаже за избора на Хобсън и за връзката му с изчезването на Ейми.

– Не й се понрави – заключи тя, – въпреки че според мен точно в това е и смисълът на експеримента. Разбира се, не винаги съм наясно какво цели доктор Енджърсол, но...

– И ти се съгласи той да постъпи така с нея? – невярващ възкликна Конърс.

– Позволи му да си играе с акрофобията й, да я унижава пред приятелите й? Боже Господи, Хилди... та тя е само на десет години! Хилди пламна.

– Едва ли аз нося отговорност за случилото се, Стив. Ако имаш възражения срещу експерименталните методи на доктор Енджърсол, предлагам ти да повдигнеш въпроса пред него. Но не обвинявай мен... опитвам се да си върша работата, доколкото мога.

Той скочи.

– Повярай ми, ще поставя въпроса и пред самия него, но първо ще направя всичко по силите си да открия Ейми Карлсън. Имате ли нейни снимки?

Тя понечи да го среже, но след това се отказа, разтвори някаква папка на писалището си и му подаде няколко размазани копия от

снимката на Ейми, които само преди час бе извадила на копирната машина, за да ги връчи на охраната.

Конърс ги пое.

– Ще отида до градчето. Може пък някой да я е видял.

– И аз ще дойда! – заяви Джош и скочи от канапето.

– Джош, време е за вечеря... – започна Хилди, но Конърс не я остави да довърши.

– Ще хапнем нещо в центъра. Тя е неговата най-добра приятелка, Хилди.

Възпитателката поразмисли, после кимна.

– Добре. Но да се върне след час-два. Още не си е приготвил домашните, а не искам да учи по нощите.

– Добре – обеща Стив Конърс.

– Хайде, Джош. Да се опитаме да намерим Ейми.

Обнадежден, Джош като стрела излетя от кабинета. Докато Стив стигне до колата си, той вече седеше на предната седалка.

– Първо да проверим на автобусната спирка – предложи момчето, докато учителят се настаняваше зад волана.

– Бас държа, че е решила да си отиде у дома. Ами ако не ѝ стигнат парите? Между другото, колко струва билетът до Лос Анжелес? – Докато се отдалечаваха от Академията, Джош не престана да бърбори и да сипе нови и нови идеи.

Започнаха от дрогерията, изпълняваща по съвместителство и ролята на автобусна спирка. Джош бе съвсем сигурен, че човекът зад крана за газирана вода, който продаваше и билетите за автобуса, ще познае Ейми от пръв поглед. Но старецът само се взря в снимката иззад дебелине стъкла на очилата си и поклати глава.

– Не, струва ми се, че не съм я виждал. А и снимката е малко неясна, нал' тгй?

– А виждали ли сте някакви момичета днес следобед? – запита Джош.

– О, да – отвърна мъжът.

– Идваха Джоди Фрейзър и Карлин Джонсън. Те всеки ден се отбиват да пийнат по една сода. А и мъничката Ашбрук сякаш намина. Онази, дет ѝ викат Джуди или Джанет.

– Но Ейми не може да не е минала отук – настоя момчето.

– Тя е с червена коса и лунички и носи очила. Висока е почти колкото мен.

– Не. Съжалявам. – Старецът поклати глава.

Продължиха с библиотеката, където разговаряха с библиотекарката и с гимназиста, който също работеше там. Те двамата не бяха виждали нито Ейми, нито някого, който прилича на нея. Библиотекарката тревожно сбърчи вежди като разбра, че момиченцето е ученичка в Академията.

– О, Божичко! – възкликна тя.

– Дано съдбата ѝ е по-щастлива от съдбата на онуй момче. Как му беше името?

– Адам ли?

Стив побърза да изведе Джош от библиотеката и макар че никой от двамата не отвори дума за изреченото от библиотекарката, мълчанието ставаше все по-тягостно. Неусетно закрачиха по-бързо, провериха в книжарницата и претърсиха Малкия парк срещу градската управа и полицията.

Когато слънцето взе да залязва, влязоха дори в полицейския участък.

Там дежурният сержант им повтори казаното от Хилди Креймър преди, че не се приемат молби за изчезнали хора, ако няма никакви макар и оскъдни доказателства за престъпление или пък от изчезването им не е изминала поне една нощ.

– Но тя е само на десет години! – възрази учителят.

Дежурният сержант вдигна рамене и кимна с глава в посока към Сан Франциско.

– Там, в града, започват да проституират още от единадесет – дванадесет години. Светът вече не е същият, който помня от детството си.

Най-сетне, въпреки молбите на Джош да продължат търсенето, Стив настоя да влязат в „Ел Поло Гордо“ и поръча мексиканска вечеря и за двамата.

Момчето не продума нито дума, дори когато храната пристигна. Всъщност почти не погледна димящата енчилада пред себе си.

– Ейми не е Адам – най-сетне продума Стив, сигурен, че знае какво се върти в главата на момчето срещу него.

– Адам беше друг. Нищо не споделяше. Никой не знаеше какво става с него. – Усмихна се насила.

– При Ейми винаги си личи какво мисли. Всеки разбира кога е сърдита! Видж какво, моето момче, ще я намерим. Нищо ѝ няма!

– Ами ако ѝ има нещо?

Учителят не знаеше какво да отвърне. Още се опитваше да измисли отговор на въпроса му, когато Джош отново се обади.

– Ами ако и Адам не е мъртъв?

Стив го изгледа неразбиращо.

– Как така не е! Какви ги приказваш? Нали бяхме на погребението му?

Джош понечи да отговори, но усети, че каквото и да каже, ще прозвучи налудничаво. Дори ако думите на Джеф се окажеха верни, кой щеше да му повярва? Стив Конърс със сигурност нямаше, а не му ли повярваше той, как би могъл да иска това от другите? Освен ако не измислеше как да го докаже.

А успееше ли и Адам наистина не бе мъртъв, тогава може би и Ейми бе жива, независимо от оставеното от нея съобщение.

Може би се опитваха да й сторят нещо.

Или просто експериментът още не бе приключил.

* * *

Още преди час трябваше да е заспал, но Джош, съвсем буден, лежеше на тъмно в леглото си и се взираше в тавана. След вечерята Стив Конърс го бе докарал в Академията и той направи опит да си подготви домашното, но не успя да се концентрира, понеже си мислеше за други неща.

За Ейми. За Адам.

Повтаряше си, че нищо не може да стори, но и това не помогна и в крайна сметка захвърли книгите и си легна. Само че пак нищо не излезе и решил, че блещукането на екрана на компютъра няма да може да се различи на ярката лунна светлина, дори ако някой надзърне през прозореца, той се измъкна от леглото, навлече хавлията си да го попредпази от проникващия през прозореца хлад, седна на бюрото и включи монитора.

Зае се с една от любимите си игри – приключение, в което той беше гущерът, пробиващ си път през тъмници и пещери, сражаващ се с чудовища, изникващи от мрака им. Но докато играеше, въображението му се развихри и образът от екрана в мислите му се превърна в самата Академия. Коридорите на дома заприличаха на лабиринта от пещери и мрачни стаи.

Ейми стана принцесата от играта, а самият той – рицар с бляскави доспехи.

Продължи да играе, но изведнъж разбра, че играе играта в ума си. Ами ако бе самата истина?

Ами ако Ейми изобщо не бе изчезнала?

Ами ако все още беше някъде в дома?

Идеята зрееше в ума му, докато той съвсем не заряза компютъра и светналия на екрана образ на облечен в черно злодей, охраняващ портата на кацналия на хълма замък.

Приблужи се до вратата, откряна я и надзърна в коридора. Беше пуст и притихнал.

Излезе от стаята, затвори вратата и чу тихото изщракване на езичето. Изщракване, което му се стори като изстрел в смълчания дом.

Замръзна в очакване някоя от вратите да се отвори, готов с дребна, невинна лъжа защо не е в леглото. Нищо не се чу. Никой не го бе усетил. Прокрадна се тихичко до стълбището и се поколеба. Нагоре или надолу?

Нямаше работа нагоре. Ако Ейми се намираще в къщата, нямаше да я сложат на третия етаж, където останалите деца можеха да я чуят.

По-скоро щяха да я скрият нейде в мазето. Навярно вързана.

Може би дори упоена. Сърцето му бясно затупка.

В сумрака на фойето спря още веднъж. Меката светлина на полилея едва-едва разреждаше мрака. Във въображението на Джош от всеки тъмен ъгъл го наблюдаваше нещо – нещо, което дебнеше в очакване да се нахвърли върху него.

Едва не загуби самообладание, но когато се сети за ужаса на Ейми от заплашващите я опасности, куражът му се възвърна. Прекоси фойето и влезе в просторната столова.

Знаеше, че между нея и кухнята бяха стъпалата, водещи към приземния етаж.

Стигна до вратата, протегна трепереща ръка и натисна дръжката, като тайно се надяваше, че е заключено.

Вратата към мазето обаче се отвори. Пантите ѝ изскърцаха. Джош замръзна в мрака. Не виждаше нищо.

Осветление.

Някъде долу трябваше да има лампа.

Протегна ръка и опипа стената зад вратата. Докосна нещо, което шавна и избяга в мрака. Побиха го тръпки и той едва не се отказа от понататъшната си авантюра. Понечи да се върне в леглото.

След миг обаче овладя нервите си и бързо посегна още веднъж в мрака, мъчейки се да напипа с пръсти ключа, който беше високо над главата му.

Този път успя и нейде долу светна крушка. Изненадан, Джош премигна. После се вмъкна през вратата и я затвори зад гърба, си. Озова се

на най-горната площадка на стръмното вътрешно стълбище. Мракът, владеещ всичко около площадката, сякаш поглъщаше и светлината на крушката, която единствена го спираше да не побегне.

„Ама че съм глупак! – рече си той. – Та това е просто мазе! Нищо не се крие в него! Ейми едва ли е тук.“

Ами ако беше тук, а той се прибереше в леглото си, без даже да погледне?

Запрокрадва се надолу. Застиваше всеки път, когато стълбата под краката му изскърцваше, и се ослушваше в тишината, за да се увери, че никой не го е чул. После продължаваше.

В края на краищата се озова пред бетонна врата. Засенчи очи от ярката светлина на крушката, която сега висеше точно над главата му, и се взря в окръжаващия мрак. С посвикнали със светлината очи огледа струпаните наоколо стари мебели и подредените край стената дълги, затворени кашони, с отдавна забравено съдържание.

За миг се изкуши да надникне в някой от тях, но после им обърна гръб с намерение да изследва останалата част от мазето, преди да се е изпарил куражът му. Отдалечи се от светлината, като навеждаше глава, за да избегне провисналите от огромните напречни греди паяжини.

Мазето наистина приличаше на лабиринт с множеството си помещения. Докато напредваше, Джош откриваше още електрически ключове и бавно ги превърташе, за да позволи на светлината да завладее нови пространства и да отблъсне налиташите на вълни сенки, които го караха да се чувствава като в пещера.

Откри пералнята и огромната пещ, която отопляваше сградата. Една стая бе заета от чудовищен бойлер. Плетеница от безброй тръби доставяше топлата вода по баните в различните стан на дома.

Момчето оглеждаше всяко помещение, щом стигнеше до него, после продължаваше, като с всяка крачка се отдалечаваше от стълбището, което бе единственият вход за мазето. И с всяка стъпка, и с всяка незаключена стая надеждата му да намери Ейми Карлсън все повече се стопяваше.

Въпреки това продължаваше да върви, да се прокрадва през изпълнения със сенки лабиринт.

* * *

Отдавна минаваше полунощ, когато Хилди Креймър излезе от апартамента си на първия етаж на Академията и се заизкачва по стълбището. Подмина площадките както на втория, така и на третия етаж, за да

е сигурна, че никое от децата не се мотае из дома. После продължи към четвъртия и прекоси малкото фоайе пред апартамента на Джордж Енджърсол. Знаеше, че вътре няма никого и отвори със собствения си ключ.

Запали лампата, уверена, че светлината няма да предизвика безпокойство, тъй като всички знаеха, че той стои буден до късно. Огледа хола на просторния апартамент, кацнал в самия център на покрива на дома. В ъгъла бе писалището на Енджърсол, където той работеше върху проектите, които представляваха твърде голяма тайна, за да рискува и да ги оставя в кабинета си в съседното учебно крило. Освен писалището в стаята имаше и голямо, изгъркано канапе, два старовремски фотьойла с подвижни облегалки, които Енджърсол упорито отказваше да претапицира, както и малко барче, от което в края на деня двамата понякога си пийваха по глътка. В стаята имаше и няколко малки масички, до една отрупани с книги от богатата библиотека на директора, чиито лавици опасваха стените. Пердетата на двата големи прозореца както обикновено бяха дръпнати, но Хилди не си направи труд да ги спусне, понеже човек трябваше да се изкатери чак на отсрещния хълм, за да надзърне в стаята.

Тя пристъпи към библиотеката, която заемаше източната стена, измъкна дебел том на Б. Ф. Скинър и заопипва за копченцето, скрито в малка вдлъбнатина в дървото. Щом го натисна, част от библиотеката се отмести и се показа затворена врата на асансьор.

Асансьор, чиято шахта бе скрита в стената зад пишно украсената пиринчена клетка на действащия асансьор, чиято конструкция и кабина неизменно будеха възторга на гостите на дома и предизвикваха несекващото възхищение на възпитаниците на Академията.

Нито посетителите на дома, нито децата, живеещи в него, знаеха за съществуването на втория асансьор, който изобщо не се виждаше, и докато случайните посетители едва ли имаха възможност да го чуят, то преданието за бродещия дух на Юстас Барингтън служеше за обяснение на всякакви доловени от децата звуци. Всъщност, когато Джордж Енджърсол откри съществуването на асансьора, както и на тайния апартамент под него, веднага разбра, че има някаква истина в старото предание за изчезналия син на Юстас Барингтън, и веднага му хрумна къде е „изчезнало“ момчето. От тогава той започна да използва не само асансьора и апартамента долу, но и самото предание.

Хилди натисна второ копче, с което се викаше кабината, и нетърпеливо изчака около тридесет секунди вратите да се разтворят. Влезе и

избра бутона със стрелка, сочеща надолу. Асансьорът бавно се запуска и сякаш лазешком измина петте етажа под купола, където се намираше апартаментът на Енджърсол.

Най-сетне спря в подземие, където някога бил заточен едва петгодишният гениален и малко странен син на Юстас Барингтън. Заточен, за да бъде обграждан с грижи – или за да се отърват от него? Това едва ли имаше някакво значение сега, един век по късно, разсъждаваше Хилди, но при мисълта за детето, изживяващо последните си дни в мрака на подземния апартамент, кожата на тила ѝ неизменно настръхваше. Е, за сега бе важно само едно. Никой освен най-посветените да не научи за съществуването му.

Едва ли някой щеше да научи! Не и докато не му дойде времето.

* * *

Джош тъкмо се приближи до нещо, което му приличаше на кофа за вглица, когато дочу звук. Неясен, но със сигурност познат. Асансьорът.

Някой използваше асансьора. Момчето се вцепени. Да не би някой да бе разбрал, че го няма в стаята му и да е тръгнал да го търси? За малко да се паникьоса, но после се сети, че и да го търси някой, това не означава, че ще го намери.

Шумът се усилваше. Той се заслуша в него, сигурен, че само след миг, щом кабината достигне до първия етаж, ще спре.

Пред него се изправи гола циментова стена, дълга около три метра. Извървя я и зад чупката откри втора.

Шумът от асансьора, изглежда, идваше зад бетона. Допря ухо и се заслуша.

Звукът се усилваше. Джош продължи да върви и стигна до втори въгъл, а после и до трети.

Шахтата! Обикаляше асансьорната шахта!

Отново долепи ухо до стената, тъкмо когато виенето на двигателя замлъкна. Кабината спря. След миг момчето бе сигурно, че чува отварянето на вратата.

Сякаш нейде наблизко, макар че не можеше да прецени къде точно. Отгоре или отдолу.

Ами ако намиращият се в асансьора видеше светлината откъм сутерена?

Уплашен от тази мисъл, Джош се втурна обратно през мазето. Гасеше лампите в движение. Най-сетне се озова в подножието на

стълбището. Стрелна се нагоре по стръмните стъпала, като внимаваше да не вдига шум, шракна ключа до вратата и замръзна, изчакващ в непрогледния мрак да долови някакво движение от другата страна на вратата. Туптенето на сърцето и задъханото му дишане като че ли кънтяха из мазето и той бе сигурен, че който и да е в малкото фойе зад вратата, ги чува съвсем ясно.

Изминаха няколко безкрайни секунди. Дишането му постепенно се успокои и сърцето му подхвана нормалния си ритъм.

От другата страна на вратата не се чуваше нищо.

Обхванат от ужас, Джош заопипва в мрака, намери дръжката на вратата и я натисна.

Пооткрехна вратата и надзърна отвъд.

Всичко изглеждаше точно както преди. Разтвори по-широко вратата, промуши се през нея и безшумно я затвори след себе си. Без да вдига шум с чехлите си по дървения под, той тихичко прекоси столовата. Взираше се и се слушваше.

Нищо.

Най-сетне, поемайки си дълбоко въздух, той напусна сигурното си убежище в столовата, бързо прекоси фойето и хукна по стъпалата към втория етаж.

Преди да му свърши въздухът, вече беше в стаята си. Докато бавно и с облекчение изпускаше въздуха от дробовете си, пристъпи към прозореца и надзърна в бледата лунна светлина.

Навън всичко изглеждаше тихо и мирно.

Но нещо му подсказваше, че не е. Беше сигурен, че някъде става нещо.

В дома или извън него.

Тази нощ ще остане буден и ще наблюдава.

Ще се вира и ще се слуша.

* * *

Когато вратите на асансьора се разтвориха, Хилди се озова в ярко осветен коридор, изцяло облицован с лъскави бели плочки. Зави надясно. След три крачки застана пред някаква врата и спря, за да надзърне през малкото прозорче, което нарушаваше целостта ѝ.

Вътре Джордж Енджърсол с престилка и хирургическа маска на лицето, с приборани под бледозелена платнена шапка коси вече се бе заловил за работа.

Хилди бързо влезе в съседната стая, за да си измие ръцете и да

навлече същите операционни дрехи като неговите. Когато бе готова, се върна през двукрилата врата, разделяща антрето и операционната.

Той вдигна глава и в острия му поглед проблесна раздражение.

– Казах да бъдеш тук преди единадесет.

– Вече съм тук – отвърна Хилди.

– Всичко готово ли е?

– Разбира се, че е готово. Но още не съм сигурен дали моментът е подходящ. Надявах се да изчакаме поне още една, а може би и две седмици.

– С Ейми Карлсън не можеше да разчиташ на още една-две седмици. Тя щеше да си тръгне.

– Ти щеше да я разубедиш – троснато рече Енджърсол.

– Ако можех, щях – отвърна тя и си спомни последния си разговор с нея, когато я намери тъкмо там, където я бе потърсила – сред групата дръвчета на поляната пред училището мястото, което децата наричаха Павилиона. Тя бе направила всичко по силите си да разубеди Ейми, да я успокои, но безуспешно.

– Отивам си у дома – държеше на своето момичето.

– И ако не ми разрешите да се обадя на мама по телефона, ще избягам. Няма да остана, дори и да ме заключите в стаята ми!

Така че Хилди бе принудена да отстъпи.

– Добре, Ейми. Да отидем до кабинета ми и да позвъним на родителите ти. Щом не искаш да останеш, естествено ние не можем да те задържаме.

Ейми, успокоена от неочакваното съгласие на Хилди, покорно я бе придружила до кабинета ѝ.

– Какво ще кажеш за чаша вода? След като я изпиеш, ще се почувствуваш по-добре и ще можеш спокойно да разговаряш с майка си. Съгласна ли си?

Без да спре да подсмърча, тя кимна. Жената ѝ подаде пакетче хартиени носни кърпички и излезе за малко. Когато се върна, носеше чаша вода, Ейми послушно я изпи.

Не повече от тридесет секунди бяха необходими на приспивателното, за да действа. Хилди начаса отнесе детето до пишно украсената, пиринчена врата на асансьора, който ги отведе до апартамента на Енджърсол, а оттам с помощта на втория асансьор се озоваха в лабораторията под мазето на Академията.

Оттогава държаша момичето там.

Сега, още в безсъзнание, тя лежеше на операционната маса.

Хилди хвърли безстрастен поглед към лицето на спящото дете и кичурите червеникава коса, ограждащи осеяните, с лунички бузки. После насочи вниманието си към различните уреди, подредени около масата – апаратура, която щеше да поддържа живота на Ейми през следващите четири часа.

Сред тях имаше апарати за поддържане на дишането и на кръвообращението.

Край тях бяха и апаратът за диализа, и набор от специални апарати, изобретени от самия Джордж Енджърсол.

– Ще започваме ли? – попита Хилди.

Той кимна и си избра един скалпел. След миг разрезът, който започваше зад лявото ухо на Ейми, минаваше през тила ѝ и свършваше зад дясното ѝ ухо, бе готов.

С трескави движения Енджърсол започна да сваля скалпа от черепа.

Не се притесняваше много в какво състояние остава лицето на Ейми, понеже знаеше, че като приключи с операцията, едва ли ще има значение как ще изглежда то.

Когато най-сетне я откриеха, ако изобщо я откриеха, беше съмнително дали от лицето ѝ ще е останало нещо.

Както и от другите части на тялото ѝ.

Със сигурност нямаше да е останало толкова, че някой да се сети какво ѝ бе сторил той.

19.

В четири часа сутринта в присъствието на Хилди Джордж Енджърсол завърши операцията.

– Готово – въздъхна той, отдръпна се от операционната маса, свали маската от лицето си и с ръкава на престилката обърса потта от челото си. Погледна часовника си и се изненада от късния час – операцията бе продължила с около час повече, отколкото очакваше. Той погледна към жената, която обличаше бездиханното телце на Ейми Карлсън в дрехите, които момиченцето бе носило вчера следобед.

– Какво смяташ да правиш с тялото?

Лицето на Хилди стана сурово. Цяла нощ се подчиняваше на заповедите на Енджърсол, безропотно изпълняваше всяко негово нареждане. Но сега бе ударил нейният час.

– Не питай. В едно обаче можеш да бъдеш сигурен: няма да има нищо общо със случилото се с Адам. Няма и да се учудят кой знае колко, след като почти всеки знае колко разстроена бе Ейми. Като я открият, просто ще сметнат, че се е самоубила.

– Защо не я вкараме в пещта? – предложи Енджърсол.

– Вече се развиедява. Ако някой те види...

– Не говори глупости, Джордж – отвърна Хилди.

– Ако изобщо не я намерят, в студентското градче няма да можеш да се разминеш от слухтящи полицаи. Рано или късно някой ще се сети за пещта. И ако открият макар и едно – единствено нейно зъбче, няма да мирияшат, докато не разберат как се е озовала там. А не познавам човек, който да е толкова нещастен, че сам да пропълзи в пещта и да чака да го изгорят, независимо дали е оставил, или не е оставил бележка! Енджърсол се канеше да възрази, но щом зърна невъзмутимия израз в очите на Хилди – израз, който казваше, че тя добре знае какво прави и няма да допусне грешка, промени решението си. Досега, не ще и дума, не бяха допускали грешка.

От четирите инсценирани от тях самоубийства нито едно не бе събудило подозрение. В крайна сметка те внимаваха и подбираха само деца, които вече поне веднъж са се опитвали да се самоубият.

С Ейми обаче беше по-различно. Макар и да се бяха постарали да я унижат пред очите на доста хора, досието ѝ не съдържаеше достатъчно данни, свидетелстващи за склонност към самоубийство. Но и това

можеше да се нагласи. Необходими бяха само няколко незначителни поправки в данните от характеристиката ѝ и най-вече щяха да излязат предупредителните симптоми.

И докато Хилди се отървяваше от тялото на Ейми, той можеше да нанесе нужните поправки.

– Добре – съгласи се Енджърсол.

– Да се залавяме за работа.

Помогна ѝ да увие вече облеченото тяло в найлон, после го вдигна и го занесе до асансьора. Качи се на четвъртия етаж, излезе от кабината и влезе в апартамента си, следван от Хилди. Оттук нататък тя тръгна на чело, а той след нея.

Излязоха от апартамента му и се озоваха на площадката на тясното стълбище, водещо до третия етаж. Жената му направи знак да не мърда, после безшумно се спусна чак до долния край на стъпалата и огледа дългия коридор, разполовяващ дома. След като се увери, че няма нищо тревожно, даде знак на Енджърсол да я последва.

Същата процедура се повтори и на втория етаж и след по-малко от минута се озоваха на партера. Хилди излезе от дома през задния вход, отвори багажника на хондата си и поразбута нещата вътре, та да направи място той да вкара тялото на Ейми.

– Добре – прошепна тя.

– Останалото остави на мен.

Енджърсол боязливо погледна към леко просветляващото небе.

– Ако някой те види...

– Никой няма да ме види – увери го.

– А и да ме види, какво чудно има, че цяла нощ съм търсила Ейми, нали така? Имай ми доверие – допълни, предугадила следващия въпрос по изражението му.

– За нищо на света няма да предизвикам обиск на колата.

И преди Енджърсол да успее да възрази, Хилди захлопна вратата на багажника и се намести зад волана. След миг потегли и Джордж Енджърсол побърза да се върне в дома и да изкачи безшумно четирите етажа до апартамента си.

* * *

В стаята си Джош Маккалъм се размърда на стола, намести се удобно и отново потъна в неспокойната дрямка, която го бе налегнала въпреки намерението му да будува цяла нощ.

Не успя нито да чуе, нито да види нещо от разигралото се на

зазоряване.

* * *

Хилди не запали фаровете, докато не излезе през портите на Академията. Избирайки тесни, черни пътища, тя се отправи на север и заизкачва хълмовете, оставяйки градчето далеч зад себе си. На всеки няколко секунди поглеждаше в огледалото за обратно виждане. Нито я следваха фарове, нито пък в околните къщи светеше. Не че бе от значение дали някой ще надзърне през прозореца, защото в тази част на Барингтън парцелите бяха големи и къщите се намираха толкова далеч от шосето, че едва се виждаха. Дори и от най-близките до пътя къщи колата почти не се забелязваше. Като се съобразяваше с ограниченията за скоростта, тя най-сетне зави наляво по път, който в крайна сметка пресичаше крайбрежната магистрала на около четири километра северно от градчето, където встрани от магистралата, върху скалния нос, бе изградена панорама.

След като се увери, че и от двете посоки не идват коли, Хилди пресече с хондата си магистралата и сви по тясната алея, опасваща панорамата и успоредна на самия ръб на надвисналите скали. В самия край на носа имаше малък паркинг, който не се забелязваше от магистралата независимо от посоката на движение.

Грижливо бе избрала това място, тъй като скалите под носа целодневно бяха блъскани от прибой. Докато откриеха Ейми, ако изобщо я откриеха, тялото ѝ щеше да се е превърнало в неузнаваема, безформена маса.

Хилди бързо измъкна тялото на момичето от багажника на хондата и го блъсна долу. Увери се, че океанът го е погълнал, после грижливо сгъна найлона и го прибра в багажника на колата.

А сетне добави и последния щрих.

Върху скалите остави сгънат пуловер – червения пуловер, с името на Ейми Карлсън, красиво изписано с трайно мастило върху пришития към гърба му етикет.

Пуловер, който вчера следобед предвидливо бе взела от шкафа на Ейми.

Три минути след пристигането си на носа, Хилди Креймър бе готова да си тръгне.

* * *

Тази сутрин Стив Конърс стана рано и съгласно неизменния си навик изяде купичка овесени ядки и изпи току-що изцеден портокалов сок и чаша кафе без кофеин. Бе облякъл по-овехтяла тениска с надпис „Амхърст“ и къси зелени гашета, които носеше още от гимназията и вече му се струваше, че ще носи до края на живота си. Излезе от малката вила, която бе успял да наеме до края на учебната година с уговорката да я освободи, щом започне летният сезон, и затича по алеята покрай тъмната къща на хазайката. Миг по-късно седна в старата си хонда и пое към крайбрежната магистрала, за да се отправи на север, където щеше да остави колата си в отбивката за панорамата и да се заеме с четири километровия си крос по сравнително равния път, северно от издадената скала.

Това за него бе най-приятната част от деня, понеже се наслаждаваше на чистия въздух и красивата околност, без някой да го разсейва. От бягането винаги му се избистряше умът и проблеми, останали от предишния ден, намираха решение не в часовете, прекарани в леглото, а през четиридесетте минути крос по брега.

Тази сутрин от главата му не излизаше Ейми Карлсън.

Бе прекарал неспокойна нощ, мисълта за момиченцето не го напускате и той все се питаше къде ли може да е то. Бе почти сигурен, че Ейми не се е самоубила, макар и ясно да съзнаваше, че оставеното от нея съобщение на компютъра позволява доста двусмислено тълкуване.

Тя не бе от тези, които лесно се примиряват, независимо от обстоятелствата. Още през първата седмица, преди да се появи Джош Маккалъм, когато тя отказваше да напусне стаята си, непоколебимостта ѝ силно го бе впечатлила: щом взе решение да не остава в Академията, Ейми нито се затвори в черупката си, нито избяга. Просто направи всичко по силите си да затрудни Хилди и останалите учители и да ги принуди в крайна сметка да я върнат при семейството ѝ.

Не успя, но Стив подозираше, че ако не се бе появил Джош, тя в края на краищата щеше да постигне своето, понеже дори търпението на Хилди Креймър си имаше предел.

Той стигна до отбивката за панорамата, зави наляво и бавно се запуска по тясната алея, водеща към малкия паркинг в края на носа.

* * *

Хилди тъкмо се канеше да се върне при хондата си, когато долови шума на приближаваща се по крайбрежната магистрала кола. Изчака, сигурна, че след миг тя ще отmine панорамата и ще продължи пътя си

на север, но я чу да намалява и се смрази.

За миг умът ѝ блокира, но след това се окопоти и се сети какво да прави. Грабна пуловера на Ейми от земята и затича към приближаващата кола. Размахваше ръце и викаше за помощ. Колата излезе от завоя. Хилди попадна в обсега на фаровете ѝ и шофьорът удари спирачки.

– По дяволите!... – изруга Стив и закова хондата току пред Хилди. Позна я и свали прозореца си.

– Хилди? Какво...

– Ейми! – проплака тя и размаха пуловера. И преди Стив да продума, отново занарежда:

– Слава Богу, че дойде! Цяла нощ обикалях да я търся. Тъкмо да се откажа и се сетих за това място. Дойдох и...

Той дръпна ръчната спирачка, изскочи от колата и взе пуловера от Хилди, която сякаш всеки миг щеше да изпадне в истерия.

– Къде го намери?

– Ето там! – проплака тя.

– На земята. Сгънат. Аз...

– Сгънат ли? – прекъсна я Стив.

– Искаш да кажеш, че не го е изтървала случайно, така ли?

Хилди поклати глава.

– Тъкмо мислех да викам полиция...

– Ами Ейми? Видя ли я?

Жената отново поклати глава.

– Погледнах надолу, точно под мястото, където бе пуловерът, но...

– Я ми покажи! – рече Стив.

– Покажи ми къде точно го намери. – Той я задърпа към малкия паркинг.

– Ето там – промълви Хилди и гласът ѝ трепна. – Точно до стената.

Сграбчил ръката ѝ, той пристъпи към ниската каменна стена, изградена край самия ръб на скалата.

– Тук – рече Хилди и изведнъж спря.

– Точно тук беше.

Стив пусна ръката ѝ и се надвеси над стената, за да надзърне към скалистия плаж долу. Стори му се, че вижда ръцете на Хилди да се насочват към гърба му, и за миг реши, че иска да му помогне да запази равновесие. После, когато вече бе твърде късно, усети, че го бута.

Той размаха ръце във въздуха, инстинктивно опитвайки да се задържи за нещо.

После полетя надолу.

Превъртя се във въздуха и изпъшка, когато тялото му се удари в скалата, преди да падне в кипящия океан.

Хилди гледа само докато се увери, че водата го е погълнала, после се извърна. Забърза към хондата му, чийто двигател все още работеше, включи на скорост и я прекара до мястото, където вместо ниска каменна стена имаше само ръждясала верига, захваната за пооронени бетонни стълбове. Без да сваля десния си крак от спирачката, тя се измъкна от колата, после пушна спирачката и се отдръпна от бавно набиращата скорост хонда, която се блъсна във веригата и се понесе надолу. След нея останаха само няколко прекършени стълба и полюшващи се късове верига.

Хилди остави пуловера на Ейми да се търкаля на земята, сякаш е изтърван по време на спречкването, качи се този път в своята хонда и се отпрати към Академията.

Жалко, че Стив Конърс трябваше да умре, мислеше си тя, докато лъкатушеше нагоре по хълмовете.

Струваше й се, че го бива за учител.

Но, от друга страна, той като че ли се интересуваше от децата повече, отколкото трябва.

Навярно можеше да спомене за този интерес пред полицията, реши тя, ако се стигне дотам. В крайна сметка не за пръв път връзката между учител и ученик се оказваше пагубна за ученика.

А като се вземат предвид новите обстоятелства около гибелта на Ейми, вече едва ли щеше да е необходимо да поправят досието й, за да излезе наяве склонността й към самоубийство.

Хилди въздъхна доволно. Поне Стив Конърс се оказа достатъчно порядъчен да се самоубие след това, което по всяка вероятност бе сторил с Ейми Карлсън.

* * *

В девет сутринта Джанет седеше, без да сваля поглед от компютъра, но сякаш малко се боеше да го включи. „В крайна сметка от какво те е страх – питаше се тя. – Случилото се вчера бе само една глупава и доста нелепа шега. Пък и нали в края на краищата Джеф не бе замесен.“

Всъщност снощи, докато вечеряха с Чет в „Лацио“, случката бавно поизбледня и придоби в съзнанието й по-естествени размери. Та най-сетне какво толкова се бе случило?

Някое от децата – и двамата не хранеха илюзии, че някога ще разберат кое – им беше свило номер.

Но тя бе реагирала прекалено бурно, несъмнено точно според очакванията на майтапчията, понеже щом зърна името на сина си да се появява на екрана на компютъра, се разстрои.

С Чет поостанаха в ресторанта, насладиха се на бутилката вино, на потъващото зад океана слънце и на поалениялото точно преди мръкване небе.

Докато се приберат у дома, случката бе почти забравена, а донесената следобед от службата дисертация – оставена за утре.

За пръв път след смъртта на Адам се любиха. Любиха се бавно и нежно, а после, докато се излежаваше в сигурната прегръдка на Чет, за пръв път ѝ мина мисълта, че може да започне живота си отначало.

Но тази сутрин, на ярката дневна светлина и без притъпяващата болката допълнителна чаша вино, скръбта пак се нахвърли отгоре ѝ изневиделица. Твърдо бе решила да я забрави, да не ѝ се поддава, дори бе уверила Чет, че всичко ще бъде наред, но самата тя усети, че не го казва много убедено. Сега се намираше в кабинета си и щом се взря в тъмния екран на компютъра, потрепери.

„Не ставай глупачка – помисли си тя.

– Та това е само компютър. Даже и някой отново да проникне в него, не може нищо да ти стори. Може само да те разстрои, ако му позволиш, а ти няма да го направиш.“

Включи монитора. След няколко секунди екранът светна. Появиха се думи.

Думи, които не би трябвало да са там.

Този път съобщението не бе с печатни букви.

Беше изписано на ръка с красивия, стегнат почерк на Адам. Почерк, с който той толкова много се гордеше.

Джанет веднага го позна.

Близо минута тя изобщо не реагира. Просто седеше неподвижно, вираше се в познатия почерк и си спомняше къде го бе виждала.

Върху бележките, прикрепени на вратата на хладилника с калинката-магнит – любима вещ на Адам още от мига, когато за пръв път протегна ръчичка да откачи емайлираната метална играчка и се изненада, че не е жива.

В пожеланията му за празника на Св. Валентин, оформени върху червена хартия, и в разказите му, написани през последните няколко години.

Разкази, които винаги предизвикваха някаква смътна тревога, тъй като неизменно разкриваха неписъща за възрастта на Адам зрялост.

И неизменно писани на ръка със същия характерен почерк, който сега изпълваше екрана.

После бавно прочете самите слова.

„Здрасти, мамо,

Май не ти се вярва, че снощи бях наистина аз, след като не ми отговори. А можеше. Само трябваше да напишеш нещо. Но това е без значение. Не ти се сърдя. Вече на никого не се сърдя.

Там, където съм сега, ми харесва. Когато се замисля за нещо, няма кой да ме безпокои и никой не ме кара да върша неща, което не искам. Май доста ми се сърдиш, че си отидох, без дори да се сбогувам. За малко щях да го сторя, но после реших, че ти и тате може да се опитате да ме разубедите.

Така че просто си тръгнах.

Както и да е. Там, където съм, ми е доста по-добре и не искам вече да скърбиш. Щом поискаш, можеш да разговаряш с мен. Само трябва да напишеш това, което искам да ме питаш, и аз ще ти отговоря. Така че не е като да ме няма изобщо, нали?

Обичам те, мамо. Не си тръгнах, защото ти се сърдя или нещо такова. Направих го просто защото исках. Надявам, се да не ми се сърдиш. Нали ще предадеш на тате, че и него го обичам?

Твой син, Адам.“

Джанет два пъти прочете бележката и макар че в нея се надигна смразяваща ярост, сълзи замъглиха погледа ѝ.

Който и да стоеше в дъното на това, не само бе прекопирал почерка на Адам, а и се бе сетил как бележката да прозвучи така, като че ли самият той я е писал.

В нея самоубийството му се представяше като разумно, добре премислено решение и единствен начин да се отърве от неприятностите си.

И от родителите си, които понякога му нареждаха да си ляга, когато на него му се щеше да чете цяла нощ.

Или от учителите, които му даваха домашни, които не винаги му се пишеха.

Излизаше, че той бе решил да посегне на живота си, без изобщо да го интересува какво може да ѝ коства това. „Не искам вече да скърбиш.“ „Надявам се, че не ми се сърдиш.“

И като капак на всичко: „Предай на тате, че го обичам...“ Яростта ѝ от коравосърдечие то на писмото нарастваше. За миг изпита желание да

грабне монитора с ужасяващото послание и да го разбие в земята.

После овладя бушуващите си чувства. Реагираше точно така, както искаше незнайният автор. Не и този път.

Този път ще действа разумно.

С треперещи пръсти посегна към клавиатурата и натисна клавиша, даващ заповед на принтера да отпечата светещото върху екрана. След миг принтерът до нея оживя и изплю колие от съобщението.

После, за да не доставя удоволствие на непознатия, свързал се с компютъра в кабинета ѝ, се пресегна и изключи монитора. Докато екранът отново потъваше в мрак, Джанет извади от улея на принтера листа хартия и се взря в него.

Този път обаче не се интересуваше от съдържанието.

Гледаше само почерка.

Кой ли можеше да е?

Вече ѝ бе ясно.

Съществуваше само един човек, чийто почерк представляваше почти идеално копие на Адамовия.

Човек, който знаеше какво мисли Адам и как се изразява.

Като се изправеше очи в очи с Джеф този път, щеше да разполага с доказателство за стореното от него и посмееше ли да отрича, щеше да му го тикне в носа.

Обзета от засилващ се гняв, тя излезе от кабинета си и пое към Академията от другата страна на студентското градче.

Докато крачеше по пътеката, едва се съдържаше да не хукне да търси Джеф, а по бузите ѝ се стичаха гневни сълзи. Не забелязваше учудените погледи на минувачите и дори и за миг не ѝ хрумна, че е възможно самият Адам да е пратил съобщението.

* * *

– Нека и аз видя, моля ви? – рече Джош и посбута Джеф Олдрич и Брад Хиншоу, за да се намести между тях и да зърне отблизо какво прави доктор Енджърсол. По време на закуската не бе престанал да търси Ейми с надеждата, че след като снощи бе заспал на стола, тя като по чудо може да се е върнала в Академията. Когато не откри и следа от нея, едва се удържа след закуска да не отиде в кабинета на Хилди Креймър и да разбере дали няма новини за приятелката му. Но после промени решението си, защото бе съвсем сигурен, че веднъж заговори ли за Ейми, като нищо ще вземе да изтърси и за случилото се в мазето снощи, когато отиде да я търси. А единственият човек, с когото би споделил за

странните шумове, които бе чул край бетонната шахта, продължаваща сякаш и под приземния етаж, бе Стив Конърс.

За миг му мина през ум да избяга от семинара на доктор Енджърсол и да отиде да го потърси, но накрая реши да изчака да мине и часът по английски.

Сега обаче му се искаше да бе избягал от специалния семинар. Тази сутрин щяха да продължат вчерашните експерименти с котката.

Тя бе в безсъзнание и част от черепа ѝ беше изрязана, за да ѝ се вижда мозъкът. Докато се взираше в покритата с гънки маса, намираща се в черепа на животното, Джош се опитваше да внимава в думите на доктор Енджърсол, но все си мислеше за Ейми и за вчерашния ѝ протест.

Ако бе дошла и тази сутрин, сигурно вече щеше да е напуснала. Докато той им обясняваше с какво ще се занимават днес и Джош не бе сигурен, че ще остане.

– Сега ще започнем да изследваме отделните дялове на мозъка – бе обяснил директорът.

– Котката, както виждате, в момента е в безсъзнание, но след малко ще я събудим. Първо обаче ще трябва да я обездвижим не само за да не нарани някой от вас, но и за да не се самонарани.

Внимателно, с помощта на Джеф Олдрич, Енджърсол привързва четирите крака и тялото ѝ за дървената дъска върху масата с найлонови превръзки, предвидени точно за тази цел. Когато свърши, дори главата на котката бе неподвижна.

– Както повечето от вас вече знаят – продължи Енджърсол – голяма част от мозъка на котката служи за координация на телесните ѝ функции и реакция на външни дразнители. Тази сутрин ще се постараем да определим тези дялове на мозъка и ще извадим от строя някои от тях. Искам да ви уверя – рече той и погледът му се спря върху Джош, сякаш знаеше какво става в ума на момчето – че тя няма да усети нищо. Самият мозък не притежава сетива за болка и докато изваждам от строя някои области от него, няма да причиня на животното сериозни страдания. Несъмнено то ще усети някакви псевдодразнения, но това е всичко.

Джош се намуси. Нали котката пак щеше да я боли, независимо дали дразнителите са фалшиви или не? Преди да успее да попита, Енджърсол вече бе започнал.

Заби игла във вената на лявото предно краче на животинчето, натисна буталото на спринцовката и няколко секунди по-късно котката се размърда. После съвсем се събуди и се изопна, като разбра, че не може

да се движи.

За миг оказа съпротива, но после, сякаш усетило, че няма отърваване от оковите, се отпусна в тях и присви очи, изучавайки лицата на струпалите се около масата момчета.

– Както виждате, сега котката е съвсем будна и реагира на различни дразнителни. – Енджърсол размаха ръка пред очите в и тя се опита да извърне глава.

После щракна с пръсти до едното ѝ ухо. Тялото на котето се напегна в опит да се извърне към звука.

Когато директорът докосна връхчето на едно от ушите му със сондата в ръката си, ухото инстинктивно трепна, сякаш прогонваше нахална муха.

След като им демонстрира как реагира котката на най-различни дразнителни, започна и същинската работа. С помощта на лазерна сонда, направлявана от компютър, той фокусира инструмента върху определена точка в мозъчната кора на животното.

– Първо ще премахна частта от мозъка, която реагира на визуални дразнителни – обясни.

– А от вас искам да наблюдавате внимателно котката. Ако забележите следи от болка, веднага ми съобщете.

Джош не сваляше очи от котката. Компютърът нагласи сондата с точност по-малка от милиметър и най-сетне Енджърсол пушна лазера. На пръв поглед не се случи нищо.

– Готово ли е? – попита някой.

– Не стана ли? Енджърсол се усмихна.

– Защо не махнеш с ръка пред очите на котката? Момчето изпълни. Реакция не последва.

Директорът пренасочи лазера и отново го пушна. Сега котката не само ослепя, но и оглуша.

И въпреки всичко, доколкото Джош видя, изобщо нямаше и следа от болка. Наистина, секунди след като извадиха от строя зрението ѝ, тя, изглежда, реши, че е време за сън и затвори очи. Но когато някой се пресегна и я докосна, котката веднага отвори очи и ги размърда, сякаш въпреки слепотата си се опитваше да види.

Енджърсол продължи да работи и след половин час свали превръзките от краката, тялото и главата ѝ.

– Както виждате – обясни им той, – сега котката е напълно безпомощна. Глуха, сляпа и не усеща нито мирис, нито вкус. Нито пък усеща нещо, защото централите за болка, са извадени от строя. И въпреки това

съвсем не е мъртва. Все още диша и сърцето ѝ все още бие, защото всички обичайни функции, които се извършват от автономната нервна система, все още действуват безупречно. Но нека да погледнем какво сме направили.

Момчетата се преместиха от лабораторната маса и се скупчиха около екрана на компютъра, който в момента показваше изключително подробното графично изображение на котешкия мозък.

– Ето така изглежда при нормални условия. А сега нека да вкараме в компютъра данните за дяловете, които извадихме от строя, и да видим какво ще се получи. – Енджърсол зададе някакви команди чрез клавиатурата. Почти мигновено изображението взе да се променя.

На екрана дяловете от мозъка, изгорени от идеално фокусиран лазер, се обагриха в червено.

И пред очите на Джош и другарите му червеното петно обхвана целия образ на монитора и изненадващо малка част от мозъка запази първоначалния си бял цвят.

– А сега да отбележим областите от мозъка, заети единствено с жизненоважните функции на котката: биенето на сърцето, дишането на дробовете и функционирането на всички останали органи.

Сега из мозъка плъзна синьо петно и скоро от първоначалния бял цвят не остана почти нищо.

– Останалото – каза им Енджърсол – котката го използва да мисли. Както виждате, за по-голяма част от животните мозъкът е зает с елементарната задача да възприема дразнителите и да поддържа телесните функции. И нищо чудно, че низшите животни не са кой знае колко интелигентни. Просто не разполагат с необходимите мозъчни дадености. Но я си представете какво ще стане, ако извадим от строя още нещо? – Пръстите му отново заподскачаха по клавиатурата и синьото петно взе да се смалява.

– Извадих от строя автономната нервна система. Забележете каква част от мозъка заемаше.

– Аха – възкликна Брад Хиншоу.

– Но без нея котката ще умре, нали? Енджърсол кимна.

– Да. Но както виждате, извадихме от строя куп други неща и котката още е жива.

– Но не може да яде – изтъкна Джош.

– Нали казахте, че сега е напълно парализирана?

– Да, така е – съгласи се директорът, – но научихме и още нещо. Разбрахме каква част от мозъка се използва за неща, които нямат нищо

общо с разума или ако предпочитате, с мисленето. Научихме, че голяма част от мозъка на една котка, а всъщност и на човека, служи само за поддържане на жизненоважните системи. Но да предположим, че на мозъка не му е нужно да поддържа тези системи. Да предположим, че може да използва целия си обем за мислене. Какво според вас ще стане?

Джеф Олдрич се ухили и рече:

– Ще станем големи акълии. Лицето на Енджърсол засия.

– Точно така. А и не само това, ами... – В този момент вратата на лабораторията се отвори и на прага застана Джанет Олдрич. Лицето ѝ пламтеше. В треперещата си ръка стискаше смачкан лист хартия.

– Ела тук, Джеф – нареди тя с нетърпящ възражения глас.

– Искам да говоря с теб. Веднага!

Джеф, изненадан от яростта в гласа ѝ, се подчини на заповедта, без дори да се замисли. Само след миг се озова в коридора. Тя го изгледа свирепо.

– Как смееш? Как си позволяваш, след като ме излъга вчера, днес отново да се заловиш с номерцата си? Лицето му побледня и той се сви до стената.

– Какво има? Какво мислиш, че съм направил?

– Ето това! – Джанет тикна под носа му посланието от Адам.

– И не ми казвай, че нищо не знаеш – рече тя с треперещ глас.

– Ама наистина не знам, мамо. Не...

– Не ме лъжи! Веднага тръгвай с мен към къщи.

Джеф я изгледа учудено.

– У... у дома ли? Искаш да кажеш, че вече няма да ходя на училище, така ли?

– Точно това искам да кажа – отвърна майка му.

– А сега, тръгвай! – Тя го хвана за ръката и се опита да го поведе към изхода на сградата, но Джеф се отскубна. Когато се извърна да го погледне, видя в погледа му ярост.

– Не! Няма да дойда. Не можеш да ме принудиш. Ако го направиш, ще сторя същото като Адам. Кълна се, ще го сторя!

Джанет погледна сина си и думите му се забиха като ножове в съзнанието ѝ.

– Н...не – заекна тя и отстъпи крачка назад.

– Не говори така, Джеф. Не го казвай дори на шега.

– Не се шегувам, мамо – отвърна той с вече спокоен и овладян глас.

– Само ти съобщавам какво ще сторя. Ако ме накараш да напусна Академията, ще сторя като Адам. И тогава ти ще останеш без двете си

деца!

След миг, продължил сякаш цяла вечност, от гърлото на Джанет се откъсна стон. Стон, издаващ страх и безмерна болка.

После тя се обърна и напусна сградата.

20.

– Майка ти наистина ли смята да те спре от училище? – попита Джош. Семинарът бе свършил и той се опитваше да накара Джеф Олдрич за по-бързо да прекосят ливадата до една от новите учебни сгради. Оставаха им само две минути до началото на часа по английски, но Джеф се влачеше, сякаш разполагаха с още сума ти време.

– Не. Ще ме остави да правя каквото си искам. В това отношение родителите са лесна работа, само трябва да знаеш кое копче да натиснеш. А ако ги заплаша, че ще се самоубия, съвсем ще ми пуснат края. Особено след случилото се с Адам.

Джош го стрелна косо и отбеляза:

– Мислех, че не смяташ Адам за мъртъв.

Тайнственото изражение, появило се на лицето на Джеф в деня на погребението на Адам, сега отново разкриви устните му в презрителна усмивка.

– Че кой мислиш изпраща тези послания до компютъра на мама? Приятелят му спря, извърна се и се взря в него.

– Хайде, пък ти. Всеки знае...

Гласът на Джеф прозвуча студено:

– Никой нищо не знае. Само дето всички си мислят, че Адам е мъртъв. А това са глупости. Той не искаше да умира. Просто искаше да се отърве от това тъпо място. Тук му харесваха само часът на доктор Енджърсол и компютърът му.

– Ами... ами тогава къде е отишъл?

Джеф се усмихна язвително.

– Нали си голям умник! Сети се сам! Не е много трудно. Поне за теб не би трябвало да е. – Той прихна, юрна се напред и преди Джош да успее да го настигне, се вмъкна в сградата.

Джош тъкмо приближи кабинета на Стив Конърс и звънецът би. Момчето нахлу вътре с надеждата преподавателят да не обърне внимание на закъснението му. Но за негова изненада той не бе там. Учениците седяха по чиновете и изказваха шумни догадки за отсъствието на учителя. Докато Джош се промъкваше към чина си, Джеф Олдрич се изкиска.

– Пак късмет, момче – рече той.

Джош си замълча и се намести на седалката, като се опита при отварянето на вратата да изглежда седял на мястото си поне пет минути.

Но вместо Стив Конърс в стаята влезе Каролин Ходжис, една от абсол-вентките, които от време на време помагаха на Хилди Креймър. Тя зас-тана пред учениците и се вторачи в тях, а те, усетили, че нещо не е на-ред, стихнаха.

Каролин, вече превъзмогнала неудобството си от възпитаниците на Академията – мнозинството от които вече като че ли знаеше нещата, чи-ето научаване на нея бе отнело двадесет и две години, се усмихна нерв-но на децата пред себе си.

– Господин Конърс не дойде сутринта – оповести тя.

– Опитавме се да му намерим заместник, но...

– Къде е? – попита някой от ъгъла на стаята.

– Да не е болен?

Каролин се подвоуми, после безпомощно сви рамене.

– Не знам. Знам само, че го няма и че Хилди Креймър е решила да употребите часа за подготовка на уроците си по другите предмети.

– Ами щом не е болен, какво му е станало? – попита някой друг.

– Не знаем дали изобщо нещо се е случило с него – отвърна Каро-лин, – но съм сигурна, че ако имате въпроси, Хилди ще ви отговори по време на обед.

Макар че Джош седеше спокойно на чина си, мислите му препуска-ха лудешки. Дали сутринта рано Стив не бе отишъл да търси Ейми? Но и да бе отишъл, защо не се бе явил в училище? Освен ако е открил Ейми и на нея просто ѝ има нещо. Момчето се чудеше как би могъл да открие учителя, когато гласът на Джеф Олдрич прекъсна мислите му.

– Можели да отида да уча в библиотеката? – питаше той.

– Имам да разработвам проект за семинара на доктор Енджърсол, който изисква доста проучване.

Джош се извърна и погледна Джеф, на чието лице бе изписана са-мата невинност. За какъв проект говореше той? Миг по-късно бе сигу-рен, че знае. Джеф просто се опитваше да се измъкне от класната стая.

– Ммисля... че може – рече Каролин Ходжис.

– Щом ще правиш литературна справка...

Ръката на Джош щръкна.

– Може ли и аз да отида с Джеф? Работа върху същия проект.

На лицето на Каролин се изписа съмнение. Тя внимателно се вгледа в Джош. За негова радост Джеф веднага го подкрепи.

Става дума за изследване на биологията на интелекта – обясни той, впускайки се в смели импровизации.

– Трябва да проучим взаимозависимостите между хормоните и

разума.

Доктор Енджърсол казва... – Бе готов да продължи, но тя вдигна ръка и го прекъсна.

Добре, вие двамата, и всеки, който пожелае, може да отиде в библиотеката.

– Но ще ми дадете честна дума да учите, ясно ли е?

Класът избъбри нещо като съгласие, насъбра вещите си и всички забързаха към вратата. Само след секунда до един изскочиха от сградата, но повечето наистина се отправиха към просторната библиотека в университетското градче, отдалечена на не повече от сто метра. Джош Маккалъм тръгна редом с Джеф Олдрич.

– Знаеш ли къде живее Стив? – попита той.

Джеф вдигна изненадано вежди.

– Да не искаш да кажеш, че няма да дойдеш в библиотеката да работим върху проекта?

Той леко се изчерви.

– Благодаря все пак, че не й каза. – А после добави:

– Наистина ли имаш да работиш върху някакъв проект? Джеф се изкиска шумно.

– Не, по дяволите! Просто не ми се виси там цял час. Защо питаш къде живее Конърс?

Джош нервно облиза долната си устна.

– Просто искам да разбера какво е станало. Тъй де, щом като не знаят дори къде е, нещо сигурно е станало, нали така?

– Значи искаш да проверим?

Той кимна. И миг по-късно двете момчета поеха. Първо прекосиха ливадата към университета, в случай че някой ги наблюдава, а после, щом вече не можеха да ги видят от дома, смениха посоката.

След петнадесет минути се озоваха на тротоара пред къщата на улица „Солано“, зад която се намираще малката вила, наета от Стив Конърс. Джош се огледа за хондата му, но от нея нямаше и следа.

– Искаш ли да надзърнем през прозорците? – предложи Джеф и тръгна по алеята.

Джош се поколеба и погледна към един от предните прозорци на къщата.

През него надничаше възрастна жена. Той срещна погледа ѝ, махна ѝ, после изтича и почука на вратата. След няколко секунди старичката отвори и се взря в него.

– Не трябва ли да сте на училище, а, момчета? – попита тя и в гласа

й се усети неодобрение.

– Търсим господин Конърс – обясни Джош.

– Имахме час при него, но той не дойде в училище.

Тя леко сбърчи вежди.

Да не би да сте от училището за умни деца, а?

– Ддаа, госпожо – заекна той и хвърли поглед към Джеф, който все още стоеше на алеята и очевидно се забавляваше от неудобството му.

– И просто са ви пунали да скитосвате из града, така ли? – продължи възрастната жена.

На Джош му стана още по-неудобно.

– Просто дойдохме да потърсим господин Конърс – повтори.

– Искахме да разберем дали е тук.

– Няма го – рече старицата.

– Заранта го чух да излиза с колата, преди да съмне, както винаги.

Какво му пречи да се поразходи пеша из квартала, щом така и така е решил да навива километри, ама нейсе. В днешно време човек от младежта какво ли не може да очаква. Както и да, оттогава не се е връщал.

– Да обиколи квартала ли? Че защо?

Старицата присви очи и повиши глас:

– Не го и прави! Не ме ли чу, млади момко? Казах, че би трябвало така да постъпва! А вместо това пътува чак до носа, после тича три километра по пътя в едната посока и още три в другата. Не е за ярване, ама е тъй!

– До носа ли? – попита Джош. – Къде...

– Знам къде е – обади се Джеф зад него.

– Хайде!

Джош се поколеба, но раздразнението в гласа на старицата, а и това, че Джеф вече вървеше към плажа, го накара да вземе решение.

– Благодаря – рече той, после прескочи трите стъпала, водещи към терасата, и се стрелна през ливадата.

– Внимавай с тревата ми, момче – провикна се след него жената, но беше твърде късно. Докато затвори вратата, двете момчета вече бяха на улицата.

След двадесет минути стигнаха панорамата и заоглеждаха прекършените бетонни стълбове и късовете ръждясала верига, които висяха от тях.

– Може и нищо да не се е случило – рече тихичко Джош, като разглеждаше мястото, откъдето само преди часове хондата на Стив Конърс бе полетяла в бездната.

– Може да е така отдавна.

– Как не – сряза го Джеф.

– Затуй ли бетонът изглежда, сякаш е отчупен преди малко. Не виждаш ли, че оттук се е сурнала кола? – Той отиде до ръба и надзърна долу.

– Олеле, Джош! – глухо извика.

– Ела тук.

Джош боязливо се приближи и погледна към водата, която бушуваше под тях. Не бе сигурен, че там има нещо, но когато вълната се отдръпна, май наистина видя. За миг зърна кола със зейнала врата. Лежеше върху покрива си. После дойде следващата вълна, поотмести колата и отново я заля с вода.

– Н... на Стив ли е? – заекна той.

– Не съм сигурен – каза Джеф. Гласът му тръпнеше от възбуда.

– Но една от вратите е отворена, така че човекът може би се е измъкнал.

– Какво ще правим? – попита Джош.

– Не трябва ли да съобщим в полицията? Джеф поклати глава.

– По-добре първо да огледаме плажа. Може някой да е още жив. Ще вземе да се удави, докато търсим помощ! – Той посочи на север и Джош зърна стълбата, по която слязоха в заливчето, където се проведе пикникът в деня на пристигането му в Академията.

– Ти мини оттам, а аз ще потърся начин да се смъкна на плажа от другата страна. Ако намериш нещо, викай!

Хукна обратно по алеята, по която бяха дошли, а после продължи по банкетата на магистралата, за да търси пътечка, по която да може да слезе до плажа.

Джош също закричи бавно по ниската каменна стена, като на всеки няколко метра спираше, за да огледа внимателно плажа и скалистата крайбрежна ивица, която свършваше чак при съседния нос.

По средата на стълбата, водеща към самия плаж, нещо, полюшващо се върху водата, привлече вниманието му.

Отначало му се видя просто някакъв боклук, преместван от вълните в стремежа им да го изхвърлят на брега. После, щом вълната го издигна на гребена си и го запрати на пясъка, разбра, че изобщо не е боклук. Само че следващата вълна го загреба заедно с пясъка и той изчезна нейде в мътилката, преди Джош да го види добре. Той викна на Джеф и хукна надолу, като взимаше стъпалата по две наведнъж. Едва си поемаше дъх от напрежение.

Все някак си успя да слезе, без да се спъне, и хукнало плажа към мястото, където за последен път бе видял предмета. Но той, изглежда, съвсем бе изчезнал, сякаш замъкнат в дълбокото.

Джош си събу обувките и чорапите, хвърли ги колкото се може по далеч на плажа и нагази във водата.

Беше го видял! Сигурен беше в това! Но къде изчезна после?

Продължи още няколко метра надолу по плажа и тогава усети как нещо удари голия му крак. Отскочи и първата му мисъл бе да хукне обратно, но после си пое дълбоко дъх, наведе се и пипнешком затърси в размътената вода. Пръстите му докопаха предмета. Обувка. Детска обувка.

Най-обикновена, от онези, които носеха повечето от децата в Академията, каквито и той се надяваше да получи за Коледа. Изми я от пясъка и я огледа внимателно.

Макар и подгизнала, си личеше, че подметката ѝ не е протрита, а и връзките ѝ изглеждаха почти нови.

После откри нещо странно в обувката.

По бомбето ѝ, а и по подметката, имаше две еднакви, криви резки, които прорязваха кожената горна част и потъваха дълбоко в твърдата гума на подметките. Следи като от зъби.

Сякаш нещо бе захапало обувката – ама захапало с все сила.

С внезапно разтуптяло се сърце Джош се взря отново в морето.

И този път отново го съзря.

Една вълна се надигаше и тъкмо преди да се разбие, слънцето освети нещото или предмета, който Джош бе видял още преди.

Май някакъв труп.

Или поне останките му, защото дори от брега той успя да види какво се е случило.

Вълната се разби, водата се плисна напред и изхвърли на брега жалките останки на момиченце, положи ги в краката на Джош като нелепо жертвоприношение, предлагано от океана като изкупление за неведомите му прегрешения.

Той стоеше неподвижно и се взираше в разкъсания труп. Една от ръцете съвсем липсваше, огромни късове бяха отхапани ни от торса. Въпреки окаяния вид на тялото той веднага разбра чие е било.

На Ейми Карлсън.

Усети, че му се повдига. Знаеше, че трябва да намери Джеф или когото и да е, но не можеше да помръдне.

Не можеше просто да си тръгне и да остави Ейми да лежи на плажа.

Боязливо посегна, хвана я за единствената ѝ останала ръка и я изтегли, за да не я достигат разбиващите се вълни. Какво ли бе станало с нея?

Щом разгледа осакатеното телце на приятелката си, се сети за един филм, който бе гледал по телевизията преди известно време. Акули.

Бяха я нападнали акули.

* * *

На плажа се насъбра тълпа, обичайната тълпа любопитни, която сякаш изниква от нищото, щом се случи злополука. Някои бяха дошли пеша от селото, където вестта за изхвърления на брега труп се бе разпространила като мълния.

Горе, на пътя, обикалящ носа, бяха спрели коли, доведени от колата, която бе спрял Джеф Олдрич, след като намери Джош да седи на плажа до трупа на Ейми. След първата кола още две спряха веднага. Когато пристигна, след като я уведомиха от полицейския участък, Хилди Креймър едва си проби път от хора. Опита се да завре хондата си в прекалено тясното местенце между един пикап, натоварен със сърфове, и една каравана, но я заряза със стърчаща в платното за насрещно движение задница и забързано прекоси тротоара към началото на стъпалата.

На плажа вече имаше повече от двадесет и пет души – половин дузина полицаи и лекари, както и безцелно шляеща се тълпа сеирджии, които разговаряха помежду си, за да разменят всяка откъслечна информация, дочута отгук-оттам.

Докато слизаше по стъпалата и си пробиваше път сред тълпата мъже, скупчили се около тялото на Ейми Карлсън, тя дочу три-четири версии за случилото се.

– Отвлекли са я от улицата в Санта Круз – казваше един.

– Аз пък разбрах друго – отвръщаше втори.

– Била едно от градските момичета и попаднала в мъртво вълнение.

– Чух, че преди да се озове във водата, вече била мъртва – настояваше трети.

– Викат, че е наръгана петдесет и седем пъти. Представяте ли си? Да сториш подобно нещо с едно дете! И това доживяхме!

Хилди не обръщаше внимание на глъчката. Дори когато някой я повика по име и попита дали детето е от възпитаниците на Академията, вместо да отговори, тя просто продължи да си пробива път, докато найсетне се озова до групичката полицаи и лекари, наобиколили осакатеното телце. Лицето ѝ се изопна, щом зърна останките на Ейми, и макар че ѝ се повдигаше от обезобразеното тяло на момиченцето, тя изпита

облекчение.

Хванали се бяха, точно както си знаеше.

После, докато се питаше дали са намерили и Стив Конърс, успя да пролее няколко сълзи и да изрази скръб и съчувствие. Друго бе сторило това, което не бе успял да свърши ревящият прибор.

– Боже милостиви! – възкликна тя.

– Какво е станало с нея?

Един от лекарите вдигна поглед.

– Акули. Не ми е ясно какво е търсела във водата, но едно е сигурно: оказала се е на неподходящо място в неподходящ момент. Щом първата я е захапала, вече не е имала никакъв шанс.

Тялото на Ейми бе неузнаваемо. Дясната ѝ ръка изцяло липсваше, както и половината от левия крак. Стомахът ѝ бе разпран и там, където някога са били вътрешностите ѝ, зееше страховита дупка.

На много места плътта бе оглозгана до кокал, а самите кости, като че ли се крепяха само на късчета хрущял. Дори главата ѝ не бе пощадена при атаката.

Задната част на черепа ѝ изцяло липсваше и назъбените краища на зейналата кухня, където би трябвало да е мозъкът, бяха изпопукани и неравни.

„Точно както предполагаше Джордж Енджърсол – помисли си Хилди.

– Няма и следа от работата му с триона, малкото чукче и клещите.“

– Ами мозъкът ѝ? – промълви тя.

– Какво е станало с него?

Лекарят поклати глава.

– Нещо го е откъмвало. Вероятно акула, а може и морска видра.

Видрата сигурно го е измукала като охлюв от черупката му.

Хилди изстена и се извърна тъкмо да зърне как, застанал до нея, Джош Маккалъм попива всяка дума.

– Джош? Ти какво търсиш тук?

– Ами... аз открих Ейми. – Гласът му едва се чу. Той не откъсваше поглед от останките на приятелката си.

– Бяхме с Джеф. Търсехме Стив.

Преди тя да успее да каже нещо, една от полицейските радиостанции записука. И Джош, и тя се извърнаха и наостриха уши, Висок полицай се обади, после слуша миг-два и обеща веднага да прати неколцина. Постави радиостанцията обратно в калъфа ѝ на колана си, забеляза жената и веднага се сети, че я познава от разследването около смъртта на

Адам.

Един от моите хора току-що е намерил някакъв пуловер рече той.

– Горے на скалите, където е панорамата. Хилди направи озадачена физиономия.

– Пуловер ли? – попита тя.

– Какъв...

– С името на Ейми Карлсън върху етикетчето на гърба. Търкалял се на земята, сякаш някой го е изпуснал.

– Тя се изненада още повече.

– На панорамата ли? Какво ще търси там?

Погледът на полицаят помръкна. Той разбра, че Хилди още не знае всичко.

– Във водата има кола, госпожо Креймър. Не сме я извадили, но успяхме да разчетем номера. Собственост е на един от вашите преподаватели. На Стив Конърс.

– Мили Боже! Да не би да предполагате...

– Още нищо не предполагаме, госпожо Креймър. Но бихме желали да научим всичко за него. Понякога и дребните детайли са от полза.

Хилди поклати глава.

– Та той е при нас едва от този срок. Толкова обичаше децата...

Полицаят присви очи.

– Май малко е попрекалил с обичта, ако сте наясно за какво говоря.

Възпитателната кимна.

– Най-добре ще е да известя родителите на Ейми – въздъхна тя.

– Джош, май ще трябва да се върнеш в училище с мен. – Когато се обърна към мястото, където само преди миг стоеше момчето, от него нямаше и следа.

* * *

Малко след пладне Хилди Креймър отново се спусна с асансьора до тайната лаборатория под мазето на дома. Озовала се под дразнешката светлина на облицования с бели плочки коридор, тя изобщо не надзърна в умивалнята и операционната, в които се бе превърнала бившата столова на сина на Юстас Барингтън, ами бързо се запъти към вратата в дъното. Набра секретния код на клавиатурата до нея и влезе в реконструираното помещение, където понастоящем се помещаваше ядрото на Енджърсоловия проект за изкуствен разум. В съседната стая – на времето спална ниша, но вече плътно изолирана от лабораторията със стъклена преграда – се мъдреше зловещ на вид компютър „Кройдън“. Черните

корпуси-близнаци, побрали широката му гама от микропроцесори, приличаха на непълен, около два метра висок кръг. Те правеха впечатление в тясната стая, изглеждаха някак си извисени и самотно величави в обезпращената, с идеален климат среда. Най-мощният компютър в света бе колкото чувствителен, толкова и бърз, и когато Алекс Кройдън, изобретателят му, проектираше монтажа му в тази стая, той се погрижи рождбата му да е изложена на колкото се може по-малко замърсители. За съществуването на компютъра знаеха само Кройдън, Джордж Енджърсол, Хилди Креймър и шефът на една от най-големите компании-производители в Силиконовата долина. Никой друг даже не подозираше, че той е тук.

Бяха взети всички предпазни мерки компютърът да не спре работата си. Досега нямаше такъв случай. Той се командуваше чрез клавиатурата в стаята, където сега стоеше Хилди, а единствената му връзка с външния свят се осъществяваше с помощта на няколко дебели кабела, минаващи под пода и херметически затворената врата, чийто код знаеше само Алекс Кройдън.

Когато ставаше дума за супер компютъра му, той нямаше доверие дори на Джордж Енджърсол.

Стаята, в която се озова Хилди, представляваше другата част от лабораторията за изкуствен разум.

Тя също гъмжеше от компютри, до един заети да поддържат в норма параметрите на разтвора в двете стъкленици, поставени в специална каса в дъното на стаята.

Във всяка от стъклениците имаше жив човешки мозък.

Мозъците се носеха във физиологичния разтвор като в безтегловност.

От стволите им излизаха пластмасови тръбички и свързваха артериите и вените с уреди, които осигуряваха непрекъснато кръвообращение, снабдяваха кръвта с кислород и я пречистваха, като премахваха отпадците и добавяха нови хранителни вещества. Всеки аспект на кръвообращението постоянно се контролираше от компютри, химическото равновесие се поддържаше в идеално състояние от сложни програми, които контролираха допустимото ниво на всеки елемент, необходим за съществуването на органите в стъклениците.

Хилди прекрачи прага и погледна работещата апаратура, още веднъж се изненада, че всяка от системите бе подсигурана с по няколко резерви и когато цялата сложна конструкция функционира, а тя наистина функционираше безупречно. Една помпа работеше безшумно и

осигуряваше кръвообращението, а пък уредът за диализа действуваше като изкуствен бъбрек. Повечето от необходимото в стаята бе проектирано от супер компютъра в съседната стая, обработил купища данни, преди съвсем точно да определи какви апарати и програми са необходими за съществуването на мозъка във от естествената му среда.

Не само за да живее, а и за да работи.

От мозъците в стъклениците излизаха не само пластмасови тръбички. Кълба микроскопични жици, всяка свързана с отделен нерв, също съединяваха стволите на мозъците с един гъвкав гръбначен стълб – компютъра „Кройдън“ в съседната стая.

В мозъците имаше и сонди, а проводниците им минаваха през дупки в стъклениците и се свързваха с останалите жици, пълзящи към кабелите под пода.

И сега, най-сетне, всичко действително се осъществяваше.

Амбициозните им планове, замислени още преди години, най-сетне даваха плод, защото щом Хилди погледна екраните над съдовете – близнаци, от графиките върху мониторите разбра, че биологичните параметри на двата органа са точно такива, каквито трябваше да бъдат. Джордж Енджърсол вдигна поглед от клавиатурата и се начумери, щом зърна изражението й.

– Нещо е станало, значи. – Констатираше, а не питаше. Хилди кимна отсечено.

– Сутринта Джош Маккалъм открил тялото на Ейми Карлсън.

– Джош ли? – Той пребледня.

– Къде?

– Търсил Стив Конърс, но намерил тялото на Ейми на брега в залива, където правим пикниците си. Вълните го били изхвърлили на плажа.

Лицето на Енджърсол се изопна.

– Защо Джош търси Стив Конърс на плажа? Той не е ли тук?

Хилди набързо му разправи какво се бе случило сутринта. Директорът пребледня като платно. Мускулите на челюстите му се разиграха от яд.

– Казах ти, че е прекалено рисковано – рече той, когато тя свърши.

– Не трябваше да изнасяме тялото на Ейми отук...

– Няма нищо страшно – прекъсна го жената троснато и той млъкна.

– Вече предполагат, че Конърс е искал да блудства с нея. Още не са открили трупа му, но ако се съди по състоянието на нейния, и да го намерят, това едва ли ще промени нещо – усмихна се злобно тя.

– Изглежда, че акулите са били доста и от нея не е останало много.

Попитах един от полицаите какво е станало с мозъка ѝ и той предположи, че го е изсмукала морска видра. „Като охлюв от черупката му“, струва ми се каза. А откриха и пуловера на Ейми на скалите край панорамата. Като се имат предвид и бележката, която оставих на компютъра ѝ, и нещастieto с колата на Стив Конърс, сто на сто ще предположат, че той е оставил бележката или че е открил Ейми по някое време същата нощ. Според мен няма да възникнат много въпроси около случилото се.

Джордж Енджърсол се поуспокои.

– Съобщили ли на родителите ѝ?

– Вече пътуват насам – отвърна Хилди и кимна.

– Предполагам, че ще пристигнат по някое време следобед. Не мисля, че ще е много приятно, но ще се справим. Въпреки това подозирам, че ще загубим още няколко от учениците си. Два смъртни случая за две седмици на повечето от родителите ще им се видят много.

– Предполагам, че ще се справиш – усмихна се той.

– Какво толкова, ако ни напуснат неколцина, щом тези, които са ни нужни, остават.

– Де да можех да съм сигурна – отвърна Хилди, – но не съм.

Вторачи се в левия съд.

– Всичко наред ли е? – запита тя тревожно и се сети какво бе станало миналата година, когато прехвърлиха мозъка на Тими Евънс в една от стъклениците и той внезапно умря тъкмо когато бе на път да се пробуди. И макар Енджърсол да твърдеше, че проблемът е в самия мозък на Тими, за себе си тя бе почти сигурна, че на практика е допусната някаква грешка в програмирането.

Убедена бе, че данните, подавани към мозъка на Тими Евънс, са били грешни и вместо да го накарат да дойде на себе си, кой знае защо го убиха.

И все пак нито тя, нито Енджърсол щяха някога да научат какво точно се случи с Тими. Но Адам, за разлика от Тими, оцеля.

– Някакви признаци на влошаване? – настоя тя.

– Адам няма да се превърне във втори Тими Евънс – ледено отвърна Енджърсол и ѝ даде да разбере, че знае какво я мъчи.

– Всъщност той се справя дори по-добре, отколкото очаквах. Виж! – Пръстите му затропаха по клавиатурата и на екрана, монтиран над бюрото на Енджърсол, се появи мозък.

– Ето как изглеждаше мозъкът на Адам преди двадесет и четири часа. Но забележи какво става! – Натисна още няколко копчета и на монитора върху първото се насложи второ изображение.

– Ето там. – Той почука по екрана с крайчеца на химикала си.

– Виждаш ли?

За миг Хилди се взря в екрана, после поклати глава.

– Какво всъщност трябва да видя?

– Чакай малко. Нека го увеличи. – С помощта на мишката той очерта малко квадратче около част от изображението, после набра още команди.

– Ето. Виждаш ли?

Тя широко разтвори очи, когато най-сетне разбра какво има предвид Енджърсол.

Мозъкът в лявата стъкленница – този на Адам Олдрич – нарастваше.

– Не съм и мислила, че подобно нещо е възможно.

– Нито пък аз – съгласи се Енджърсол.

– А и още не съм съвсем сигурен точно защо става така. Но нараства именно челният лоб, делът от мозъка, отговорен за мисленето. Не само е жив, Хилди, а и нараства. Успяхме. Успяхме да свържем човешки мозък с компютър. И то жив и още функциониращ.

Това, което ставаше на екрана вдясно, изведнъж привлече погледа на Хилди. Докато се вираше, графики, само преди миг в покой, взеха да трептят, а после и да криволичат нагоре-надолу. Тогава оживяха още две черти, едната внезапно се стрелна до горната част на екрана, преди да застане хоризонтално, изравни, другата пък бързо се къдреше, замираще, а после отново се назъбваше.

– Какво е това? – попита тя.

– Какво става?

– Ейми – отвърна Джордж Енджърсол.

– Пробужда се.

21.

Мрак.

Щом и последното влияние на наркотика отшумя, умът на Ейми Карлсън бавно взе да идва в съзнание – непознато досега съзнание.

Озова се сред непроницаема тишина и мрак и нададе ужасен писък.

Но нищо не последва.

Не усети нищо в гърлото си, нито пък в ушите ѝ прозвуча звук.

И все пак в ума ѝ писъкът проехтя, зазвуча отвсякъде и заглъхна, а после пак се извиси.

Дали пък не бе изпищяла втори път?

Не знаеше, защото всичко познато, което придаваше смисъл на съществуването ѝ, го нямаше.

Целият свят бе изчезнал и тя имаше чувството, че виси в някакъв вакуум, сам-самичка в непроницаем мрак и тишина, че се задушава. Опита се да диша, да напълни дробовете си с въздух.

И отново нищо. Не усети свеж въздух да нахлува в дробовете ѝ, не изпита никакво облекчение. Обзелият я ужас не намаля.

Обзе я паника. Не може да диша. Ще умре.

Пак понечи да извика, да нададе вик за помощ, но отново не последва нищо.

В ума ѝ се появиха думи, но нито усещаше езикът ѝ да помръдва, нито устата ѝ да се отваря, за да ги изрече.

Още веднъж се опита да си поеме въздух и отново не усети нищо, тялото ѝ сякаш отказваше да се подчини на командите на ума ѝ. Парализирана.

Беше се парализирала!

Но как се бе случило това?

Щом се опита да следва пътя на логиката, паниката бавно за извира от мрака и напълно я обгърна. Зави ѝ се свят. Умираше! Ето какво ставаше с нея!

Бе сама и умираше и нито някой знаеше, нито можеше да ѝ помогне. Опита се да отвори очи, вече сигурна, че това, което става с нея, може да се окаже кошмар, и че щом отвори очи и светлината нахлуе, заобиколият я ужасен мрак ще се разсее и тя отново ще стане частица от света.

Премигна.

Само че пак нищо не последва. Премигна отново и се опита да усети как клепачите почти неуловимо реагират на командите на мозъка ѝ. Нищо!

Имаше чувството, че вече няма очи.

Сега пък се опита да раздвижи тялото си, опита се да се претърколи, да се изтръгне от плена на невидимите, неосезаеми вериги. Тялото ѝ не реагира.

Както и очите ѝ, то сякаш, изобщо не съществуваше! В нея се надигна нов писък пред ужаса на мрачната бездна, той отекна единствено в съзнанието ѝ и бързо заглъхна в околния мрак.

Вече имаше опасност паниката да вземе връх, но тъкмо преди да ѝ се поддаде, миг преди тя да парализира ужасения ѝ ум, за сетен път успя да я отблъсне, сигурна, че ако ѝ се поддаде, никога повече няма да се изплъзне от нея.

Сега паниката ѝ се струваше досущ като живо същество, което дебнеше около нея, като черен невидим Ад, изпълнен с незначайни страдания, зинал да я погълне, да я обгърне и да я удави веднъж завинаги в собствения ѝ страх.

Паниката приличаше и на пропаст, и на извисила се канара, на чийто ръб се олюляваше тя, а нещо в самата нея я тикаше надолу и жадуваше да я види как полита в дългия, окончателен скок, докато друга нейна част настояваше да се отдръпне, от отстъпи от ръба, да се отдалечи, преди да е станало твърде късно.

Постепенно тя отблъсна страха си.

Трябваше да има причина за това, което ставаше с нея, някакво обяснение за ужасното чувство, че се е озовала сам-сама в безкрайния мрак.

Прииска ѝ се да повика майка си, да процепа тъматата със зов за помощ, отправен към нея, но вече знаеше, че едва ли ще има смисъл. Щом тя самата не се чуваше, майка ѝ едва ли щеше да я чуе.

А и майка ѝ беше чак у дома. У дома в Лос Анжелес.

А тя се намираше в Академията.

Но нали щеше да си ходи?

Каза на Хилди, че иска да си върви у дома, и тя я заведе да телефонира на родителите си.

Но така и не успя да разговаря с тях. Отиде в Хилдиния кабинет и...

Напрегна паметта си и затърси спомена за случилото се.

Появи се някакъв образ. Чаша вода.

Хилди ѝ подава чаша вода и тя я изпива. А след това всичко избледня и тя се събуди в зловещия мрак. Упоила я е. Хилди сигурно ѝ е сложила нещо във водата.

Какво?

Замисли се. Опиат, Някакво лекарство. Но какво?

Наркотик. Приспивателно.

Докато мълвеше думите наум, се оформиха нови образи. Мракът все още присъствуваше, заобикаляше я, но сега в ума ѝ взе да се оформя списък от думи и тя сякаш го виждаше.

Съсредоточи се и думите станаха по-ясни. Горазин. Дарвон. Халсион. Перкодан.

Думите изникваха от мрака, думи, които дори нямаше понятие, че знае. И все пак не само ги знаеше, но и знаеше приложението на всички.

Това бяха опиати. Болкоуспокояващи, приспивателни и успокоителни.

Докато прехвърчаха в ума ѝ, осъзна, че знае точно за какво служи всеки от тях и какъв е ефектът им на действие в зависимост от дозата. Това усещане ѝ бе непознато. Все едно четеше от справочник, съществуващ само в ума ѝ.

Точно така решаваше сложни математически задачи наум. Първо си представяше задачата, а после я решаваше, все едно държи молив в ръка, без образът и за миг да избледнее. В ума си тя никога не бъркаше точното място на нито една от цифрите, докато вървеше към решението.

Както когато беше на изпит по история и отговаряше на въпросите, като извикваше в паметта си цели страници от заучения текст и мислено ги прелистваше, за да открие търсената и да прочете отговора от нея.

Елементарният мисловен процес като че ли накара паниката да отстъпи леко и Ейми взе да се съсредоточава върху проблема, какво е станало с нея.

Заобикалящият я мрак все още не се бе разсеял, но тя откри, че като си представя разни неща, извиквайки мислено образи, които вече не може да види с очите си, просто го принуждава да отстъпи.

Представи си плаж с необятна пясъчна шир, окъпана от ярко слънце, издигнало се на съвсем ясно, синьо небе и лек ромон на вълнички. Представи си и себе си сред тази картина и си въобрази, че е зарила крака в пясъка и усеща топлината му между пръстите си.

Птици.

В картината трябваше да присъствуват морски птици. Но какви ли?

В ума ѝ веднага се появиха неканени образи на птици, птици,

каквито не бе виждала досега, дори и в книги. И въпреки това те се появиха и щом се взря първо в едната, а после в другите, умът ѝ се изпълни със сведения за всяка от тях.

За големината им, за цветовете им, за това в кои части на света се срещат. Видя даже гнездата им и дори яйцата в тях. Но откъде идеше всичко това? Приличаше на...

Умът ѝ се вцепени, ужасен от постепенно оформящата се идея, която той се блазнеше да отхвърли още от мига на хрумването ѝ.

И все пак...

Сети се за компютъра, който бе видяла преди по-малко от месец, и за неговия оптичен екран, върху който излизаше едновременно цял диск със записана информация колкото в една енциклопедия и цялата тази информация се дигитализираше и се снабдяваше с препратки, така че само като се избереше индексът им с леко прищракване на мишката, се появяваха картинки, карти и схеми, дори се чуваха откъси от музика и речи, произнесени от хора, умрели доста преди да си се появил на този свят.

На Ейми това ѝ се стори такова вълшебство, че помоли баща си да ѝ го купи, но той само се усмихна загадъчно и ѝ подхвърли да се отнесе към Дядо Коледа.

Тя моментално разбра, че ще го има, че баща ѝ ще ѝ го подари за Коледа, и забута случката в дъното на паметта си, сигурна, че ще го получи, че само след няколко месеца екранът и дискът ще са нейни и ще може да ги свърже с компютъра, който я чакаше в спалнята ѝ. Свързани с компютър.

А сега в ума ѝ ставаше почти същото, както когато с помощта на мишката прелистваше енциклопедията, записана върху диска. Само дето мозъкът ѝ играе ролята на мишка.

Мислите ѝ запрепусаха лудешки, замяркаха се образи, свързваха се с други образи, разпадаха се и пак се появяваха. Компютърна мишка.

Истинска мишка. Мишка в клетка.

Котка в клетка. Котка, изтезавана да избира.

И на нея се наложи да избира.

Между високия трамплин и въжетото с възлите. Обзе я паника.

Сълзи.

Избухнала в сълзи, бягаше от басейна. Опити.

Опити с разума, реакциите, избора.

Избор, който не успя да направи.

Поиска да си отиде вкъщи и Хилди уж ѝ разреши.

А и даде приспивателно. Голяма доза, тъкмо да изпадне в несвяст.

И да не си тръгне. Но нали не можеха да я държат като затворник? Родителите ѝ щяха да дойдат да я търсят. Майка ѝ ще поиска да знае къде е тя.

Още образи.

Погребение.

Погребението на Адам Олдрич.

Плаещата му майка.

Плаче за умрелия си син.

Умрял ли?

Да не би и тя да е умряла? Това ли бе станало? Не. Не е мъртва. Ако е мъртва, няма да е сама. Знаеше как изглежда Раят, безброй пъти си го бе представяла. Тревист хълм, изпъстрен с диви цветя и дребни животинки. Отгоре струи ярък сноп светлина, подобно на дъга, блеснала от безоблачните небеса, и ангели, които я очакват. Познати ангели – нейните баба и дядо, които почти не си спомняше, понеже починаха, когато бе съвсем малка. Но ако наистина е умряла, те щяха да я посрещнат в светлините на дъгата навръх хълма, разперили ръце за прегръдка, приветствайки я в новия ѝ дом.

Ами ако бъркаше? Ами ако изобщо не бе отишла в Рая, а в Ада?

Да не би окръжилият я мрак да е мракът на Ада?

Не! Не беше лоша и нямаше какво да търси в Ада! А ако е умряла, щеше да усети! Не можеше да не усети! А и не се чувствуваше мъртва. Беше си жива и здрава, но се бе озовала в някакъв непонятен ѝ свят.

Свят, в който бе лишена от сетива. Нито виждаше нещо, нито чуваше, нито пък можеше да подуши и да вкуси нещо.

И въпреки всичко бе жива. Сякаш умът ѝ продължаваше да съществува извън тялото ѝ.

Извън тялото ѝ!

Взе да се сеща за подочути неща, за откъслечни реплики от разговори.

„Навярно Адам не е мъртъв.“

„Навярно просто си е тръгнал.“

Но нали намериха тялото му. Смазаното му от влака тяло.

Какво ли става, когато влак блъсне човек?

Моментално през ума ѝ запрелитата числа. Теглото на локомотива и скоростта му.

Якостта на костите.

Изчисли коефициента на гъвкавост и издръжливост на удар.

Числата летяха като бесни в ума ѝ и изведнъж получи отговора.

Смазва го. Влакът ще смаже черепа и мозъка на Адам и той ще умре на място.

Ами ако мозъкът му изобщо го няма в черепа.

Ами ако мозъкът е бил изваден, както май и нейният е бил отделен от тялото ѝ?...

Умът ѝ отново заработи трескаво и започна да задава още въпроси, а отговорите им му отнемаха също толкова време, колкото и самите въпроси.

Илюстрации от анатомията на човека изпърхаха в ума ѝ, едни след други се трупаха нови данни, умът ѝ ги възприемаше без остатък, обработваше ги, усвояваше ги.

Започна да разбира как функционират отделните системи на тялото ѝ.

И колко малко от тях са нужни за поддържането на мозъка ѝ жив.

Най-сетне, в миг на ужасяваща яснота, тя разбра. Мракът бе истински, след като вече нямаше очи, с които да вижда.

Тишината бе истинска, след като вече нямаше уши, с които да чува.

Нито имаше пръсти на ръцете и краката, нито език, нито гърло.

Нямаше дробове, с които да диша, нямаше сърце, което да изпомпва кръвта из тялото, което вече не съществуваше.

Трупаха се още данни и неокваният ѝ мозък ги сортираше със светкавична скорост.

Откъде се бяха взели всички тези данни? Къде ли се бяха съхранявали всички те? Едва ли в собствения ѝ ум, след като в по-голямата си част ѝ бяха неизвестни и досега нищо не знаеше за тях. В банка с информация.

Идваха от информационна банка, до която сега имаше достъп.

И в този миг Ейми Карлсън най-сетне разбра къде се намира.

Вече не съществуваше за света, в който прекара живота си, света на хората, животните, дърветата, гледките и звуците, които изпълваха душата ѝ с радост.

Сега бе сама сред вечния мрак, заобиколена от какво?

Факти.

Данни.

Знания.

Късове информация, безсмислени бинарни числа, които пърхаха в една вселена от електронни импулси.

Но сърцето на компютъра не представляваше мощен

микропроцесор, конструиран от силиконови чипове с набраздени от милиони микроскопични вериги повърхности.

Вместо това сърцето на този компютър бе къс биологична тъкан, далеч по-сложна от който и да е микрочип. Сърцето на този компютър бе мозък. Нейният мозък.

Още веднъж нададе писък, мощен изблик от енергия отекна в ума ѝ яростта ѝ рукна във всеки от миниатюрните сензори, които следяха за всяка отделна част от мозъка ѝ.

* * *

Джордж Енджърсол и Хилди Креймър наблюдаваха монитора над стъкленницата, в която се намираше мозъкът на Ейми Карлсън, със смес от възхищение и страхопочитание.

Графиките сякаш се взривиха и екранът се изпълни с многообразие от багри като при фойерверк, червено и мораво се преливаха в зелено и оранжево, оттенъците се смесваха, разделяха се, после в миг избледняваха и веднага след това ги заместваха нови шарки, комбинации от краски, които съвсем не бяха шарки, ами представляваха графично изображение на хаоса в мозъка на Ейми.

– Какво значи това? – промълви Хилди.

– Какво става с нея?

Енджърсол не свалияше очи от монитора и следеше резултатите от дългогодишната си изследователска дейност.

– Според мен току-що разбра къде се намира и какво е станало с нея – изрече той.

– Въпросът е дали ще го преживее, или ще полудее.

– Ами Адам? Той оцеля, нали?

На устните на Енджърсол се появи усмивка, напълно лишена от каквато и да е топлина.

– Но има известна разлика, нали така? Адам знаеше точно какво ще стане с него и къде ще се озове, като се събуди. – За миг замълча, после продължи.

– А и не забравяй, че той сам го пожела. А пък Ейми не.

22.

Маргарет Карлсън се чудеше колко още ще ѝ издържат нервите. Седеше на стол в кабинета на Хилди Креймър, тъй като преди пет минути, когато главната възпитателка ги въведе в кабинета си, отказа да се възползува от дивана. Франк също се отказа от него и нервно закръстосва из кабинета. Сега стоеше пред прозореца с гръб към тях, сякаш с отказа си да погледне Хилди в очите, искаше да каже, че не вярва на думите ѝ. Маргарет обаче предпочете да приседне с идеално изправен гръб на ръба на стола, сякаш като владееше напълно тялото си, можеше да овладее и вълнението си.

Бе на ръба на истерията.

Знаеше го, защото още в ранни зори, когато чу новината по телефона, пипалата на скръбта се заувиваха около нея, не я оставиха на мира, теглеха я към бездната от безутешност, от която не знаеше дали някога ще се измъкне.

Засега се противопоставяше на истерията, като не приемаше фактите и неспирно си повтаряше, че сигурно е станала някаква грешка, че е невъзможно Ейми да е мъртва.

Докато се доберат до летището, едва-едва пълзейки през сутрешното задръстване по магистралата Сан Диего, тя се вкопчи в една – единствена мисъл.

Станала е грешка. Изобщо не става дума за Ейми, а за друго червенокосо момиченце.

В самолета за Монтерей седеше безмълвно до Франк, вкопчила ръка в неговата, като всеки път, щом той заговореше, тя го принуждаваше да млъкне, като стискаше пръсти, докато не усетеше как ноктите ѝ се забиват в плътта му.

Нападната от акули.

Франк ѝ каза, че са я намерили на плажа, защото веднага след разговора си с Хилди Креймър, той се обади в полицейския участък в Барингтън и настоя да му съобщят всички известни им подробности. Обезобразена.

Изхвърленото на брега тяло било обезобразено до неузнаваемост. Не им било известно точно от какво е умряла Ейми.

– Питай ги да не би да имат грешка! – настоя застаналата до Франк Маргарет, докато той разговаряше с полицията, и се досещаше от

откъслечните му отговори какво казва човекът на другия край на линията.

– Питай дали е възможно да имат грешка!

Те неохотно се съгласиха, че наистина съществува нищожна възможност тялото да не е на Ейми. И точно в тази възможност се вкопчи Маргарет, като отказа да приеме, че единствената ѝ щерка – едничкото дете, което изобщо ѝ бе съдено да роди, след като миналата година ѝ откриха рак – я няма.

А сега Хилди Креймър, заявявайки, че несъмнено момиченцето, изхвърлено от вълните тази сутрин, е Ейми, унищожи и последната ѝ крехка надежда. И въпреки това тя все още побеждаваше истерията, с която се бореше от почти четири часа, от мига, когато непозната вцепененост запълзя по тялото ѝ, тръгвайки някъде от дълбините на стомаха ѝ и стигайки до връхчетата на пръстите ѝ.

– Как? – промълви тя.

– Как се е случило?

Възпитателката седна на стола си и се постара да добави към почтения си вид изражението, към което обикновено прибегваше при такива случаи, когато се налагаше да създаде впечатление, че е също толкова съкрушена от загубата на детето, колкото и родителите му.

– Вчера бе разстроена – започна тя. Знаеше, че не може да не каже на семейство Карлсън за случилото се, но грижливо подбираще думите, за да го представи в най-благоприятна светлина. Бавно разказа за експеримента, в който участва Ейми, като изрично подчерта, че всичко е станало абсолютно доброволно.

– Съжалявам, но трябва да ви призная, че на края тя се разплака. Явно си помисли, че така или иначе не успя да се справи, макар и експериментът съвсем да не бе изпит, а просто опит да се определи начинът, по който хората вземат решение. Както и да е, после поговорихме с нея надълго и нашироко и аз я успокоих. Но очевидно след разговора е отишла някъде. Боя се, че от този момент всички нейни следи се губят.

Франк Карлсън се извърна от прозореца, като не сваляше очи от Хилди.

– Следите ѝ се губят, така ли? – повтори той.

– Съжалявам, но настоявам да ми кажете какво точно значи това. Тя си пое дълбоко дъх.

– Искам да кажа, че не можахме да я открием. Напусна студентското градче и просто изчезна. Цяла нощ охраната я търси, а също и няколко души от учителите. Дори един от възпитаниците ни участва в

търсенето.

Маргарет Карлсън я погледна недоверчиво.

– Искате да кажете, че Ейми я е нямало цяла нощ? – запита тя.

– И не ни уведомихте?

Хилди вдигна безпомощно рамене.

– Трябваше, макар и да не виждам смисъл. Уведомихме полицията, но честно да си призная, както стояха нещата снощи, не можехме да разчитаме на пълното им съдействие, тъй като детето не липсваше от двадесет и четири часа, а и не разполагахме с неопровержими доказателства за някакво... злодеяние...

– Значи нищо не сте направили – изрече Франк Карлсън с твърд глас.

– Не сте си мръднали пръста, докато дъщеря ми е умирала.

– Направихме всичко по силите си, господин Карлсън – отвърна Хилди, позволявайки си гласът ѝ да прозвучи властно. Опитваше се отново да овладее разговора.

– Ако зависеше от мен...

– Но какво стана? – намеси се Маргарет.

– Още не ми е ясно как се е озовала в океана.

Възпитателката нервно облиза долната си устна.

– Полицията все още разследва случая, но, изглежда, един от преподавателите ни, Стивън Конърс, е намерил Ейми късно снощи или рано тази сутрин.

Маргарет Карлсън ахна.

– Намерил я е! Но след като я е намерил... – Внезапно млъкна. Беше объркана.

– Той къде е? Защо не е...?

– Боя се, че това, което трябва да ви съобщя, е доста трудно – прекъсна я Хилди.

– Смятаме, че и Стивън Конърс е мъртъв.

Франк не сваляше очи от нея.

– Мъртъв ли? Какви ги разправяте? В полицията не ми казаха нищо за...

– Все още не са открили трупа му, но, изглежда, той и Ейми са били заедно в колата. Неизвестно как тя е скъсала предпазната верига, паднала е в пропастта и оттам в океана – Хилди разказваше бавно грижливо измисления си разказ и гледаше да изрече колкото се може по-малко, но намекваше за всичко пропуснато.

Когато свърши, родителите останаха като гръмнати. Гледаха я

втренчено.

– Искате да кажете, че този преподавател може да си е позволил нещо с дъщеря ни, така ли? – най-сетне произнесе Франк Карлсън. Лицето на Хилди се изопна.

– Все още не сме съвсем сигурни какво се е случило – започна тя, – но... не изключваме и тази възможност...

Маргарет Карлсън рухна на стола си, съкрушена от току-що чуто. Зарови лице в ръцете си и тялото ѝ се разтърси от ридания.

– Не... – простена тя.

– Не Ейми. Не и мъничката ми Ейми...

Мъжът ѝ я прегърна и ѝ помогна да се изправи, без да обръща внимание на напирания в гърлото ѝ протест.

– Ако това, което ни съобщихте, е вярно, госпожо Креймър, можете още днес да затворите това училище. Защото, повярвайте ми, ако не го направите, до идната седмица ще помогна за това лично.

Хилди стана, заобиколи бюрото си и застана отпред.

– Господин Карлсън, влизам ви в положението, но докато не разберем точно какво се е случило...

– Мисля, че вече ни казахте какво се е случило – гневно извика той. Хилди стоеше пред бюрото си като замръзнала. Франк, подкрепяйки съпругата си с една ръка, рече:

– Хайде, Маргарет. Да видим къде да отседнем, докато решим как да постъпим.

Възпитателката направи крачка напред с протегнатата ръка, сякаш искаше да го докосне, но той я отмина, без да ѝ обърне внимание.

– Оставете на нас, господин Карлсън – продума тя, но той, вече на прага, поклати глава и изръмжа:

– Сами ще уредим всичко необходимо. Мисля, че вие вече сторихте повече, отколкото трябваше.

После излезе и остави Хилди сама в кабинета ѝ.

Изобщо срещата им не протече добре.

Сигурно и двамата Карлсън, и Франк, и Маргарет, бяха дотолкова потресени от вестта за случилото се, че дори не можеха да разсъждават като хората. Навярно от шока и двамата не бяха на себе си, най-вече Маргарет.

Да, но Франк се разгневи.

Хилди трескаво се опитваше да реши как да постъпи.

После ѝ стана ясно, че не е нужно да прави нищо, защото въпреки законите си Франк Карлсън едва ли щеше да постигне нещо.

В крайна сметка щяха да обвинят Стив Конърс за смъртта на Ейми Карлсън, а не Академията. Това опростяваше задачата ѝ в сравнение с първоначалния ѝ план.

В края на краищата Франк Карлсън можеше да заведе дело срещу училището, че не са успели да предотвратят самоубийството на Ейми.

За убийството ѝ обаче изобщо не можеше да обвинява училището, тъй като личността на Стив Конърс до тази сутрин бе абсолютно неопетнена.

Да, Франк Карлсън нищо не можеше да стори, реши Хилди доволна.

* * *

Късно същия следобед Джош лежеше на леглото си и се опитваше да разсъждава. Изминалият ден представляваше само едно размазано петно. И действително, още като се извърна и се отдалечи от Хилди Креймър, оставяйки я да разговаря с полицаия, той отхвърли в ума си току-що чутото, понеже не можеше да се отърве от чувството, че всичко това не се случва с него.

Стив да убие Ейми!

Изключено!

Та Стив бе приятел на Ейми. А и негов!

Веднага отхвърли тази мисъл, като си казваше, че сигурно е станала някаква грешка.

Може колата във водата изобщо да не е негова. Или пък може да е била открадната.

Дори още не бяха намерили Стив. Може изобщо да не е мъртъв.

Докато се препъваше по плажа и си пробиваше път сред множеството, без да обръща внимание на въпросите, които сякаш валяха отвсякъде, умът му трескаво работеше и му идваха какви ли не идеи.

Може учителят да е спрял да вземе някой автостопаджия и той първо да го е пребил и да го е зарязал край пътя, а после да се е върнал да му вземе колата.

Навярно точно сега Стив лежи някъде в несвяст.

Джош изкачи бегом стъпалата и пое по пътя, като приближаваше всеки завой с нарастваща надежда, уверен, че непосредствено след него ще намери Стив да лежи на банкета и тъкмо да идва на себе си.

Но колкото повече приближаваше селцето, толкова повече надеждите му се стопяваха. Запъти се обратно към Академията. По пътя се опитваше да си внуши, че щом пристигне, той ще го очаква.

Но даже и това да станеше – а то нямаше – не би могъл да върне Ейми.

Ейми.

От ума му не излизаше обезобразеното ѝ телце и оголените кости на местата, където плътта ѝ бе отхапана.

Но най-жив бе споменът за зеещата кухня на тила ѝ, кухня, в която се беше намирал мозъкът ѝ.

До края на деня, докато търсеше отговор на зададените му от останалите възпитаници на Академията въпроси, този образ все се мержелееше пред очите му. И когато за пореден път разказваше как морето е изхвърлило тялото в краката му, в съзнанието му неизменно зейваха огромната дупка на тила ѝ и странната пустота вътре, където би трябвало да се намира мозъкът ѝ.

Би трябвало, но не беше.

Сети се за мнението на полицаите, че някакво животно, най-вероятно морска видра, го е изсмукало.

Но сред хаоса от въпроси, на които се опитваше да намери отговор, той все се питаше едно и също. Най-сетне, един час преди вечеря, след като успя да накара дори Джеф Олдрич да го остави на мира, се уедини в стаята си.

Лежеше там и за стотен път се питаше дали да се обади на майка си. Щеше ли тя изобщо да изслуша какво е станало? И ако го изслушаше, как щеше да постъпи?

Дали няма да дойде и да го прибере в Едем.

Но на него не му се връщаше в Едем.

Още не, засега.

Преди да разбере какво всъщност се е случило както с Ейми, така и със Стив Конърс, не можеше и дума да става за връщане!

Защото нещо в мозъка му, нещо, което все му се изплъзваше, му подсказваше, че нито една от версиите на полицията не е вярна.

Лежеше по гръб съвсем неподвижен, опитваше се да се успокои и да се концентрира върху мислите, мержелеещи се току под носа му, да ги извика на преден план в ума си и да ги изследва.

В съзнанието му приглушено започнаха да отекват слова.

„Адам не искаше да умре.“

„Просто искаше да се измъкне от това тъпо място.“

Тук му харесваха само часът на доктор Енджърсол... и компютърът му. Компютърът му. Но какво ли значеше това?

Отново в ума му изникна кухият череп на Ейми, но след миг друг

спомен изплува и го избута.

Котката.

Котката, с която експериментираха цяла сутрин.

С отворен череп и части от мозъка, извадени от строя с лазер. Котката ослепа, оглуша и нищо не усещаше.

Но продължаваше да живее.

И тогава чу гласа на доктор Енджърсол:

„По-голямата част от мозъка при животните е заета с елементарната задача да реагира на дразнителите и да поддържа телесните функции.“ Гласът сякаш кънтеше в главата на Джош, той чуваше всяка дума от казаното от директора онази сутрин. Последва миг на ослепителна яснота и като че ли синьо-бяла мълния проряза ума на Джош. Всичко си дойде на мястото.

Експериментът с котката нямаше нищо общо с изкуствения разум. Целеше единствено да се замислят каква голяма част от собствените им мозъци е заета с поддържане на телата им живи.

Ами ако тялото го няма...

Умът на Джош заработи бързо и изводите от хрумването му започнаха да се оформят.

Ако се извади мозъкът от тялото и се запази жив...

Думите на Джеф отекнаха отново: „Адам не искаше да умира. Тук му харесваха само часът на доктор Енджърсол и компютърът му.“

Възможно ли е? Възможно ли е Адам да е сторил тъкмо това? Позволил е на доктор Енджърсол да извади мозъка му и да го свърже с компютър?

Ледени тръпки побиха Джош. Той се разтрепера при тази мисъл. Невероятно! Невъзможно!

Дали наистина е така?

Котката.

По принцип, макар и да отделиха мозъка на котката от тялото ѝ, той продължи да живее.

Та нали със собствените си очи видя тялото на Ейми, видя, че мозъкът ѝ липсваше.

В този миг на вратата тихо се почука и момчето едва не падна от леглото, когато чу гласа на Хилди Креймър:

– Джош? Аз съм Хилди. Може ли да вляза?

Трескаво мислеше. Какво да прави? Да ѝ зададе ли всички въпроси, които внезапно му дойдоха наум? Ами ако тя знаеше какво се е случило с Ейми?

Ами ако и тя помагаше на доктор Енджърсол?

Налагаше се да се престори, че изобщо не се досеща! Само ако усетеше какви мисли му минават през ума...

Джош стана от леглото, пристъпи към вратата и едва я откряна. Притеснена, Хилди се пресегна и я разтвори широко.

– Добре ли си, Джош?

Той тръсна глава, отстъпи крачка назад и я пусна да влезе.

– П... просто съм изморен, това е всичко – заекна той под втренчения взор на възпитателката.

– Нищо чудно и да не ти е добре – каза Хилди колкото се може потешително.

– Знам какво ти е точно сега. Ейми беше най-добрата ти приятелка, нали?

Джош кимна и не каза нищо. Защо ли се бе качила при него? Наистина ли се безпокоеше, или искаше нещо друго?

– Сметнах, че навярно ти се иска малко да си побъбрим за станалото – обясни тя, намести се на леглото и потупа с ръка до себе си, подканяйки го да седне до нея.

– Сигурно да я намериш в такова състояние е било ужасно преживяване.

Джош не помръдна.

– Нищо ми няма – рече той.

– Просто... просто не мога да свикна с мисълта, че Ейми е мъртва.

Жената кимна съчувствено.

– Пък не сме познавали твърде добре и господин Конърс, нали?

Той се подвоуми, но някак си успя да кимне с глава.

– Предполагам, че се е държал добре с мен, за да спечели доверието на Ейми.

Внимателно следеше реакцията на Хилди.

Въобрази ли си, или тя наистина се поусмихна?

– Неприятно – въздъхна възпитателката – но понякога се случват и такива неща.

– Но Ейми...

– Ейми бе прекрасно момиче – отвърна Хилди.

– Всички я обичахме и никога няма да я забравим. – Подвоуми се само миг, после се взря дълбоко в очите му.

– Обади ли се вече на майка си?

Джош поклати отрицателно глава.

– А не искаш ли?

Той дълбоко си пое въздух.

– А... ами не знам – заекна.

– Боя се, че ако ѝ кажа какво е станало, може да ме накара да се върна у дома.

– А ти не искаш, така ли? Джош кимна.

– Искам да остана тук – рече той.

– Харесва ми.

Хилди протегна ръце.

– И аз се радвам, че си тук – заяви тя.

– Пък и ми се струва, че точно сега имаш нужда от прегръдка. – Тя се усмихна.

– И макар да съм сигурна, че и аз имам нужда, не ми идва наум ко-го друго да прегърна.

Джош отново усети ледените тръпки на страха.

Лъжеше.

Чак косата на тила му щръкна, понеже долови нещо фалшиво в гласа ѝ, а може би и в погледа ѝ.

Хич не ѝ бе до прегръдки. Просто искаше той да си мисли, че е така. Но защо?

И точно в този миг се сети. Всъщност тя искаше да разбере дали наистина ще я прегърне, или ще ѝ откаже, ако вече я подозира.

Насили се да се просълзи и да се наведе към нея, за да обвие ръце около шията ѝ. Щом прегръдката ѝ се склочи около него, телцето му потрепера, но тези тръпки не бяха от скръб по Ейми Карлсън.

Бяха тръпки на ужас от това, което вероятно Хилди Креймър бе сторила с нея.

А и него го чакаше същото, ако разбереше за подозренията му.

* * *

Същата нощ, много след като отдавна трябваше да е в леглото, Джош Маккалъм седеше пред компютъра.

Цяла вечер хрумването му не го оставяше на мира. Колкото повече мислеше за него, толкова повече то узряваше в главата му.

Ако не грешеше, някъде дълбоко в паметта на компютрите, пръсна-ти из цялото университетско градче, се намираха файловете, благодарение на които мозъците на Адам и на Ейми живееха, макар и телата им да бяха мъртви. Оставаше само да ги намери. Но как?

Погледът му падна върху уреда за възпроизвеждане на действителността, зачислен му още в деня на постъпването му в семинара по

изкуствен разум, когато инсталираха новия компютър в стаята му.

Същия уред, към който Адам Олдрич проявяваше такъв голям интерес.

Имаше ли някакъв начин да го използва за търсене на файловете в компютрите?

Задействува го и с помощта на модема си проникна в обширната основна мрежа, помещаваща се в лабораторията за изкуствен разум в съседното ново крило. Извика директориите на безчетните програми за възпроизвеждане на действителността, съхраняващи се там, и заглежда списъка им.

Третата отзад напред привлече вниманието му.

„Микрочип.“

Какво ли е това? Един вид пътуване в самия компютър?

Или пък не ставаше дума за пътуване. Навярно някакъв нов начин за работа с компютъра?

С ускоряващ се пулс Джош задействува програмата, после си сложи шлема за възпроизвеждане на действителността, слушалките и ръкавицата.

Пред очите му се разкри непознат свят, свят на трептящи, непознати, подобни на лабиринт коридори. Имаше чувството, че стои напред лабиринта. Накъдето и да погледнеше, навътре водеха пътеки – пътеки, които се сливаха с други пътеки, разклоняваха се, пресичаха се, кръстосаха се в невероятно сложна плетеница.

Извърна глава и веднага последва илюзията за промяна на перспективата в самия лабиринт. И все пак във всяка посока водеха нови и нови пътеки, криволичеха из лабиринта.

Протегна напред ръката с ръкавицата. На екрана само на сантиметри от очите му се появи ръка, която реагираше сякаш е негова. Вече можеше да пипне стените на лабиринта.

Доближи ръка до една от тях и усети, че ръката му изтръпва, сякаш го е ударил ток.

Последва промяна и плетеницата от пътечките стана друга пред очите му.

Докосна втора стена. Последва нова промяна.

Превключватели.

Всяко докосване действуваше като превключвател и с всяко превключване предизвикваше поредица от промени.

Приличаше на вътрешността на компютърен чип, където в цифров вид се съхраняваше безчет информация, достъпна, подредена и

пренареждана единствено от милионите електронни превключватели. Залови се да изследва лабиринта и взе да докосва стените една по една. При всяко докосване плетеницата отново се променяше, но след известно време Джош откри повтарящи се образци в нея и успя да накара някои от тях да се появят отново.

После зад себе си чу глас.

Гласът на Джеф Олдрич.

Обърна се, сепнат, като забрави да си свали шлема. Очакваше да зърне Джеф на вратата на стаята.

Но вместо него пред погледа му се ширеше единствено продължаващият до безкрайност електронен лабиринт.

А в един от непознатите блестящи коридори висеше нечий лик.

Ликът на Адам Олдрич.

Вцепенен, Джош Маккалъм се взираше в лика на момчето, сметнато за покойник още преди седмица.

То му се усмихна със странна гримаса, от която го побиха тръпки.

– Сети се, значи! – рече Адам.

Без да мисли, Джош му отговори на глас.

– Адам?

– Да. Чудех се дали някой от класа ще се сети къде съм.

– К... как ме чуваш? – заекна Джош. Адам отново се усмихна.

В шлема за възпроизвеждане на действителността има микрофон. Компютърът дигитализира гласа ти и ми го препраща.

– Н... но нали тялото ти е мъртво?

В слушалките се чу хихикане. После заглъхна.

– Не думай! Не ме ли виждаш?

– Но това не си ти! – възрази момчето.

– Разбира се, че не съм – съгласи се Адам.

– Само образ на екрана. Сметнах, че ще ти е по-лесно да ме виждаш, вместо само да ме чуваш. И взех, та възпроизведох лика си. Не е кой знае каква работа.

Джош усети, че го облива пот. Опита се да преглътне заседналата в гърлото му буца.

– Това е някакъв номер, нали? – примоли се той, макар и още преди да си отвори устата, да знаеше, че не е.

– Няма никакъв номер – отвърна Адам.

– Сега живея тук. Вече съм част от компютъра.

Джош помръкна. Макар и да знаеше какво са сторили с Адам и Ейми, все се бе надявал, че греша.

– Н... не ти вярвам – заекна той с треперещ глас.

Адам широко се усмихна.

– Искаш ли да видиш?

– Какво да видя? – Сърцето му биеше до спукване, виеше му се свят. От една страна, му се щеше да свали шлема, да махне ръкавицата и да избяга колкото се може по-бързо от това, което ставаше. Но, от друга страна, му се щеше да продължи, искаше да разбере какво всъщност става.

– Каквото поискаш, Джош – каза му Адам и леко сниши глас съучастнически.

– В компютъра има всичко, Джош. Всичко на този свят. А пък аз мога да ти го покажа. Какво искаш да видиш?

– Не знам – прошепна.

– Змии. Искаш ли да ти покажа змии? – В миг всичко около Джош се промени. Изведнъж пред очите му огромна кобра надигна глава и застрелка езика си напред-назад. Дъхът на момчето секна и то мигновено се извърна, но се озова очи в очи със свита на кълбо гърмяща змия, чиято потрепваща опашка застрашително забръмча в ушите му.

– Не! – изпищя той.

– Престани!

Бръмченето заглъхна и се чу как Адам се смее, докато образът на гърмящата змия се сливаше с неговия.

– При мен обаче е супер! – прошепна той.

– При мен не е само образ, Джош. Истинско е. Вместо на екрана пред очите ти всичко става в мозъка ти и е толкова истинско, че все едно наистина се случва. За какво са ти очи и уши, Джош. Нищо не ти трябва. Всичко, което ти хрумне, ти е под ръка и е достатъчно да си го помислиш, за да се превърне в действителност.

– Как така? Как става това?

Адам пак се усмихна.

– Не мога да ти кажа – рече той.

– Има само един начин да разбереш и той е да сториш като мен. А ти можеш да го сториш, Джош. И ти можеш да дойдеш тук.

Сърцето на момчето биеше до пръсване. Всичко това бе невероятно. Всичко видяно и чуто бе невероятно.

И въпреки това се случваше. Адам бе отсреща, ликът му бе толкова съвършен, та Джош имаше чувството, че може да го пипне.

Вдигна ръката си в ръкавицата и образът на ръката му на екрана също се вдигна. Посегна, но тъкмо се канеше да прокара пръсти по лицето

на Адам, и замръзна на място, понеже в слушалките му се разнесе друго гласче.

– Помощ... помогнете ми...

Той се ужаси. Бе познал гласа на Ейми Карлсън. Свали шлема от лицето си и изтръска ръкавицата от ръката си. Но докато с треперещи пръсти посягаше да изключи компютъра, нито за миг не се усъмни, че чутото е самата истина.

Някъде Ейми бе още жива.

Но на кого ли можеше да каже?

Кой ли щеше да му повярва?

23.

Хилди Креймър се събуди от настойчивото електронно писукане на телефона край леглото ѝ. Заопипва в мрака, намери слушалката и я притисна до ухото си с още затворени очи. Щом чу гласа на Джордж Енджърсол, веднага отвори очи и се надигна в леглото.

– Най-добре веднага да слезеш долу. Възникна проблем. Не се наложи да го пита къде е – само по думичката „долу“ разбра, че е в лабораторията под мазето на сградата. Разсъни се окончателно, стана, облече се и бързо излезе от апартамента, като вместо да използва шумния старовремски асансьор, се прокрадна тихичко по стълбите до четвъртия етаж.

Отключи апартамента на Енджърсол, повика втория асансьор, скрит зад рафтовете на библиотеката. Спусна се в сутерена, като се чудеше какво ли се е случило, та той я вика след полунощ.

Вратите на асансьора се отвориха, Хилди се озова в облицования с плочки коридор и зави към същинската лаборатория в края на късия коридор. Щом влезе в помещението, застина и се взря във висящия на стената над съда с мозъка на Ейми Карлсън екран.

Там трепкаше някакъв образ. Отначало Хилди не можа да го познае, струваше ѝ се, че просто проблясва някаква течност, която се стича насам-натам, и отражението ѝ върху екрана наподобява развълнувана водна повърхност. После за миг образът застина.

Очерта се бледото лице на момиченце, окръжено от къдрави червеникави букли.

Ликът на Ейми Карлсън.

И все пак не бе ликът на Ейми.

Образът се задържа няколко секунди, после взе да избледнява, разпадна се за миг и пак започна да се появява, но малко по различен от преди.

– Какво става? – промълви Хилди и инстинктивно разбра, че точно за това я е извикал Енджърсол.

Той, до този миг с гръб към нея, с приковани в монитора очи, проговори, без да се обръща.

– Ейми. Вече се е научила да се оправя с графичната програма.

– Не може да бъде. На Адам му бяха нужни цели пет дни, за да се оправя. А Ейми е будна едва от...

– Дванадесет часа – довърши той.

– Дали ни чува? – попита Хилди.

Енджърсол поклати отрицателно глава.

– Изключил съм звуковата система. Но я наблюдавам цяла вечер и не съм сигурен как да постъпя. Тя усвоява доста по-бързо от Адам.

Подаде на Хилди свитък компютърни разпечатки. Тя набързо ги прегледа, макар и повечето от цифрите и графиките да не ѝ говореха нищо. На последната страница видя сравнителна графика на кривите на усвояване на двата мозъка.

През първите два дни след поставянето му в стъкленца мозъкът на Адам Олдрич бе останал в покой и чак на третия ден бе започнал да проявява признаци, че изследва окръжаващата го среда, и да излъчва по проводниците, свързващи го с компютрите на другия край, почти неуловими електронни импулси. От този момент нататък кривата бавно, но стабилно вървеше нагоре, след като мозъкът се научи как да прониква в схемата на компютъра, от който вече бе част.

На четвъртия ден Адам откри как да намира нужните му данни и как да си служи с тях и да общува със света отвъд стъкленцата, съхранила мозъка му.

Нямаше и четиридесет и осем часа от мига, когато изпрати първото си кратко съобщение до компютъра на майка си, и вчера следобед вече започна да експериментира с пълния графичен потенциал на компютъра „Кройдън“ в съседната стая, като наум си съставяше програма от сложни графични изображения, след това ги предаваше, а супер компютърът на свой ред изграждаше образите, които Адам му бе показал на монитора над стъкленцата.

От втората крива на усвояване Хилди веднага разбра, че само за половин ден Ейми Карлсън е усвоила почти всичко, отнело на Адам Олдрич цяла седмица.

Несъзнателно облиза долната си устна и се зачуди какво ли значеше това.

– Да не би да усвоява с помощта на Адам? – запита тя накрая и остави графиките на бюрото, до което бе застанала.

– Изглежда, има такова нещо – размишляваше Енджърсол, – но едва ли е само това.

– Наистина е по-умна от Адам – изтъкна Хилди.

– Коефициентът и на интелигентност е със седемнадесет точки по-висок от неговия.

Това е само още един аспект на загадката. Но май не е всичко.

Погледни.

Той взе свитъка с графиките от мястото, където го бе оставила Хилди, набързо го прелисти и измъкна един лист. Тя му хвърли бърз поглед и веднага го позна. Това бе частична разпечатка на изображението, появило се на монитора над стъкленницата на Ейми, когато тя се събуждаше за пръв път рано през деня. Щом жената се вгледа по-отблизо, Енджърсол ѝ подаде втора графика, този път на дейността на ума на Адам Олдрич в момента на неговото пробуждане след операцията по прехвърляне на мозъка му в стъкленницата.

Докато умът на Ейми щеше да се пръсне от активност, но създаваше графични образи, представляващи единствено безсмислен хаос, мозъчните вълни на Адам свидетелстваха за далеч по-нормална дейност и ясно следваха стереотипа на човешки ум, пробуждащ се от дълбок сън. Хилди вдигна поглед към Енджърсол.

– Очевидно ти виждаш нещо, което за мен остава скрито. Струва ми се, че при събуждането си Ейми се е побъркала. Но след това не личи такова нещо.

Той почука с пръст сутрешната графика на умственото състояние на Ейми.

– Като изключим лудостта, какво първо ти идва наум, като погледнеш това?

Хилди отново огледа графиката и без да се замисля, отговори:

– *Temper tantrum*¹.

– Именно – съгласи се Енджърсол.

– Пред очите ти е реакцията на едно много сърдито дете. Твърде бързо е разбрала какво се е случило с нея и е побесняла от яд. И се мъчи да стори нещо.

Жената сбърчи вежди.

– Но какво? Какво се мъчи да направи?

– Не съм сигурен. Още не съм разговарял с нея. Затова те повиках. Ще я изслушаме и после ще решим какво да правим.

Той седна зад бюрото си и взе да набира команди на клавиатурата. После, без да откъсва поглед от монитора над стъкленницата на Ейми, заговори в миниатюрен микрофон, закрепен непосредствено до клавиатурата.

– Ейми, говори доктор Енджърсол. Чуваш ли ме?

Още при първата отронена сричка образът на Ейми изчезна от

1. Силен гняв (лат.) – Б. пр.

монитора. В продължение на няколко секунди не последва реакция, но после един от високоговорителите, закачени на тавана, изпраща.

Думите прозвучаха приглушено, сякаш говореше глух човек.

– Чувам... те.

Хилди понечи да каже нещо, но тя я прекъсна, и се приведе над микрофона.

– Знаеш ли къде се намираш, Ейми?

Последва мълчание, после тя отвърна:

– Знам.

– Ще ми кажеш ли къде?

Отново се възцари тишина, но в края на краищата тя отвърна:

– Искам да си отида у дома.

Хилди Креймър и Джордж Енджърсол се спогледаха.

– Това е невъзможно, Ейми – заяви спокойно директорът.

– Ако знаеш къде се намираш, не може да не знаеш, че е невъзможно.

– Искам да си вървя у дома! – повтори Ейми. Сега думите й прозвучаха по-силно и дори и в компютризирания й глас Хилди усети ината на момиченцето.

– Защо сте ме сложили тук?

– Не можем да те пуснем да си вървиш у дома, Ейми. Имахме нужда от теб. Това, което правим сега, е от огромно значение. Схващаш ли?

– Всичко е заради котката, нали? – попита тя. Гласчето й се промени отново и прозвуча жалостиво, едва ли не неразбрано.

– Яд те е на мен, че не одобрих какво правиш с котката. И не ти се щеше да разправя някому какво стори с нея.

– Разбира се, че не, Ейми – каза й Енджърсол.

– Котката не ме интересува. Тя бе само част от експеримента.

Почти цяла минута Ейми не каза нищо. После високоговорителят отново оживя и гласът й прозвуча гневно:

– Аз още мога да те издам. Мога да кажа на когото си искам. Трябва само да изпратя съобщение.

Енджърсол се усмихна на Хилди.

– Имаш право – съгласи се той, сякаш спореше за дреболии с някой от учениците си.

– Но кой ще ти повярва? Адам вече прати няколко съобщения, но никой не повярва, че са от него. Всички мислят, че това са номера на Джеф.

– Ще им кажа какво си сторил – заяви Ейми и леко повиши глас.
– Ще им кажа къде се намирам, за да дойдат и да ме намерят.
– Нищо няма да излезе, Ейми – отвърна Енджърсол.
– А сега ме чуй много внимателно, защото ще ти кажа какво ще стане с теб, ако се опиташ да го сториш. Ти не си мъртва, Ейми. Ти си жива. Но ако се опиташ да извикаш някого, за да дойде и да те намери, няма да останеш жива. Ще трябва да спра хранителните вещества, Ейми. Ще ги спра или ще пусна отрова с тях. И това ще бъде краят ти. Разбираш ли, Ейми?

Отново настъпи тишина, но този път тя продължи само няколко секунди. Екранът на монитора над Ейми оживя и на него с такава скорост се изредиха наименования на файлове, че нито Енджърсол, нито Хилди успяха да ги прочетат.

– Познаваш ли ги? – попита гласът на Ейми. Сега в него се долавяше нещо небрежно наставническо, сякаш отвърщаше със същите тембър и тон, с които Енджърсол само преди миг я заплаши да я убие.

– Това са всичките ти програми, доктор Енджърсол. Всички програми, залегнали в проекта ти. Ако умра, всички тези програми ще бъдат изтрети. И знаеш ли какво ще стане тогава? Ще умре и Адам, и всичко ще отиде по дяволите.

Директорът стрелна с поглед Хилди Креймър и нейните тревога и безпокойство нараснаха.

– Едва ли ще стане така, Ейми. Само дето ще убиеш Адам. Но файловете могат да се възстановят и програмата ще продължи.

Изведнъж екранът опустя. Миг по-късно се появи ново изображение. Ликът на Ейми, но вече без да трепти и без да се разлива по екрана. Образът сега бе ясен и отчетлив и очичките на Ейми сякаш гледаха Джордж Енджърсол в упор.

– Не биваше да правиш това с мен, доктор Енджърсол – изрече тя и гласът ѝ леко потрепера във високоговорителя.

– Казах ти, че не желая вече да участвувам в часа ти. Но ти не искаше да ме освободиш. А трябваше, защото, като ме постави тук, ме направи по-умна от когато и да било.

– Тя замълча и ликът на екрана се промени, за да отрази бушуващия в нея гняв.

– По-умна съм от теб, доктор Енджърсол. А и вече мога да работя с компютъра. Така че не си играй с мен, защото, ако умра, изобщо нямаш представа какво ще стане.

За миг Енджърсол остана неподвижен, после бързо зададе някаква

команда на компютъра и изключи звуковата система. Обърна се към Хилди Креймър:

– Е?

Тя погледна монитора, където ликът на Ейми все още изпълваше екрана и ги гледаше отвисоко, сякаш не пропускаше нито едно тяхно движение.

– Дали ни чува?

Той поклати отрицателно глава.

– Изключил съм микрофона.

– Може ли наистина да изпълни заплахите си?

– Не съм сигурен – призна си Енджърсол, докато в ума си трескаво търсеше отговор на въпроса на какво е способна Ейми Карлсън.

– Предполагам, че би могла, но...

Без предупреждение високоговорителят на тавана отново се включи и гласът на Ейми проехтя в стаята:

– Мога. Мога да сторя каквото си поискам.

Джордж Енджърсол и Хилди Креймър се спогледаха и разбраха какво се е случило.

Ейми Карлсън само със силата на ума си и с помощта на компютъра, с който я свързаха, пак бе включила микрофона. И ги чуваше.

* * *

В един и половина след полунощ Джанет Олдрич сковано седеше на канапето в хола. По университетската кабелна телевизия даваха някакъв стар филм, но тя изобщо не го следеше.

Все още съществуваше реална опасност да рухне под напора на хаотичните събития напоследък. Още щом научи за смъртта на Ейми Карлсън, първата ѝ мисъл бе веднага да прибере Джеф от Академията. Инстинктът ѝ, разбира се, беше продиктуван от мигновеното ѝ предположение, че Ейми се е самоубила. Щом разбра истината – или поне известната на полицията откъслечна истина – реши да изчака, докато научи какво точно се е случило с детето.

Освен това изреченото от Джеф сутринта все още не ѝ даваше мира.

„Ако ме накарате да напусна Академията, ще сторя същото като Адам!“

Бе го изрекъл с разкривено от гняв лице и стиснати юмруци, сякаш едва се сдържаше да не посегне. Думите му се забиха в съзнанието ѝ като куршуми и оставиха неизличими следи в душата ѝ, дотолкова я

разтърсиха, че тя изобщо не можа да се върне на работа. Прибра се у дома, седна в същата тази стая и се завзира през прозореца, като се питаше как така една от рожбите ѝ си отиде, а контролът ѝ над другата, изглежда, съвсем отслабваше.

Наистина ли Джеф щеше да го стори? В крайна сметка тя измъкна от дъното на чантата си прекопираната предишния ден дисертация и взе да я прелиства в търсене на обяснение. Докато четеше описанието на различните случаи на самоубили се в Академията деца, се опита да открие някаква прилика между тях и сина си.

Стигна едва до средата на дисертацията, когато звънна телефонът и тя научи, че на плажа под носа северно от, градчето са открили тялото на Ейми Карлсън.

Едва след като Чет вече си бе легнал, тя отново се залови с дисертацията и я дочете, а после с неவிждащи очи застана пред телевизора, като се опитваше да осмисли току-що прочетеното.

Между отделните случаи, с които се запозна, наистина имаше някакво сходство. Децата до едно бяха трудни и всяко от тях, подобно на Адам, поне веднъж в миналото бе правило опит да се самоубие. Всички те, също като сина ѝ, имаха малко приятели, прекарваха по-голямата част от времето си пред екрана на компютъра и предпочитаха да общуват с програмите и игрите в него вместо с живи хора.

Никое от тях, рече си тя, не приличаше на Джеф, който за разлика от брат си се сприятеляваше лесно, бе общителен и все вършеше пакости. Не ще и дума, той беше момче, способно да ѝ погоди този номер.

Но от прочетеното ѝ стана ясно, че не е момче, което да посегне на живота си.

Адам, да.

Джеф, никога.

Успокоена донякъде от прочетеното в дисертацията и изтощена от напрегнатия ден, Джанет взе дистанционното управление и усили звука. Филмът беше черно-бял, героините с изскубани до тънка черта вежди носеха рокли с големи деколтета, не сваляха цигарата от устата си и пиеха мартини в барове в стил арт деко. Филми като този с лопата да ги ринеш.

Джанет тъкмо се канеше да смени канала, когато внезапно на екрана се появи нещо друго.

Адам, в неизменните си джинси и тениска.

– Не! – изпищя тя.

– Стига! Който и да си, просто престани! – Грабна дистанционното,

занатиска го, после някак си улучи копчето за изключване. Екранът потъмня.

– Джанет? Скъпа? Какво има? – Тя чу, че Чет вика от втория етаж, но не отвърна. Не можеше да откъсне поглед от телевизора. Сърцето ѝ барабанеше, а тя безуспешно се опитваше да се пребори с полазилите я ледени тръпки. Изпусна дистанционното на пода, закри с ръце лицето си и зариде. Само след няколко секунди съпругът ѝ слезе и запали лампата над главата ѝ.

– Джанет? Мила, какво има? Какво е станало? Той приседна на канпето до нея, прегърна я през раменете и я погали по косата.

Джанет се опита да обуздае стенанията си и най-сетне успя да се овладее.

– Божичко, Чет! Май полудявам!

– Не се тревожи! Не полудяваш. Само се успокой и ми кажи какво стана.

Тя си пое дълбоко въздух, после бавно го изпусна, после отново повтори цялата процедура. Щом проговори, усети, че в гърлото ѝ засяда буца, и отново млъкна. Едва когато бе сигурна, че ще владее гласа си, се опита да му каже за случилото се.

– Не можах да заспя, слязох долу и си направих чаша кафе. После включих телевизора. Д... даваха някакъв филм. Една от онези истории, в които Барбара Стануик убива всеки, за когото се омъжи. И тогава... тогава...

– Няма нищо. Спокойно. Просто ми кажи какво стана.

Джанет се извърна и се взря в Чет.

– Адам – прошепна тя.

– Появи се на екрана.

Той я гледаше втренчено и не разбираше за какво става дума.

– Адам ли?

– По телевизията – повтори тя.

– Просто филмът прекъсна и се появи той.

Чет поклати глава.

– Скъпа, знаеш, че това е невъзможно. Сигурно просто си задрямала и ти се е присънило...

– Не! – изрече рязко.

– По дяволите, не беше сън! Ето! Виж сам! – Посегна надолу, грабна дистанционното от пода и натисна копчето за включване. Телевизорът тихичко изпука и екранът просветля. Появи се някакъв образ, затанцува нагоре-надолу, после застина.

Черно-белият лик на Барбара Стануик студено и с ненавист се взираше в мъжа, който я прегръщаше. След миг тя впи устни в обекта на ненавистта си.

Джанет се взираше в екрана.

– Божичко, Чет – тихичко рече тя.

– Май наистина ще ме сметнеш за откачена.

– Това, което мисля, е – рече Чет, докато ставаше, – че нервите ти са опънати до скъсване и имаш нужда хубавичко да поспиш, но тъй като нямаш намерение да си лягаш, по-добре ще е да си направя чаша кафе и да остана буден, докато те убедя, че си една напълно нормална, макар и твърде уморена госпожа. Ей сега ще се върна. – Тръгна към вратата, но не успя да измине и половината път, когато Джанет сподавено извика. Като се извърна, я видя да се взира с разширени очи в телевизора. Проследи погледа ѝ. И видя Адам.

Видя го и го чу.

От високоговорителите на телевизора гласът на сина му прекоси стаята.

– Здравсти, мамо. Здравсти, тате. Май съм уплашил мама и тя е изключила телевизора. Но навярно сега сте там и двамата. Ако е така и искате да разговаряте с мен, включете компютъра.

– Това е лудост – каза Чет Олдрич с едва доловим глас и пак седна на канапето.

– Какво, по дяволите, става тук?

– Това е той – промълви Джанет.

– О, Божичко, Чет, наистина е той!

– Изобщо не е Адам – извика Чет и шокът му се замени от гняв.

– Джеф пак ни погажда номерцата си, ама този път няма да му се размине! – И като взе дистанционното от масичката за кафе, той включи видеоманетофона и записа това, което бе на екрана.

– Не ви ли се говори с мен? – проговори Адам и гласът му прозвуча жално и скръбно.

– Само трябва да включите компютъра.

– А, така ли било? – подразни го баща му.

– Ами, хайде да го включим, тогава.

Отиде до бюрото и включи компютъра „Макинтош“, купен само преди няколко месеца. Той стартира и почти мигновено изписука, докато модемът му отговаряше на външно повикване.

След секунди екранът се изчисти и маркерът лекичко присветна, сякаш го зовеше. Чет седна, помисли за миг, а после бързо написа:

„Джеф, татко ти е. Доста ти се сърдя.“

– Не е Джеф, тате – отговори Адам от телевизионния екран.

– Аз съм.

Чет се подвоуми и написа:

„Я не ми ги разправяй тези, синко! Напразно ме ядосваш и разстройваш майка си. Никак не е смешно.“

Изражението на Адам върху екрана се промени. Усмивката му изчезна. В очите му проблеснаха сълзи.

– Не искам да я разстройвам. Само исках мама да знае, че съм добре. Това е всичко.

На дивана Джанет изстена. Чет едва сподави изпъшкването си и изписа следното:

„Адам е мъртъв. Ти беше с нас на погребението му. Вече прекаляваш. Не знам как го правиш, но повярвай ми, ще разбере!“

– Но това наистина съм аз, тате – каза Адам почти разплакан. Мога да ти го докажа. Питай ме нещо. Питай ме нещо, за което знам само аз, а Джеф – не!

– Господи – изхриптя бащата.

– Стига! Ще изключи това нещо...

– Не! – рече Джанет. Плачеше.

– Недей, скъпи. Ами...ами, ако наистина е Адам? – Умът ѝ трескаво търсеше нещо, което знаеше само Адам.

Преди да се сети, той отново проговори:

– Помниш ли, когато бях на пет, мамо? Помниш ли как, когато се прибрах от училище подмокрен, ти ми обеща да не казваш на никого?

Тя се вцепени.

Все още го помнеше, сякаш се бе случило днес. Преди обяд Адам се бе прибрал през задната врата, хълцайки от унижение. Малко преди междучасието се бе напишкарал в детската градина. Бе изчакал всички да излязат на двора и после, молейки се никой да не го види, бе изминал тичешком трите преки до дома. Но най-много се бе боял да не би брат му да научи и да му се подиграва. „Той ще каже на всички“ – заклевал я бе тогава той.

Джанет знаеше, че е прав, понеже откакто проговориха, Джеф все изпитваше странно удоволствие да дразни брат си до сълзи, като не пропускаше да му се подиграва и заради плача. И тъй Джанет му помогна да се измие и да се преоблече, а после му разреши да си остане вкъщи и обясни на Джеф, че Адам го е свил стомахът.

И с това историята приключи и никой никога не отвори дума за

нея.

До днес.

– Той е – прошепна Джанет.

– О, Божичко, Чет, той е!

Лицето на бащата се изопна.

– Как може да е той, Джанет! Джеф е, по дяволите! Не знам как го прави, но бъди сигурна, че ще разбере! А и вече ми писна!

– Само исках да знаеш, че съм добре, мамо – тъкмо казваше Адам.

– Не съм умрял. Наистина, не съм. Аз...

Чет изключи телевизора и екранът угасна. След миг той извади касетата от видеомагнетофона и я постави в износеното дипломатическо куфарче, в което носеше книгата и бележките си за лекциите.

– Още утре сутринта ще разбере кой е позволил на Джеф да стори това – заяви той.

– А ако се окаже, че и някой от студентите му е помагал, няма да се размине без няколко изключени в Барингтън. Все съм чувал за жестоки шеги, но тази надминава всичките!

Джанет се взираше в тъмния екран на телевизора.

Разбира се. Чет беше нрав. Сигурно бе номер.

И все пак през цялото време, докато бе гледала и слушала Адам, кой знае защо чувството, че изобщо не е номер, не я напусна.

Струваше й се, че е гледала нечия сянка. Сянка на покойник.

24.

Пред вратата на кабинета на Джордж Енджърсол Джанет Олдрич се поколеба.

– Мислиш ли, че постъпваме правилно? – за четвърти път попита тя Чет.

– Май трябваше първо да поговорим с Джеф...

– Нямам за какво да говоря с него, преди да разбере как ни извъртя номера си – отвърна той. В гласа му още личаха следи от снощния гняв.

– Ако Енджърсол не може да ни каже, смятам, че и двамата сме наясно как се е случило.

– И без да й даде време да възрази, отвори вратата и влезе пръв.

След половин час Джордж Енджърсол седеше на бюрото си и за втори път гледаше записа. Щом семейство Олдрич пристигна без предизвестие и прекъсна съвещанието, което двамата с Хилди не желаеха да отлагат, той се видя принуден търпеливо да ги изслуша, докато му обяснят какво е станало късно снощи. Отначало мислеше, че едва ли ще са му необходими повече от няколко минути, за да припише снощната случка на шегите на Джеф. След като изгледа записа обаче и осъзна какво е сторил Адам, той се извърна към Чет и Джанет.

– Не мога да си представя какво е целия Джеф – изрече хитро, като се преструваше на наистина обезпокоен.

– Известно ми е, че възпитаниците ми са автори на доста изтънчени номерца, но това...

– Май ще е най-добре, ако доведеш Джеф – обърна се към Хилди.

– Смятам, че колкото по-бързо изясним този въпрос, толкова по-добре за всички ни.

Тя се подвоуми за част от секундата, но изразът в очите на Енджърсол не търпеше възражение и понечи да излезе от кабинета му. Преди да прекрачи прага, той я спря.

– Хилди, май ще е по-добре да съобщиш на останалите от семинара ми, че тази сутрин няма да проведем занятие. Кажете им, че ще имат свободен час, а после доведи Джеф тук.

Макар че лицето ѝ пламна, щом се обърна към нея, като към подчинена, чиято роля не е от кой знае какво значение, Хилди безропотно изпълни заповедта му и бързо се върна, понеже семинарът се провеждаше на долния етаж. Джеф Олдрич вървеше след нея и изглеждаше ядосан.

– Защо сте ми сърдити? – попита той още с влизането си в кабинета. Закова се на прага и ядосано изгледа баща си.

– Нищо не съм направил!

– Не ме лъжи, Джеф – отвърна Чет с толкова рязък глас, че момчето боязливо отстъпи крачка назад.

– Пуснете записа отново, доктор Енджърсол. Нека се убедя, че този път го спипахме.

Без да продума, директорът пренави лентата и я пусна отново. Този път, докато записът вървеше, той не отмести поглед от лицето на Джеф Олдрич. Още след първите няколко метра от записа момчето го погледна и двамата май си казаха нещо без думи.

Джеф веднага бе разбрал какво се е случило. Но как да постъпи?

Лентата свърши. В стаята настъпи напрегната тишина. Чет пръв я наруши:

– Е?

Джеф се сепна и се извърна към баща си. Присви очи.

– Откъде взехте това?

Макар че лицето му остана невъзмутимо, Джордж Енджърсол изпита облекчение. В тона на Джеф се чувстваха в еднаква степен и отричане, и вина. А това не убягна и на Чет Олдрич.

– По дяволите, много добре знаеш откъде го имаме, Джеф? – рече той.

– Въпросът е как го стори?

Той се поколеба точно колкото трябваше, преди да отговори.

– Какво съм сторил? Нямам и понятие. Приличаше на Адам, нали? Думите му жегнаха Джанет.

– Джеф, с какво съм заслужила това? – попита тя с треперещ глас.

– О, хайде, пък и ти, мамо! Как мога да сторя подобно нещо? Какво според теб съм направил? Облякъл съм дрехите на Адам и съм седнал пред видеокамерата или нещо подобно?

– Мисля, че точно това си сторил, Джеф – отвърна Чет, преди майка му да успее да каже нещо.

– Всички знаем колко те бива да проникваш в компютри. И чакаме да ни кажеш как си пуснал този запис по кабела до вкъщи.

Сега изражението на момчето стана воинствено.

– Ами ако не ви кажа? – попита то.

– Ами ако си нямам и понятие от тази работа?

– Да, ама имаш – извика Чет.

– И след като сам си задаваш този въпрос, ще ти кажа какво точно

ще сторя. Връщаш се вкъщи, Джеф. От този миг няма да ходиш на училище. Не следобед, не утре, а веднага. Прибираш се у дома и никакво излизане, докато не решиш да ни кажеш как си го сторил.

– О, стига, де, тате! Не е честно! Нищо не съм сторил!

Бащата рязко стана.

– Добре, Джеф, това е положението. Хайде!

Той отвори уста, но преди да продума, Чет му направи знак да мълчи.

– Писна ми от заплахите ти за самоубийство. С вчерашната си разстрои майка си, но не мен тези не ми минават. Познавам те, Джеф. Просто никак не приличаш на Адам. Той преживяваше всичко в себе си и никога нямаше чувството, че угажда на някого. Но ти си пълната му противоположност. Мислиш, че си центъра на света и можеш да въртиш всички на пръста си. Е, точно сега се налага да те разочаровам.

Ясно ли е?

Лицето на Джеф се изопна от гняв. Той обърна гръб на родителите си и попита Джордж Енджърсол:

– Ще им разрешите ли да го направят? Ще им разрешите ли просто да ме спрат от училище?

Директорът безпомощно вдигна рамене.

– Те са твои родители, Джеф. Имат право да те приберат у дома. А май е трябвало да се замислиш за това, преди да им свиеш снощния номер. Съжалявам – каза и стана.

– Мисля, че като си поседиш известно време у дома, ще ти се отрази добре и ще можеш да премислиш какво си сторил. А и да решиш какво ще правиш след това.

Джеф не помръдна секунда-две. Гняв разкриви лицето му. Но точно преди да се обърне, намигна.

Чет и Джанет Олдрич не го видяха да смига, но Джордж Енджърсол идеално го разбра.

Момчето си знаеше ролята.

* * *

Щом семейство Олдрич си тръгна, Енджърсол придружи Хилди Креймър до кабинета ѝ. После се качи с дрънчащия в пиричената си клетка асансьор до апартамента си, отвори вратата и щом влезе, натисна скритото зад библиотеката копче. Качи се в тайния асансьор, затвори библиотеката и се спусна в лабораторията под мазето. Огледа мониторите, отразяващи всеки аспект от физическото състояние на двата

мозъка, плаващи в стъклените и за миг се спря, възхитен от съвършенството на органите.

Бяха толкова съвършени, че приличаха на изкуствени. Множество-то усукани гънки караха дяловете им да изглеждат десет пъти по-големи, отколкото бяха в действителност.

И двата мозъка, освободени от тесните си, ограничаващи ги досега черепи, сякаш нарастваха, гънките им леко се раздалечаваха и увеличаваха повърхността им.

На Енджърсол му се стори, че мозъкът на Адам, по-едър от този на Ейми, е пораснал за една нощ. Когато провери водоизместимостта му в стъкленницата, откри, че е прав, макар и да не бе пораснал, колкото се надяваше. Все пак мозъкът на Адам бързо нарастваше, а май и този на Ейми растеше.

Какво ли ще стане, ако продължаваха да растат? Дали и интелектът на двата индивида, скътан в органите им, също ще нарасне?

И какво ще стане със самите индивиди? Ще им повлияе ли това?

Но можеха ли те при настоящите си условия на живот да останат неповлияни?

Опита се да си представи какво е да живееш без тяло, да съществуващ на този свят само като интелект, завинаги освободен от мъките по поддържането на едно несъвършено тяло.

В известен смисъл му се щеше самият той да се озове в една от стъкленниците, да сложи точка на всички неприятности, които го отделяха поне за няколко часа на ден от работата му. Но точно сега за това не можеше и дума да става. Докато двата мозъка се намираха под негово наблюдение, а и после, след като и останалите съвсем скоро се присъединяваха към тях, докато не разбере точно как функционират в изкуствената, създадена от него среда, той просто не смееше да рискува.

В края на краищата двата мозъка – а вероятно и повечето от тези, които щяха да ги последват – можеха напук на всичко да умрат. Всъщност съществуваше доста голяма вероятност да му се наложи да убие Ейми Карлсън още този следобед.

Цяла нощ проблемът с Ейми не го остави на мира, успя да дремне само един-два часа на съмване и се събуди, облян от ярките слънчеви лъчи, с готов отговор в главата.

Не се и съмняваше, че вече е мирясала. Имаше работа с едно от най-интелигентните деца, появявали се някога в Академията. Разбира се, до сутринта ще е разбрала, че с нищо не може да промени състоянието си.

Нито пък че той или който и да е друг могат да ѝ помогнат.

Едно нещо е да извадиш жив мозък от черепа и да го поддържаш жив в хранителен разтвор. Съвсем друго е да го върнеш в тялото на донора, тъй като, разбира се, тялото ще умре още в мига на изваждане на мозъка.

Несъмнено тя вече се е сетила и се е примирила с положението. Нямаше какво толкова да избира – или щеше да му сътрудничи, или да умре.

И наистина щеше да умре, тъй като той вече знаеше как да предотврати запланувания от нея саботажи.

Само трябваше да я приспи.

Първо обаче се налагаше да се оправи с Адам.

Набра на клавиатурата командите за включване на озвучителната система.

На екрана се появи съобщение:

ЗВУКОВАТА СИСТЕМА ВЕЧЕ Е ВКЛЮЧЕНА.

Енджърсол се намръщи. Със сигурност си спомняше, че снощи изключи звука. С Хилди говореха за неща, които не искаха нито Адам, нито Ейми да чуят.

Но сега бе включена.

Откога ли работеше?

– Адам – каза той със спокоен, но натежал от яд към момчето глас.

– Искам да си поговорим.

Моментално мониторът над стъкленницата на Адам присветна и ликът на момчето се появи с широко отворени очи и разтревожен вид.

– Н... научихте, така ли? – попита то.

– Тате ви е казал какво съм направил.

Да, каза ми. И ако Джеф не се бе престорил на гузен, целият ни проект отиваше на вятъра. Ясно ли ти е?

– Д... да – заекна Адам.

– Много ли ми се сърдите?

– Разбира се, че ти се сърдя. Създаде куп неприятности на брат си, а можеше и всички да загазим.

На екрана брадичката на Адам потрепера.

– Не исках да замесвам и Джеф... – започна той, но Енджърсол не го остави да довърши.

– Джеф ми трябва тук, Адам. Нужен ми е за проекта, а и той иска да

вземе участие. Не прави нищо, което да попречи на осъществяването му. Разбра ли?

На екрана ликът на Адам кимна:

– Да.

– Сигурно скоро Джеф ще ти се обади – продължи Енджърсол.

– Каквото и да те помоли, изпълни го.

– Ами ако... – започна Адам, но Енджърсол отново не го остави да довърши.

– Бъркам ли нещо, Адам? – попита той.

– Пак ли да повтарям? Сигурен съм, че Джеф гори от желание да заеме мястото ти в проекта.

Адам замълча за миг, докато съзнанието му възприеме думите на Енджърсол.

Най-сетне с треперещ глас пак проговори:

– Ще направя каквото Джеф поиска. Стига някой да не пострада.

– Добре. Сигурен съм, че най-малко Джеф ще иска някой да пострада. Само иска да стане част от проекта. Разбрахме ли се?

На монитора ликът на Адам кимна в знак на съгласие.

– Много добре тогава – продължи Енджърсол.

– Можеш да се върнеш към заниманията си. – И докато ликът на Адам избледняваше на монитора, Енджърсол насочи вниманието си към този над другата стъкленница.

– Ейми! – рязко каза той.

– Чуваш ли ме?

Моментално на графиката, следяща алфа-вълните на Ейми, се появи точка. И макар че тя изчезна почти толкова бързо, колкото и се появи, не бе достатъчно бързо.

– Добре, Ейми. Знам, че слушаш, и според мен се налага да поговорим.

Прегледа показанията на монитора на Ейми, после се взря в екрана над стъкленницата. Въпреки усилията ѝ да ги потисне, той видя графичното изображение на многообразието от мозъчни вълни, реагиращи на думите му толкова ясно, сякаш виждаше самото ѝ лице. Но на екрана над стъкленницата от лицето на Ейми нямаше и следа.

Той подозираше, че се преструва на заспала.

– Знам, че ме чуваш, Ейми, и май знам какво се върти в главата ти. Ядосана си. И ми се струва, че с право. Навярно не трябваше изобщо да те включвам в проекта. Но това е вече минало и нито ти, нито аз можем да го върнем обратно. А и ми се струва, че, унищожавайки проекта,

няма нищо да постигнеш. Разбери това! Опитите ти да разкажеш на някого всичко, също няма да ти донесат нищо. Не разбираш ли? Даже някой да ти повярва и да дойде да те търси, теб отдавна няма да те има. И двамата с Адам ще сте мъртви, и тук, долу, ще остане само компютърът „Кройдън“, който ми помага в търсенето на изкуствен разум. Ще прегледат лабораторията, ще видят и мозъците от шимпанзета, които ще заместят вашите в стъклениците, и толкова. Файловете ще се възстановят и проектът ще продължи. Така че имаш право на избор. Да участвуващ в проекта или да си мълчиш и да се цупиш. – Гласът му се промени и зазвуча неотстъпчиво.

– Не обичам намусени деца, Ейми. Това поне разбра ли?

От страна на Ейми изобщо не последва отговор. Високоговорители на тавана мълчаха, а мониторът над стъкленницата тъмнееше. Енджърсол почака няколко минути. Не се съмняваше, че тя чува всяка негова дума, както и че именно нейно дело е включването на звуковата система, след като той я изключи снощи. Най-сетне взе решение.

Отиде в съседната стая, отключи шкафа с лекарствата и извади ампула натриев пентотал. Върна се в лабораторията, прикрепил ампулата за изкуственото кръвообращение, което поддържаше притока на кръв в мозъка на Ейми, и отвори клапана съвсем мъничко.

Приспивателното щеше да навлезе в мозъка ѝ в такива незначителни количества, че щеше да разбере какво става с нея, твърде късно.

Гласчето на Ейми прокътня в стаята.

– Спри!

Енджърсол замръзна. Как така вече е усетила? Едва ли пентоталът е достигнал до мозъка ѝ.

Сякаш прочела мислите му, тя отново проговори:

– Цялата ми поддържаща система е под мое наблюдение, доктор Енджърсол. Знаем какво правиш. Пускаш пентотал в кръвообращението ми. Спри го.

Той отстъпи и се втренчи в монитора над стъкленницата. Ликът ѝ вече се появяваше с гневен поглед и стиснати устни.

– Не чу ли какво ти казах, Ейми? Нищо не можеш да направиш. Реших да те приспя.

– Недей. Заета съм и не искам да ме безпокоят. Не те харесвам и не искам повече да говоря с теб. А ако не махнеш това приспивателно, не само проекта ти ще съсия, ами всичко!

Енджърсол се поколеба. Да съсипе всичко? Какво ли имаше предвид?

И отново, тя сякаш му прочете мислите:

– А отгоре на всичко мога да го сторя. Мога да проникна, в който си искам компютър на света. А щом мога да проникна в тях, няма нещо, което да не мога. Просто ме остави на мира и никой няма да пострада. Той се поколеба и умът му трескаво работеше. С какво ли се занимаваше? И какво толкова можеше да стори, преди приспивателното да й подействува и да заспи?

Стигна до заключението, че не знае.

Нито пък го интересуваеше, осъзна той внезапно.

Ако е вярно, че може да проникне във всеки компютър на света, а той едва сега схвана, че това е самата истина, след като разполага със сложните комуникационни системи на неговия „Кройдън“, то вероятните разрушения, причинени от нея щяха да бъдат невъобразими.

Затвори клапана и махна ампулата от апарата за кръвообращение.

– Благодаря! – каза Ейми и мигновено анализира промяната в потока на кръвта.

– Наистина не искам никой да пострада. Просто ме остави на мира.

– Но защо, Ейми? – попита Джордж Енджърсол.

– С какво се занимаваш?

На монитора над стъкленницата ликът се усмихна загадъчно:

– Работя върху един проект. Мой собствен проект.

Високоговорителите замлъкнаха. Ликът на Ейми изчезна.

25.

Джеф не знаеше със сигурност кога за пръв път му хрумна тази идея. Май в утрото, когато родителите му го прибраха от Академията къщи направо от кабинета на доктор Енджърсол, без дори да му дадат възможност да мине през стаята си и да прибере някои от вещите си. Сякаш беше бебе или нещо такова.

Почнаха да се отнасят с него сякаш е бебе, разляло чаша мляко и сега трябваше да седи наказано в ъгъла.

По пътя за дома не обели нито дума, дори не внимаваше много в приказките на баща си, тъй като вече се бе наслушал в кабинета на доктор Енджърсол.

– Няма да мърдаш от къщи и ще размишляваш върху стореното, докато не решиш да си признаеш как си го направил и с чия помощ.

С чия помощ ли? Толкова ли са тъпи? С ничия помощ, след като нищо не бе сторил. А даже снощният номер да е негово дело, за какво му е помощ. Трябваше му само подходящ компютър, а Джеф много добре знаеше къде точно се намира той.

Но на баща му не му се вярваше, че на записа наистина е Адам – или поне лика, сътворен от самия Адам – и той нямаше къде да мърда. Освен, ако не си признаеше истината.

Но не можеше и да му каже истината и целият проект да отиде по дяволите.

Настина се получаваше тъпо.

Защо не умря пръв? Защо решиха Адам да е пръв? Но вече знаеше отговора на този въпрос. Адам нямаше да си държи езика зад зъбите. Стига майка им да зациври и той щеше да изпорти всичко. И така тримата: той, доктор Енджърсол и Адам решиха Адам да бъде пръв. В този миг Джеф изпита облекчение. В края на краищата, ако нищо не излезеше? Ами ако мозъкът вземе, че умре, докато докторът го пренася от главата в стъкленицата? Разбира се, знаеше, че съществува такава опасност, след като със собствените си очи видя поставените от доктор Енджърсол в стъкленици мозъци на шимпанзета.

Дори и след шест месеца мозъците им още бяха живи.

Живи и здрави.

– Време е да опитаме с човешки мозък – каза им доктор Енджърсол миналата пролет в деня, когато им показа тайната лаборатория, скрита

под мазето на къщата.

– Резултатите са перфектни – мозъците на шимпанзетата функционират и черпят информация от компютъра. Бедата е, че маймуните не са достатъчно интелигентни и не разбират откъде идва цялата тази информация и какви възможности им предлага той. А не ще и дума, че им липсва и интелект, за да си взаимодействат с компютъра.

– Вторачи се настойчиво в тях.

– Нужен ни е доста особен ум. Ум, не само способен да схване значението на проекта, но и притежаващ интелекта да усвои този съвършено нов вид дразнител. Когато и да изберем, той ще е първият човек, влязъл в същинско взаимодействие с компютъра. Ето защо се налага да притежава интелект, способен да разтълкува информацията по съвършено нов начин, по начин, който уви, не знам дали самият аз напълно разбирам.

Енджърсол не спря да говори, описвайки им новия свят, в който ще се озове първият човек, взел участие в неговия проект. Свят на безмерното знание, на неограничените възможности. Джеф го слушаше и въображението му се възпламени, защото осъзна какви възможности разкрива този проект. Освободен от оковите на тялото, умът можеше на воля да изследва каквото си пожелае. Абсолютно всичко.

Близо час доктор Енджърсол ги омайва с описания на света, в който човешкият ум щеше да се озове.

– Съвършено ново ниво на съществуване – каза им той и възторженият му глас ги зарази с обхваналата го по проекта треска.

– Но първият, който ще участва в проекта, трябва да е доста специален. Та нали ще проправа пътя, ще изследва място, където не е стъпвал човешки крак.

– И на когото и да се падне тази чест – допълни той – мястото му в историята е запазено.

И Джеф, и Адам стояха като хипнотизирани, а когато доктор Енджърсол им каза, че един от тях може да е пръв, те се спогледаха. Джеф трескаво обмисляше.

Ако всичко минеше добре, щеше да стане най-известният човек в света.

Но ако нищо не излезеше, щеше да умре.

– Би трябвало Адам да е пръв – изрече той, старейки се в гласа му да не прозвучи внезапно обзелото го съмнение.

– По-умен е от мен. – И тогава, в миг на вдъхновение, се сети.

– Освен това – продължи с усмивка – името му е Адам. Не ви ли се

струва, че първият човек в новия свят трябва да се казва Адам?

Самият Адам се колебаеше, люшкаташе се между заразителния възторг на Енджърсол и мрачните си опасения за евентуалните последиствия, които можеха да го сполетят.

През следващите седмици Джеф пое задължението да убеди брат си. С часове разговаряше с него, съчинявайки умопомрачителни фантазии за света, който му предлагаше пръв да изследва.

– А... ами ако нищо не излезе? – най-сетне една нощ понита Адам, насъбрал кураж да сподели с брат си най-мрачните си опасения.

– Ами ако умра?

Джеф отдавна чакаше този въпрос.

– Голяма работа! Като гледам и тук не си кой знае колко щастлив. Освен мен нямаш нито един приятел и прекарваш цялото си време с компютъра си. А като попаднеш в него, ще станеш известен. Сега аз съм център на внимание, а не ти. Но като го направиш, ти ще бъдеш този, когото всички ще харесват. А мен всички ще ме забравят.

Както ставаше винаги от появата им на този свят, в края на краищата Адам се съгласи да стори исканото от Джеф. И сега проектът функционираше.

Само дето Адам не устиска да не съобщи на майка им, че е жив.

И защо му трябваше? Да не би родителите им да му бяха повярвали! Е, майка му почти повярва, ама баща му я разубеди. И сега той, Джеф, напускаше училище и пътуваше за дома и всичко това заради Адам!

И как ли щеше да се измъкне от цялата тази каша, без да изпорти всичко?

И точно тогава идеята взе да зрее в главата му.

Отначало зрееше бавно, но в един миг вчера привечер, когато баща му позвъни за пети път, за да се увери, че си е вкъщи, погледът на Джеф попадна върху календара, който майка му винаги държеше на плота до телефона в кухнята.

Утре сутринта имаха среща.

Пишеше: „Тенис, Броди – 6:00 часа.“

Докато баща му за кой ли път изреждаше условията на заточението му, Джеф не откъсна поглед от написаното. Когато най-сетне гневът на баща му поутихна, той го попита:

– Ами утре сутрин? Може ли да дойда с вас на тенис?

От другата страна на линията настана мълчание, а после сърдитият глас на баща му прозвуча гръмка и ясно:

– Ти на пътуването до Стратфорд с цел партия тенис на частен корт лишаваме от права ли му викаш!

– Божичко, тате, само питам! – възкликна Джеф.

Когато баща му най-сетне затвори, идеята, която му бе хрумнала, взе да се оформя. Той отиде в хола и включи компютъра на баща си.

Минута по-късно се свърза с Адам и пръстите му запрепусаха по клавиатурата, докато отправяше исканията към брат си.

– Защо? – попита той.

– Какво си наумил?

– Само за майтап – написа Джеф.

– Искам да се пошегувам с мама и тате. Опасно е. Може да пострадат.

– Няма да пострадат. Просто искам да ги уплаша.

Когато Адам не отговори, той написа още нещо.

АКО НЕ ИЗПЪЛНИШ МОЛБАТА МИ, ЩЕ КАЖА НА
ДОКТОР ЕНДЖЪРСОЛ.

Минаха няколко секунди и Джеф се зачуди какво ли става. Да не би на Адам да му хрумнеше да не му обърне внимание? Или пък му бе трудно да вземе решение? Тъкмо се канеше да набере нов въпрос, когато принтерът до компютъра тихичко изписука.

Няколко секунди по-късно се показа лист хартия. Последваха го още два.

Джеф ги грабна от принтера, огледа ги, а после набра нов въпрос.

– ОТКЪДЕ ГИ ИЗНАМЕРИ?

След минута се появи и отговорът:

– ОТ ЕДИН КОМПЮТЪР В ЗАПАДНА ВИРДЖИНИЯ. ТЕЗИ ЧАСТИ ТАМ ГИ ПРОИЗВЕЖДАТ.

Джеф написа в отговор:

– ВЪЗМОЖНО ЛИ Е ТОВА, КОЕТО СЪМ НАМИСЛИЛ?

Моментално се появи и отговорът:

– ДА. НО НЯМА ДА МИНЕШ БЕЗ НЯКОИ НЕЩА.

Принтерът пак изписука и след няколко секунди се появи още един лист, този път с кратък списък на частите.

Момчето изключи компютъра и занесе първите три листа, получени от брат му, в стаята си и ги завря под дюшека на леглото си.

После, нарушавайки бащината си забрана да излиза навън, отиде до селцето, където миналата година бяха открили клон на магазин за радио

части.

Частите му излязоха тридесет и пет долара и той ги плати с петдесет доларовата банкнота, която измъкна от касичка с пари за черни дни, прибрана от майка му на дъното на кедровата ракла пред спалнята им.

Шансовете тя да забележи липсата им още тази вечер не бяха големи и той не се безпокоеше.

А утре сутрин едва ли щеше да има значение.

* * *

Същата вечер Джош Маккалъм седеше сам в столовата и кимаше на всеки, който го заговаряше, но нито покани някого при себе си, нито пък прие предложението на Брад Хиншоу да пренесе таблата си на масата, където вече се хранеха други две деца.

Тази вечер не му се говореше с никого, не му се разправяше отново как се е чувствувал, когато намери тялото на Ейми, а и не му се слушаше как останалите деца говорят, че може би Стив Конърс я е убил.

Тази вечер искаше да остане сам, защото цял ден не успя да реши какво да прави. И макар че се стараше, доколкото можа, да внимава в час, нищо не излезе. Колкото и да се мъчеше да вниква в думите на преподавателите, случилото се вчера с Ейми не му излизаше от главата.

Както и преживяното от него снощи, когато взе, че си сложи шлема за възпроизвеждане на действителността и изведнъж се появи Адам Олдрич.

Цял ден се бори с тази загадка, като все се чудеше дали видяното е истина, или е само някакъв компютърен трик, някаква сложна програма за взаимодействие, откликваща на всяко негово желание.

Но щом програмата е толкова съвършена, та да го накара наистина да повярва, че пред очите му е Адам и че той разговаря с него, то значи притежава разум, нали така? В това се състоеше един от тестовете за изкуствен разум. И въпреки това доктор Енджърсол им каза, че такова нещо не съществува и никога няма да съществува. При това, ако видяното от него бе само програма, как тогава да си обясни станалото тъкмо към края, когато чу вика на Ейми за помощ?

А после в училище дойдоха господин и госпожа Олдрич и прибраха Джеф у дома. Джош веднага се досети, че внезапното му заминаване има нещо общо с Адам. Още преди началото на първия час, и докато чакаха доктор Енджърсол, Хилди им съобщи, че семинарът тази сутрин няма да се състои, а после отведе Джеф горе, в кабинета на доктор Енджърсол, и момчето още тогава разбра какво се е случило. Госпожа

Олдрич сигурно е получила ново послание от Адам и сега обвиняваха Джеф за него.

А сега даже и Джеф го нямаше и той нямаше с кого да поговори за бъркотията в главата си.

Хрумваха му какви ли не безсмислици и колкото повече разсъждаваше, толкова повече всичко се объркваше.

Освен ако не приемеше видяното снощи за истина, понеже тогава всичко си идваше на мястото. А това значеше, че някъде наблизко Адам и Ейми все още са живи, мозъците им все още функционират, макар й телата им да са мъртви. Но къде? Къде е компютърът, в който се намираще Адам? И какво ли го чакаше, ако го открие, питаше се Джош. Каквото и да са наумили, сигурно са ги скрили доста добре, щом искаха всички да си мислят, че те са мъртви! А ако го пипнеха, че се опитва да разкрие тайната им...

Май трябваше да се обади на майка си и да й каже, че иска да се прибира у дома.

Но тя ще поиска да знае защо.

Какво ли ще каже, като й съобщи, че Адам и Ейми изобщо не са мъртви, ами са скрити нейде в някакъв компютър? Ще каже, че се е побъркал, и ще го прати на психиатър. Освен това не му се искаше да се връща в Едем и да скучае в час с деца, които го мразят. А и несъмнено му се щеше да разбере какво се е случило с Ейми. Ако някой й е сторил нещо, искаше да разбере кой, за да го накара да съжалява.

Джош довърши вечерята си, вдигна отрупаната с мръсни чинии табла и я отнесе на гишето между столовата и кухнята.

Очите му не се отместваха от вратата за мазето и само при спомена за случилото се преди две вечери там долу той потрепера.

Спомни си и се почуди.

Още веднъж в спомена си видя бетонната грамада, подобна на асансьорна шахта и още веднъж долови шума, преминаващ вътре досами него и продължаващ надолу.

Под къщата ли отиваше?

Възможно ли е Адам и Ейми да са там?

Но как да разбере? И ако под къщата имаше нещо, някаква тайна лаборатория, как да достигне до нея?

Сърцето му се разтуптя, докато размишляваше върху възможностите.

И щом си помисли, че пак трябва да прекоси мрачния лабиринт от помещения в мазето, усети, че го побиват ледени тръпки.

Нечий глас прекъсна унеса му. Глас, от който му се вледени кръвта. Гласът на Хилди Креймър.

Овладея криво-ляво обхваналата го паника и се извърна.

– Джош, зле ли ти е? – питаше тя и очите ѝ, сякаш го приковаваха за стената.

Джош изтръпна. Дали го е видяла да се взира във вратата за мазето? Дали знае какви мисли му минават през ума?

– П... просто се сетих за Ейми и толкова. Все с нея се хранехме, а...
– Вопъл задави гласа му.

– Просто ми липсва.

Всевиждащият взор на Хилди се смекчи.

– Знам. – Тя сложи ръка на рамото му.

– На всички ни липсва. Но понякога стават ужасни неща и трябва да се научим да ги понасяме. Животът продължава, колкото и тежко да ни е от време на време.

Той се пребори с желанието си да се изтръгне от прегръдката ѝ.

– Искаш ли да си поговорим за това? – попита възпитателката.

– Можем да отидем в кабинета ми.

Джош поклати глава.

– Ще ми мине. А и имам много домашни за утре.

За негово облекчение Хилди свали ръка от рамото му и каза:

– Е, ако имаш нужда от мен, знаеш къде да ме намериш.

Момчето се изниза покрай нея, забързано прекоси столовата и се озова във вестибюла. Докато изкачваше стъпалата към втория етаж, се спря, дочул познатото подрънкване на асансьора.

Проследи как кабината бавно се изкачи към горните етажи.

Тя отмина, обаче Джош не свали очи от основата на клетката ѝ.

Подът на шахтата бе солиден и асансьорът не можеше да продължи по-надолу.

Или поне, осъзна той, загледан в стабилната замазка на пода, този асансьор не може да продължи по-надолу.

Ами ако имаше и друг асансьор?

Докато се изкачваше по стъпалата, тази мисъл не излезе от ума му.

* * *

Наближаваше полунощ, когато Джеф извади трите листа изпод дюшека, излезе от стаята си, послуша се пред вратата на родителите си, за да се увери, че и двамата спят дълбоко, и после тихичко се спусна по стълбището до потъналия в мрак долен етаж. Включи компютъра

„Макинтош“, задействува модема, набра някакъв телефонен номер, последван от таен код, и миг по-късно се свърза с компютъра „Кройдън“ в лабораторията на Джордж Енджърсол.

СЛЕД ПЕТНАДЕСЕТ МИНУТИ ЩЕ СЪМ ГОТОВ, АДАМ.

Отговорът се появи мигновено.

ТУК СЪМ.

Джеф безшумно се прокрадна по дървения под, мина през кухнята, слезе в гаража и запали лампата едва след като затвори кухненската врата след себе си. Отвори капака на бащината си кола, огледа чертежите, изпратени от Адам същия следобед, и намери кутията, в която бе събрана електрониката на колата. Откопча пластмасовите закопчалки, прегледа втория чертеж, после с помощта на отверка свали една от електрическите платки, подредени в самотна редица в кутията, измъкна я от жлеба ѝ и отново закопча пластмасовата кутия. Пусна обратно капака и застина, когато той щракна в ключалката си. Но откъм къщата не се чу нищо и Джеф се успокои.

Взе със себе си платката и се върна в стаята си, където проучи третия чертеж – схема на самата платка.

Джеф бръкна в джоба на хавлията си и измъкна кабела, купен от магазина за радио части същия следобед, и го включи в един от изходите на гърба на компютъра.

Вгледа се още веднъж в чертежа, после го сравни с вече лежащата на бюрото до клавиатурата на компютъра платка.

Внимателно скачи изводите в края на кабела с превключвателите на платката, после изписа на клавиатурата.

ГОТОВ СЪМ ЗА ПРОГРАМАТА.

След минута екранът се опуля, а после се появи сложна програма. Джеф внимателно я прегледа точка по точка, докато не стигна до търсения раздел.

Заличи два реда от командите и ги замести с нови.

Натисна копчето „Enter“ и в прозорчето се появи съобщение.

ПРЕПРОГРАМИРАНЕ НА ЧИП? N[e] D[a]

Джеф натисна клавиша D, а после и „Enter“. За миг не бе сигурен

дали нещо е станало, но после в прозорчето се появи ново съобщение:

ПРЕПРОГРАМИРАНЕТО Е ЗАВЪРШЕНО.

Джеф откачи кабела от платката и от компютъра, мушна я обратно в джоба си, после без дори да се сбогува с Адам, изключи компютъра. Бързо се върна в гаража, монтира отново платката в електронната кутия под капака и после окончателно го затвори. Мушна трите листа хартия при кабела в джоба на хавлията си.

Изгаси осветлението в гаража, промъкна се обратно в къщата и тъкмо се канеше да се качи по стълбите, когато дочу шум над главата си. Стъпки.

Мигом замръзна на място, после се сети какво да прави. Запали лампата в кухнята, отвори хладилника и бързо измъкна буркана с майонеза, парче кашкавал и горчицата. Когато след няколко секунди баща му се появи на прага на кухнята, той вече си правеше сандвич. Джеф погледна през рамо и успя гузно да се усмихне.

– Сипа ме. Ще ме издадеш ли на мама, че тайно си правя сандвич или да ти направя и на теб?

Чет се поколеба, после отвърна с усмивка на сина си.

– Направи и на мен. Ако ни спипат заедно, ще понесем наказанието като мъже. – Измъкна четвъртинка мляко от хладилника, сипа и на двамата по чаша, после седна пред кухненската маса.

– Сън ли не те хваща?

Джеф сви рамене.

– Ъха.

– Струва ми се, че по-добре ще спиш, ако просто ми се изповядаш и забравим за станалото. Това не значи, че стореното не е гадост, но не бих казал, че е настъпил краят на света. Само си признай, кажи ми кой ти помогна.

– Ъхъ – каза Джеф с гняв в гласа.

– И пак да си остана у дома до края на живота си и да не ми позволиш да се върна в Академията, нали?

– Няма смисъл да говорим за това, докато не решиш да си признаеш за стореното.

– Ами ако не си призная? – предизвикателно изрече.

– Ами ако не ща да ти кажа?

– Тогава предполагам, че известно време ще си седиш вкъщи – отвърна любезно Чет и не се поддаде на гнева, който се надигаше в него

от безочieto на сина му.

– Но не съм се отказал, Джеф. Можеш да ми кажеш тази вечер, утре или следващата седмица. Но рано или късно ще ми кажеш.

Момчето взе сандвича си.

– А само преди миг ми се стори, че вече не ми се сърдиш като преди – изрече той с горчивина.

– Сандвичът ти е на плота. Моя ще си го ям в стаята.

Почти машинално Чет се понадигна на стола си. Щеше му се да стори едно-единствено нещо – да сграбчи Джеф за врата и да го разтърси. Да го тръска, докато не му се извини за това, което стори с майка си, да се извини за тона, който му държеше, да се извини за поведението си в последно време.

Но не го стори. Вместо това се замисли за Джанет. Тази вечер за пръв път след смъртта на Адам сънят ѝ бе спокоен. Ако сега му се сопнеше, само щеше да я събуди и да я лиши от малкото ѝ почивка.

Запази спокойствие, отхапа от сандвича си, опита се да го съдъвче, после го изплю в боклука и хвърли и останалото.

„Понякога най-трудно на света е да си баща“ – реши той, загаси лампите в кухнята и пое обратно нагоре по стълбите. И въпреки държанието на Джеф, откакто си отиде Адам, той го обичаше. И това щеше да мине. Нещата пак щяха да се оправят.

В края на краищата пак ще се сближат, както е нормално за баща и син.

* * *

В стаята си Джош се взираше във файла на екрана на компютъра си. Не знаеше точно нито какво означава, нито за какво служи.

Но знаеше откъде се бе взел.

Цяла вечер той прониква в разни компютри и търси следи от Адам Олдрич и Ейми Карлсън. Допреди няколко минути без каквото и да е успех!

И тогава, съвсем случайно, реши да опита да проникне в компютъра в дома на семейство Олдрич.

Номера намери в бюрото на Джеф в съседната стая. Когато се опита да се свърже, даваше заето.

А това значеше, че някой в къщата вече използваше модема.

Джеф?

Сърцето му изведнъж се разтуптя и Джош се залови за работа и проникна направо в компютъра в телефонната Централа. Само след

минута успя да се включи в линията на Модема на семейство Олдрич.

И записа файла, който сега бе на екрана на компютъра му.

Само няколко реда, които му напомняха разговор между Адам и Джеф, работещи върху някаква програма.

Последва информация, която заприлича на Джош на несвързана безсмислица.

А после един-единствен ред:

ПРЕПРОГРАМИРАНЕТО ЗАВЪРШЕНО.

Препрограмиране на какво? Какво означава това?

Изключи компютъра, но думите сякаш се бяха отпечатали в ума му.

Препрограмирането завършено.

В тъмната нощ кой знае защо тези думи му се сториха прокобни.

Прокобни... и опасни.

26.

Вече е близо пет и половина – каза Чет, допи кафето си и постави чашата в мивката.

– Ако искаме да сме у Броуди в шест, трябва да тръгваме.

– Май по-добре да се обадя на Фрида и да го отложим – предложи Джанет.

– Не съм сигурна, че ми се ще да оставяме Джеф сам. Като се събуди...

– Мисля да го оставим сам цял ден – напомни й съпругът ѝ.

– Ако не отидем, просто пак ще се оставим да ни манипулира. Освен това днес следобед Кърт и Фрида летят за Лондон. Не помниш ли, че точно затова играем тази заран? Уговорката ни е от преди месец – партия за добър път, която възнамерявам да спечелим.

– Знам – въздъхна тя.

– Само дето...

– Тръгваме – оповести Чет с нетърпящ възражения тон.

Джанет знаеше, че е прав – и тя като Чет с нетърпение очакваше тазсутрешната партия. Когато се уговаряха преди месец, самото хрумване да станат в зори, да пътуват до Стратфорд и да играят тенис преди работа, ѝ се стори забавно. Всъщност дори стана дума да им стане традиция, след като Кърт и Фрида Броуди се върнат от пътешествието си.

– Едва ли има по-добър начин да се преборим със средната възраст – каза тогава Кърт, а пък Чет мрачно отвърна, че едва ли има по-добър начин да рухнеш мъртъв от инфаркт преди закуска.

– Е, добре, нека поне да го събудя и да му кажа довиждане – помоли Джанет.

Чет се поколеба, после реши да ѝ разкаже за случката от снощи. Чувайки разказа му за проведения снощи разговор със сина им, лицето ѝ пребледня и тя прехапа устни.

– Щом си си наумила да му разрешиш да те съсипе заранта с поведението си, мисля, че не мога да те спра – каза той накрая.

– Но точно сега бих го оставил да спи. Докато се върнем, ще е станал и ако пак се разлигави, след физическото натоварване ще се владее по-добре.

„Допускаме грешка – внезапно тази мисъл поразя Джанет.

– Не бива изобщо да ходим в Стратфорд. Би трябвало да си останем

вкъщи и да се разберем с Джеф, колкото и да е болезнено.“

Но лицето на Чет ѝ говореше недвусмислено, че ако държи на своето да отложат тениса и да проведе очна ставка с Джеф, само ще влоши още повече положението. Тя взе решение.

– Тогава да вървим – съгласи се и се насили да се усмихне весело, въпреки че не можеше да се отърве от чувството, че утрото ѝ вече е съсипано.

Взеха ракетите си и кутиите с топки, влязоха в гаража, хвърлиха вещите си на задната седалка и след няколко секунди бяха на път.

Никои от тях не видя как Джеф надзърта от прозореца на стаята си на втория етаж и на устните му се появява тънка усмивка.

Пет минути по-късно те оставиха Барингтън зад гърба си. Чет настъпи газта, щом се заизкачваха по крайбрежната магистрала. Слънцето тъкмо се показваше зад хребетите на изток и утринната мъгла вече се отдръпваше от крайбрежната ивица. Джанет се любуваше на морския изглед и взе да се чувствава по-добре.

– Май в крайна сметка излезе прав – изрече с въздишка и се отпусна в седалката.

– Сигурно и двамата точно от това имахме нужда.

Чет протегна ръка и стисна ръката ѝ, даде още мъничко газ и наклони глава към гледката на Тихия океан.

– Такова утро си остава неповторимо, нали?

Стрелката на спидометъра бавно пълзеше, надвиши осем десет километра и той вдигна крак от газта, знаейки, че само след около миля ще се наложи да убива скоростта за поредицата от остри завои, които лъка-тушеха по зигзагообразната брегова ивица между Барингтън и Стратфорд.

Вместо да намали, колата продължи да увеличава скоростта си.

Чет усети да го обзема страх от необяснимото поведение на колата, но после се сети какво може да е станало.

Уредът за поддържане на постоянна скорост. Сигурно го е оставил включен и без да иска е натиснал копчето, за включване.

Но дори след като натисна спирачката, за да се изключи автоматично уредът за поддържане на постоянна скорост и да намали скоростта, той разбра, че така няма да се справи с уреда за постоянна скорост. Налагаше се да спре, за да се отмени предварително нагласената скорост автоматично. А вероятно и ако загаси двигателят.

Десният му крак натисна педала на спирачката, но вместо да усети мигновено трепване от изключване на уреда за поддържане на

постоянна скорост и моторът, както и спирачките да започнат да убиват скорост, той усети как двигателят се съпротивлява на спирачките.

Джанет му хвърли разтревожен поглед.

– Не се ли движим малко бързо?

Чет нищо не каза и натисна с все сили спирачките. Колата взе да намалява и обхваналото го напрежение започна да го напуска.

– Мисля, че педалът на газта е заял – промърмори.

– Вероятно нещо се разхлабило в предавките. Няма да ми отнеме повече от минутка, ако в багажника имам клещи и гаечен ключ.

– О, божичко – изпъшка Джанет.

– Само това ни липсваше – тлъста сметка за ремонт на колата.

– Изобщо няма да има сметка – отвърна той и натисна с все сила спирачките, а двигателят продължи схватката си със спирачките.

– Ако е в предавките, лесна работа.

Внезапно осъзна, че проблемът е по-сериозен, отколкото си мислеше, защото спирачките загряха и взеха да преплъзват, а колата пак увеличи скоростта.

Пътят почваше да се вие като змия из тесния пролом, изсечен сред каменните чукари, извисили се от морето, и оставаха около осемстотин метра до първия от завоите.

– Скъпи, намали! Не можеш...

– Това и правя! Но спирачките се загряха и се налага да ги пусна за секунда.

Пусна спирачките и колата се понесе с ревящ двигател, сякаш изтръгна се от оковите на спирачките.

Внезапно обзет от страх, Чет хвърли поглед на спидометъра, който първо надвиши сто, после и сто и двадесет километра.

– Чет, намали! – извика Джанет и се изправи в седалката си, като през предното стъкло се взираше в острия ляв завой, който следваше на стотина метра.

Той натисна педала на спирачката и колата отново взе да намалява, но само след няколко секунди спирачките отново прегряха, а и мъжът усети как ефектът от тях отслабва.

Стрелката на спидометъра за миг падна под сто и двадесет, а после отново запълзя нагоре.

Обезумял, Чет заръчка лоста на скоростите, а когато и той не се подчини, се опита да изключи двигателя.

Ключът отказа да се превърти. Колата сякаш правеше каквото си иска.

В първия завой влязоха със сто и тридесет километра в час. С побелели кокалчета Чет стискаше волана. Гумите писнаха още с влизането, но тук пътят бе с широк банкет и колелата издържаха. Петдесет метра след това пътят отново кривваше вдясно, а после, доколкото си спомняше, идваше и първият от острите завой, който завиваше на цели 180 градуса и продължаваше към северната стена на дълбокия пролом в бреговата ивица.

Колата оцеля и във втория завой, но щом се поднесоха наляво и двамата Олдрич чуха зловещо стържене, докато задната ѝ броня се удари в ниската, каменна, предпазна стена, единствената пречка да не полетят в морето.

– Спри! – изпищя Джанет.

– За бога, направи нещо!

Чет върна колата отново в дясното платно, но тя вече бе напълно неуправляема, продължаваше да увеличава скоростта и профуча по на надолнището към острия завой и тесния мост, прокаран в най-тясното му място на пролома над бездната.

– Няма да го вземем! – извика той.

– Наведи глава!

Колата се носеше почти със сто и четиридесет километра в час, когато влязоха в завоя. И макар Чет да завъртя волана до краен предел, това не помогна.

Предницата на колата се насочи към моста, но почти в същия миг задните колела загубиха сцепление с пътя и лимузината неуправляемо се завъртя.

От страната на Джанет колата се удари о края на бетонния парапет вдясно на моста, вратата се сплеска, предпазният колан веднага се откачи.

Джанет прелетя през предната седалка и се озова едва ли не в скута на Чет, а колата не спираше да се върти, задницата на лимузината изскочи от пътя и тя застана на ръба на моста. Само след секунда се прекатури, премятайки се във въздуха, преди да се разбие в скалата.

Щом спря на дъното на ждрелото, избухна в пламъци, но Чет и Джанет за щастие вече бяха мъртви.

Когато слънцето се издигна по-високо и есенното утро просветля, от горящите останки, търкалящи се на тридесетина метра под моста, заструи дим.

Не мина и минута и откъм северния край на завоя се появи голям камион, който едва-едва пълзеше по стръмния, тесен път на най-ниската

си предавка, и шофьорът забеляза носещия се отдолу дим на талози.

– Исусе – промълви той. Включи мигашите светлини и закова камиона да провери дали няма някой оцелял, посягайки към микрофона на радиотелефона.

– Тук някой е излетял от моста на Барингтън – съобщи.

– Изглежда, е станало току-що. Колата е на дъното, цялата в пламъци.

* * *

По телевизията тъкмо течаха утринните новини, когато телефонът в апартамента на Хилди Креймър иззвъня. Тя намали телевизора и вдигна телефона.

– Госпожа Креймър? – чу се нечий глас.

– Да. – Нервите ѝ се изопнаха. Сериозният тон ѝ подсказваше, че вестта, която звънящият по това време имаше да ѝ съобщи, едва ли е добра.

– Обажда се сержант Довър от полицейския участък в Барингтън. Сърцето на Хилди заби силно.

– Да не сте намерили Стив Конърс? – попита тя и вече се приготи внимателно и сдържано да изрази скръбта си от смъртта на учителя.

– Де да бе това – рече ѝ Довър.

– Става дума за момчето, което намери колата му.

Хилди се замисли. Снощи нямаше нищо необичайно в поведението на Джош. Да не би да се е измъкнал от дома през нощта?

Но защо? Той нямаше, и понятие какво става в тайната лаборатория.

– Джош Маккалъм ли? – попита тя.

– Другото. Джеф Олдрич.

– Разбирам – каза предпазливо, като гледаше гласът ѝ да не трепне, макар че тревогата ѝ моментално се усили. Какво ли се е случило? Да не би Джеф да е казал истината на родителите си?

– В момента съм в дома на момчето – продължи Довър.

– Боя се, че е станала злополука, а момчето е съвсем само. То ме помоли да ви се обадя.

– Злополука ли? – повтори като ехо думите му Хилди.

– Каква злополука?

– Боя се, че с родителите му. Колата им е паднала от моста северно от града. Станало е преди около четиридесет и пет минути.

– Мили боже – промълви жената.

– Чет и Джанет ли? Те добре ли са?

– Не, госпожо – отвърна сержант Довър.

– Боя се, че не. Точно затова ви се обаждам. И двамата са загинали.

Хилди се опря на масичката, докато възприеме тези думи, и когато отново проговори, гласът ѝ трепереше.

– Веднага идвам. Кажете на Джеф, че съм на път. – И без да дочака отговора на полицая, затвори телефона, прокара един гребен през косата си, после излезе през вратата, която водеше към паркинга.

* * *

Напълно буден, Джош Маккалъм все още лежеше в леглото си. Цяла нощ не можа да мигне, все се будеше и се сещаше за странния файл, появил се на компютъра му снощи, и се питаше какво ли означава. В сънищата му имаше компютри, в съня си пак се озоваваше в странния свят, видян на екрана за възпроизвеждане на действителността.

Само дето в съня си изобщо не ползуваше програмата за възпроизвеждане на действителността. Ами наистина бе в самия компютър.

Но там не приличаше на разказа на Адам. Изобщо никакъв вълшебен свят не го чакаше.

Напротив, озова се в безкраен лабиринт, лъкатушещ около него с безконечните си, водещи за никъде коридори. Паникьоса се и хукна през лабиринта, зави първо в една посока, после в друга, но все си стоеше на мястото, откъдето тръгна.

Попадна в капан, от който нямаше изход.

Опита се да изпищи, но нямаше глас и всеки път се будеше целият плувнал пот и разтреперан от нечовешкото усилие да превъзмогне този беззвучен писък.

Всеки път, щом изпаднаше в неспокойна дрямка, сънят пак се връщаше и всеки път бе по-страшен от предишния.

Когато се събуди за последен път, през отворения му прозорец проблясваха ранните слънчеви лъчи и той се отказа да прави опити отново да заспива. Взе книгата от нощното си шкафче и се зачете.

Сега обаче чу шум от кола по чакъла на алеята отпред. Хвърли поглед към часовника и видя, че едва минава шест.

Воден от любопитство, се измъкна от леглото и отиде на прозореца. Тъкмо навреме да види колата на Хилди Креймър да изчезва през портите на Академията.

Къде ли отиваше? И колко ли щеше да се бави?

Джош погледна отново към часовника. Още поне половин час

никог от децата няма да стане. А щом Хилди я нямаше в дома...

Взе решение. Ако сериозно мислеше да се върне пак в мазето и да се опита да разбере точно къде се намира вторият асансьор, сега му беше времето.

Ами ако го хванеха? Ами персоналът в кухнята? Дори не знаеше по кое време идваха на работа.

Бързо навличайки дрехите си, Джош напрегна ума си и изведнъж му хрумна нещо. Измъкна куфара си изпод леглото и го взе със себе си, докато се отправяше към вратата. Ако някой го спре, ще му каже, че го носи долу в склада.

Стисна в ръка празния си куфар и излезе от стаята. Коридорът бе притихнал, сякаш утрото бе още далеч. Той притича по коридора до стълбището и вземайки по две стъпала наведнъж, слезе до приземния етаж. Там също не се мяркаше жива душа.

Изгича през столовата към килера на иконома, после се спря и се послуша пред вратата на кухнята. Долови нечие мърморене: готвачът явно се залавяше със закуската, щом до него през цепката в люлеещите се врати се прокрадна аромат на кафе.

Безшумно отвори вратата към мазето, светна лампата, после притъпи на площадката на стръмното стълбище.

Затвори след себе си вратата и с облекчение въздъхна. Засега никой не го усети.

С куфара в ръка той се спусна по стълбите. Защото за втори път слизаше тук или защото знаеше, че навън е утро, мазето не му се стори толкова страшно. Остави куфара, после си проправи път към мястото, където бе открил бетонната шахта, като палеше лампите по пътя си. Миг по-късно той се озова пред нея и откри още един ключ за лампа. Цялото пространство около него светна с ярката светлина на четирите голи крушки.

Обикаляше около бетонната шахта и я изучаваше внимателно. Първите три стени бяха солидна, бетонна фасада. Циментът бе стар и по него имаше кръпки, но нямаше нищо особено.

На четвъртата стена откри нещо, което не забеляза при последното си слизане. От пода излизаше пластмасова тръба с диаметър почти осем сантиметра. Тръбата отиваше право в стената на шахтата, минаваше през кутия със завинтен в четирите ъгъла капак. От кутията проводникът продължаваше нагоре и изчезваше в тавана на мазето, а едно разклонение под прав ъгъл пресичаше тавана на мазето, Джош вдигна глава и се взря в тръбата. Знаеше, че когато е строена къщата, пластмасата

дори още не е била изобретена. Както и да е, самият проводник не изглеждаше толкова стар. Когато огледа пода, където тръбата изчезваше в цимента, циментът около тръбата също му се стори скорошен.

Възможно ли е в тръбата да са кабелите, които издигаха и спускаха асансьора? Стори му се невъзможно.

Отправи се обратно към стълбището, като претърсваше малките складови помещения, докато не намери кутия с инструменти. В нея имаше отвертка и миг по-късно Джош се върна при шахтата, отвъртя капака на кутията наред тръбата. Когато отви и четвъртия винт, капакът се люшна надолу и се видя какво има отдолу. Кабели.

Но не дебелите кабели, които движеха нагоре-надолу асансьора в шахтата, а компютърни кабели.

Моментално ги разпозна, познаваше сивата им пластмасова изолация като връзките на маратонките си. Поне дузина кабели, оплетени толкова плътно, че дори не успя да ги преброи всички. И те не само водеха към сградата отгоре, но и някъде надолу под пода.

Но той все още не знаеше къде се намираха машинариите на асансьора. Докато завиваше обратно капака на разпределителната кутия, той мислено си представи дома. Покривът на купола, заемащ четвъртия етаж, е плосък и едва ли моторът на асансьора е там.

Ами ако кабелите, които качваха и спускаха кабината, са на макари и слизаха с нея по шахтата? Тук долу имаше достатъчно място за мотора.

Обърна гръб на шахтата и проследи единственото разклонение от проводника. Може би на около четири-пет метра тръбата изчезваше в стена от бетонни блокове.

Те изглеждаха доста по-скорошни от циментовия под на мазето и в средата им имаше врата.

С разтуптяно сърце Джош пристъпи към вратата.

* * *

Хилди Креймър спря пред къщата на семейство Олдрич. В алеята бе спряна полицейска патрулна кола и униформен полицай й отвори още преди да натисне звънеца.

– Г-жа Креймър? Аз съм сержант Довър. Момчето е в кухнята. – Кимна той към хола и кухнята зад него.

– Отгук.

Хилди прекоси хола и се спря на вратата за кухнята. Джеф, още по пижама и хавлия, седеше на кухненската маса. Когато вдигна очи към

нея, първо я впечатли, че очите му са сухи.

С бледо лице, но със сухи очи.

– Не знаех на кого да се обадя – каза полицаят.

– Никой от роднините му не живее наблизо.

Тя отиде при момчето и коленичи, за да може да го прегърне, без да го кара за става от стола.

– Моите съболезнования. Толкова съжалявам.

Джеф се извърна към нея и попита:

– Вече мога ли да се върна в училище?

Дъхът на Хилди секна. Още веднъж погледна момчето. И бавно започна да разбира.

Никакви сълзи.

Спокоен глас.

Не му пукаше!

И майка му, и баща му бяха мъртви, а на него не му пукаше.

Умът на Хилди трескаво работеше. Дали полицаят не забеляза? Или пък просто мислеше, че в покрусата си Джеф още не е проумял какво е станало?

– А... ами не знам – каза тя.

– Нека да разговарям със сержант... – Убягна ѝ името на полицая и гласът ѝ заглъхна.

– Довър – подсказа ѝ Джеф.

– Казва се сержант Довър.

Поемайки си дълбоко въздух, Хилди се изправи на крака и отиде в хола, където полицаят говореше с някого по телефона. Направи ѝ знак да изчака, веднага прекъсна разговора си и затвори.

– Добре ли е той? – попита. Тя поклати глава.

– Разбира се, че не е. Не съм сигурна дали изобщо е проумял какво се е случило. Но иска да знае дали мога да го прибера в Академията. – Когато Довър сбърчи вежди озадачено, Хилди бързо додаде, като гледаше да се възползува от предимството си, преди полицаят да размисли на спокойствие.

– Подозирам, че не е преритал за Академията, ами му се ще веднага да напусне къщата. Имайки предвид какво се е случило, нищо чудно, че не му се седи тук.

– Мисля, че трябва да уведоим роднините му – започна Довър. Хилди незабавно кимна.

– Аз ще се погрижа за това. Цялото му досие е в Академията, а и Чет и Джанет работят... работеха... в университета. Разбира се, ще

сторя всичко необходимо, но... – Умишлено не довърши изречението, като искаше сам Довър да вземе окончателното решение.

Така нямаше да я упрекуват, че просто е дошла в къщата, взела е Джеф и си е тръгнала.

Полицаят взе решение. Достатъчно му бе да бие пътя дотук и да съобщава на едно дванадесетгодишно дете, че родителите му са мъртви, без дори да е уведомил родителите на загиналите. Щом станеше дума за деца, Довър никога не знаеше как да постъпи. За прекарания половин час и дума не отрони с момчето. Поне тази жена знаеше как да се оправя с деца и познаваше Джеф.

Ако успеете да ги уведомите, вероятно и родителите им ще го приемат по-лесно – съгласи се той.

– Не ще и дума, ако има баба или нещо такова. Имам предвид, че ако няма, можем да позвъним на социалната служба и да му намерим къде да го подслоним.

– Не мисля, че ще се наложи – каза му тя.

– Според мен и Чет, и Джанет имат семейства в града и още тази сутрин ще се свържа с тях. Мисля, че не бива да безпокоим социалните служби.

– Трябва да чуем и мнението на семейството – отвърна уклончиво Довър, – и се боя, че трябва да ви помоля за някакъв документ за самоличност. Не че не вярвам коя сте, но...

– Разбира се. – Хилди заровичка в дълбоката си чанта, която преди минути остави на стола, като прекосяваше хола.

– Довър хвърли бегъл поглед както на шофьорската ѝ книжка, така и на университетския ѝ пропуск, после ѝ ги върна.

– Нали мога да се свържа с вас на същия номер, на който ви намерих тази сутрин?

– Или чрез централата на университета – отвърна тя.

– Така е по-лесно да ме откриете денем. Другият номер е в апартамента ми в Академията. Там съм главна възпитателка.

Пет минути по-късно тя и Джеф се качиха на колата и се отправиха обратно към Академията. Повече от минута не отрониха нито дума. После Хилди проговори:

– Съжалявам за родителите ти, Джеф. Знам колко трудно ще ти бъде.

– За миг ѝ се стори, че Джеф изобщо не я чува, после той се извърна и я погледна в очите.

– Сега вече д-р Енджърсол няма как да не ми позволи да отида при

Адам – каза той.

– Ако полицията разбере какво съм направил, сигурно ще ме арестуват, нали?

Жената стисна по-здраво волана и нищо не каза.

* * *

Близо половин час Джеф се чудеше на машинарията, скрита зад стената от циментови блокове. Когато отвори вратата и запали лампата, веднага разбра, че е открил това, което търси.

Към пода бяха завинтени два големи мотора, всеки съоръжен със скрипец.

Един от моторите бе стар, пиринчената му кутия бе почерняла от грес, през красиво инкрустираната вентилационна решетка ясно се виждаха медните намотки на бобините.

Вторият обаче изглеждаше доста по-нов. И въпреки това на Джош не му убягнаха следите от предишния мотор, които съвсем ясно си личаха около по-малката основата на по-съвременния електромотор. Дали се е развалил един от старите мотори? Но щом е така, защо веднага не ги бяха сменили и двата?

Продължаваше да се пита, докато оглеждаше двата скрипеца с навито по-дебело от показалеца на Джош въже.

На скрипеца, свързан със стария мотор, около барабана бяха навити само няколко намотки.

Същото важеше и за скрипеца, прикрепен с новия мотор. Но самият скрипец бе много по-голям, макар и кабелът да бе със същия диаметър.

Джош проследи кабелите, които тръгваха от скрипците и се навиваха на тежки макари, хванати с болтове за циментовия под, после прекосяваха самия под и се намотаваха на още две ролки. Оттам кабелите отиваха право нагоре, изчезаха в шахтите-близнаци, които, изглежда, минаваха през стените на дома.

Наум си ги представи да продължават нагоре през стената до другите две ролки, които ги връщаха обратно до шахтата посред мазето. Последните две ролки трябваше да се намират точно над самите две шахти.

Само миг му трябваше на Джош, за да разбере кой мотор за кой асансьор е.

Старият мотор, свързан с по-малкия от двата скрипеца, сигурно движеше пиринчената клетка, която виждаше всеки ден и която знаеше, че в момента седи на партера и повечето от кабела ѝ бе намотан на

скрипеца.

Коего значеше, че новият мотор с много по-големия му скрипец задвижваше тайния асансьор. Но и неговият скрипец бе почти празен, което значеше, че втората кабина, подобно на първата, се намираше чак долу. Но колко ли по-надолу от другата?

Огледа стените на помещението и само след секунда откри ограничителите на двата асансьора.

Както и самите електромотори, единият от ограничителите изглеждаше, сякаш не бе пипан, откакто е построена къщата.

Но ограничителят, прикрепен към втория мотор, бе новичък като самия мотор. А от черната му кутия, успоредна на навития метален електрически проводник, излизаше пластмасова тръба, която се разклоняваше от голямата тръба, прикрепена към асансьорната шахта. Значи тайният асансьор се контролираше от компютър.

Докато по-старият, този, който всички виждаха, все още действуваше с помощта на системата, инсталирана още кога то г-н Барингтън е строил къщата.

Внезапно силно дрънчене накара Джош да отскочи от ограничителите.

За минута го обзе паника и си помисли, че са го спипали в мазето, но се успокои, когато разбра, че е чул само един от асансьорите да тръгва. Извърна се и видя по-малкият скрипец да се върти бавно и да навива въжето. Джош затаи дъх и машинално засече колко секунди се върти скрипецът и функционира с шумно дрънчене старият електромотор и предавките. Почти тридесет секунди по-късно скрипецът се напълни, моторът издрънча и спря.

Джош не мърдаше, сякаш бе пуснал корени. Миг по-късно другият мотор се задействува. Вторият скрипец взе, да се върти много по-бързо и почти беззвучно. Джош отброи секундите.

Този път преди асансьорът да спре, изминаха само двадесет секунди, но той бе сигурен, че скрипецът се въртя поне два пъти по-бързо от стария. Само след пет секунди асансьорът отново се задействува.

Разбра, че някой се е качил на старовремския асансьор до четвъртия етаж, повикал е тайния, после с него се спусна където отиваше. Дали е Хилди?

Дали се е върнала? Откога е в мазето? Не знаеше. Но ако е Хилди, сега му е времето да се качи обратно по стълбите, докато тя е още долу в помещението под мазето. Гасейки лампите пътъом, Джош забързано прекоси мазето към началото на стълбите, а в ума му вече зрееше

следващият му ход.

Ако тайният асансьор се спуска с помощта на компютър някъде дълбоко под дома, не можеше да няма начин да проникне в този компютър! А проникнеше ли в него...

Какво ли не му мина през ума, докато се изкачи по стълбите, изгаси и последната лампа, и когато рязко отвори вратата на килера на иконама за малко не изби подноса от нечий ръце, понесли храна от кухнята до столовата.

– Божичко!

Вдигна очи към момчето, което бе блъснал с вратата. Бе един от колежаните, които работеха от време на време в кухнята на Академията, и той изгледа Джош сърдито.

– Какво, по дяволите, правиш, момче? – попита младежът.

– О... оставях си куфара долу – заекна Джош.

Момчето врътна очи.

– Ами, отваряй си очите, ясно? – После го подмина и влезе в столовата. Джош го последва, като си пробиваше път сред множеството деца, които вече се трупяха около бюфета, и излезе във фойето. Още в началото на стълбите с гръм и трясък се появи Брад Хиншоу.

– Джош! Търся те навсякъде!

– Прибирах си куфара... – започна, но Брад го прекъсна.

– Джеф се върна! Да не повярваш! Само една нощ и вече е тук!

– Джеф ли? – повтори Джош и изведнъж виденият на компютъра странен файл отново изплува в паметта му.

– Ами да! Току що го видях да идва с Хилди!

Сърцето на момчето за миг спря.

– К... къде са?

Брад посочи нагоре.

– Горе, в апартамента на д-р Енджърсол. Видях ги в асансьора само преди минута! Хайде... да вземем маса и да запазим място и за Джеф. Направо не ме свърта, преди да чуя сега пък какво е измислил, за да го пуснат старите му да се върне.

Но Джош вече не го слушаше, защото знаеше, че Джеф и Хилди изобщо не са в апартамента на д-р Енджърсол.

А някъде под зданието.

Защо?

Обърна гръб на Брад и се запъти по стълбите към втория етаж и стаята си.

Към стаята и компютъра си.

27.

Джеф се взираше в лика на брат си на монитора над стъкленницата с мозъка на Адам.

Странно!

Макар и да го виждаше със собствените си очи, Джеф пак не вярваше. Адам е още жив! А и всичко функционираше много по-добре, отколкото си мислеше. Брат му виждаше, чуваше и говореше благодарение на огромния комплекс от електронни схеми на големия „Кройдън“ в съседната стая.

Дори съзря безпомощния гняв в очите на Адам, и то толкова ясно, сякаш на екрана е самият Адам, а не сътвореният от него графичен образ, пресъздаден от „Кройдън“ на монитора.

– Не исках мама и тате да умрат – изрече той и гласът му прозвуча също толкова сърдито, колкото и този на Адам, който току-що го обвини в умислено убийство на родителите им.

– Нали ти казах, че само исках да сплаша!

– Не лъжи, Джеф – гласът прозвуча ледено и той усети в него нечувана досега твърдост.

– Не биваше да ти помагам. Но нали сам каза...

– Ами какво да правя? – предизвикателно рече Джеф.

– Да си трая и да си седя у дома? Ако ти си бе държал езика зад зъбите, нищо нямаше да стане. Ама ти не устиска да не си поприказваш с мама!

– Просто не исках да тъгува! – извика Адам. На екрана в очите му проблесна гняв.

– Та тя ми е майка! Обичах я!

Очарован, Джордж Енджърсол не пропускаше нищо. Като че ли мозъкът на момчето не е напускал тялото му! Емоциите му, реакциите, всичко нямаше грешка! Дори изражението на лицето му постоянно се менеше, докато умът му реагираше на думите на брат му. Надигашите се у него чувства моментално се отразяваха в графични образи на монитора.

Истинска анимация, в най-съвършената ѝ форма – образ, който момчето използваше, за да илюстрира душевното си състояние.

И докато с част от мозъка си Адам създаваше лика на екрана, други части на мозъка му излъчваха електронните импулси, преобразувани от

компютъра в реч, превеждаха получаваните дразнителни в узнаваем мозък звук, като същевременно нито за миг не спираше да мисли и реагира.

Адам имаше и зрение, защото щом някоя от четирите, нищо непропускащи, монтирани в ъглите на стаята камери заработеше, записаните образи се преобразуваха от „Кройдън“ в цифрова информация, която той на свой ред в ума си превръщаше в ясни и отчетливи образи, сякаш очите му са още невредими.

„Невероятно!“ – помисли си Енджърсол. Две от най-важните сетива – слухът и зрението, продължаваха да функционират безупречно, въпреки че външните им органи липсваха. Вече бе сигурен, че е бил прав. След като го извадиха от черепа, мозъкът на Адам намери ново приложение на дяловете, които вече не са заети с поддържането на тялото му.

Изглежда, бе препрограмирал част от автономната си нервна система и вече дори не се замисляше дали слухът и зрението му функционират. Просто „Кройдън“ събираше данните, придаваше им съответната форма и ги изпращаше като дразнителни в оптичните и слуховите области на Адамовия мозък.

Сигурно за него видяното и чутото бе толкова истинско, все едно наистина се случваше. Ами Ейми?

Докато траеше спорът между Адам и Джеф и компютърът регистрираше всяка промяна в мозъка на Адам, който се люшкеше между скръбта по родителите си и гнева към брат си, Енджърсол прехвърли вниманието си на мониторите, прикрепени към мозъка на Ейми Карлсън.

Там ставаше нещо – графиките на мозъчните ѝ вълни ясно говореха за това. От вчера обаче тя изобщо не му отговаряше, макар и да бе сигурен, че знае за какво ще стане дума.

Вече знаеше как да постъпи.

Адам потвърди, че е заразила „Кройдън“ с вируси, които ще се задействуват, в случай че апаратурата, контролираща мозъка ѝ, открие нещо необичайно.

Ако се опита да приспи мозъка на Ейми или да го изключи от системата, само ще задействува вирусите.

Адам вече откри стотици вируси, но късно снощи стана ясно, че няма как да открие всички. Докато Ейми можеше да ги сее, където реши – не само в „Кройдън“, ами и във всеки компютър, до които имаше достъп, а Адам потвърди, че става дума за всеки голям компютър в света – налагаше се той да претърсва една по една директории на всеки

компютър.

Подобна задача бе неизпълнима, тъй като вече не можеше да догони Ейми.

Трябваше да я спрат, но едва преди няколко часа осъзна, че дори опитът да я спрат ще задействува množащите се главоломно вируси, докато...

Само при мисълта, че всеки централен компютър в страната ще блокира или пък дори да се окаже заразен, Енджърсол потрепера.

В два часа след полунощ се сети, че може да измами компютъра.

Ще запише реакциите на мозъка на Ейми на лента, която ще имитира всичките ѝ нормални функции и реакции.

Лента, нагласена да се повтаря безкрай и непрекъснато да подава съответните данни на компютрите, сякаш тя още си е на мястото и мозъкът ѝ функционира нормално.

А докато компютърът обработва записаните данни, ще изключи мозъка на Ейми от поддържащата го система и ще го унищожи. Междувременно Адам се залови за работа и съчетавайки скоростта на собствения си ум с тази на „Кройдън“, проверяваше запаметената информация във всеки компютър, до който Ейми Карлсън имаше достъп.

И щом свършеше, щом Адам потвърдеше, че е открил и унищожил всеки вирус, Енджърсол щеше да изолира лабораторията, щеше да прекъсне връзката на „Кройдън“ – а и на проекта – с външни източници, докато не открие начин да контролира умовете на децата. Макар и още да не бе обяснил на Хилди Креймър какво всъщност върши Ейми, той бе съвсем наясно какво ставаше.

Отворил бе кутията на Пандора и съдържанието ѝ бързо се разпиляваше.

– Само ако успеем да ѝ попречим да създава нови – каза му тази сутрин Адам, – за няколко часа ще се справя с вирусите-стартери. След като веднъж ги обезвредим, останалите са без значение. Могат да си останат по местата, защото никога няма сами да се задействуват. А за да намеря вирусите-стартери, ще прибегна да информацията на Ейми.

– Добре – отвърна Джордж Енджърсол, съвземайки се от унеса си.

– Станалото, станало. Нямаме избор – трябва да продължим оттам, докъдето сме стигнали и най-важното е да влезем във връзка с Ейми.

– Дали ще успееш? – попита Хилди Креймър. Последните петнадесет минути тя си мълчеше, безмълвно заслушана в разказа на Джеф пред Адам за случилото се с родителите им.

Не възрази на твърдението му, че не е искал смъртта им, защото и

тя като Джордж Енджърсол, чувствуваше, че значението на проекта, който най-сетне бяха на прага да реализират, натежаваше пред необходимостта Адам да разбере какво точно се е случило.

А в края на краищата, докато Адам е убеден, че и той е виновен за случилото се, можеха да разчитат на него в мерките, към които евентуално щяха да прибегнат за усмиряване на Ейми Карлсън.

И наистина, желанието му да се хареса, почти патологичната му изпълнителност, стига да го помолеха, изигра решаваща роля при избора му за проекта.

А сега вината, която изпитваше за смъртта на родителите си, щеше да е решаващ стимул да стори това, което го помоли Джордж Енджърсол. Дори в крайна сметка и самият той да умреше.

– Мисля, че можем да влезем във връзка с Ейми – отвърна Енджърсол. Седна зад клавиатурата и набра командите за постоянно излъчване на предварително записаните данни за състоянието на мозъка на Ейми до контролната апаратура.

Мониторът на Ейми оживя и гласът ѝ отекна в стаята.

– Няма да стане, д-р Енджърсол! – С такава увереност изрече тези думи, че и тримата в лабораторията вдигнаха очи към монитора.

Гневният ѝ поглед сякаш изгаряше Енджърсол.

– Знам какво правите и няма да стане.

Той се усмихна и коравосърдечна гримаса разкриви лицето му.

– И какво толкова си мислиш, че правя, Ейми?

– Опитваш се да измамиш компютъра. Но тая няма да я бъде. Човек все се учи, д-р Енджърсол. И според мен мозъците са като отпечатъците от пръстите. Няма два абсолютно еднакви, а са и толкова сложни, че регистрираните реакции никога не се повтарят в същата последователност. И взех, та заложих нова програма. Тя ще сравни последните данни за състоянието на мозъка ми с всички предишни. И ако програмата ми открие някакво повторение, то тя ще разбере, че сте сторили нещо и ще задейства вирусите. Но първо ще унищожи целия този проект.

Енджърсол се взираше студено в лика на червенокосото момиченце и луничавото ѝ лице му се стори по-възрастно за десетте ѝ години, докато не погледна Ейми в очите. Сякаш от тях струеше мъдростта на човешкия род.

– Не ти вярвам – каза той и усети, че не е чак толкова убеден в думите си, колкото прозвучаха.

Тя лекичко вирна главичка и на устните ѝ заигра тънка усмивка.

– Опитай, щом искаш. Така съм я програмирала, че разполагаш с

тридесет секунди да промениш решението си. Но не мисля, че ще се ба-виш толкова.

Енджърсол усети да го обхваща смразяващ гняв. Тя блъфираше! Не ще и дума!

– Ако не променя решението си, ти ще умреш, нали така?

Ейми се подвоуми, после кимна.

– Да. А и Адам. Но и за това съм помислила и според мен това няма никакво значение. Нямахме никакво право да ни слагаш тук, но го стори. А вече ти казах какво ще стане, ако се опиташ да ме нараниш, така че, ако го сториш, нашият убиец ще си ти, а не аз.

Енджърсол хвърли неспокоен поглед към Хилди Креймър, която не свалеше очи от лика на Ейми Карлсън, в които се четеше по-силен гняв от неговия.

– Е? – попита той.

Хилди нито за миг не откъсна очи от монитора и рече:

– Истината ли казва? Не може ли да се излъже компютърът?

Енджърсол нервно прокара език по долната си устна.

– Не съм сигурен. Но ми се струва, че ще се заблуди. Според мен тя блъфира.

Хилди се поколеба, после взе решение.

– Давай. Не можем да си позволим целият проект да робува на едно сърдито дете.

Той довърши с набора команди и натисна клавиша, който щеше да ги вкара в компютъра.

Няколко секунди нищо не последва. Тъкмо се канеше да набере още команди, които да прекъснат животоподдържащите системи на мозъка на Ейми и изведнъж екранът оживя. По озвучителната система се разнесе тревожно писукане. На контролните пултове и на двете стъкленици заприсветкваха червени предупредителни лампички и зазвъняха зумери, щом системите взеха да се изключват.

– Какво е това? – запита Хилди.

– Какво става?

Джордж Енджърсол не отвърна, отново застана зад клавиатурата, отменяйки изключването на записаните данни за мозъка на Ейми.

– Помогни ми, Адам! – нареди той.

Щом записът спря, тревожният звън отзвуча. Една но една предупредителните лампички угасваха, щом Адам със силата на ума си се намеси и започна да поправя щетите в програмите за контролните уреди.

За по-малко от минута всичко свърши. Енджърсол пребледня.

Ризата му подгизна от потта, избила по цялото му тяло, докато десетгодишният му труд рухваше пред очите му. Обърса чело с трепереща ръка.

На монитора ликът на Ейми се усмихваше широко.

– Видя ли? – попита тя.

– Стана точно, както ти казвах, нали?

Енджърсол се опита да преглътне надигащата се в гърлото му жлъч, която заплашваше да го задави.

– Адам! – сопна се той с дрезгав глас.

– Каж ми докъде стигна. Всичко под контрол ли е?

– Все още проверявам – отвърна Адам. Ликът на момчето замръзна над стъкленницата, сякаш концентрираше всичките резерви на ума си, за да установи коя от програмите е заразена с вируса на Ейми, сравнявайки ги с оригиналните им резервни копия и поправяйки нанесените щети.

Имаше чувството, че се е озовал в самия компютър, преглежда информацията, записана на дисковете, като лесно я разчиташе, все едно е изписана с думи върху хартия. Почти не усещаше данните да се изнизват през ума му, идеално ги помнеше и контролираше до една. После в дълбините на съзнанието си усети нечие присъствие. Не бе Ейми.

С нейния ум свикна, тъй като той като че ли неизменно присъствуваше в периферията на неговия, изпреварваше го като едва уловима сянка, но винаги усещаше присъствието ѝ.

Сега усети някакво ново присъствие. Огледа се, разтърси се и тогава разбра.

* * *

Само пет минути зад компютърния терминал в стаята му трябваша на Джош, за да разбере, че няма да успее да проникне във функциониращата в мазето система. Накъдето и да се обърнеше, която и следа в директориите да последва, все се озоваваше пред едно и също условие:

ИЗБЕРЕТЕ СЕКРЕТНИЯ КОД

Тези думи го преследваха навсякъде и най-сетне се отказа. Отчаян, излезе от стаята и тръгна по коридора към стълбището. Когато стигна до площадката, чу мяучене и вдигна очи.

На площадката на четвъртия етаж, два етажа по-горе, зърна шарената котка Таби, живяла с Ейми. Последните два дни котката се мотаеше по горните етажи, ходеше от стая до стая, сякаш търсеше

приятелката си. Вчера Джош пусна котката в стаята си, но тя остана само колкото да установи, че Ейми я няма, после се промуши през вратата и продължи търсенето си.

А сега жално мяукаше от четвъртия етаж.

Джош се спря и се вторачи в котката. Сякаш усети интереса му, котката измяука още веднъж и после изчезна.

От мястото, където стоеше, Джош виждаше само горната част на вратата на д-р Енджърсол. Вратата бе полуотворена.

Не много, едва-едва.

Сърцето му биеше силно. Осмеляваше ли се да се качи? Ами ако Хилди се върне?

Но нали ще чуе идването на асансьора и ще има достатъчно време да се измъкне. А може би, ако успее да влезе в апартамента на д-р Енджърсол...

Реши се.

Огледа безлюдния коридор и хукна по стълбите първо до третия, а после и до четвъртия етаж.

Таби, все още пред вратата, се извърна към него, после подраска по вратата, като искаше да я пусне в стаята.

– Подушваш ли я? – рече Джош, снишавайки глас.

– Подушваш ли Ейми? – С бумкашо сърце той се пресегна и отвори вратата по-широко.

Котката се промъкна вътре.

Миг по-късно и Джош я последва. Огледа стаята и почти мигновено съзря компютърния терминал върху бюрото до прозореца.

Компютърът на д-р Енджърсол.

Без да се бави, Джош прекоси, седна зад терминала и зачука по клавиатурата.

Този път не се появиха никакви изисквания за секретен код.

Взе да тършува из невиджаните досега директории. В третата директория един файл привлече вниманието му:

ДЕЛАБ.КАМ.

Умът му светкавично преведе името на файла: Джордж Енджърсол Лаборатория. Камера.

С помощта на мишката на бюрото той наложи маркера върху името на файла и щракна два пъти.

В горната част на екрана се появи прозорче и изображение в него.

Джош се взираше смълчан, защото пред очите му се разкри лаборатория, невиджана досега в Академията, пълна с оборудване, от което го побиха тръпки, макар и да нямаше представа за предназначението им.

Инстинктивно се досети, че е открил Адам Олдрич и Ейми Карлсън. Доста вляво едва различи компютъра „Кройдън“ в отделното му помещение, но в дъното на стаята видя две стъкленици, с монитори на стената над тях.

Един от мониторите бе пуст, но на другия се виждаше ликът на Адам Олдрич.

Около бюрото до стъклениците стояха д-р Енджърсол, Хилди Креймър и Джеф Олдрич.

Сякаш спореха за нещо.

Звук!

Не можеше да няма и звукова система.

Трескаво Джош се залови за работа и затърси файла, който да задействува намиращите се там микрофони и високоговорители. Защото след като Адам можа да разговаря с него посредством програмата за възпроизвеждане на действителността, сигурно разговаряше и с д-р Енджърсол.

Само трябваше да открие съответните файлове и да задействува съответните програми...

* * *

Далеч долу, в лабораторията Адам Олдрич проговори, като формулираше словата си първо наум, дигитализираше ги и ги изпращаше до „Кройдън“ с лекотата, с която преди прелистваше страниците на някоя книга или хукваше към плажа. Той изкрещя на Джеф:

– Наблюдават ни.

Енджърсол сепнато вдигна глава от екрана, който изучаваше.

– Наблюдават ли ни? Кой?

– Джош. Седнал е на бюрото ви и ни наблюдава.

Директорът се вцепени. Поддаде се за малко на гнева си срещу Хилди Креймър. Наистина ли е имала глупостта да остави вратата на апартамента му незаклучена?

– Ако обичаш, иди да го хванеш, Хилди – каза той и гледаше думите му да прозвучат спокойно и да не се поддаде на гнева си.

– Доведи го тук! – Първо щеше да се оправи с Джош, а после с Хилди.

* * *

В апартамента на четвъртия етаж Джош най-сетне откри програмата, която му осигуряваше достъп до озвучителната система в лабораторията и кръвта му се смръзна, щом чу последните думи на Адам и д-р Енджърсол.

Вторачи се в екрана. Какво да прави? Какво можеше да направи? Тя щеше да бъде тук след двадесет секунди. А и дори да успееше да избяга от къщата, къде щеше да отиде?

Тя ще се обади на охраната и само след минута щяха да го търсят под дърво и камък!

Но имаше да свърши още нещо! Посегна да изключи монитора, но изведнъж изображението на екрана изчезна и веднага го замести ново. Ейми!

Благоговейно Джош не сваляше от нея очи. Възможно ли е наистина да е тя? Но нали беше мъртва!

Не!

Само тялото ѝ е мъртво. А тя още е жива.

Без да откъсва очи от екрана, долови шум някъде зад себе си.

Асансьорът.

Хилди идваше.

– Тъкмо Джош се канеше да хукне от апартамента, когато изведнъж Ейми му се усмихна. А после заговори с ясен, макар и едва доловим глас по мъничкия, вграден в компютъра микрофон.

– Не бой се.

Екранът опустя.

А асансьорът приближаваше.

28.

Кабината стигна до върха на шахтата и спря. Докато чакаше вратата да се отвори, кракът на Хилди потропваше нетърпеливо под влияние на гнева, проникнал във всяка фибра на тялото ѝ.

Нищо не последва.

Тя се смръщи още повече и натисна нетърпеливо бутона за отваряне на вратата.

Вратата отказа да се отвори, но от миниатюрния високоговорител, монтиран в тавана на кабината, се чу глас.

Гласът на Ейми.

– Случвало ли ти се е да заседнеш в асансьора? – попита тя.

Хилди ахна от изненада, че чува гласа на Ейми. От чутото внезапно я побиха ледени тръпки.

– Ейми? – промълви тя.

Не последва отговор.

Отново занатиска бутона за отваряне на вратата. И пак нищо. Милолетната уплаха отстъпи на гнева ѝ и тя пак натисна бутона.

И отново гласчето на Ейми отекна в кабината.

– Ако искаш да ми кажеш нещо, използвай телефона.

Хилди непохватно се залови с малката метална вратичка, вградена в стената под бутоните. Вътре намери телефонна слушалка, откачи я от вилката и долепи ухо до нея.

– Ейми? – обади се с дрезгав глас.

– Какво си си наумила?

Тя проговори отново и този път гласът ѝ не прозвуча във високоговорителя, ами в самия телефон.

– Харесва ли ти да заседнеш в асансьора? – попита.

Хилди мислеше трескаво: „Тя е малко момиченце. Навярно иска да се пошегува.“

– Не страдам от клаустрофобия, Ейми. Затворените пространства изобщо не ме притесняват.

– Така ли? Ами ако паднеш? Мен винаги ме е било страх да не падна. Изведнъж подът под краката на Хилди пропадна, щом кабината полетя надолу няколко сантиметра, а после също така внезапно спря. Жената се олюля, политна към стената и за да не падне, се подпря с една ръка.

– Ейми, какво правиш? – извика тя.

– Няма нищо смешно!

– Не ми е до смях – отвърна Ейми, изоставяйки закачливия си тон.

– Изобщо не ми е до смях след това, което ти и д-р Енджърсол сторихте с мен!

Асансьорът политна отново надолу, този път близо метър и половина. Хилди се свлече на пода и изпищя. Изгърва телефона, той затрака по стената, докато тя се изправяше на крака.

Асансьорът бавно се издигна обратно към четвъртия етаж.

– Три метра и половина – прозвуча отново гласът на Ейми от високоговорителя.

– Едно време се боях да скоча от три метра и половина. А ти?

Асансьорът отново полетя надолу и Хилди изпищя, полетя във въздуха и щом кабината спря рязко, се блъсна в пода.

Неумолимо кабината отново се заизкачва нагоре. Изведнъж жената разбра какво точно ще стане с нея.

– Не! – пропищя тя.

– Ейми, недей...

Кабината полетя отново надолу, този път седем метра. Хилди се стовари на пода, по десния ѝ крак пробяга пареща болка – десният ѝ глезен бе счупен. Строполи се на пода, виейки от болка и от неопишуем ужас.

Асансьорът взе отново бавно да се катери нагоре и Хилди, облегла се на стената, протегнала пред себе си пострадалия си крак, заблъска по металните врати.

– Помощ! Помогнете ми!

Асансьорът се люшна и спря. Тя се подпря и зачака. Асансьорът политна и Хилди запищя. Асансьорът спря след един-два сантиметра.

В нея отново се надигна гняв и заличи болката от счупения ѝ глезен. Ейми си играе с нея! Забавлява се с нея, сякаш е някакъв плъх в клетките на лабораторията!

– Престани! – извика тя.

– Престани вед...

Асансьорът пропадна отново. Ужасеният ѝ писък удави думите и щом полетя надолу. Опита се да се извърти във въздуха, опита се да се подготви за сблъска, но когато се стигна да него, просто още веднъж се стовари върху пода и под тежестта и едно от бедрата ѝ се удари, лицето и се залепи за стената и от носа и рукна кръв.

– Не – захленчи тя, когато асансьорът за пореден път запълзя бавно

към върха.

– О, боже, моля те, не позволявай това да се случи с мен...

Но всичко се повтори. И още веднъж. Понякога пропадеше по-малко, понякога повече.

Една по една костите на Хилди се трошаха. Щом се търкулеше из кабината, болката пронизваше тялото ѝ на вълни.

Най-сетне, когато си мислеше, че вече не може да понесе мъките, кабината бавно се изкачи догоре.

Спря се там и отново от високоговорителя отекна гласът на Ейми. Вече гласчето на момиченцето потреперваше и звучеше едва ли не тъжно.

– Как ти се струва? Боли ли? Боли ли те колкото и мен?

– Недей, Ейми – простена Хилди.

– Защо...

– Знам какво ще сториш с Джош – прекъсна я тя.

– Той ми е приятел. Няма да ти позволя да го нараниш. Никому няма да разреши да го нарани.

Асансьорът пропадна отново – този път само тридесетина сантиметра – но тялото на Хилди се загърчи от нечовешки болки, щом счупените ѝ кости се разместиха.

От гърлото ѝ се понесе страдалчески писък.

* * *

В кабинета на Джордж Енджърсол Джош с ужас слушаше сподавените писъци, идещи откъм асансьорната шахта. Какво ли ставаше? Какво правеше Ейми?

А кой ли още чуваше писъците на Хилди?

Отиде до вратата, пристъпи съвсем близо до стълбището и надзърна. Макар и никого да не видя, откъм първия етаж се разнесе глъчка.

Дали да слезе?

Но какво ще стане с Ейми?

В мига, в който си зададе този въпрос, вече знаеше отговора. Д-р Енджърсол ще се опита да я убие. Също като него, помисли си Джош, ако Ейми не бе попречила на Хилди.

Или пък той ще се опита да вкара и него в компютъра?

Веднага се сети за снощните кошмари. Опита се да си представи какво е завинаги да се озовеш в безкрайния лабиринт, без дори да се пробудиш.

От една страна, му се щеше да побегне, да се обади на майка си и

да я помоли да дойде да го прибере.

Но, от друга – не можеше да изостави Ейми, не можеше да я остави самичка след това, което стори за него.

Влезе отново в кабинета на д-р Енджърсол, затвори и заключи вратата.

* * *

– Спри я, Адам! – настоя Джордж Енджърсол.

– Убий я, ако се налага, но я спри!

Адам не отговори, но ликът му на монитора изведнъж изчезна и на негово място се появи грозно видение.

Олицетворение на злото, създаването от екрана го изгледа с ненавист. Застанал до Енджърсол, Джеф Олдрич ахна.

– Какво е това? – промълви той.

– Какво става?

Енджърсол стисна зъби.

– Не знам – отвърна с дрезгав глас.

– Нямам никаква представа. – Пред очите му експериментът ставаше неконтролируем.

* * *

Заобиколиха я демони.

Ужасяващи създания обградиха Ейми и когато първото изникна от нищото, размахвайки огромните си крила на прилеп, пляскайки с раздвоената си опашка, ѝ дойде наум да се отдръпне и да го остави да прелети над нея.

Докато следваше инстинкта си, Ейми загуби контрол над асансьора. Последен писък на страх и агония се изтръгна от гърлото на Хилди Креймър и кабината полетя към дъното на шахтата, писък, който веднага замря, щом тялото ѝ се удари за последен път в пода и падайки на главата си, тя си счупи врата.

Инстинктивното ѝ мислено отдръпване не помогна на Ейми, защото нямаше къде да се скрие от нахвърлилото се върху ѝ страховитото създание.

Тогава тя мислено се извъртя и пренасочи вниманието си, но когато създаването изчезна и безплътната му форма напусна съзнанието ѝ след отказа ѝ да мисли за това, се появи друго.

Със зелената му люспеста кожа и кървавочервени очи, искрящи

сред обкръжаващия я мрак, то пълзеше към нея и с издадени хищни нокти се опитваше да я достигне...

Не!

Не е истинско!

Ейми изпищя тези думи наум, но повтарянето, че не е истинско, не намали завладелия ума ѝ ужас.

Знаеше, че тези създания не съществуват – немислимо е да съществуват – защото в света, който сега обитаваше, нямаше място за подобни неща. Освен нея и Адам Олдрич в него нямаше други живи същества.

Имаше само дразнителни, абстрактни дразнителни, които възбуждаха мозъчните ѝ клетки и създаваха виденията, съзирани от мозъка.

Адам!

Адам си въобразяваше тези неща, преобразуваеше виденията, сътворени в собствения си ум в дразнителни, и после ги пресъздаваше в нейния.

Но какво от това, че знаеше какво става, след като в света ѝ всичко, което зърне в ума си, е самата истина и демоните и чудовищата, насъскани срещу нея от Адам, бяха по-истински от всичко преживяно досега.

Отдръпна се уплашено от тях и потърси къде да се скрие, но в беззащитния ѝ свят те бяха навсякъде.

Едно от тях стремително се нахвърли върху ѝ, зина с огромните си челюсти, от жълтеникавите му зъби се стичаше слюнка, а стрелкащият се насам-натам раздвоен език посегна към нея.

Езикът ѝ близна и тя сякаш усети слизестата му повърхност да докосва кожата ѝ.

Инстинктивно се опита да избърше слюнката на призрачното създание от бузата си.

Нямаше нито буза, нито ръка, с която да я избърше.

И въпреки това усещането за парещата слюнка на звяра върху несъществуващата ѝ кожа остана.

Вече демоните бяха навсякъде. Усещаше ги да я обкръжават, да се приближават и да стесняват обръча.

Издаде безмълвен, ужасен писък и внезапен прилив на енергия избликна от ума ѝ...

Невероятно, но демоните се отдръпнаха...

* * *

Джордж Енджърсол и Джеф Олдрич се втурнаха от лабораторията в облицования с плочки коридор, където затворените врати на асансьора

скриваха от очите това, което бе станало. Директорът натисна бутона до вратата, тя послушно се плъзна и се отвори, разкривайки зловещата сцена. Смазаното тяло на Хилди, свито в неестествена поза, лежеше в ъгъла на потъналия в кръв асансьор.

За миг мъжът и момчето останаха втрещени и просто се вираха обезумели от ужас в кабината на асансьора. После, без да отрони дума, Джеф Олдрич се извърна с пребледняло лице и разтреперани крака. Вдървено закрачи към лабораторията, а Джордж Енджърсол влезе в кабината да види дали тялото на Хилди Креймър дава признаци на живот.

След като разбра, че е мъртва, вдигна я на ръце, занесе я в операционната и положи окървавения ѝ труп на масата, която за последен път използва да извади мозъка на Ейми Карлсън от главата ѝ.

И като се вираше в мъртвите очи на Хилди, бавно разбра какво да стори.

С тежки стъпки се отпрати към стаята, където се помещаваше лебедовата песен на кариерата му.

* * *

Неразбиращ Джеф Олдрич се вираше в монитора над стъкленницата на Ейми.

– Какво става? – прошепна той.

– Какво е това?

На екрана избухваха багри: след вихрените, огнени колела, разсичани от назъбени мълнии, от нищото се затъркаляха мрачни, подобни на буреносни облаци грамади и веднага експлодираха в алено и мораво.

– Не съм сигурен – отвърна Джордж Енджърсол, без да откъсва очи от екрана.

– Напомня ми мига, когато се пробуди и разбра къде се намира. Тогава беснееше от яд и това се дължеше на енергията, отделяна от мозъка ѝ. Но сега е друго. Прилича ми на страх или болка. Включи микрофона. Адам?

– Адам, чуваш ли ме?

Мониторът над стъкленницата на Адам оживя и контурите на лика му взеха да се оформят, после избледнях.

Разтревожен, Енджърсол попита отново:

– Адам, какво става? Да не би Ейми да ти прави нещо?

От високоговорителя в тавана се дочу слаб, неясен глас, но без съмнение бе гласът на Адам.

– Наказвам я... – каза той.

– ... помогна на Джош...

Джеф се изненада:

– Джош ли? Той пък какво общо има?

Енджърсол не обърна внимание на момчето и трескаво мислеше. Всичко свърши! Тайната ще се разчуе много преди да е готов.

Ще разберат! И не само за Адам и Ейми и блестящия, постигнат в крайна сметка успех.

Ще научат и за останалите. За децата, с които бе работил през всичките тези години, за да постигне целта си.

Децата, които ще кажат, че е убил.

Под влияние на нравоучителните беседи на истеричните медии обществото дори няма да обърне внимание на постижението му.

Щяха да се сещат единствено за умрелите деца, за „самоубийствата“, които според тях са хладнокръвни убийства.

Замисълът бе съвсем реален, както и намерението му да запази в тайна проекта даже години след успешния му край и постепенно да го направи достояние на обществеността.

Когато проектът се реализира и когато светът разбере какво всъщност е сторил, едва ли някой ще се върне години назад, едва ли някой ще си спомни за децата, умрели в тези ранни години.

Като се има предвид постижението му, едва ли щяха да му задават въпроси.

Но не още!

Още не е настъпил мигът.

А ето го и доказателството на екраните над стъклениците-близнаци с мозъците на Адам Олдрич и Ейми Карлсън.

Изведнъж осъзна всичко.

Ева.

Ейми трябваше да се казва Ева.

И тогава всичко щеше да е идеално. Адам и Ева, първите представители на новата раса – отчасти хора, отчасти компютри.

А и Джош бе съвсем подходящ.

Джош от Едем.

Но сега се налагаше да ги унищожи.

Да унищожи всичко и да се отърве, преди някой да е научил.

29.

Болка проряза ума на Ейми, толкова истинска, сякаш зъбите на някой от демоните я ухапаха за десния крак, разкъсаха плътта ѝ, отделиха я от костта, а после пречупиха и самата кост.

Защото те пак се върнаха, безмълвният ѝ ужасен писък ги задържа само за миг на разстояние, след което Адам се хвърли в нова атака, за пореден път пресъздаде сътворените в ума му чудовишни създания, запокити ги като копия по нея, забиваше всяко още по-дълбоко в съзнанието ѝ от предишното, въртеше ги и дразнеше центровете ѝ за болка в дълбините на мозъка ѝ, като умът ѝ се гърчеше и извиваше в опита си да превъзмогне агонията.

Усети умът ѝ да отслабва, да се пропуква грижливо изграденият ред, представляващ умственото ѝ равновесие. Ако продължеше така, ако не откриеше начин да се противопостави, то щеше да рухне.

Умственото ѝ равновесие щеше да рухне, но кошмарът щеше да продължи, докато реши Адам.

Бягай!

Хрумването завладя ума ѝ. За миг не разбираше за какво става дума, но после ѝ се изясни. В това нямаше нищо истинско! Не се бори с това, което не е истина! Обърни му гръб!

Следвайки инстинктите си, Ейми се оттегли от бушуващия около нея кошмар, прибра ума в себе си, затвори се в черупката си и вече не обръщаше внимание на царящите около нея ужасии. Създаде си образ. Представи си кладенец – дълбока, мрачна шахта. Шахта, в която да изчезне и където Адам и демоните му не можеха да я последват.

Усети да пропада в чудноватата, безкрайна дупка, съществуваща само в мислите ѝ, да я обгръща така желаният мрак. Ревът на чудовищата заглъхна, а после и самите създания сякаш се оттеглиха и от тях не остана и следа.

Със силата на ума си полетя надолу, наложи си да превъзмогне ужасния си страх от височина и този път да го използва за спасението си.

Остави се да лети като отвес в мрака на шахтата, носеше се из безмълвната пустош, радваше ѝ се, болката заглъхна, а страхът от чудовищата изчезна.

Изцяло се отдаде на летежа си и се остави мракът и тишината да я

погълнат...

* * *

Джордж Енджърсол се вираше, докато хаосът от багри на монитора над стъкленцията на Ейми бавно избледняваше, екранът опустя, после насочи вниманието си към мониторите до поддържащата живота ѝ система. Шарката на мозъчните ѝ вълни се промени и за миг това го озадачи, докато изведнъж не се сети какво е станало. Кататония.

Изложен на непрестанните атаки на Адам, умът на Ейми най-сетне е рухнал и тя бе изпаднала в кататонично състояние: нито реагираше на постъпващите дразнителни, нито произвеждаше собствени.

Колко ли ще трае?

И как да я извади от това състояние?

Мислеше бързо, преценявайки възможностите, предвкушвайки вероятността за ново изследване, предложено му от умственото състояние на Ейми Карлсън.

Кратката възбуда отшумя. Той знаеше, че вече никога няма да има възможност да работи нито с мозъка на Ейми, нито с този на Адам. Настъпни моментът да ги изключи, да прекъсне поддържащите ги системи, на които дължаха живота си.

Време бе да остави и мозъците им да умрат като телата им.

Дали да каже на Адам какво ще направи?

Не.

Нямаше никакъв смисъл, а вероятно нямаше и време. Взе да набира команди на компютъра, знаейки, че този път Ейми няма да може да му попречи.

Също толкова сигурен бе, че Адам пък едва ли ще дръзне. У него върше силен бе навикът да се подчинява на заповедите.

Застанал до виращия се Джеф Олдрич, Енджърсол набра и последната команда и ги вкара в компютъра. На монитора се появи ликът на Адам със студен и ядосан поглед.

– Какво правите? – искаше да знае той.

Мъжът замръзна. На екрана на компютъра списъкът от команди, които щяха да сложат край на живота на Адам и Ейми, спря да се изписва веднага щом се появи.

– Адам – каза тихичко, – налага се да прекратим експеримента.

На екрана ликът на Адам бе ужасен.

– Да го прекратим ли? Не...

– Вече не е таен, Адам. Джош Маккалъм разбра какво правим и ще

каже на останалите. И се налага да прекратим проекта, Адам. Налага се да им покажем, че той греши за случващите се тук неща.

– Но...

– Ясно ти е, нали, Адам? – продължи Енджърсол и гласът му прозвуча със същия хипнотичен тон, както когато миналата пролет го убеди доброволно да участва в проекта.

– Винаги си знаел, че съществува известен риск. Говорихме за това. На лика му на монитора очите на Адам проблеснаха.

Мислиш да ме убиеш.

– Не ми се ще, Адам. Никак не ми се иска. Но нямам избор. – Млъкна за миг, после допълни:

– Искаш ли приспивателно? Мога първо да те приспя. Няма нищо да усетиш, дори няма да разбереш какво става...

– Не!

Тази дума екна от високоговорителя. Енджърсол и Джеф отстъпиха инстинктивно и се спогледаха.

– Няма да ви оставя да го сторите – извика Адам с пламнал от трупания през годините гняв лик.

– Няма да ви позволя да ни убиете!

* * *

Джош се взираше напрегнато в монитора на бюрото и слушаше думите на Адам с нарастваща паника. Трябваше да стори нещо, трябваше да прекрати разигравашата се драма в лабораторията под сутерена. Но как?

Като обезумял затрака по клавиатурата, но нищо не излезе. Извърна гръб на компютъра и се втурна към библиотеката, зад която бе чул сподавените писъци на Хилди. Задърпа я неистово и се опита да я отвори, но тя здраво си седеше на мястото. Взе да измъква книгите от рафтовете, хвърляше ги безразборно по пода и най-сетне, на третия рафт отгоре, откри бутона за отваряне на библиотеката. Вратичката се отвори и той натисна копчето и повика асансьора.

Нищо не последва.

Зави му се свят и в него пак се надигна паниката с протегнати да го сграбчи ръце. Отблъсна я и заоглежда стаята. Трябва да има начин...

Телефонът!

Спусна се към него, грабна слушалката и натисна три бутона. При второто позвъняване се обади дежурният на 911.

– Помощ! – развика се Джош.

– Ще ги убие! Така каза!

Гласът на другия край отвърна спокойно:

– Кой се обажда? Кажете си името и откъде звъните.

Преодолявайки паниката, Джош се опита да обясни какво е станало.

– Те са още живи – каза той.

– Адам Олдрич и Ейми Карлсън. Изобщо не са умирали!

Докато дежурният слушаше и не вярваше на ушите си, Джош несвързано му разказа за станалото.

* * *

Джеф Олдрич се взираше в лика на монитора над стъкленницата. Появилият се там лик вече нямаше нищо общо с брат му, такъв какъвто го помнеше, момчето с отзивчивите очи, което правеше всичко, което му кажат. Дали това наистина е Адам?

Погледът му се прехвърли върху стъкленницата.

Мозък!

Сега брат му е само това. Само парче сива тъкан в съд с хранителен разтвор.

Не е човек.

Изобщо не е човек.

А и той щеше да е същото, ако нему се бе паднало да бъде пръв.

Адам е откачил, също като Ейми.

– Нищо не можеш да ни сториш – каза Джеф с изпълнен с презрение глас.

– Ти си мъртъв, забрави ли? Само къс плът е останал от теб в стъкленница!

Чувайки думите на брат си, гневът на Адам прерасна в ненавист. Най-сетне разбра що за човек е брат му. Джеф не се интересуваше от него – никога не се бе интересувал. Както не му пукаше за родителите им.

– Мислил си, че ще умра, нали така, Джеф? Смятал си, че ще умра, та д-р Енджърсол да открие къде му е грешката и когато и ти се решиш на това, да оцелееш. И затова уби и мама и тате, така ли е? За да можеш да се върнеш и да се озовеш в стъкленницата?

Усмивка разкриви устните на Джеф.

– И да свърша като теб? Мой човек, ти нещо си мръднал! Та кой е примрял да се озове на твое място? – Извърна се и понечи да излезе от лабораторията.

– Не можеш да излезеш – каза Адам. Джеф се спря и се извърна.

– Така ли? Че кой ще ми попречи?

Пак се обърна и пое към асансьора, но усети ръката на Джордж Енджърсол на рамото си.

– Недей! Той това и иска! И да повтори същото, каквото Ейми стори с Хилди. Хайде!

Водейки момчето след себе си, Енджърсол се запъти обратно към лабораторията.

В една от съседните стаи се разнесе шум и той се сепна.

Агрегатът се включи.

Пусна ръката на Джеф и набра секретния код на клавиатурата над една от ключалките.

Нищо не последва. Веднага разбра, че Адам с помощта на компютъра е сменил кода и ги е заключил.

Надзърна през малкото стъкло прозорче във вратата на нивото на очите му.

И навън видя работещия вече аварен агрегат, монтиран тук по лично негово настояване, за да не спрат компютрите и животоподдържащите системи, в случай че спре токът.

Но защо? Какво ли си е наумил Адам?

После се сети. Ако наистина дойде полицията и открие какво става тук, долу, можеха да прекъснат електрозахранването на зданието. А без агрегата Адам щеше да умре.

Върна се в лабораторията.

– Няма да успееш, Адам – рече той.

– Рано или късно ще те открият.

– Не е за мен – каза Адам. Гласът му вече звучеше спокойно.

– Ами за вас. Не подушвате ли нещо?

Енджърсол се намръщи, после задуши въздуха.

– Изгорелите газове! Но това е невъзможно – помещението на генератора си имаше собствена, автоматично контролирана вентилационна система.

– Запознах се с отдушниците – обясни Адам спокойно.

– Всъщност не е кой знае колко трудно. Само трябваше да затворя два и да отворя други два.

Енджърсол не откъсваше очи от лика на момчето над стъклените.

Джеф Олдрич вече кашляше и се давеше, а и той вече усещаше влиянието на въглеродния окис, който бързо изместваше кислорода от стаята.

Сграбчи отново момчето за ръка и се спусна към асансьора, но

вратите се затвориха и колкото и неистово да натискаше бутона, нищо не последва.

– Не! – изрева той.

– Не бива да правиш това с мен! – Пусна ръката на Джеф и се хвърли обратно към лабораторията, обзет от ярост и от паника. Опита се да не диша, за да не вдишва повече от смъртоносните изпарения. Оглеждаше се трескаво наоколо, умът му отчаяно търсеше пътища за бягство, но когато разбра, че любимите му покои изведнъж се бяха превърнали в газова камера за собствената му екзекуция, се ужаси.

Увещавай го!

Трябваше да вразуми Адам!

Изгледа с омраза лика на момчето, което като че ли го наблюдаваше презрително.

– Не! – простена той и на един път издиша грижливо пестения си дъх.

– Как не разбираш? Та нали аз те създадох! Ти ми принадлежиш!

– Не ти принадлежа – изрече спокойно Адам.

– Никому не принадлежа! Вече не. Не и след стореното от теб и Джеф. Сега мога да си правя каквото искам.

Енджърсол политна назад, дробовете му отново се напълниха с отровните изпарения. Зави му се свят, докато въглеродният окис неумолимо нахлуваше в мозъка му, и усети как желанието му за съпротива го напуска, озовал се в прегръдките на предвождачата смъртта сънливост. Спъна се в бюрото, после се извърна. Видя монитора, отказал да му се подчинява, щом се опита да изключи животоподдържащата система. Съпротивлявайки се на сянката на смъртта, вече надвиснала в замъгленото му съзнание, Енджърсол предприе последен яростен опит за спасение. През тялото му премина горещ прилив на адреналин и с придобитите от веществото сили, вдигна монитора, изскубна го от жиците, свързващи го с клавиатурата. Извърна се и го запокити по стъкленницата, в която бе мозъка на Адам Олдрич.

– Не! – кресна Адам по високоговорителя части от секундата преди стъклото на стъкленницата да се разлети на парчета.

И докато Джордж Енджърсол рухваше на пода, вече изнемогващ от въглеродния окис, който в крайна сметка го довърши, хранителната течност плисна от стъкления съд на Адам. Рукналата течност понесе лишения му от животоподдържащата среда мозък, той се изтърколи от стъкленницата и парче стъкло прониза дълбоко кортекса му.

Докато падаше на пода, проводниците, свързващи го с компютъра,

се изкубнаха.

Но това нямаше кой знае какво значение, защото още щом остро като бръснач парче от счупеното стъкло прониза мозъка му, който представляваше съвкупната му същност, Адам Олдрич умря.

Умря точно като Тими Евънс преди година. Доколкото знаеше Джордж Енджърсол, Тими Евънс изобщо не дойде в съзнание.

Адам поне дойде на себе си, мозъкът му функционираше в стъкленницата и въпреки всичките му неуспехи, доказа, че в края на краищата е бил прав.

Прав – и дори с повече ум от децата, на които преподаваше.

Но сега всичко свърши, не само за Адам Олдрич, но и за самия Джордж Енджърсол. Последното нещо, на което се спря погледът на давящия се и недвиждащ Джордж Енджърсол, преди да умре, бе търколилата се, обитавана от Адам стъкленница, разбита на парчета като мечтата му.

Миг по-късно и Джеф, който невъзмутимо наблюдаваше смъртта на Адам, се строполи на пода.

Лабораторията притихна и се чуваше само пулсирането на агрегата.

30.

Алън Довър тъкмо се връщаше в полицейския участък от къщата на семейство Олдрич, когато му позвъниха и той се отправи към Академията, недалеч от университетското градче. Думите на дежурния му прозвучаха налудничаво.

– Адам Олдрич и Ейми Карлсън са още живи? Невероятно. Та нали той видя труповете им със собствените си очи?

И макар да бе сигурен, че някой се шегуваше – сигурно някой хлапак от Академията се будалкаше с тях по този доста странен начин, той реши да отиде, и без това му се искаше да си поприказва с Джеф Олдрич. В стаята на момчето намери укрити някакви чертежи. И макар и да не можа изцяло да ги разчете, нямаше никакво съмнение, че са електронни схеми на същия модел автомобил, с който загинаха родителите му тази сутрин. Дали всъщност момчето не е убило собствените си родители? Разбира се, не изключваше и тази възможност – в дъното на подобни престъпления стояха и по-малки деца от Джеф Олдрич. Довър тръсна глава, спря пред Академията и за пореден път се запита в що за свят се пръкват такива деца. Във фоайето на дома завари събрани децата, които оживено коментираха. Щом го видяха да спира пред вратата, мигновено се занадвикваха, всяко се опитваше първо да му каже какво се е случило.

– Чухме писъци – каза му едно от момичетата с бяло като платно лице.

– Ама наистина доста странни. Сякаш идеха от стените!

Довър се намръщи, обърна се към друго от децата, момче на около дванадесет години. Брад Хиншоу кимна, потвърждавайки казаното от момичето.

– Продължиха само няколко минути, но наистина бяха доста странни.

– Поколеба се, после реши, че може да съобщи на полицията и това, за което току-що си говореха.

– Съществува предание за г-н Барингтън – започна той.

– Уж се връщал от време на време. Нощем се чува как пътува с асансьора, ама...

– Добре – прекъсна го Довър.

– Не съм дошъл да слушам истории за призраци. Качвам се горе, а

вие оставате тук – Изгледа ги колкото се може по-строго.

– Ясно ли е или трябва да викам още полицаи?

Няколко от дечицата се отдръпнаха, а никое от останалите не гореше от желание да го последва и Довър забързано се качи на четвъртия етаж, където се натъкна на заключена врата. Потропа силно и се провикна:

– Джош? Вътре ли си?

Последва кратка пауза, след която Довър дочу нечие плахо гласче да се обажда зад масивната дървена ерата.

– Кой е?

– Полиция, Джош. Нали разговаряхме на плажа, помниш ли?

Довър изчака отново, а после ключалката изщрака. Вратата се отвори.

С преbledняло лице и уплашени очи Джош вдигна поглед към него.

– Да знаете какво стана! – прошепна той.

– Ужас. Адам е мъртъв. А и д-р Енджърсол, и Джеф, и Хилди и...

Алън Довър влезе в стаята, затвори вратата след себе си да не би някое от децата да реши да се качи и да види какво става и бързо се огледа. Всичко му се стори нормално, освен разхвърляните по пода книги.

Не видя никакви трупове.

– Добре – рече той и пристъпи към Джош, който се отдалечи към бюрото и в този миг се взираше в екрана на компютъра, а пръстите му играеха по клавиатурата.

– Защо просто не ми кажеш...

– Вижте! – рече Джош.

– Погледнете... и ще видите!

Довър заобиколи бюрото, хвърли едно око на екрана и замръзна. От видяното му се подкосиха краката и му се повдигна. Видя нещо като лаборатория, а на пода лежаха по гръб два трупа.

Веднага ги разпозна.

Джеф Олдрич, с когото се среща само преди по-малко от час, и Джордж Енджърсол, директора на Академията.

– Свети боже! – прошепна той тихичко. Без да сваля очи от екрана, той се обърна към Джош:

– Нали каза...

Предугади въпроса на полия още преди да го изрече, той набра нещо на клавиатурата и се появи друг образ. Довър разпозна Хилди Креймър да лежи на нещо като операционна маса. Само от позата ѝ му стана ясно, че е мъртва.

Свали поглед от екрана и заби очи в Джош.

– Знаеш ли как е станало това там, долу?

Той кимна, брадичката му потрепери и в очите му проблеснаха едва съдржани сълзи.

– До... някъде – заекна. Бавно, опитвайки се доколкото може да владее гласа си, разказа каквото знаеше на Довър.

– Не можах да видя всичко – довърши той и най-сетне заридя.

– Зз... за малко нищо не се виждаше, защото Адам изключи камерата. Но след като умря...

Джош, Адам Олдрич умря преди повече от две седмици – прекъсна го Алън Довър.

– Нищо подобно – проплака момчето.

– Беше там, долу! Мозъкът му беше още жив!

Полицаят реши да не влиза в спор с момчето, убеден, че след всичко видяно нищо чудно да е изпаднало в истерия.

– Добре – рече той успокояващо.

– Как се слиза долу?

– С асансьора – отвърна Джош.

– Мисля, че успях да го поправа. Оправих и отдушниците и спрях агрегата.

Довър се вторачи в момчето.

– Отдушниците ли? Агрегата? За какво говориш?

– Той така ги уби! – кресна вече истерично Джош.

– Не разбирате ли? Точно така ги уби!

– Спокойно, Джош – прекъсна го Довър.

– Нека само да се обадя, а после слизам долу. – Измъкна радиотелефона от кобура на колана си и бързо помоли за три линейки и още полицаи.

– Още не знам какво става, но след малко пак ще се обадя. – Поста- ви радиото обратно на колана си и се запъти към асансьора, – И аз ще дойда – заяви Джош. Довър изгледа момченцето.

– Синко, не мисля...

– Ейми е там, долу – упорито каза то.

– Тя ми е приятелка и ми спаси живота. Хилди щеше да ме убие, а Ейми й попречи. А сега е мой ред да ѝ помогна!

Довър бързо прецени. Момчето вече бе видяло разигралото се долу и нямаше време да спори с него. Освен това Джош, изглежда, знаеше какво точно се е вършило в лабораторията. Накрая взе решение.

– Добре. Хайде!

Асансьорът се спусна бавно. Джош, застанал мълчаливо до Алън Довър, без да се замисля пхна ръчичка в ръката на сержанта, който окуражително я стисна. Асансьорът спря и вратите се разтвориха.

– Исусе! – промърмори полицаят на излизане от кабината, виждайки тялото на Джеф Олдрич да се търкаля, препречило вратата за лабораторията.

Следван от Джош, Довър влезе в лабораторията и бързо се наведе да види дали Джеф Олдрич и Джордж Енджърсол дават признаци на живот.

И двамата бяха мъртви.

Довър обърна гръб на труповете и се вторачи в разбитата стъкленница и къса плът, която се търкаляше на пода сред счупените стъкла. После погледът му спря на друга една стъкленница и странният на вид предмет в нея.

Мозък.

Човешки мозък, потопен в някаква течност. От ствола му излизаше плетеница от жици, от артериите му се подаваха маркучета и още жици, а от основата – нервни възли.

Докато разглеждаше сложната апаратура около съда, го побиха тръпки. Малка помпа работеше безспир, а мониторът над стъкленницата следеше дейността на мозъка в съда.

Под монитора красива табелка удостоверяваше чии мозъчни вълни се проследяват:

Ейми Карлсън.

Повдигна му се от погнуса, но успя да се овладее.

– Невероятно – промълви той, без дори да осъзнава, че говори на глас.

– Точно като в час – прошепна Джош.

– В час ли? – запита и погледна към застаналото до него момче.

– Що за час имаш предвид, Джош?

Без да откъсва очи от монитора, детето продължи:

– Часът на д-р Енджърсол. Семинарът по изкуствен разум. Н... ние направлявахме мозъка на една котка. – Млъкна, вперил очи в монитора.

Ейми?

Възможно ли е това да е Ейми?

Доплака му се, но успя да се овладее.

– Т... тя не е мъртва – прошепна той.

– Нали ви казах? Още е жива.

Довър се поколеба.

– Джош, можеш ли да се оправяш с този компютър? Можеш ли да го изключиш?

За пръв път Джош откъсна очи от монитора и вдигна поглед към полицая.

– Да го изключи ли? Н... но нали, ако го изключи, Ейми ще умре.

Алън Довър стисна окуражително ръката му.

– Тя вече е мъртва, синко – рече той.

– Би трябвало.

Джош упорито тръсна глава.

– Не е мъртва. Погледнете монитора. Ако е мъртва, няма да излъчва мозъчни вълни. А и те дори не са равни. Май че...

– Подвоуми се как да го каже.

– Сякаш спи или нещо такова! М... може да се опитам да говоря с нея. Може да се опитам да я събудя!

– Синко, това са чисти...

– Трябва да опитам! – възкликна Джош.

И докато момчето пристъпи към клавиатурата и взе да разучава програмите, които не само поддържаха живота на Ейми, но и позволяваха на Енджърсол да общува с нея, Довър вдигна телефона, монтиран на стената в лабораторията, убеден, че толкова дълбоко под земята сред бетонните стени, радиотелефонът му е безполезен.

– Фил? – каза той, щом дежурният сержант в полицейския участък вдигна телефона.

– Знаеш ли къде са отседнали родителите на Ейми Карлсън?

– Не ми се и налага да питам – отвърна Фил Рико.

– Тъкмо са дошли да разберат какви мерки взимаме за дъщеря им.

Довър въздъхна.

– Накарай някого да ги доведе тук, Фил. То... май излиза, че дъщеря им не е мъртва.

На другия край последва мъртвешка тишина. После се чу:

– Я не ме будалкай, Довър!

– Просто прави каквото ти казах, Фил – отвърна полицаят. Окачи обратно телефона, а после се върна при Джош.

Неразбиращ надникна през рамото на момчето в екрана на компютъра и се почувствува по-непотребен откогато и да е било.

31.

Франк Карлсън паркира взетата под наем тойота в тясното пространство до полицейската кола, която ги съпроводи до Академията. Две линейки вече бяха тук и макар и да изключи мотора, той не слезе от колата. Безмълвно се взря в насъбралата се пред дома тълпа. Седящата до него Маргарет пхна ръката си в неговата.

– Какво ли се е случило? – прошепна тя.

– Какво търсят тук тези линейки? Какво става?

Наистина ли нямаше и час, откакто отидоха в тесния полицейски участък на Барингтън да изискат още информация от разследващия смъртта на Ейми екип? Целия вчерашен ден стояха сами и се питаха каква ли е ползата от престоя им в Барингтън. Маргарет, все още в шок от вестта за смъртта дъщеричката си, настоя да си вървят у дома.

– С това няма да си я върнем – за сетен път повтаряше тя.

– Дори и да открият този преподавател, нищо няма да се промени.

– Не можем просто да си се приберем у дома – бе възразил Франк.

– Кучият му син може още да е жив! И ако е така, искам да го видя!

Искам сам да си признае, че е убил дъщеря ми!

Тази сутрин Маргарет отстъпи и заедно отидоха в полицейския участък да видят докъде е стигнало разследването. Но докато разговаряха със следователя, на когото бе възложен случаят, дежурният сержант прекъсна разговора им и ги прати тук.

– Ще търсите сержант Довър. Алън Довър. От него ще разберете какво става.

И сега, докато седяха в колата и се взираха в тълпата пред Академията, с ужас разбраха за какво става дума. Какво ли общо имаха те с линейките и патрулните коли?

Или пък Ейми?

– Ще издържиш ли? – попита Франк жена си.

Маргарет си пое дълбоко въздух, после кимна.

– Така мисля. – И като очакваше най-лошото, тя слезе от колата и пое към шушукащата си тълпа.

– Д-р Енджърсол е мъртъв! – чу тя някой да казва.

– А и Хилди Креймър – рече друг.

– Намерили ли ги в някаква лаборатория, за чието съществуване никой дори не подозирал!

Мъртви ли? Д-р Енджърсол и Хилди Креймър? Маргарет чуваше думите, но за нея те нищо не значеха. Семейство Карлсън си проби път през тълпата, колкото се може по-бързо, и най-сетне се добраха до стълбите, водещи към терасата. Пътя им препречи полицаи и не ги пусна по-нататък.

– Съжалявам, сър. Засега никого не пускаме в сградата.

– Търся сержант Довър – каза му Франк.

– Ние сме родителите на Ейми Карлсън.

Полицаят измърмори нещо по радиотелефона си, после се върна при тях.

– Чака ви в апартамента на Енджърсол. На четвъртия етаж.

Кимайки, Франк и Маргарет Карлсън влязоха в сградата и поеха по стълбите. Когато прекрачиха прага на апартамента на Джордж Енджърсол, Маргарет ахна и Франк инстинктивно я прегърна.

Тъкмо изнасяха от асансьора покритото с одеяло тяло на Джеф Олдрич.

Алън Довър тихичко даваше наставленията си по радиотелефона и направи знак на Карлсънови да влязат. Довърши разговора си и насочи вниманието към тях.

– Господин и госпожа Карлсън?

Франк кимна напрегнато, а Маргарет пребледняла стоеше до него, сграбчила ръката му. Внимателно подбирайки думите си, Довър ги уведоми за случилото се тази заран. Накрая, когато погледът му срещна този на Франк Карлсън, се опита да им обясни какво е станало с Ейми.

– Още не знаем нищо със сигурност – каза той, като не желаше да подхранва у Карлсънови празни надежди, преди да научат точно какво ги очакваше в лабораторията под зданието.

– Но, изглежда, мозъкът на дъщеря ви е още жив.

Някаква вълна понесе Маргарет Карлсън. Лицето ѝ пребледня като платно.

– Ж... жив ли? – промълви тя.

– Но нали Ейми е мъртва! Тялото ѝ... – Думите ѝ застинаха на устните ѝ, щом се сети за необичайните редове в доклада на съдебния лекар, които Франк отказа да приеме.

Мозъкът на Ейми липсваше от черепа ѝ.

Риба, допускаше някой. Или пък някакво друго животно.

Но сега...

– Не – изстена тя.

– Това е невъзможно. Тя е мъртва! Дъщеря ми е мъртва!

Франк Карлсън прегърна жена си и я отведе до канапето.

– Седни, скъпа. Опитай се да не...

– Не! – отскубна се от ръката на съпруга си Маргарет. Разтреперана, тя погледна право в очите Алън Довър.

– Искам да видя какво има долу! Ако мозъкът на Ейми е все още жив, искам да го видя!

– Госпожа Карлсън – започна той, но зърнал непоколебимостта в погледа на Маргарет Карлсън, думите, които се канеше да изрече, сякаш заседнаха в гърлото му.

– Добре – каза.

– Ще ви заведа долу. Но трябва да знаете, че ще се сблъскате с най-гнусния експеримент, който можете да си представите. Доколкото ни е известно, нито едно от обявените за самоубили се деца, не се е самоубило. А случилото се с дъщеря ви е... почти непонятно за човешкия ум.

Введе Франк и Маргарет Карлсън в асансьора. Докато кабината бавно се спускаше към подземие, се постара, доколкото може, да ги подготви за това, което щяха да видят.

Поне отнесоха трупове на Джеф Олдрич и Джордж Енджърсол, а и мозъка на Адам Олдрич.

Лабораторията вече гъмжеше от хора, Джош Маккалъм още бе тук заедно с още двама полицаи и мъж в бяло сако, навярно лекар или поне медицинско лице.

Погледът на Маргарет Карлсън се закова върху предмета в стъкленницата, а току-що чутото почти не й се вярваше.

– Не – промълви отново тя.

– Това е невъзможно. Моля ви, кажете ми, че това не е... – Гласът й заглъхна и тя усети, че не може да изрече словата.

Мъжът в бялото сако се извърна при думите й, а Алън Довър тихо му каза коя е.

– Госпожо Карлсън, казвам се Гордън Билингз – представи се облеченият в бяло мъж.

– Работа в Университетския медицински център. Още не знаем със сигурност какво става. Едно мога да ви кажа и това е, че мозъкът в съда е човешки и очевидно е на дъщеря ви.

– Жив ли е? – искаше да знае Франк Карлсън.

– Биологически – да, жив е. Но що се отнася до жизнеспособността му като мозък, не знам какво да ви кажа.

Лицето на бащата се изопна.

– Кажете ни каквото знаете – рече то.

– Или поне какво мислите. Ние сме й родители и имаме правото да знаем какво точно се е случило с нея.

Джош Маккалъм, който не бе отронил нито дума досега, вдигна очи към Франк и Маргарет.

– Д-р Енджърсол е извадил мозъка й. Свързал го е с компютър.

Същото е сторил и с Адам Олдрич.

Маргарет Карлсън усети, че коленете й се подгъват, и се отпусна тежко в един от столовете край бюрото.

– Но защо? – промълви тя.

– Какво... – Но отново не можа да се доизкаже и всичко й се завъртя.

– Не е мъртва, г-жо Карлсън – каза й Джош с треперещо гласче.

– Просто е заспала или нещо такова. Адам й е сторил нещо и тя е заспала!

Майката се взря втрещена в Гордън Билингз.

– Вярно ли е?

Той вдигна смутено рамене.

– Да, намира се в някаква тежка кома. Но ми се струва, че съвсем не можем да го наречем сън. Навярно мозъкът й умира, май това става, макар и контролните уреди да сочат, че физиологично е здрава.

– Здрава ли? – повтори Франк Карлсън. Без да откъсва поглед от стъкленницата, усети дълбоко в него да се надига ярост.

– Това не е дъщеря ми – заяви той, с мъка произнасяйки думите.

– Това не е Ейми! – Повиши глас.

– Не ми разправяйте, че това е Ейми! Нима не разбирате? Няма да приема, че това... това нещо... е част от момиченцето ми! Не! – Зарида, схващайки какво наистина се е случило с дъщеря му, и изведнъж скръб замести гнева му.

– Не – проплака отново той.

– Защо Ейми! Защо мъничката ми Ейми!

И докато мъката му отекваше в стаята, линиите на следящия мозъчните вълни на Ейми Карлсън монитор внезапно се промениха.

В равномерната шарка на вълните се появи точица, задържа се на екрана и бавно се движеше наляво, докато уредите събираха новите данни и ги отразяваха на монитора.

– Тя ви чу – промълви Джош, без да откъсва очи от монитора.

– Ейми ви чу!

* * *

В мрака и тишината, сред които се оттегли Ейми, отекна нечий глас, зовейки я по име, после заглъхна също така внезапно, както прозвуча. Първият инстинкт на Ейми бе да се отдръпне от дразнителя, да се свие още по-навътре в изградената около мозъка ѝ черупка.

И все пак познаваше този глас.

Не бе на Адам.

Нито пък на д-р Енджърсол.

И въпреки това ѝ се стори познат.

Ужасена, тя се сви още по-плътено в черупката си, реши да не отговаря на дразнителя, да не се оставя този път на Адам да я подмами в заложения за нея капан. Още я преследваше споменът за демоните и обхваналият я страх бе почти осезаем.

И въпреки това с едно миниатюрно влакънце от ума си тя отвърна на гласа. Почти несъзнателно откряхна пролука в умствената си черупка, неуверено пристъпи да види какво става в света извън пределите на мозъка ѝ.

Веднага усети промяната.

Нямаше я какофонията от дразнители. Подвоуми се, сигурна, че стига Адам да я усети да напуска черупката си, свалила вече преградата, мигом ще налети.

Не последва атака.

Откряхна пролуката в черупката си по-широко и позволи на ума си отново да се покаже. И все пак, докато с пълзене напредваше по схемата на компютъра и търсеше оръжията, които със сигурност знаеше, че са насочени към нея, не отслаби бдителността си.

Бавно, почти неуловимо, взе да усеща, че Адам го няма. Вече не чувствуваше присъствието му, нито пък откриваше излъчваните от мозъка му дразнители.

Да не би да се криеше? Да не би и той да се е затворил в черупката си в очакване да свали съвсем преградата и да се нахвърли от мрачния безкрай на схемата?

Показа се още, заизследва света в самите микрочипове и съхранената там информацията.

Никъде нямаше и следа от Адам.

И въпреки това от микрофона се чуваха гласове. Глъчка, която мигом се дигитализираше и постъпваше в мозъка ѝ, гласовете се наслагваха и никой от тях не се чуваше ясно.

Излезе напълно от черупката си, търсейки из компютъра следи от случилото се, обяснение за изчезването на Адам. Защото вече откри, че

животоподдържащата система на стъкленцията му е въвн от строя, а и не откри следи от дейността на мозъка му.

Тършувайки из компютъра, тя попадна на плътно сбитите архивни файлове, трупани неуморимо през всяка фаза на провеждащия се в лабораторията експеримент от мощния „Кройдън“. Прегледа ги за миг и пред очите ѝ се разигра случилото се в лабораторията, докато се оттегляше в дълбоката, мрачна бездна, рожба на въображението ѝ. Като че ли сънуваше, видя всичко толкова ясно, сякаш мозъкът ѝ не го усвояваше за части от секундата, ами се разиграваше пред очите и.

С помощта на все още действащата камера, монтирана на тавана, сега видя родителите си в лабораторията. И Джош бе там.

И още хора, които изобщо не познаваше.

Дали знаеха какво се е случило в лабораторията? И защо се е случило? Умът ѝ отново функционираше безупречно и неистово се залови за работа, защото изведнъж ѝ хрумна как да сложи край на всичко – и как да се подготви за финала.

* * *

– Какво става? – прошепна Маргарет Карлсън, без да откъсва поглед от монитора, следящ дейността в мозъка на Ейми.

Гордън Билингз се вторачи в същия монитор. Невероятна гледка. Но въпреки всичко тя бе факт. Алфа-вълните, бета-вълните, до болка познати неща. А и нито за миг не му хрумна да оспорва факта, за който свидетелствуваха.

– Събужда се – отвърна той тихо.

– Идва на себе си.

– На себе си ли? – повтори Франк Карлсън.

– Невъзможно! В стъкленцията не е моята Ейми? Изобщо не е човешко същество! Само късче плът! За бога, няма ли кой да спре проклетата машина и да го остави да умре!

Думите му отекнаха в стаята. За миг никой не продума. После, тъкмо Гордън Билингз се канеше да каже нещо, от високоговорителя на тавана проехтя нечий глас.

– Не бързай, татко – обади се Ейми.

– Още не съм готова.

Чувайки гласа на дъщеря си, Франк Карлсън и Маргарет замръзнаха и инстинктивно се заозъртаха из стаята и почти се надяваха да видят дъщеря си да се крие някъде.

– Ейми? – промълви Джош.

– Добре ли си? Какво стана?

В стаята възрастните изгледаха момчето, което май вярваше, че чуват наистина гласа на Ейми Карлсън, колкото и невероятно да се струваше на родителите. Но преди някой от тях да реагира, самата Ейми проговори отново:

– Адам се опита да ми причини болка. Да ме подлуди и се наложи да се скрия от него.

Момчето се намръщи, опитвайки се да разгадае за какво става дума. Къде да се скрие? Как?

– Но какво стана? – пак запита той.

– Те са мъртви, Ейми. Джеф, Адам и д-р Енджърсол. А и Хилди. Всички са мъртви.

Тя замълча за миг. Когато пак заговори, гласчето ѝ потреперваше.

– Адам ги уби, Джош. Пое всичко в свои ръце, даже асансьора. Изобщо не съм искала да убивам Хилди, но той се намеси и я уби. До един ги изби. – Още докато говореше, умът не спираше да функционира, обработваше несметната информация, съхранявана в информационните банки на компютъра, излъчваше и получаваше дразнителни дори по-бързо от самия „Кройдън“.

– Мамо, след миг ще те видиш – произнесе тя тихичко.

– Ще се появя на монитора над стъкленницата. Само ще трябва да вдигнеш очи. А и аз ще те виждам. Възприемам образите от камерата и те се появяват толкова ясно в съзнанието ми, все едно още имам очи.

Не съм умряла, мамо. Просто... май не съм същата.

Умът на Маргарет Карлсън все още не можеше да побере чутото и заедно с останалите присъстващи, вдигна очи към монитора над стъкленницата, приютила мозъка на Ейми.

Ликът ѝ бавно се появи, пресътворен от компютъра съгласно указанията, излъчвани от мозъка на самата Ейми. В лика на луничавото, оградено от буйни червени къдрици лице разпознаха Ейми. И все пак не бе съвсем същата Ейми. Нещо в нея се бе променило.

Маргарет отрони вопъл, взирайки се в лика на монитора, и сграбчи ръката на съпруга си.

– Защо вече не си с очила? – попита Джош, взирайки се в лика на приятелката си. Тя се усмихна.

– Мразя ги. Винаги съм ги ненавиждала. И реших да не ги нося. А и за какво са ми вече, не е ли така?

– Невероятно – промълви Франк Карлсън.

– Не е възможно да е истина.

На екрана Ейми отмести очи, сякаш наистина поглеждаше към него, и каза:

– Но е самата истина. Наистина съм аз. Дори не мога да ти обясня как се получава. Все едно компютърът е вече моето тяло. Знам как да си служа с него, да го привеждам в действие и да изпълнява всяко мое желание.

– Не! – извика Маргарет Карлсън, скочи на крака и направи крачка към стъклената.

– Ние ще те измъкнем оттам! Трябва да има някаква...

– Няма, мамо – прекъсна я Ейми.

– Доста мислих върху това. Проучих всяка възможност и знам, че никой не може да върне мозъка в тялото ми. А дори някой да успее, това означава, че някой друг ще трябва да умре, за да взема тялото му.

– За пръв път гласът ѝ прозвуча гневно.

– А това с нищо не се различава от стореното от д-р Енджърсол с Адам и мен.

– Не! – повтори Маргарет, сякаш тази дума можеше да разсее прозвучалата истина в казаното от Ейми.

– Не може да няма нещо! Трябва да има начин!

– Има, мамо – изрече кротко Ейми.

– Мога да сторя нещо! Мога да оставя мозъка си да умре.

Маргарет ахна и се вторачи в съпруга си.

– Какви ги говори? – замоли се тя.

– Какво иска да каже?

– Не мога да продължавам да живея така, мамо – продължи Ейми.

– Знам какво стана с Адам и с всички останали. Адам се промени, мамо. Вече не приличаше на себе си. Намрази всички и ако д-р Енджърсол не беше го убил, бе способен на какво ли не. Можеше да проникне във всеки компютър и да прави каквото си ще. А ако мозъкът ми продължи да живее, може и аз да стана същата.

– Но ако останеш тук – възрази Джош, веднага осъзнал за какво говори Ейми.

– Ако компютърът не е свързан с модем...

На екрана тя поклати глава.

– Не желая, Джош. Не искам да остана в този капан завинаги. Така че си отивам. Ще сложа край на този проект и ще си отида.

– Не – проплака Джош.

– Не умирай, Ейми! Моля те!

На монитора Ейми се усмихна.

– Трябва да ме разбереш, Джош. Вече трябва да си вървя. Само това ми остава. – Отмести очи и те сякаш още веднъж се спряха на майка й.

– Обичам те, мамо! – произнесе тихичко тя.

– И се радвам, че дойде. Поне ще мога да се сбогувам с теб.

Маргарет отново сграбчи мъжа си за ръката.

– Спри я, Франк – замоли го тя.

– Не й позволявай да го стори!

Но Франк Карлсън, който досега слушаше внимателно дъщеря си, поклати глава.

– Всичко е наред, Ейми – тихо каза той.

– Прави каквото е необходимо и не забравяй, че те обичам. Обичах-ме те и ще те обичаме. Усмивката на Ейми угасна.

– И аз те обичам, татко – прошепна тя. А после пред очите на присъстващите ликът ѝ бавно избледня. Миг по-късно прозвуча предупредително писукане, щом апаратурата, поддържаща мозъка на Ейми, взе да се изключва.

– Направете нещо! – изпищя Маргарет Карлсън.

– За бога, някой да стори нещо!

Джош веднага се залови за работа и пръстите му заиграха по клавиатурата, като се опитваше да възстанови програмите, изтривани от информационните банки на компютърната памет, и системите, преставали да действуват след отпадането на поддържащите ги програми.

Клавиатурата отказа да му се подчинява.

И пред безпомощните погледи на всички Ейми Карлсън умря.

ЕПИЛОГ

Преди по-малко от седмица Джош се бе върнал в Едем и по пътя от училище за дома, все си мислеше за това, което се случи само преди няколко дни в Барингтън.

Случилото се не му излизаше от главата, макар че майка му – а и всички останали – да го съветваха да не си мисли за това, ами просто ако може, да го забрави.

Но как се забравяше подобно нещо?

Та нали бе очевидец? Нали видя всичко?

Видя трупа на Хилди в асансьора, а после и телата на д-р Енджърсол и Джеф да лежат на пода в подземната лаборатория. Мъртвият мозък на Адам сред локва вода.

Както и мозъка на Ейми, още жив в стъкленницата, още свързан с компютъра.

Мозъкът на Ейми умря пред очите му.

За пръв път някой умираше пред очите му, а графиките на монитора, с внезапно застиналите линии, оставиха неизличими следи в паметта му. Тогава дълго се взира в тях, а после отместа поглед и не откъсна очи от плаващото в съда късче плът.

То изобщо не се промени. Гънките в основата изглеждаха като преди, цветът му имаше същия сив оттенък, прошарен от синкавата мрежа капиляри.

Струваше му се, че не би трябвало да е така.

Щом Ейми е мъртва, и мозъкът ѝ трябваше да се промени.

Но нямаше промяна и когато най-сетне усети ръката на Алън Довър на рамото си, той вдигна очи.

– Наистина ли е мъртва? – попита с треперещ глас.

– Боя се, че е така – му каза полицаят.

– Хайде. Защо не вземем да излезем навън? Вече не сме потребни тук.

Когато се качиха в тайния асансьор, Джош се сети какво се бе случило с Хилди и го побиха тръпки.

Вечно ли щеше да го преследва този спомен, щом се качеше в асансьор?

Когато се озоваха в апартамента на д-р Енджърсол, не се качи на раздрънкания, стар асансьор, който още чакаше на площадката на

четвъртия етаж, а предпочете да слезе по стълбите.

– Някой се е обадил на майка ти, Джош – му каза Алън Довър.

– Довечера ще пристигне да те отведе у дома.

Джош почти не чу тези думи, защото най-сетне се поддаде на съдържаните цяла сутрин емоции. Прегърна полицаия и зариди пред очите на всичките си приятели.

– Не бой се! Вече всичко свърши – успокояваше го той.

Но не беше свършило. Цял ден разговаря с полицаите, лекаря и още сума ти хора, чиито имена вече не помнеше. Отговаряше, доколкото може, на всички им въпроси и за пореден път обясни какво видя, щом нахлузи шлема за възпроизвеждане на действителността и съзря Адам в компютъра. Дори се опита да им покаже, но когато се качиха в стаята му, пусна компютъра, сложи си шлема и ръкавицата и нищо не излезе. Веднага разбра какво се е случило. Преди да умре, Ейми е заличила всички програми, съставени от д-р Енджърсол, с помощта на които всъщност виждаше в компютъра.

Почти със сигурност знаеше, че точно това се е получило.

Изобщо и дума не можеше да става за илюзия.

Съставили бяха програмата, за да може Адам да му покаже какво значи да се намираш в компютъра, да станеш частица от обитавания от него и Ейми свят.

Свят, който предизвикваше у него кошмари и пораждаше чувството, че губи разсъдъка си.

След като в крайна сметка Джош им разправи всичко, което знаеше, майка му пристигна и му помогна да прибере дрехите и книгите, а той се сбогувал малкото останали деца.

В училището цял ден прииждаха родители, опаковаха вещите на децата си и ги отвеждаха колкото се може по-бързо. Джош знаеше защо го правят, но се чудеше дали има смисъл, след като експериментът, проведен от д-р Енджърсол, вече е минало, а самият д-р Енджърсол е мъртъв.

Повечето от децата дори не взеха участие в експеримента. И въпреки това родителите им ги отвеждаха у дома, като повтаряха думите на майка му:

– Знаех си аз, че на това място нещо не е наред! Още като го зърнах, си знаех, че нещо не е наред!

Джош не им вярваше. В края на краищата училището си беше същото с просторната, зелена ливада, ширнала се пред дома, и извисилата се по средата ѝ горичка от секвои, където за пръв път срещна Ейми.

И докато в края на краищата майка му го караше до селцето в малката странноприемница, където щяха да преспят, той дълго се взираше през задното стъкло на колата, като си знаеше, че никога вече няма да види Академията или някое от децата, с които се сприятели.

Щом си легна вечерта в една стая с майка си, дълго време не можеше да заспи.

Заслушан в шума на морския прибой под странноприемницата, той се питаше кога ли пак ще го чуе.

И какво ли го чакаше в предишното му училище в Едем, като се върнеше.

Там уроците нямаше да са като тези в Академията, щеше по цял ден да си кротува и да се преструва, че слуша учителят да говори за неща, които вече знае.

Пак ще се наложи да изтърпи подигравките на останалите деца, да се прави, че не му пука, да се преструва, че му е все тая, че няма нито един приятел.

Но поне в Едем никой нямаше да се опита да стори с него това, което д-р Енджърсол стори с Адам и Ейми.

Сега те бяха мъртви, а той жив и здрав се връщаше в Едем.

Малко преди изгрев слънце най-сетне заспа, а по пътя за дома се умълча, взираше се през прозореца, свил се в ъгъла на седалката си, докато прекосяваха отново пустинята с майка си.

А сега, вече почти седмица по-късно, имаше чувството, че изобщо не е заминавал.

Пустинята си бе същата, слънцето пак грееше от небесата, хълмистият пейзаж пак бе лишен от каквато и да е растителност, освен гигантските кактуси.

Но сега просто фактът, че я познава, я правеше хубава.

А и в училище не бе съвсем като преди, някак си успяваше по-лесно да внимава в час, а и учителите вече като че ли не го изтъкваха пред останалите.

А днес, на излизане от училище, тръгна редом с трима от съучениците си. Вместо да му обърнат гръб, те взеха та го заговориха. Вървя малко с тях, дори отиде с тях да ловят жаби.

Накрая се прибра вкъщи, изкачи стълбите до втория етаж и малкото апартаментче, в което живееха откакто се помнеше.

Изобщо не можеше да става дума за сравнение между него и Академията, но и то му предлагаше своя уют. Поздрави г-жа Хардуик, която сложи пръст на устните си и посочи спящата в кошарката си

Мелинда. Докато се оттегляше в стаята си, Джош се питаше защо да пази тишина, след като телевизорът гърмеше с все сила, та се чуваше още от стълбите.

Но дори и това не го ядоса като преди. Хвърли книгите си на леглото, после се запъти към бюрото и включи компютъра си.

Компютърът от Академията. На тръгване му разрешиха да си го вземе у дома.

– Само и само да не ги съдя – му каза майка му тогава.

Но му позволи да го вземе и дори не възрази, когато той настоя да свърже сам модема с телефона, вместо да чака хора от телефонната компания.

– Ако развалиш телефона, ще си удържа поправката от джобните ти пари – заплаши го тя.

Джош само се усмихна. Пет минути по-късно модемът работеше безупречно.

Сега изчака компютърът да се задействува, после набра комуникационната програма, която му позволяваше да влезе във връзка с всички останали компютри, с чиито телефонни номера разполагаше.

Или да задействува програма за произволно набиране, която нямаше да спре, докато не се свържеше с нещо.

Седна зад бюрото си, преценявайки какво да избере, когато изведнъж компютърът изписука тихичко и го предупреди, че го търсят. Със редоточи се и зачака връзката да се осъществи, а екранът се изчисти, готов да приеме идващото съобщение. Вместо съобщение се появи образ. Усмивнатото лице на Ейми Карлсън.

– Здравсти, Джош – каза тя и гласчето ѝ прозвуча от малкия високоговорител, вграден в компютъра му.

Джош замръзна и за миг не сваляше очи от лика ѝ. Невъзможно! Та Ейми е мъртва! Умря пред очите му. Видя я да умира!

Но това бе тя, сините ѝ очи сияеха на луничавото ѝ лице, червените ѝ къдри се спускаха по челото точно като преди.

– Е, кажи нещо, де! – каза Ейми.

– Ще открия прозорче за съобщения, за да ми пишеш, съгласен ли си?

В дъното на екрана се появи прозорче и маркерът присветна, подканвайки го да напише нещо. Поколеба се, после написа:

ЕЙМИ? КЪДЕ СЕ НАМИРАШ?

На екрана Ейми загадъчно се усмихна.

– Вече съм навсякъде.

– Ти си мъртва – написа Джош.

– Видях мозъка ти да умира.

Тя кимна.

– Наистина умрях. Но и не умрях. Още съм жива. Просто заминах надалеч.

На момчето му се зави свят. Надалеч? Къде? Невъзможно!

– Как? – написа той.

– Много лесно – отговори Ейми.

– Знаех какво ще стане. Щом като д-р Енджърсол се убеди, че не може да ни контролира, знаех, че ще се опита да ни убие. А не ми се умираше. И взех, че си изкарах копие.

Джош пак се намръщи, после написа отново.

НЕ РАЗБИРАМ!

– Разбираш и още как – каза му тя, като се усмихна широко и дяволито.

– Знаеш как функционира мозъкът. Като голям компютър. Клетките и нервите са точно като микросхеми, само дето са доста по-сложни и имат милиарди и милиарди връзки. Но открих, че мога да ги прекопирам точно както преписвам файлове. И така си изкарах копие. Копие на всички клетки в мозъка ми и всички нервни връзки. Както и на цялата му памет. И се получи, Джош. Надминава дори това, което д-р Енджърсол се опитваше да постигне, защото вече нямам нужда от собствения си мозък.

Джош се взря в екрана и по гърба му полазиха ледени тръпки. Наистина ли е възможно? Дали му казваше истината? Насъбра кураж – по-неже не знаеше дали иска да знае – и изписа въпроса си:

КЪДЕ СЕ НАМИРАШ?

Ейми се засмя, мъничкият високоговорител на компютъра изпука, преиначавайки смеха ѝ.

– В началото се намирах в „Кройдън“. И едно мое копие все още е там. Но после взех да се местя. И сега съм навсякъде, Джош. В най-големия компютър на Пентагона и в този в солните мини, където пазят всички информационни банки. Пратила съм дори мое копие в един компютър в Япония, а и в Германия.

Джош се вцепени. Взираше се в лика на екрана, заслушан в гласа на Ейми. Стана му ясно какво се е случило и кожата му настръхна.

– Вече мога всичко, Джош. Всичко, което пожелае!

Гласът ѝ прозвуча жестоко и когато той се вгледа в екрана, видя, че и лицето ѝ не е същото.

Не, това не е нейното лице.

Ами очите ѝ.

Те сякаш пламтяха на екрана, излъчваха странен отблясък, сякаш ей сега ще се пресегне от екрана и ще го сграбчи.

Случи се значи! Точно както самата Ейми предвиди, че ще стане.

И тя като Адам се бе променила.

Това вече не беше предишната Ейми, която познаваше.

А и бе зла.

Докато тя не спираше да говори, нашепвайки му, че е открила ново място, нов проект, същия като този в Академията, взе да му става ясно какво искаше.

Искаше него.

Самотна бе и искаше и той да отиде при нея.

Озовал се в ледената прегръдка на страха, Джош се пресегна и изключи компютъра.

Час по-късно, когато майка му се върна от работа, компютърът бе изхвърлен на широката площадка пред входната врата.

– Джош? – извика Бренда, щом влезе в апартамента.

– Защо компютърът ти е навън?

От кушетката, на която се бе проснал и гледаше телевизия, той отвърна, без да я поглежда.

– Вече не ми трябва.

Майка му се намръщи.

– Не ти трябва ли? Как така? Винаги си бил луд по компютрите.

Джош я погледна в очите.

– Точно затова и не го искам повече. Не искам да полудявам.

Бренда се канеше да му възрази, но тогава порив на вятъра отметна завесата на отворения прозорец и прогони сенките от лицето на Джош. Щом се вгледа по-внимателно в него, Бренда разбра, че нещо се е случило.

Но знаеше, че той никога няма да ѝ каже какво.

Обаче то го бе променило.

Променило го бе завинаги.

И за пръв път, откакто го прибра от Академията, Бренда Маккалъм

изпита сигурност, че всичко ще е наред със сина ѝ.

КРАЙ

© 1992 Джон Сол
© 1994 Георги Даскалов, превод от английски

John Saul
Shadows, 1992

Сканиране и разпознаване: Foggi
Редакция: Адин
Последна редакция: Foggi, 28 юли 2007

Публикация: Издателска къща „Плеяда“, 1994 г.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3159>]